

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

glimmers
OF YOU

THE LOST & FOUND SERIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CATHERINE
COWLES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SENDEN PARILTILAR

CATHERINE COWLES

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Grae

1. Grae
2. Caden
3. Grae
4. Caden
5. Grae
6. Caden
7. Grae
8. Caden
9. Grae
10. Grae
11. Caden
12. Grae
13. Grae
14. Caden
15. Grae
16. Caden
17. Grae
18. Caden
19. Grae
20. Grae
21. Caden
22. Grae
23. Grae
24. Caden
25. Grae
26. Caden
27. Grae
28. Caden
29. Grae
30. Caden
31. Grae
32. Caden
33. Caden
34. Grae
35. Caden
36. Grae
37. Caden
38. Grae

39. [Caden](#)
40. [Grae](#)
41. [Caden](#)
42. [Grae](#)
43. [Grae](#)
44. [Caden](#)
45. [Grae](#)
46. [Caden](#)
47. [Grae](#)
48. [Caden](#)
49. [Grae](#)

[Sonsöz](#)

[Shadows of You Prologue'un bu Genişletilmiş](#)

[Önizlemesinin keyfini çıkarın](#)

1. [Aspen](#)
2. [Roan](#)

[Teşekkür](#)

[Catherine Cowles'dan da temin edilebilir](#)

[Catherine Cowles Hakkında](#)

[Bağlantıda Kalın](#)

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2022 The PageSmith LLC tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Margo Lipschultz

Kopya Editörü: Chelle Olson

Düzeltilme: Julie Deaton ve Jaime Ryter

Ciltsiz Biçimlendirme: Stacey Blake, Champagne Book Designs

Kapak Tasarımı: Hang Le

Kapak Fotoğrafı: Sara Eirew

OceanofPDF.com

Elle için.

Grae'ye tüm o güzel belalılığıyla ilham vermeye yardımcı olduğun ve yolculuğundaki ham gerçeği bulmamı sağladığın için teşekkür ederim. Sen en şaşırtıcı ve ilham verici savaşçısın. Desteğiniz ve dostluğunuz için çok minnettarım.

OceanofPDF.com

GRAE

GEÇMİŞ, ON BEŞ YAŞ

Kayanın üzerindeki tüneğimden yana doğru eğilip patika başındaki park yerini daha iyi görebilmek için gerinirken kolyemi parmaklarımın arasında buruşturdum. Park yerine yanaşan SUV'a baktım ve hava ciğerlerimi hayal kırıklığı içinde terk etti. *O değildi.*

Islak bir parmak kulağıma girdi ve sıçrayarak kolu uzaklaştırdım. "İğrenç! Neyin var senin?"

Ağabeyim Holt, beni başımdan tuttuğu gibi güldü. "Biri sana ayaklarının üzerinde durmayı öğretmeli."

Kolundaki saçı tuttum ve çektim. Sertçe.

"Kahretsin, G. Acıttı."

"Ateşle oynarsan böyle olur," dedi en büyük kardeşimiz Lawson sırtarak.

"Tazmanya Canavarı gibi. Sevimli ama ölümcül," diye mırıldandı Holt.

Lawson saçımı karıştırdı, ben de elini ittim. "Ama onu bu şekilde eğittik."

Ona kaşlarımı çatmıştım ama haksız da sayılmazdı. Dört ağabeye sahip olmak üç anlama geliyordu: Bir, Cedar Ridge'deki en aşırı korunan genç bendim. İki, beş yaşıma geldiğimde en iyileriyle nasıl kavga edileceğini öğrenmiştim. Ve üç, yaklaşık otuz yaşıma kadar ilk randevuma çıkamayacaktım. "Sizler çok kötüsünüz," diye homurdandım hiç kızmadan.

Gerçek şu ki, ben onları deli gibi sevdim, ama aynı derecede sinir bozucuydular.

"Dikkatiniz dağılmıştı. Kimi arıyordun?" Holt aniden şüphelenerek sordu. "Rance'in babasıyla antrenman yapmaya geldiğini duydum."

O sırada Roan geldi, kaşları çatılmıştı ve ben de çoğunlukla sessiz olan ağabeyimin arama kurtarma eğitimi sırasında tüm öğleden sonra boyunca zavallı sınıf arkadaşımı dikizleyeceğinden hiç kuşku yoktu.

İnledim. "Hayır. Rance bir *arkadaş*. Belki duymuşsundur."

Sadece onu aradığımı söylemeliydim. Gerçeklerden daha iyi olurdu. Ayrıca, Holt en iyi arkadaşım Wren'le çıktığı için tam bir ikiyüzlüydü.

Lawson'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Erkek arkadaş edinmemelisin. Daha çok gençsin."

"Ben on beş yaşımdayım. Sınıfımdaki çoğu kız bekâretini çoktan kaybetti," diye tersledim ayağa kalkarken.

Üçünden gelen bir dizi inilti ve bağırış havayı doldurdu. Babamız yanımıza geldi. "Hey, neler oluyor? Başlamak üzereyiz."

Kendimi bildim bileli babam Harrison County Arama Kurtarma ekibine yardım ederdi. Ekip, Seattle'ın birkaç saat doğusundaki küçük kasabamıza bolca açık hava aktivitesi aramak için gelen turistlerin sayısıyla çok fazla kullanıldı. Babam da çocuklarını arama kurtarma çalışmalarına erkenden dahil etmişti.

Hepimiz bu işe aşık olmuştuk. Açık havada olmak, insanlara yardım etmek... Daha iyi bir kombinasyon olamazdı.

Lawson babamın omzunu sıvazladı. "Bilmek istemediğini söylediğinde bana güven."

Babam bana doğru baktı. "Balkabağım?"

Yanaklarına sıcaklık vurdu. "Önemli bir şey değil. Sadece sinir bozucu davranıyorlar."

Kıkırdadı. "Ne var ne yok?" Eğitim seanslarımızdan biri için bir araya gelmiş olan grubu inceledi. "Nash."

En küçük kardeşim telefonuna bakarken başını kaldırdı. Yüzündeki endişeli ifade mideme kramplar girmesine neden oldu. Son bir haftadır böyle oluyordu. Muhtemelen bugünün geleceğini bildiğim içindi. Parmaklarım tekrar kolyemi buldu, on üçüncü yaş günümde bana hediye edildiğinden beri tılsımım haline gelen pusula baskılı küçük metal disk.

"Buraya gel," diye seslendi babam. "Başlamak üzereyiz." Geri kalanımıza baktı. "Ben herkesi toplayacağım. Hazırlanın."

Nash yavaşça patika başı karşılama alanına doğru ilerledi ve ben de onunla yarı yolda buluştum.

"Ondan haber aldın mı?" Sessizce sordum.

Nash başını salladı. "Mesajlarıma cevap vermiyor."

Karnımdaki kramplar şiddetlendi. "Bugün hiçbir şey yok mu?"

"Hayır. Burada olacağını söyledi ama sonra... tek kelime bile etmedi."

Nash iç çekti. "Belki de yalnız kalmaya ihtiyacı vardır."

Başparmağımın köşesini yokladım. "Belki." Ama Caden'ın istediği bu olsa bile buna gerçekten ihtiyacı olduğundan emin değildim.

"İçeri gelin," diye seslendi babam arama kurtarma ekibimize.

Park yerinin yakınında annemi gördüm ve babamın talimatlarına uymak yerine ona doğru ilerledim. Beni gördüğü anda yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. "Her şey yolunda mı?"

Başparmağımın tırnağını işaret parmağımın iç kısmına bastırdım. Kelimelerimi dikkatle seçmem gerekiyordu. "Caden için endişeleniyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Burada olması mı gerekiyordu?"

Başımı salladım. "Nash ondan haber alamadı ama sanırım nerede olduğunu biliyorum."

Bunun üzerine annemin kaşları kalktı.

"Buradan çok uzak olmayan bir yer var. Bir keresinde Nash ve bana göstermişti." Çünkü ben her zaman ikisinin ve Nash'in diğer en iyi arkadaşı Maddie'nin takıldığı kişi olmuştum. Ama Caden bana asla böyle hissettirmedi. Beni her zaman onların saçmalıklarına dahil etti.

Caden'ın bizi götürdüğü yer ne ilk ne de sondu, ama oradayken nasıl rahatladığına dair bir şey oranın onun *yeri* olduğunu anlamamı sağlamıştı. Oraya birden fazla kez gitmişim ve dürüst olmak gerekirse bunu Caden'ı orada bulma umuduyla yapmışım. Bazen oradaydı. Diğer zamanlarda ise yoktu. Ama zamanla ben de orada huzur buldum.

Annemin ağzı kaşlarını çattı. "Tek başına gitmen doğru mu bilmiyorum."

"ATV'lerden birini alacağım ve oraya vardığımda sana mesaj atacağım. Eğer ortalıkta yoksa hemen geri dönerim."

İç çekti. "Onu önemsiyorsun, değil mi?"

"Elbette önemsiyorum. O Caden."

Ben dört, o beş yaşından beri hayatımızın bir parçasıydı ve Nash'le birlikte futbol oynamışlardı. Beşinci kardeş gibi hissetmeliydi ama hissetmedi.

"Pekâlâ." Annem saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Oraya varır varmaz mesaj at ve kaskını tak."

Sırıttım ve ona çabucak sarıldım. "Teşekkürler. Sarılacağım."

Park yerine doğru koştum ve birkaç mil ötedeki arazimizden getirdiğim ATV'ye atladım. Kaskımı takıp çalıştırdım. Meraklı kardeşlerimden biri beni takip etmeden önce park alanından hızla çıktım.

Ben ata binerken rüzgâr açık sarı buklelerimi yüzümden uzaklaştırdı. Geçen her saniye içimi daha da sıkıyordu. Caden burada değilse, bir sonraki adımda nereye bakacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Bağlantı yolundan sapıp bir patikaya girdim. Arabalar için yeterince geniş değildi ama ATV'm için yeterince büyüktü. Orman bir açıklığa doğru açılırken aracımı yavaşlattım. Motoru kapattığımda nefesim kesildi.

İşte oradaydı.

Caden aracımın sesini duyunca kafasını kaldırıp bakmadı. Önündeki dereye bakmaya devam etti, sırtı bana dönüktü. Omuzları bu yıl daha da genişlemiş, açık kahverengi saçları biraz daha koyulaşmıştı. Yine de ela gözleri aynıydı -kimsenin bakmadığını sandığı anlarda gözlerinde gördüğüm hüznün dışında.

ATV'den indim ve kaskımı çıkarıp koltuğun üzerinde bıraktım.

Ben yaklaşırken Caden kımıldamadı. Sudaki koyu mavi ve yeşil girdapları izlerken kaybolmuş gibiydi.

"Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum." Sesi de daha derindi; bir yıl öncesine göre biraz daha çakıllıydı.

Üzerine tünediği kütüğün üzerine tırmandım ve aramızda sadece bir iki santim bırakarak oturdum. "Yalnız kalmanı istemedim."

"Belki de yalnız kalmak istedim."

"O zaman buraya gelmezdin."

Ve bu beni çok rahatlattı. Caden beni dışarıda bırakmıyordu.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Sanırım haklısın. Belki de sadece birinin beni bulacak kadar önemseyip önemsemediğini görmek istedim."

Kaşlarımı çattım. "Birçok insan umursuyor. Nash. Ailem-

" "Ama benim ailem değil."

Yanağımın içini ısırdım. "Hiçbir şey söylemediler mi?"

Caden gökyüzüne bakabilmek için başını arkaya doğru eğdi. "Annem saçma sapan sayıda hap içip bayılmasaydı bayılırdı. Ama babam ve Gabe bugün her zamanki gibi iş yapıyormuş gibi davranıyorlar."

İçgüdülerimle hareket ettim, elimi Caden'ın elinin içine soktum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "O en iyisiydi. Tanıdığım en nazik insanlardan biriydi. Ve çok komikti."

Caden'ın nefesi kesildi ve birleşmiş ellerimize baktı. "Herkesle ilgilenirdi. Sesini yükselttiği tek an, evde biri böcek öldürmek üzereyken sesini yükselttiği andı. Onu yakalayıp dışarı çıkarmak için ısrar ederdi."

Kalbim sıkışmıştı. "Clara'nın özeti bu."

"Onu o kadar çok özleyorum ki." Caden'ın sesi çığ ve harap olmuş gibiydi.

Tabii ki onu özledi. O onun küçük kız kardeşiydi. Onu şiddetle seviyordu. Onun için her şeyi yapardı. Ama kanseri durduramadı. Ne kadar tedavi denedikleri önemli değildi, iki yıl önce bugün bu dünyayı terk edene kadar gittikçe daha da hastalandı.

Elini daha sert sıktım. "Bu sadece onu ne kadar sevdiğini gösteriyor. O sizin bir parçanız ve onun yokluğunu hissetmemeniz mümkün *değil*."

Caden bakışlarını yüzüme kaydırdı. "Beni damgaladı ve bazen yaranın ilk günkü kadar taze olduğunu hissediyorum."

Gözlerindeki yoğunluk karşısında kalp atışlarım hızlandı. "Kederin doğrusal olduğunu düşünmüyorum. Bazı günler daha kolaydır. Bazı günler ise dizlerinizin bağı çözülür."

Tekrar suya baktı. "Herkes bunu anlamıyor. Bazı insanlar sadece daha iyi olmamı istiyor. Daha önce olduğum kişi."

"Ama bir daha asla o kişi olamayacaksın. Bu seni değiştirdi."

Caden'ın bakışları tekrar bana döndü. "Başka kimse bunu yapamazken sen nasıl yapıyorsun?"

Omuz silktim, gerçeği açıklamak istemedim: Caden'ı tek bir düşünceyle hayranlıkla izlediğimi. Yani değişimi görmüştüm. Yavaş yavaş ama bir anda ortaya çıkmıştı. Daha önce orada olmayan bir karanlık. Ama bu onun bir parçasıydı ve diğer yanlarını sevdiğim gibi onu da sevmekten kendimi alamıyordum. Bu sadece onun ışığının parıltılarını daha da parlak hale getiriyordu.

Caden'ın bakışları yüzümde gezindi ve dudaklarımda sabitlendi. Bir saniye sonra dikkatini başka yöne çekti ve elimi bıraktı. "Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Hayal kırıklığına izin vermemeye çalıştım. Caden ve ben ne kadar sık birlikte vakit geçirsek de, o hiçbir zaman ilişkimizi daha ileri götürmek için bir hamle yapmamıştı. Hayal kırıklığı içinde yaşamaya alışmıştım. Ayağa kalktım. "Elbette."

Telefonumu cebimden çıkardım ve anneme ne yaptığımızı bildiren bir mesaj attım.

Caden bana baktı. "Çantanı aldın mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Onu SAR eğitiminde bırakmıştım."

Kendininkini kaldırdı ve omzunun üzerinden salladı. "Bizi korumalıyım."

"Biraz su alabilir miyim?"

Caden bana şişesini uzattı ve ben de uzun bir yudum aldım. "Tanrım. İki tane getirdiğim için şanslıyım."

Ona mahcup bir gülümseme verdim. "Burada pedalı sonuna kadar zorluyordum."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Dikkatli olmalısın; bu ATV'ler tehlikeli olabilir."

Gözlerimi devirdim ve su şişesini ona uzattım. "Benim zaten dört ağabeyim var. Beşinciye ihtiyacım yok."

Caden kıkırdadı. "Anlaşıldı. Kuzey yolundan mı gitmek istiyorsun?"

Başımı salladım. Oradan manzara kesinlikle muhteşemdi. Gölün yanında yer alan kasabayı ve kilometrelerce uzanan diğer her şeyi görebiliyordunuz.

Caden dağın yamacına doğru ilerlemeye başladı. Patika bu ilk bölümde yan yana yürüyebileceğimiz kadar genişti. İlk başta çoğunlukla sessizdik, yaz sonu esintisinin etrafımızda dönmesine izin veriyorduk.

Caden'ın yanında konuşmak için hiç baskı hissetmedim. Sadece öyle olabiliyordum. Onun yanımda olmasının verdiği bir rahatlık vardı. Ama herhangi bir şeyi dile getirmek istediğimde, bunu yargılanma korkusu olmadan yapabiliyordum. Caden bir şeyin tüm yönlerini görebilen ve olayların nadiren siyah ve beyaz olduğunu bilen insanlardan biriydi.

Caden başını diğer bitkilerin arasına karışmış mor çiçeklere doğru eğerek sessizce, "Bunları severdi," dedi.

"ok güzeller. Adı neydi?" "Lupin."

Caden ne kadar ayrıcalıklı bir yaşam sürmüş olursa olsun, doğayı seviyor ve onunla ilgili bilgileri açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi tüketiyordu. Ondan daha çok şey bilen tek kişi Roan'dı. Bunun nedeni de muhtemelen dağlarla insanlarla geçirdiğinden daha fazla zaman geirmesiydi.

Fotoğrafını çekmek için telefonumu kaldırdım, sonra da notlar uygulamama not ettim. "Bu ne içindi?" Caden sordu.

Omuz silktim. "Bunu hatırlamak istiyorum. şimdi onu her gördüğümde bana Clara'yı hatırlatacak."

Caden yutkunurken adem elması sallanıyordu. "Bu onu bir şekilde canlı tutuyor. Her hatırladığımızda."

Elini tekrar tutmak, elimden gelen her türlü teselliyi vermek istedim ama kendimi tuttum. "Onun unutulmasına izin vermeyeceğiz. Söz veriyorum."

Caden boğazını temizleyerek başını salladı. "SAR nasıl gidiyordu?"

Mesajı aldım. Başka bir şey düşünmesi ve bugünün kederinde boğulmasına izin vermemesi gerekiyordu. "Çoğunlukla iyi... Ekibin çoğu oradaydı. Kardeşlerim sinir bozucuydu. Her zamanki gibi."

Kıkırdadı. "Bugün seninle ne hakkında uğraşıyorlardı?"

Saçlarımı dalgalandırarak bir nefes verdim. "Rance Granger."

Caden'ın adımları biraz olsun duraksadı. "Ne olmuş ona?" "Ona aşık olduğumu düşünüyorlar."

"Öyle mi?" Caden'ın sesinde gerginlik vardı.

"Yapsam da fark etmez. Çıkmak istediğim herkesi korkutuyorlar."

Caden homurdandı. "Güzel. Eğer kardeşleriniz bir adamı korkutup kaçırabiliyorsa, zaten zamanınızı harcamaya değmez."

"Bekâretimi asla kaybetmeyeceğim," diye mırıldandım.

Caden hemen boğulmaya başladı. "Kahretsin, Gigi. Böyle bir şey söylemeden önce bir erkeği uyar."

İçimde bir kızgınlık belirdi. "Neredeyse on altı yaşındayım, biliyorsun. Benim yaşımdaki çoğu kızın erkek arkadaşı olmuştur. Ben çocuk değilim." Benden sadece bir yaş büyüktü ve pek çok kızla takıldığını biliyordum.

Caden patikada durdu ve bana baktı. "Güven bana, Gigi. Çocuk olmadığını biliyorum. Ama bu konuda acele etmemelisin. Önem verdiğin ve senin bu parçanı onunla paylaşmana değer veren biriyle birlikte olmalısın."

"Peki beklediniz mi? Özel ve değerli miydi?"

Caden yüzünü buruşturdu. "Beni bilirsin. Bu asla aradığım bir şey olmayacak."

Göğümde bir acı hissettim. "Neden?"

Bakışları benden kaydı. "Öyle değil işte. Oraya gitmek istemiyorum."

Caden her zaman böyle değildi. Ortaokuldayken, randevulara ve danslara götürdüğü kız arkadaşları vardı. Clara öldükten sonra bunların hepsi sona ermişti. Artık romantik hayatında bağlılığa benzeyen hiçbir şey yoktu.

"Suyunuzu tekrar alabilir miyim?" Suyu uzattı. "İyi misin?"

Başımı salladım ama itiraf etmeliyim ki bu parkurun ilk kısmı beni normalde olduğundan daha fazla etkilemişti. Uzanıp biraz kestirmek istedim. "Dün gece pek iyi uyuyamadım." Onun için çok endişelenmişim.

Caden su şişesini geri aldı. "Eğer buna hazır değilsen geri dönebiliriz."
Başımı salladım. "Hayır. Temiz hava iyi gelecektir."

Tekrar patikaya çıkmaya başladık ve kaslarım hareketi protesto etti. Onları görmezden geldim ve ilerlemeye devam ettim. Biraz daha iyi oldu, ama ilk manzaraya ulaştığımızda görüşüm bulanıklaştı, önümdeki manzara dalgalandı.

İçgüdüsel olarak Caden'ın koluna uzandım.

"Whoa." Hemen beni sabitledi. "Neden bir dakika oturmuyorsun?"

Caden bir kayanın üzerine çıkmama yardım etti ama yol boyunca bacaklarım titredi.

Önümde çömeldi. "Başın mı dönüyor?"

"Evet ve görüşüm bulanık."

Pek iyi görmeyen gözlerimle bile Caden'ın endişesini görebiliyordum.

"Biraz daha su alabilir miyim?" Dilim damağıma yapışmış gibi hissediyordum.

Şişeyi bana uzattı, ben de kalanını kana kana içtim.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Dünya tekrar eğildi. "Doğru değil. Kafam güzelmiş gibi hissediyorum." Bunun tam olarak nasıl bir his olduğunu bildiğimden değil, ama hayal ettiğim şey buydu.

Caden ayağa kalktı ve telefonunu çıkardı. "Babanı arayacağım." Sövdü. "Yeterince çubuğum yok."

"Onu aramana gerek yok." Ayağa kalktım ama bu bir hataydı. Yana doğru devrildim. Yer, ayaklarımın altında hareket eden bir taşıma bandı gibi hissediyordum.

Caden beni yere düşmeden yakaladı. "Kahretsin, Gigi! Neler oluyor?" "Bilmiyorum." Acı mideme doğru ilerledi.

Beni kollarına alırken Caden'ın yüzü üzerimde bir bulanıklıktı. "Seni tuttum. Sana yardım getireceğiz."

"Beni taşıyamazsın." Patika başına çok uzaktaydı.

"Sen mi? Dağdan indirmek zorunda kaldığımız o iri yarı adamların yanında bir hiçsin."

Ufacık olabilirim ama beni tek başına taşıyordu ve en az bir ya da iki mil gitmiştik bile.

Gözümün önünde karanlık noktalar dans etti ve başım Caden'ın göğsüne yaslandı.

"Gigi?" Panik sesini aydınlattı.

"Hmm?"

"Benimle kal. Uyanık kal," diye emretti Caden.

Ben istedim. Hep Caden'la birlikte olmak istemiştim. Ama çok yorgundum.

Karanlık beni altına çekti, ama arkamdan seslenen sesini duymadan önce değil.

"Sen de beni bırakma."

OceanofPDF.com

GRAE

ŞİMDİ, ON BİR YIL ÖNCE

Şehir merkezinin kenarındaki küçük kulübeye doğru yürürken omzumdaki sırt çantasını ayarladım. Patronum Jordan, evi Cedar Ridge Vacation Adventures'ın operasyon merkezi haline getirmişti. Şirket, doğa yürüyüşünden beyaz su raftingine kadar her şey için günübirlik geziler düzenliyordu ve Jordan'ın buna ek olarak bir sürü kiralık kulübesi vardı.

Paravan kapıyı açıp içeri girdim. Bir düdük sesi duyuldu ve Eddie kanepelerden birine sırtını yaslariken sırtıttı. "Döndüm ve biraz daha kötü görünüyorum."

Ona doğru kaşlarımı çattım. "Uzman yürüyüşçü olduklarında *ısrar eden* ama bir mil sonra inlemeye ve şikayet etmeye başlayan iki çiftiniz olsaydı nasıl görünürdünüz?"

Noel'in dudakları kıpırdadı, masasından başını kaldırdı ve koyu renk, dağınık saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Arkamı dönmeliydim."

"Denedim ama lanet olası kocalardan biri döngüyü bitirmeye kararlıydı. Eve döndüklerinde karısının boşanma davası açacağından eminim."

Eddie kıkırdadı, kehribar rengi gözleri bu hareketle aydınlandı. "Bir yürüyüşte erkeklik kartı tehdit edildiği için kocanızın sizi kovmak istediğini öğrenmek gibisi yok."

"Aşk bir dolandırıcılıktır," diye homurdandı Noel.

Jordan kafasını ofisinden çıkardı, bakışları üzerimde geziniyordu. "O kadar kötü mü?"

Yüzümü buruşturdum. "Programın üç saat gerisinde olduğum gerçeği size bilmeniz gereken her şeyi anlatmalı."

Yüzünü buruşturdu. "Bunun için üzgünüm. O adamın deneyim seviyesini abarttığını hissetmişim."

"Manhattan'daki numune satışlarından daha fazla yürümüş olsalardı şaşırırdım."

Jordan kıkırdayarak ensesini ovuşturdu. "Yukarı Sırt Patikası'na başka bir grup göndermeden önce biraz daha keşif yapmaya çalışacağım."

Koltuğuma çöktüm ve glikoz izleme uygulamamı kontrol etmek için telefonumu çıkardım. Yoldayken elimden geldiğince idare etmeye çalışmışım ama müşterilerim bunu kolaylaştırmamıştı. Masamın çekmecesini açarak fıstık ezmemi ve M&M'lerimi çıkardım. Şekerli şekerlerden birkaç tane patlattım ve ardından bir kaşık dolusu fıstık ezmesi yedim.

Eddie masasına geçerken bana suratını astı ve ben de kâğıt yığınının üzerine biraz M&M döktüm. Surat asması sırtıtmaya dönüştü. "Bana her zaman çok iyi bakıyorsun."

Çantayı Noel'e doğru uzattım ve o da kaşlarını çatı. "Ne?" Bir ağız dolusu fıstık ezmesinin etrafında mırıldandım.

"İyi olup olmadığını bilmek istiyor," dedi Eddie, Noel'in huysuzluğunu tercüme ederek.

O bakışı biliyordum. Roan'la kardeş olarak homurdanma ve homurdanma konusunda uzmanlaşmışım ama Noel'in sorarsam geri çekileceğini umuyordum.

"Yürüyüş düşündüğümde daha uzun sürdü. Sadece üstümü örtmem gerekiyor." Aksi takdirde, bütün gece peş peşe gelen düşük kan şekeri alarmlarıyla uyanık kalırdım.

Eddie ağızına bir M&M attı. "Bundan emin misin? Haftanın geri kalanında hepimiz izin alıp kaplıcalara gidebiliriz."

"Evet." Dilimi ona doğru uzattım.

Tuhaf biri gibi onu yakalamaya çalıştı.

"İğrenç. Mikroplu ellerini ağızımda istemiyorum."

Eddie kıs kıs güldü. "O zaman dilinin nereye gittiğine dikkat et. Gerçi yakınına gelmesine aldırılmazdım."

Elimle ağızını kapattım. "O cümleyi sakın bitirme."

Jordan iç çekti. "Tacizle ilgili başka bir insan kaynakları videosu göstermem gerekiyor mu?"

"Hayır!" diye hepimiz aynı anda bağırarak ama Eddie'nin sesi avucum tarafından bastırıldı.

Birbirimize cehennemi yaşatıyor olabilirdik ama biz kendi küçük uyumsuzlar grubumuzduk ve başka bir yerde çalışmak istemezdim. Hepsini hayatımın büyük bir bölümünde tanımıştım. Noel ve Eddie ile aynı okula gitmiştim ve birkaç yaş büyük olan Jordan ile aile dostuyduk. Yıllar içinde ailem gibi olmuşlardı ve birlikte çalışmayı tercih edeceğim kimse yoktu.

Ailem, Tip 1 diyabet teşhisinden sonra açık hava yürüyüşleri yapmak istememin çılgınca ve umursamazca olduğunu düşünüyordu. Ama bu sadece daha fazla yapmak istememi sağladı. Bunun için mücadele etmek zorunda kalmam ödülü daha da tatlı hale getirdi.

Ama bundan daha fazlasıydı. Dağda olmak bana en güzel anılarımı hatırlattı. Hayatım değişmeden öncekileri. Caden aramıza aşamadığım bir duvar koymadan önceki anıları.

Ofisin kapısı açıldı ve elimi Eddie'nin ağzından çektim. Elinde kocaman bir buket tutan tanıdık bir figür içeri girdiğinde irkildim. Gül ve zambak dizisine baktım ve içimde kelebekler uçuşması gerektiğini biliyordum. Onun yerine korku hissettim.

Jordan boğazını temizledi. "Hey, Rance."

Rance başını salladı. "J." Bana doğru geldi ve çiçekleri uzattı. "Cipini istasyondan çıkarken gördüm. Bunları getirmek istedim."

İtfaiye karakolu, polis karakolunun hemen yanındaydı ve küçük kulübemizin görüş mesafesi içindeydi. Lawson ve Nash'in Cedar Ridge Polis Departmanından beni izleyebilmeleri nedeniyle bu yakınlığa ilk kez lanet etmiyordum. Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Buna gerçekten gerek yoktu."

Rance ile bir avuç buluşmaya asla evet dememeliydim. Hiç bir kıvılcım hissetmemiştim. Ama biz sıradan arkadaşlardık ve o iyi bir adamdı, bu yüzden kimyanın gelişebileceğini düşünmüştüm. Çok yanılmışım. Hep yanılmışımdır. Caden'in yanında yaşadığım farkındalık vızıltısını başka hiç kimsede hissetmemiştim. Ama Rance'in kimyası özellikle kötüydü. Ölü bir balığı öpmek gibi kötüydü.

Omuz silkti ve bana orantısız bir gülümseme verdi. "Yarın akşam yemeğine gelebilir misin diye soracaktım."

Midem çalkalandı. Bunu neden birlikte çalıştığım insanların önünde yapıyordu? Odanın etrafına hızlıca bir göz attım. Noel hançer gibi ona bakıyordu. Eddie yaşanan dramın her anını izlerken patlamış mısır istiyor gibi görünüyordu. Ve Jordan endişeli görünüyordu.

Çiçekleri masamın üzerine bırakarak ayağa kalktım. "Neden dışarı çıkmıyoruz?" Rance'in tartışmasına fırsat vermeden hareket etmeye başladım.

Binanın önünden döndüm ve biraz fazla yaklaşıarak durdu. Bir adım geri attım. "Sana daha önce de söyledim; bence arkadaş olarak daha iyiyiz."

Rance bana mahcup bir gülümseme gönderdi. "Biliyorum ama uğruna savaştığın şeyi elde edemezsin. Ve bence birlikte iyi olabiliriz, Grae.

Sadece bana bir vuruldu."

Başparmağımın tırnağı işaret parmağımın üzerine bastırdı. "Yaptım ve sadece o kıvılcımı hissetmedim."

İfadesinde bir parça hayal kırıklığı parladı. "Üç randevu bir atış değil; birbirimizi tanımaya çalışmak bile sayılmaz."

İçimden gelen çılgılık atma isteğiyle savaştım. "Bilmek benim için yeterli. Üzgünüm, Rance. Sadece aynı şekilde hissetmiyorum."

O daha fazla tartışmadan aceleyle içeri girdim.

Paravan kapı arkamdan tokat gibi çarptı ve iş arkadaşlarımdan üçü de hemen son derece meşgulumuş gibi göründüler. Korkunç aktörlerdi. Meraklı kıçları muhtemelen bunca zamandır casusluk yapıyordu. Masama geri dönerken hayal kırıklığıyla homurdandım.

Eddie gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı ama bu sadece bir süre devam etti. Omuzları titremeye başladı, kumral saçları bu hareketle karıştı.

Ona doğru bir bakış gönderdim. "Hiç komik değil."

Eddie sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Bu biraz komik. Bir yuva için yalvaran kayıp bir köpek yavrusu gibi."

Noel sandalyesini tekmeledi. "Bu hiç hoş değil. Grae hayır dedi. Onu rahat bırakması gerekiyor."

Eddie'nin yüzündeki eğlence kayboldu ve bana doğru baktı. "Seni korkutuyor mu?"

Yaklaşan baş ağrısını engellemek için burnumun kenarını sıktım. İhtiyacım olan son şey, zaten sahip olduğum dört ağabeyime üç vekil ağabey daha eklemektir. "Hayır, bu sadece garip. Duygularını incitmek istemem ama ona karşı böyle hissetmiyorum. Denedim ama kimyamız uyuşmadı."

Onu bulmak istediğim hiç kimsede yoktu. Sadece gezegende olması gereken son kişiyle alevlendi.

Jordan duvara yaslanmış, beni dikkatle inceliyordu. "Eğer seni rahatsız ediyorsa, bir dahaki gelişinde onu kapı dışarı ederim."

"Aynen öyle," diye onayladı Eddie, Rance istasyonda gözden kaybolurken sokağın karşısına bir bakış fırlatarak. "Zaten enayinin teki. O dişler o kadar beyaz ki muhtemelen karanlıkta parlıyorlar."

Noel buna homurdandı. "Saçındaki jöle miktarı muhtemelen tekne mi cilalayabilir."

"Sizler çok kötüsünüz. O yakışıklı ve nazık biri," diye karşı çıktım. Eddie'nin dudakları kıpırdadı. "O zaman neden onunla yemeğe gitmiyorsun?" Bu milyon dolarlık bir soruydu.

Yerel lisenin otoparkının yarısı tanıdık araçlarla doluydu. SAR ekibimizin tamamının toplanabileceği kadar büyük pek fazla yer yoktu ama lise spor salonu bunlardan biriydi.

Cipimden çıktım, vücudum hareketi protesto ediyordu. Bugünkü yürüyüşün beklenenden uzun sürmesi beni yormuştu. Sanki bu noktayı vurgulamak istercesine, telefonum bir uyarıyla bipledi - glikoz izleme uygulamam bana yükselme eğiliminde olduğumu bildiriyordu. Onu cebime soktum ve bardak tutucumdan bir granola bar kaptım, bir parça ısırdım.

Arka koltuktan çantamı alıp omzuma attım ve spor salonuna doğru yöneldim. Tanıdık Mercedes G-Wagon'u gördüğümde adımlarım duraksadı. İçimdeki öfke patlaması canlanırken arka dişlerim birbirine çarptı.

Buraya geri dönmek *zorundaydı*.

Caden New York'ta ailesinin otellerinden birini işletirken hayat milyonlarca kez daha kolaydı. Onu sadece günaha boyun eğip adını araştırdığımda görüyordum. Mankenlerle, sosyetiklerle ya da haftanın modası her neyse onunla çekilmiş fotoğrafları canımı çok acıtıyordu. Ama en azından şahsen görmek zorunda kalmadım.

Artık geri döndüğüne ve ailesinin dağlardaki lüks tatil köyünde çalıştığına göre Caden'la ilgilenmek *zorundaydım*. Ama bu kadarla bırakamazdı. Hayır, hayatımın her alanına sızmak *zorundaydı*. SAR. Arkadaş grubuma. Aile yemeklerime.

Kapıyı kırarak açtım ve spor salonuna girdim.

Nash alçak sesle ıslık çaldı. "Cheerios'una kim işedi?" Ona ters ters baktım. "Hiç kimse."

Kıkırdadı. "Bu gerçekten ikna ediciydi."

Nişanlısı Maddie yaklaştı, endişeyle kaşlarını çatı. "İyi misin?"

Bu Maddie'ydi, baştan sona. Her zaman önemseydiği herkesin iyi olduğundan emin olmak isterdi. O ve diğer arkadaşımız Wren arasında, hayatımdaki kadınlar söz konusu olduğunda utanç verici bir zenginliğe sahiptim. Ve çok geçmeden ikisi de kardeş olacaktı.

Maddie'ye sarıldım. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum. Uzun bir gündü."

Holt kaşlarını çatarak yanlarına geldi. "Sen iyi misin? Kalmak zorunda değilsin.

Akşam yemeği yedin mi?"

Çılgılık atma dürtüsüyle savaştım ve bunun yerine sevdiğim insanları öldürmemi engelleyen o derin, temizleyici nefeslerden birini aldım. "İyiyim dedim ya. Sadece yorgunum."

Sanki bana inanmıyormuş gibi bana baktı. "Değişirse bana haber ver."

Kabul ya da ret anlamına gelmeyen bir mırıldanma sesi çıkardım. "Bu Gigi dilinde *git kendini becer* demek."

Zımpara kağıdıyla kaplanmış gibi çıkan o kısık ses kollarımda tüylerimi diken diken etti. Üzerimde böyle bir etkisi olmasından nefret ediyordum. Bir şekilde beni hâlâ bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum.

Caden Shaw'a bakarak omurgamı dikleştirdim. Şimdiye kadar onun güzelliğine alışmış olmam gerekirdi. İnsanı delip geçen ela gözleri, avucumda hissetmek için kaşındığım kirli sakallarla kaplı çene çizgisi, dünyanın ağırlığını taşıyabilecek geniş omuzları.

Saçlarını artık daha farklı kullanıyordu. Yanlardan yakın kesilmişti ve tepesi uzundu. Bu ona uyuyordu. Uzun tutamlar *kontrollü iş adamını*, yanlar ise *asiyi* gösteriyordu.

"Bakın kedi ne getirmiş. Burada kimsenin istemediği tek kişi."

Caden kıkırdadı ve bu ses onun boğuk sesinden bile daha kötüydü. Etrafımı saran, derinlere inen dumanlı bir sıcaklığı vardı. Bu sesin en ufak bir ipucu bile vücudumun hiç olmadığı kadar uyanmasına neden oldu, tüm gücümle o çekimi aradığımda bile.

"İnkâr sadece Mısır'da bir nehir değildir, Gigi."

Lakabım dudaklarından her çıktığında onu yumruklamak istiyordum. Bana daha basit bir zamanı hatırlatan iki hece öldürüyordu. Gerçekten mutlu olduğum bir zamanı. Dünyanın adil olduğunu ve işlerin her zaman yolunda gittiğini düşündüğüm bir yer.

Bakışlarım sanki kendi isteğiymiş gibi onunkilere kaydı. "Dudağını başının üzerine çek ve yut."

Nash inledi. "Siz ikiniz şunu kesecek misiniz? Daha iyi anlaştığınızı sanıyordum."

Yerimde kıpırdandım. Kısa süreli bir ateşkes olmuştu. Maddie'nin kaçırılması ve Nash'in saldırısının ardından Caden'la eski halimize dönebileceğimizi düşündüğüm bir an. Ama herkesin iyi olacağını öğrendiğimiz anda Caden o duvarı tekrar ördü.

"Oturacak bir yer bulacağım," diye mırıldandım. Gruptan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştım.

En az iki düzine katlanır sandalye yarım daire şeklinde toplanmıştı ve bu gece ilk yardım konusunda bizi yeniden eğitecek olan iki acil tıp teknisyeni için bir açıklık bırakılmıştı. Toplanan insanları taradım ve beni sinirlendirmeyeceğini bildiğim tek kişiye doğru bir adım attım.

Çantamı yere bıraktım ve kendimi Roan'ın yanındaki sandalyeye attım. Bana baktı, bakışları yüzümde geziniyor, her zaman yaptığı gibi araştırıyordu. Kardeşlerimin hepsinden daha iyi görebiliyordu. Bazen bunun, hayatını sessizlik içinde yaşamasından kaynaklandığını düşünürdüm. Bu onu etrafındaki dünyadaki en ufak değişikliklerin bile farkına varmasını sağlıyordu.

"Kötü bir gün mü?" diye sordu.

"Everest'e tırmanabilecekmiş gibi davranan aptal turistler, meraklı iş arkadaşları, şapkalı Caden." Rance konusunu bilinçli olarak atlamıştım. Çünkü Roan benim en anlayışlı ağabeyim olsa da, bu onu daha az koruyucu yapmıyordu. Ve ihtiyacım olan son şey, dört ağabeyimin flört hayatım söz konusu olduğunda devreye girmeleri gerektiğini düşünmeleriydi.

"Turistler," diye homurdandı Roan.

Balık ve Vahşi Yaşam için av bekçisi olarak çalışırken onlardan payına düşeni almak zorunda kaldı. Genellikle yiyeceklerini düzgün saklamayıp ayıları cezbettiklerinde.

"Yaz neredeyse bitmek üzere," diye güvence verdim ona. "Yeterince erken değil," diye homurdandı.

Yanımdaki sandalye gıcırdadı ve başımı kaldırdım. Roan'ın varlığıyla bulduğum azıcık sakinlik bir anda yok oldu.

Caden düğmeli gömleğinin kollarını kıvrarak bronzlaşmış, gergin kaslarını ortaya çıkardı. Öfke sistemimde daha sıcak bir şekilde titreşti. Ön kolları bile sıcaktı.

"Başka bir yere otur," diye homurdandım.

Caden kaşlarını kaldırdı. "Senin üzerinde bir etkim olduğunu düşünebilirsin, Gigi." "Evet, hazımsızlık," diye tersledim.

Roan kahkahalara boğuldu.

Caden kolunu uzattı ve sandalyemin arkasına doğru sarkıttı. "Yani derin duygulara neden olduğumu mu söylüyorsun?"

Kolunun iç tarafını çimdiklerken ona hırladım. "Kahretsin!

Pençelerini kımına sok."

"Burada oturmak isteyen sendin." Ve şimdi gecenin geri kalanında gergin olacaktım.

Holt yarım dairenin ortasına adım attı. "Geldiğiniz için hepinize teşekkürler."

Roan'a baktım. "Lawson nerede?"

"Çocuklara bakacak birini bulamadım."

En büyük kardeşimiz dünyanın en iyi babasıydı ama bunu tek başına yapmanın kolay olmadığını biliyordum ve çaresiz kalmadıkça yardım isteyecek biri değildi. Holt iki acil tıp teknisyenini tanıştırdı ve onlar da temel yara bakımına başladılar.

İşim için eğitim almak ve SAR'da büyümek arasında, sunumu ezbere okuyabilirdim.

Çantamdaki telefonum çaldı ama görmezden geldim, yarayı sarmadan önce nasıl düzgün bir şekilde yıkayıp sterilize edeceğime odaklanmaya çalıştım. Caden'in sıcaklığı dalga dalga yayılıyordu. Vücudum onun yaptığı her küçük hareketin anında farkına varıyordu. Kolu benimkine değdi ve elektrik çarpmış gibi sarsıldım.

Roan bana şaşkın bir bakış gönderdi ve ben de kollarımı kavuşturup vücuduma doğru çektim.

Telefonum tekrar çaldı ve onu çantamdan çıkarmak için eğildim. Parmaklarım cihazın etrafını sararken bir vızıltı daha duyuldu. Ekran dokunarak yüzümü buruşturdum.

RANCE

Söyledikleriniz hakkında çok düşündüm.

RANCE

Gördüğüm en güçlü ilişkiler arkadaşlık olarak başladı. Kıvılcım daha sonra geldi.

RANCE

Bize bir şans daha ver. Bu hafta sonu seni yemeğe çıkarayım. Ya da gölde bir gün geçirebiliriz.

Endişe karnıma batarken küçük tırnağımın köşesiyle oynadım. Kapıyı kapatmaya yardımcı olan dürüst konuşmalar için çok fazla.

"Bu pislik ne istiyor?"

Mesajlara o kadar dalmıştım ki, dudakları kulağımın kabuğunda gezinene kadar Caden'in yakınlığını fark etmemiştim.

Dirseğimi böğrüne soktum. "Sen kendi işine bak." "Seni rahatsız mı ediyor?"

Caden'in sesinde fark etmediğim bir gerginlik vardı. Çünkü beni duygusal olarak kabul etme konusunda kapıyı sıkıca kapatmış olsa da, hâlâ beş numaralı ağabeyi oynama hakkına sahip olduğunu düşünüyordu. Bu gerçek, onun kaçıışı olan yaraya tuz basmaktan başka bir işe yaramadı.

"Hayır, o bir arkadaş," diye fısıldadım.

Caden'in gözleri kısıldı. "Bu senin arkadaşın olmak isteyen birine benzemiyordu."

"Geçen ay birkaç kez çıktık. Önemli bir şey değil."

Caden'in çenesi sertleşti ve kaslarında bir tik başladı. "O senin için yeterince iyi değil."

Bu sözlerden çok fazla anlam çıkarmak istedim. Kıskançlık, arzu ve milyonlarca başka şey duymak istedim. Ama bunlar yoktu. Hain kalbim bile bunu biliyordu.

Çünkü on beş yaşındaki o gün her şeyi değiştirmişti. Caden hayatımı kurtarmış olabilirdi, ama arkadaşlığımızın kapısını çarpmış, sır saklayıcıyı, dinlenme yerimi, kişiliğimi elimden almış ve yerine soğukkanlı, sıradan bir tanıdık koymuştu. Komadan uyandığımda, planladığım normal geleceği kaybetmekle kalmamıştım. Her şeyi kaybetmiştim. Çünkü onu kaybetmiştim.

OceanofPDF.com

CADEN

Grae'nin kalabalığın arasında ilerleyişini izledim, minik formu ekip üyelerinin arasından zarif bir ustalıkla kayıyordu, ta ki tamamen gözden kaybolmadan önce sadece beyaz-sarı saçlarının parıltısını görene kadar. Ortadan kaybolduğu anda göğsümün derinliklerine bir sızı yerleşti, sanki görünmez bir bağ bizi birbirimize bağlamıştı. Onun uzaklaşmasını her izlediğimde bu oluyordu ama yine de durdurmak için hiçbir şey yapmıyordum.

Yanımda bir boğaz temizlendi ve bakışlarım Roan'a kaydı. Beni içine çekerken gözleri sertti. *Kahretsin*. Uzun yıllar uzakta olmak reflekslerimi köreltmmişti. Normalde Grae'ye kardeşlerinin önünde çok fazla ilgi gösterme konusunda daha dikkatli olurdum - ona zor anlar yaşatmanın ötesinde.

Bunu benim de yapmamam gerekiyordu ama dayanamadım. Grae'yi kızdırmak, dilinin sivri tarafı şeklinde olsa bile dikkatini çekmek anlamına geliyordu. Bunu onun soğukkanlı kayıtsızlığına haftanın her günü tercih ederdim.

Nash yanıma geldi ve kafama kelepçe vurdu. "G'yi kışkırtmayı bırak. Bir gün seni öldürecek ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağım."

Ayağa kalkarken en iyi arkadaşıma sıırttım. "Ne diyebilirim ki? Onun damarına basmayı seviyorum."

Maddie beni dikkatle inceledi ama bir şey söylemedi.

Nash, "Ufak tefek ama çok hırçın," diye mırıldandı. "Ben olsam arkamı kollardım."

O haklıydı. Grae'nin içinde tanıdığım hiç kimseye benzemeyen bir mücadele vardı. Bu doğuştan gelen bir şeydi, sanki Evren bir gün buna ihtiyaç duyacağını biliyormuş gibi kemiklerine işlemişti. Yıllar önce ölümün eşiğinden dönmesine yardım etmişti ve şimdi de hayallerinin peşinden gitmesi için ona cesaret veriyordu.

Zihnimde bir görüntü canlanırken içim burkuldu: Dağdan aşağı koşarken Grae solgun ve nemli, nefesleri sıkışmış. Üç beden büyük gelen hastane yatağında göğsünün inip kalkışını izlerken kalp monitörünün bip sesi. Panik göğsümü tırmaladı, kaburgalarım ciğerlerimin etrafında sıkıştı.

"Caden? İyi misin?"

Nash'in sesi beni yaşadığım kabustan uyandırdı. "Ne? Evet. Özür dilerim, dalmışım."

Gözleri kısıldı. "Ailenle her şey yolunda mı?"

Hiç oldu mu? Ama bu, burada derinlemesine incelemek istediğim bir konu değildi. "Olabilecekleri kadar iyi."

Bu da boktan oldukları anlamına geliyordu.

Nash bir şey söylemek için ağzını açtı ama Maddie onun kolunu sıktı, sonra da dikkatini bana çevirdi. "Bu hafta akşam yemeğine gel. Sonunda yeni mutfağa yerleştik."

Sırıttım ve ağzımın kıvrımı tüm gün boyunca ilk kez gerçikti. "Maddie yemeği mi? Kolumu bük."

Nash kaşlarını çatı. "Duble mi yapacaksın?"

Holt adımlarını hızlandırırken kahkahalara boğuldu. "Yemek konusunda bu kadar sahiplenici biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım."

Maddie gözlerini devirdi. "Konuşmayı seven birisin. Wren son artıkları yediğinde düğünü neredeyse iptal ettiğini söyledi."

Holt'un yüzü bir parça kızardı. "Onları öğle yemeğim için saklıyordum." "O hamile," dedi Maddie inanamayarak.

Holt sanki bu her şeyi haklı çıkarıyormuş gibi, "Wildfire pizzasıydı," diye karşılık verdi. Maddie ellerini havaya kaldırdı. "Erkekler."

Nash onu kollarıyla sardı ve eğilerek onu derin bir şekilde öptü. Şakacı bir şekilde başladı ama daha önce hiç deneyimlemediğim bir yakınlık seviyesinden bahsedencesine hararetli bir hal aldı. Sanki vücuduma çok dar geliyormuş gibi tenimi kaşındırdı ve gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Kalabalıktan biri ıslık çaldı ve Maddie yanakları pembeleşmiş bir halde oradan uzaklaştı.

"Erkekler hakkında ne diyordun?" Nash sırtarak sordu.

Onun yan tarafını çimdikledi. "Bu zahmete değmezsin ama cinsel iyilikler konusunda işe yararsın."

Adam homurdandı ve bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Eve gidip bu iyiliklerden yararlanmak ister misin?"

Maddie'nin gözleri öyle bir yumuşadı ki göğsümdeki panik duygusu yeniden alevlendi. "Her zaman."

Nash kardeşlerine ve bana bir çene kaldırma hareketi yaptı ve Maddie'yi kapıya doğru yönlendirdi.

Onların gidişini izlerken Nash'in kendini neye maruz bıraktığını hayal bile edemiyordum. Sanki kalbi vücudunun dışında dolaşıyor gibiydi ve o bunu tamamen kabullenmişti. Bu gezegendeki hiçbir şey benim bunu kabul etmemi sağlayamazdı. Ama Maddie'nin parmak uçlarına uzanıp dudaklarını Nash'in yanağına değdirmesini izlerken, bunun hayatımın çok yalnız geçeceği anlamına geldiğini biliyordum.

G-Wagon'umu The Peaks'e varmadan önce yoldaki son virajda yönlendirdim. Tesisin güzelliği gözüme çarptı. Milyonlarca karanlık anının buraya musallat olması önemli değildi. Burası benim en güzel anılarımı da barındırıyordu: Annemle mutfağımızda kurabiye yapmak. Clara'yı ahıra götürmek için yarışmak. O ve Gabe ile keşfe çıkmak. Babamın dönüşmeden önceki daha yumuşak anıları bile... Ama belki de başından beri onun ve kardeşimin içinde yaşayan çirkinliğe karşı kördüm.

Bir güvenlik görevlisi dışarı çıkarken devasa demir kapılarda yavaşladım. "İyi akşamlar Bay Shaw. Geceniz nasıl geçti?"

"Zor bir soru, Alex. Ama en azından geleceğimde buz gibi bir bira var."

Sırıttı. "Uzun bir günün ardından bana her zaman yardımcı olur."

İyi günler dilerim." "Sana da. Suzanne'a selamımı söyle."

"Yapacağım."

Tam ayağımı frenden çekmek üzereyken, telefonum bardak tutucusunda çaldı. Yere baktım ve yüzümü buruşturdum.

BABA

Eve gelin. İkinizle de konuşmam gerek.

Mesajı hem Gabe'e hem de bana göndermişti. *Harika*. İhtiyacım olan son şey saat sekizde yapılacak bir aile kurulu toplantısıydı. Uzun, soğuk bir duş ve yatağıma istiyordum. Ama iyi bir köpek gibi, kulübenin diğer tarafındaki ailemin evine doğru döndüm.

Tesiste bir kaçamakta isteyebileceğiniz hemen hemen her şey vardı: beş yıldızlı yemekler, ödüllü bir spa, sinema salonu ve gece kulübü. Tenis, golf, binicilik ve güneşin altındaki her türlü açık hava aktivitesi için tesisler vardı. Ve konuklara başka bir yerde bulunması zor bir mahremiyet düzeyi garanti ediliyordu. Sektörün devleri, ünlüler ve hatta kraliyet ailesi bile kalmaya geldi.

Babam milyar dolarlık holdingimizdeki tüm mülklerimize önem verirdi ama burası onun baş tacıydı. Belki de yılın büyük bölümünde evim dediği yer olduğu için. Belki de basında en çok yer alan tatil köyü olduğu için. Nedeni çok da önemli değildi; önemli olan, burayı diğer çocuklarından çok daha fazla önemsiyor olmasıydı.

Büyük özel kulübenin önünde durdum. Tepede olsa bile çevresine güzel bir şekilde uyum sağlamıştı. Bir an için ona baktım, o ev hissine bağlanmaya çalıştım. Ama geçtiğimiz on yıl içinde bu his kaybolup gitmişti.

Kendimi motoru kapatmaya zorlayarak cipimden indim. Gabe'in şık Maserati'si çoktan gelmişti. Yan dairede otururken neden onu kullanma ihtiyacı duyduğunu anlayamıyordum.

Dairesel yolu geçtim ve bir an duraklayarak taş basamaklardan yukarı çıktım. Sanki burası tüm çocukluğumu geçirdiğim ev değilmiş gibi aniden kapının zilini çalma isteği duydum.

Bunun yerine, mandala bastım ve kapıyı açtım. İçeri adımımı attığımda dinlemek için durakladım. Oturma odasından belli belirsiz sesler geliyordu. O yöne doğru yürüdüm.

Babamı ve erkek kardeşimi, büyük taş şöminenin iki yanındaki deri koltuklarda otururken buldum, her birinin elinde bir bardak viski vardı. Babam başını kaldırdı. "Yeterince uzun sürdü."

Yanağımın içini ısırdım. "SAR toplantısından eve dönüyordum." Alay etti. "Ne zaman kaybı."

Gabe, sanki bana yönelttiği her hakaret, kafasında sürdürdüğü uydurma oyunda onun için bir puanmış gibi sırttı.

"Bir viski al," diye emretti babam.

"Böyle iyiyim," dedim ve kanepelerden birine oturdum. Taş gibi serttiler ama mimari açıdan önemli bir tarzları vardı.

Babam gözlerini devirdi. "Ne kadar narin bir çiçek."

Arka dişlerim birbirine çarptı. *Alkolün öfkesini körüklemesine izin veren bir sarhoştan daha iyiydi.* Biradan payıma düşeni almıştım ama asla bir taneden fazla içmemiştim.

Ara sıra bir kadeh şarap içerdim ama sert içkilere asla dokunmazdım. Bunun babamdaki zalimliği ateşlediğini görmüştüm ve kendimde de bunun ortaya çıkmasına izin vermek istemiyordum.

Gabe viskiyi bardağında evirip çevirdi ve sonra uzun bir yudum aldı.

Babam sandalyesinde arkasına yaslanmış, bizi dinliyordu. "Artık ikinizin de sidik yarıştırmayı bırakma vakti geldi."

Kaskatı kesildim. Üniversiteden mezun olur olmaz ailemizin şirketinde çalışmaya başlamıştım. Gitmem konusunda çok ısrarcı olduğu bir okul. Anne tarafından büyükbabamla birlikte onun ve Gabe'in de gittiği okul. Her şeyimi şirkete vermiştim. Babam nereye isterse tartışmasız oraya gitmiştim.

Londra'dan Dubai'ye, oradan Singapur'a ve nihayet New York'a. Arkadaşlarımı Cedar Ridge'de bıraktığımdan ya da annemi yılda sadece birkaç kez görebildiğimden şikâyet etmemiştim. Ama onun için bu asla yeterli değildi.

Gabe'in gözleri öfkesini belli edecek şekilde parladı ama kendini kontrol altında tuttu. "Bize neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Babam işaret parmağıyla bardağının kenarını yokladı, bakışları ağabeyimin üzerinde yoğunlaştı. "The Peaks'teki operasyonları idare etme konusunda sana güvenebileceğimi düşünmüştüm."

Gabe'in eli bardağın üzerinde sıkılaştı, parmak eklemleri beyazlaştı. "Evet. Bu yıl geçen yıldan daha fazla kâr ettik."

"*Luxury Travel*'ın gelecek ayki sayısı çıktığında bu kâr tuvalete gidecek."

Gerildim, omurgamdaki kaslar gerildi. Bu en iyiler listelerinin gerçek dolarları ne kadar etkilediğinin bir önemi yoktu; babam bu listelerin zirvesinde olmayı takıntı haline getirmişti.

Gabe doğruldu. "Ne demek istiyorsun? O muhabir The Peaks'i severdi. Tüm ziyareti boyunca onu havyar ve şampanyaya boğdum."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım. Seyahat ve rahatlama her zaman havasız olanaklarla ilgili değildi. İnsanlar bir yerin kalbine de ihtiyaç duyarlardı. Aileleri ve sevdikleriyle bağlantı kurabilecekleri ya da telaşlı bir dünyada biraz huzur bulmak için uzaklaşabilecekleri bir yere.

"Belli ki Lewis'in memnun olmadığı *bir şey* vardı çünkü bizi listede üç numaraya koyduğu söyleniyor."

Gabe yutkundu. "Belki de diğer tatil köyleri ona rüşvet vermiştir."

Babam alay etti. "Başarısızlıkların için başkalarını suçlama. Onu gala için geri davet ettim ve birkaç hafta içinde daha uzun süre kalması için. Umarım, onu ikna edebiliriz."

baskıya girmeden önce. Bu arada Caden mülkü değerlendirecek ve diğerlerine kıyasla ne gibi eksiklikleri olabileceğini görecektir."

Küfretmek, kalkıp buradan gitmek ve bir daha arkama bakmamak istedim. Babam ne yaptığını biliyordu, Gabe ve beni karşı karşıya getirmişti. Bunun ikimizi de daha güçlü ve otelleri daha iyi yapacağını düşünüyordu. Gerçekte ise tek yaptığı ailemizi parçalamaktı.

Daha da kötüsü, her şeyi galaya bağlıyordu. Aslında umursadığım tek etkinlikti. Çünkü Clara Vakfı için para topluyordu.

Annem, küçük kız kardeşimin vefatından kısa bir süre sonra, iyileşmesine yardımcı olacağını umarak başlamıştı. Ama yıllar içinde paylaştığımız bir şey haline gelmişti. Çocukluk çağı kanser araştırmaları için para toplayan bir organizasyon. Yardım etmek için elimizden geleni yapmanın bir yoluydu. Sonucumuzu değiştiremezdik ama belki başka ailelere yardım edebilirdik. Babam bunu sadece zengin arkadaşlarıyla takılmak için bir bahane olarak görüyordu.

Bakışlarım odanın uzak tarafındaki fotoğraf duvarına takıldı. O enstantaneler farklı bir zaman gibi geliyordu. Bazen, tüm mekanda kalan tek ruhun onlar olduğunu düşünürdüm. En sevdiğim fotoğrafta durdum: Clara kır çiçekleriyle dolu bir tarlada, bir eli atının dizginlerinde, gülerken başı geriye eğik.

"Seni eversiz yarışta her zaman yenerim, CayCay."

Ona doğru yürürken sııttım. "Ne üzerine bahse girmek istiyorsun?"

Dudaklarına vurdu. "Bir ay boyunca benim bulaşık görevimi yapmak zorundasın."

"Bahis yok," diye azarladı annem arkamızdaki dağların fotoğrafını çekerken.

"Bahis sadece motivasyondur," diye karşı çıktım.

"Hadi anne. İzin ver onunla yerleri sileyim ve ona bir ders vereyim."

Annemin dudakları seğirdi. "Son zamanlarda biraz ukalalaştı."

"Evet!" Clara yumruğunu havaya kaldırdı. Sonra, ben daha gözümü kırpmadan atın yelesini yakaladı ve kendini yukarı çekti. "Hadi!"

"Seni küçük sansar." Atımın sırtına atladım ve peşinden gittim ama o beni çoktan toz içinde bırakmıştı. Arkamızdan sadece annemizin eğlenen kahkahası geliyordu.

Anıyı göz kırparak uzaklaştırdım. Belki de Clara bizim tek ruhumuzdu. Öldüğünde hepimizin en iyi yanlarını da yanında götürmüştü.

"Kendin için söyleyecek bir şeyin yok mu?" Babam tersledi.

Dikkatim tekrar ona döndü. "Elimden geldiğince yardım edeceğim."

Gabe nefesinin altında birkaç kelime mırıldandı.

Babam viskisinden uzun bir yudum aldı ve bana bakarak değerlendirme yaptı. "Böyle bir tesisi yönetmek için birkaç akıllı iş kararından daha fazlası gerekir. Etrafta dolanmayı bırakmalı ve saygın biri olmalısın."

Gabe buna gülümsedi. "Hadi ama baba. Caden'in hiçbir zaman bir parti çocuğu olmaktan öteye gidemeyeceğini biliyorsun, her hafta farklı bir kadın, sürekli dönen dedikodular."

Babamın bakışlarında kızgınlık belirdi. "Ünün konusunda haklı. Seni buraya geri getirmemin nedenlerinden biri de bu. Yüzünün her hafta magazin sayfalarında yer almasından bıktım."

Durum pek de öyle değildi. Ara sıra bu tür bir ilgi gören biriyle, genellikle bir model ya da aktrisle fotoğrafım çekilirdi. Ama bu sık rastlanan bir durum değildi.

"Ailemizi asla utandırmadım. Hayatımı olabildiğince sessiz yaşıyorum."

Gabe homurdandı.

"Gabe'i örnek almalı ve kabul edilebilir genç bir kadınla ciddi bir ilişki kurmalısın," diye karşı çıktı babam. "Meslektaşlarımız durulmamış birine güvenmezler. Senin pervasız ve düşüncesiz olduğunu düşünüyorlar."

"Ama geçmişim öyle olmadığını kanıtlıyor," diye karşılık verdim.

"Beni sorgulama. Senden çok daha uzun süredir bu işin içindeyim ve beni dinlersen akıllıca davranmış olursun."

Yanağımın içini ısırdım ve milyonuncu kez neden bırakmadığımı düşündüm. Ve sonra o lanet fotoğraf çevresel görüşümde titreşti. Clara yüzünden. Çünkü bir gün şirkette çalışacağı için her zaman çok heyecanlıydı. Yapacağı her şeyi anlatıp dururdu, ki bunların çoğu onun yaşında atlar ve havuzlarla ilgiliydi. Ama bunu bırakırsam, onu bırakıyormuşum gibi hissederdim. Bunu yapamazdım.

"Ders dışı faaliyetlerimi gizli tutmaya dikkat edeceğim," diye homurdandım.

Babam ters ters baktı. "Bu aynı şey değil."

Gabe öne doğru eğildi. "Lena ve ben, Caden yeterli olmadığı için bize ihtiyaç duyduğunuz her yerde sosyal yükümlülüklerinizi yerine getirmekten mutluluk duyarız."

Tabii ki öyleydiler. Lena sosyal bir kan emiciydi ve Gabe her fırsatta onu aldatıyordu. Ama ikisinin de umurunda olduğunu sanmıyordum. Lena mükemmel görünüyordu ve Gabe onu alıştığı yaşam tarzında tutuyordu.

Babam başını salladı. "Sana güvenebileceğimi bilmek güzel."

Bu saçmalığa bir dakika bile dayanamayarak koltuktan kalktım. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Gitmem gerekiyor. Erken bir toplantım var."

Bana baktı. "İşte bu görmek istediğim cesaretin biraz daha fazlası. Gidebilirsin."

Gabe'in bakışlarını görmezden geldim ve ön kapıya yöneldim. Annem merdivenlerden inerken kısa bir süre durdum. Elini yanağıma bastırdı. "Merhaba tatlım. Burada olduğunu bilmiyordum."

Zorla gülümsedim. "Babam sadece Gabe ve benimle birkaç şeyin üzerinden geçmek istedi."

Kaşlarını çattı. "Bunun için çok geç. Dışarıda hayatının tadını çıkarmalı, güzel bir kızla çıkmalısın."

Gözlerindeki umut ışığı içimdeki bir şeyi öldürdü. Yuva kurmam ve ona torunlar vermem için can atıyordu.

"Sorun değil. Zaten SAR toplantısından eve dönüyordum."

"Nasıl geçti? Nash nasıl?"

"Her iki açıdan da iyi. Belki bir gün onunla öğle yemeği için buluşabiliriz."

Annem gülümsedi. "Bunu çok isterim. Maddie'yi de getirsin. O kızı görmeyeli çok uzun zaman oldu. O ikisinin sonunda bir araya gelmesine çok sevindim. Seni böyle diken üstünde tutacak birine ihtiyacın var."

"Henüz doğru kişiyi bulamadım," diye mırıldandım, ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Elimi sıktı. "Bulacaksın. Sadece zaman ver."

Yer değiştirirken gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim. "İyi misin?"

Geçen her yılla birlikte annem daha da kırılgan görünüyordu. Zamanla daha da güçleneceğini düşünmüştüm ama tam tersi bir etki yaratmış gibi görünüyordu.

Gülümsemesini daha parlak hale getirerek başını salladı. "Gayet iyiyim. Pek iyi uyuyamıyorum. Sanırım erken bir gece geçireceğim."

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." "Arayacağım. Seni seviyorum."

Onu nazikçe kucakladım. "Ben de seni seviyorum."

O merdivenlerden yukarı kaybolurken ben donup kaldım. Nasıl bu hale gelmiştik? O kadar parçalanmış bir aileydik ki, en iyi ihtimalle gecenin içinden geçen gemiler gibiydik. Bir şeylerin değişeceğini umuyordum ama hiç değişmedi.

Tüm mutsuzluğumuzu hatırlatan şeyleri geride bırakmaya çalışarak ön kapıdan çıktım. Ve tamamen yalnız olacağımı bildiğim eve doğru yola koyuldum.

OceanofPDF.com

GRAE

ASPEN, The Brew'daki masamıza bir dizi unlu mamulü yerleştirirken Maddie'ye gülümsedi. "Biliyor musun, işten ayrıldığında seni bir daha göremeyeceğim diye endişelenmişim."

Maddie bir parça çöreği ağzına atarken sııttı. "Bu güzellikler sayesinde bu konuda endişelenmene gerek kalmayacak."

Wren bir elini yeni yeni yuvarlaklaşmaya başlayan karnının üzerine koydu. "Yemin ederim bu çocuk gelip portakallı-yaban mersinli çörek isteyecek."

Aspen kıkırdadı. "Eğer yaparlarsa seni koruyacağız."

Aspen'e tıpatıp benzeyen kızıl saçlı küçük bir kız annesinin arkasından fırladı. "Bir bebeğiniz mi olacak Bayan Wren?"

"Geliyorum. Daha birkaç ayım var, ama biz farkına varmadan burada olacaklar.
o."

Cady aşağı yukarı zıplamaya başladı. "Umarım bir kız olur ve belki de benimle bale yapmak istiyor. Charlie benim en iyi arkadaşım ama o benimle bale yapmak istemiyor ve sınıfımdaki diğer kızlardan bazıları da biraz kaba. Bir bale arkadaşına ihtiyacım var."

Sandalyemde öne doğru eğildim. "Kim sana kötü davranıyor?"

Burnunu buruşturdu. "Heather Beasley en kötüsü. Her zaman iyi olmadığımı ve tütülerimin çirkin olduğunu söyler."

Öfke içimi yaktı. "Ne oluyor lan? O küçük-"

Maddie kolumu sıkarak bana sessizce beş yaşında bir çocukla konuştuğumu hatırlattı.

"Bu hiç hoş değil," diye düzelttim.

Aspen kızıyla göz göze gelebilmek için çömeldi. "Peki birinin bize karşı kaba davranması ne anlama geliyor?"

Cady'nin dudakları birbirine yapıştı. "İçlerinde biraz hüzün var. Bu bizimle ilgili değil."

"Bu doğru. Ona bir şeyler oluyor ve kendimizi kötü hissetmeliyiz."

Cady başını salladı, yüz ifadesi ciddiydi. Ama yüzündeki ifade kısa sürede kayboldu. "Zeke'in kurabiye yapmasına yardım edebilir miyim?"

Aspen güldü ve kızının saçlarını karıştırdı. "Tabii. Ama sadece bir kaşık hamur, yoksa karnın ağrır."

"Tamam!" Cady çoktan gitmişti.

"Söz mü?" Aspen arkasından seslendi.

"Yemin ederim!"

İç çekti. "Çocuklar yüreği zayıf olanlara göre değil."

"Ona karşı çok iyisin," dedi Maddie. "Çoğu çocuk o yaşta birinin davranışlarının ardındaki nedeni göremez."

"Sanırım birinin o yaşlı Heather Beasley'nin kışına hızlı bir tekme atması gerekiyor," diye homurdandım. "İnsanların nesi var böyle?"

Maddie kıkırdadı. "Beş yaşında. Onunla kapışacak mısın?"

"En azından onu biraz tehdit etmek isterim."

"İnan bana, bunu düşündüm," dedi Aspen. "O berbat biri. Ve annesi daha da kötü."

Wren inledi. "Katelyn, değil mi? Ortaokulda Grae ve bana deli gibi sataşırdı. Ve lisede Holt'la takılmaya çalıştığından da eminim."

En iyi arkadaşıma bakakaldım. "Sen ciddi misin?"

Başını salladı. "Holt o zamandan beri ondan uzak duruyor."

Aspen bir sandalyeye yaslandı. "O zamandan beri pek değiştiğini sanmıyorum, bu yüzden elimden geldiğince Holt'un yaklaşımını benimsiyorum."

Wren onun elini sıktı. "Umarım bu ufaklık için senin yarısı kadar anne olabilirim. Sen inanılmazsın."

Aspen'in gözleri parladı. "Teşekkür ederim. Bazı günler yeterli olup olmadığımı merak ediyorum. Bunu tek başıma yapmak zor."

Maddie ayağa kalktı ve onu kucakladı. "Her zaman **yanımızdasın**. Neye ihtiyacınız varsa."

Aspen titreyerek nefes aldı. "Teşekkür ederim. Yemin ederim genelde bu kadar duygusal değilimdir. Sadece uzun bir hafta oldu."

"Kız kıza bir geceye ihtiyacın var. Cady'yi Lawson'la bırakıp Charlie'yle yatıya kal ve eğlenceli bir şeyler yapalım."

Maddie kaşlarını bana doğru kaldırdı. "En son kızlar gecesi için aradığında sen sarhoş olmuştun ve ben de kafama bir ağaç dalıyla vurulmuştum."

Yüzümü buruşturdum. "Sessiz kızlar gecesi mi?"

Aspen güldü. "İyi bir plana benziyor. Bir akşam için izin alabileceğim zaman sana haber veririm."

Kasanın arkasına yöneldi ve ben de Maddie ile Wren'e döndüm. "Aspen size Cady'nin babası hakkında bir şey söyledi mi?"

İkisi de başını iki yana salladı ve Maddie dudağının kenarını kaşımaya başladı. "Onun iyi bir adam olmadığını hissediyorum ama artık açılmıyor. Bunca yıldır yardım alamamış olmasından nefret ediyorum."

"Ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama Cady harika biri ve bu Aspen sayesinde oldu," diyor Wren.

Aspen'in bir müşteriye sıcak bir şekilde gülümsemesini izledim, ama yeşil gözlerindeki gölgeler bana hayatının kolay geçmediğini söylüyordu.

"Yani..." Maddie başladı. "Caden dün gece kesinlikle seni iğneliyor gibiydi."

Hatırlatma karşısında yüzümü buruşturdum ama Wren hemen canlandı. "O ne yapıyordu?"

Maddie sandalyesinde arkasına yaslandı. "Teneffüste G'nin saç örgüsünü çeken küçük bir çocuk gibi."

Homurdandım. "Pek sayılmaz. Sadece beni sinir etmekten ve hayatımla ilgili korkunç kararlar almamı önermekten aşırı zevk alıyor."

Wren kaşlarını çattı. "Sana sataştığını gördüm ama kötü davrandığını hiç görmedim."

"Bu tam olarak kötü bir şey değil." Sanki Caden her an beni değerlendiriyor, bir şeyleri berbat edeceğimden emindi. "Sanki benden şüphe ediyor. Bunu açıklayamıyorum."

Maddie başını salladı. "Ve bu acı veriyor çünkü siz ikiniz eskiden çok yakındınız."

"Eskiden bana en çok inanan kişiydi." Bu sözleri yüksek sesle söyleyince göğüs kafesimde bir yanma hissettim. "Ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Bana yeni evden bahset," dedim Wren'e.

Holt'la yeni evleri hakkında bizi bilgilendirdi, Maddie bize yeni köpek eğitim müşterilerinden bahsetti ve ben de dünkü turist gezisini anlattım. Ne olduğunu anlamadan bir saatten fazla orada kalmıştık.

"Koşmam lazım, yoksa işe geç kalacağım," dedim ve ayağa kalkıp masanın üzerine biraz para attım.

Maddie gülerek, "Umarım bugün gezilerinizde hayalperest turistler yoktur," dedi.

"Ben de." Bir elimi Wren'in karnına bastırdım. "Oradaki en iyi arkadaşına iyi bak."

Bana sıırttı. "Yapacağım."

Aspen'e bir el sallayarak kapıdan çıktım. Caddenin karşısındaki Dockside Park'ta oynayan çocukların kahkahaları havaya karışıyor ve güneş öyle bir vuruyordu ki, yaza biraz daha tutunmak istiyordum. Çam kokulu taze havayı derin derin içime çektim. Böyle günler, Cedar Ridge'den asla taşınmak istemeyeceğimden emin olmamı sağlıyordu.

"Grae," diye seslendi erkeksi bir ses.

Bakışlarımı lacivert itfaiyeci pantolonu ve tişörtüyle caddede aceleyle ilerleyen adama çevirdiğimde kaskatı kesildim.

Rance önümde durdu ama birkaç santim fazla yaklaşmıştı. "Bana geri mesaj atmadın."

Yanağımın içini ısırđım. O haklıydı. SAR toplantım sırasında aldığım üç mesaja ya da ondan sonra gönderdiği dört mesaja geri dönmemiştim.

"Meşguldüm. Açıkçası söyleyecek başka bir şey olduğunu da düşünmüyordum."

Kahverengi gözlerinde kızgınlık titreşiyordu. "Bu biraz aşırı, sence de öyle değil mi? Biz arkadaşız. Çıkıyoruz."

"Bir ay önce üç kez çıktık. Bu çıkmakla aynı şey değil."

Bana el salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ama yapmadım. Rance'in neye tutunmak için bu kadar çabaladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. için.

"Dün gece geç saatlere kadar evde değildin. Her şey yolunda mı? Ben endişeli."

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. "Bunu nereden biliyorsun?"

Rance alay etti. "Aynı mahallede oturuyoruz. Geç saatte koşuya çıkmıştım."

Midem çalkalandı. Bu kadarı doğruydı. Rance kasabanın dışındaki kulübemden yaklaşık yarım mil uzakta yaşıyordu. Ama beni kontrol ediyormuş gibi hissetmek beni geriyordu.

"Neredeydin?" diye sordu.

Belki de dört ağabeyle büyümekten ve onlara asla hesap vermek istememekten kaynaklanıyordu, ama içimde kendimi tutma dürtüsü vardı. "Bu gerçekten seni ilgilendirmez."

Rance'in gözleri kısıldı. "Bu basit bir soru."

Basit olması önemli değildi; Rance'e kendimle ilgili hiçbir bilgi borçlu değildim.

İç çekti ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İnatçılığın sende sevdiğim şeylerden biri."

Oh, şnitzel. Beşinci aşamaya doğru ilerliyorduk.

Bir hareket dikkatimi çekti. Sanki ne kadar uzakta olursa olsun, vücudumun Caden Shaw için ince bilenmiş bir radarı vardı. Ağzımdan çıkan bir sonraki kelime için çaresiz, kısa devre yapan beynimi suçladım.

"Bebeğim!" Caden'a doğru seslendim.

Bakışları o kadar hızlı bana kaydı ki başım döndü.

Gözlerimi ona diktim ve bakışlarıma tüm sessiz yalvarışlarımı kattım. Yardım isteyeceğim son kişiydi ama elimdeki tek şey oydu.

Caden'ın kaşları bir an çatıldı ama sonra Rance'i gördü ve ters ters baktı. Beş uzun adımda bize doğru geldi, bir kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. "Hey, *bebeğim*."

Gözlerindeki parıltı bana bunun bedelini yıllarca alaycı bir işkence şeklinde ödeyeceğimi söyledi.

"Bebeğim?" Rance bön bön baktı. "Ama ondan nefret ediyorsun."

Caden kıkırdadı, sesi bedenine bastırıldığı bedeninin sıcaklığıyla birlikte beni sarıyordu. "Aşk, nefret, aynı madalyonun iki yüzü, değil mi?"

"Aşk mı?" Rance ağzından kaçırırdı.

Caden omzumu sıktı. "Beni parmağında oynatıyor. Onun için her şeyi yaparım."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu ve nefes almak acı veriyordu.

Rance'in bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. "*Çıkıyor* musunuz?" "Çıkmaktan daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Sence de öyle değil mi Gigi?" Caden sordu, bana bakıyordu.

Küçük bir gıcırta çıkardım. "Evet. Oldukça ciddi bir durum." "Ne zamandan beri?" Rance sordu.

Caden saçımın bir tutamıyla oynarken, "Döndüğümünden beri gözüm ondaydı ama son birkaç haftanın işleri bir üst seviyeye taşıdığını söyleyebilirim," dedi.

Rance'in yüzü kızardı. "Bir sonraki seviye mi?" Bakışları bana kaydı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünemezsin. O tam bir erkek fahişesi."

Caden sertleşti. "Sadece doğru kadının karşıma çıkmasını bekliyordum ve o da çıktı."

Rance alay etti. "Eminim. Kardeşlerin biliyor mu?"

Elim Caden'ın gömleğini yumrukladı. "Kardeşlerimin bununla hiçbir ilgisi yok."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

"O haklı," dedi Caden, sesi sertleşerek. "Bu gezegendeki hiçbir lanet şey beni ondan uzak tutamaz. Ve dürüst olacağım, ona mesaj atmayı bırakmaman beni çok kızdırıyor."

"Bana kimseyle çıktığını söylemedi," dedi Rance, Caden'ın ses tonundaki yoğunluktan telaşlandığı belliydi.

"Artık biliyorsun, değil mi?" diye hırladı.

Caden'in sözlerindeki vahşet beni ona bakmaya ve elimi daha sert bir şekilde karın kaslarına bastırmaya itti.

Rance alay etti. "Bu bir şey değil. Birkaç gün içinde sönecek ve sonra Grae'nin aklı başına gelecek ve gerçekten kime ihtiyacı olduğunu görecek."

Caden'ın çenesi sıkıştı, yüz ifadesindeki öfke alevlendi. Sonra bana baktı, o ela gözleri beni hipnotize eden yeşiller, kahverengiler ve altınların karışımına dönüştü. Başını yavaşça ve hızla, aynı anda indirdi. Zaman yavaşlarken kalbim kaburgalarıma çarpıyordu.

Hareket etmeliydim, ona yanağımı *falan* vermeliydim. Ama yapmadım. Caden'ın sadece varlığıyla yaptığı büyünün esiri olmuştum.

Caden'ın dudaklarının ilk dokunuşunda kendimi kaybettim. Dudaklarım içgüdüsel olarak ayrılırken etrafımda sıcaklık ve ihtiyaç dönüyordu ve dili içeri kayarak okşadı. Karnımda, ne kadar aramış olursam olayım, başka hiçbir öpücükte hissetmediğim bir vızıltı yandı. Bu vızıltı derinleşerek kaslarıma yayılan bir uğultuya dönüştü ve dizlerimi güçsüzleştirdi.

Caden sonunda geri çekildiğinde ona göz kırptım ve aklıma tek bir şey geldi.

Beni tamamen mahvetmişti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CADEN

İNANILMAZ BİR ŞEKİLDE SIÇMIŞTIM.

Yanakları pembeye çalan, sarı saçları dağılmış ve mavi gözleri parlayan Grae'ye baktığımda ölümcül bir hata yaptığımı anladım. Rance'in gözlerindeki ışıltıyı görmüştüm, pes etmeye niyeti olmadığını söyleyen bir ışıltıydı bu. Sözlerindeki meydan okumayı duymuştum. Sadece geri çekilmesini istemiştım ve bunu yapmanın en kolay yolu bu gibi görünüyordu. Ama inanılmaz derecede yanılmıştım.

Grae'yi öpmek, ateşe verilmiş bir viskiyi yudumlamak gibiydi. Sistemimi öyle bir yaktı ki, ardından yara izleri bıraktı. İyi bir günde onun çekimini görmezden gelmek yeterince zordu. Şimdi onu tattığıma göre? Bu neredeyse imkansızdı.

Rance boğazını temizledi, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bir modelle kim bilir nereye gittiğinde parçaları toplamak için burada olacağım."

İçimdeki öfke kabardı ve dudaklarımdan kaçmak isteyen hırıltıyı ısırdım. "Burada istediğim her şeye sahipken neden gideyim ki?"

Tehlikeli bir oyun oynadığımı bilmeme rağmen sözlerimden gerçeği anlamasını umuyordum. Ama Rance'le ilgili bir şey beni hep tedirgin etmişti. Belki de kendimi bildim bileli Grae'ye ihtiyaç dolu bakışlarla baktığı içindi. Belki de sadece adamın bir pislik olduğunu düşündüğüm içindi. Her neyse, Grae'yi onun açıkça istenmeyen yaklaşımlarına açık bırakacak değildim. Ama adamı yere serip bu işi bitirmek çok daha güvenli olurdu.

"Bunu göreceğiz," diye mırıldandı Rance. "Seninle sonra konuşuruz, Grae." Ve bu sözlerle birlikte itfaiye istasyonuna doğru yola koyuldu.

Grae'nin omuzları çöktü. "Onun nesi var?"

Kendimi onu bırakmaya zorladım ama bu, şimdiye kadar yaşadığım en tatlı sıcaklıktan uzaklaşmak gibiydi. "Bana gerçekte neler olduğunu anlat."

Grae işaret parmağıyla küçük tırnağını yokladı. "O kadar da büyük bir mesele değil."

"Belli ki öyle," diye tersledim.

Ağzını kapattı ve ben de iç çektim. "Lütfen, söyle bana."

"İstemiyorum," dedi sessizce.

Sesindeki çekingenlik tüylerimi diken diken etti. Hiç ona göre değildi.

"Neden olmasın?" Sesimi nazik tutmak için mücadele ettim, içimde derinlerde bir şey

Kendi içine büzülmesine neyin sebep olduğunu öğrenmek için beni tırmalıyordu.

Grae'nin bakışları aramızdaki kaldırıma kaydı. "Her şeyi berbat ettiğimi düşündüğünde bana bakışından nefret ediyorum."

Omurgam dikleşti. Ses tonunda öyle bir yenilgi vardı ki, başka bir şeyle karışmış olsa da - belki de kederle? "Sen neden bahsediyorsun?"

Başını kaldırdı, gözlerinde şimdi biraz daha ateş vardı. "Bana kendi hayatını idare edemeyen bir moronmuşum gibi bakıyorsun."

Zihnimde anılardan oluşan bir slayt gösterisi akarken çenem düştü ve bunları onun merceğinden görmeye çalıştım. Grae'den duygusal olarak uzaklaşmaya hava almaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım vardı ama onu tamamen bırakmayı da başaramamıştım. Yapılacak en boktan şeydi ama etrafta kalıp onu iğnelemek elimdeki en iyi seçenektir. Onun kızgınlığı ve hayal kırıklığı, çaresizce ihtiyaç duyduğum mesafeyi garantilemişti, ama yine de onun huzurunda olmam gerekiyordu. Ancak şimdi, bencilliğimin gerçek bir zarar verdiğini gördüm.

"Gigi, senin bir moron olduğunu düşüneceğim son şey." Alay etti. "Elbette."

"İstemiyorum. Sana zor anlar yaşattığımı biliyorum ama-"

Grae bir elini kaldırdı. "Bunun bir önemi yok. Zaten artık ne düşündüğün umurumda olmamalı. Arkadaş değiliz ki."

Her kelime, maksimum hasara neden olmak için tasarlanmış, dikkatlice yerleştirilmiş bir darbe gibi kesiyordu. Tartışabilirdim ama o haklıydı. Onun hayatıma girmesine izin vermemiştim çünkü beni çekmesinden çok korkuyordum. Bu beni ne kadar korkak yapıyordu. "Yine de söylesene? Bunu hak etmesem bile."

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, şaşkınlığı bebek mavilerinin arasından süzülüyordu. Sonra içini çekti. "Rance ve ben her zaman iyi arkadaş olduk. Yakın falan değildik ama benzer kalabalıklarda koşardık. Gölde günler, barda geceler, bu tür şeyler, bilirsin?"

Başımı salladım.

"Her yıl bana çıkma teklif ederdi. Hiç ilgilenmedim ama geçen ay bir şans vermem gerektiğini düşündüm. İyi bir adam ve insanlara yardım eden iyi bir işi var. Belki ondan bir arkadaştan daha fazlası olarak hoşlanmaya başlayabilirim diye düşündüm."

"Kimyanın bu şekilde çalıştığını sanmıyorum." Yüzünü buruşturdu.

"Haklı olabilirsin."

"Yani, birkaç randevuya gittiniz..." Çok daha fazla soru sormak istiyordum ama lanet olası cevaplardan korkuyordum.

"Çılgınca bir şey değildi. İçkiler, bir yürüyüş, bir akşam yemeği. Ama hiçbir şey hissetmedim. Onu öpmek ölü bir balığı öpmek gibiydi."

Bir kahkaha attım. "Kesinlikle güçlü bir zihinsel imaj çiziyorsun."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. Yanına gittiğimden beri gözlerinde gördüğüm ilk gerçek eğlence belirtisiydi bu. "Çok fazla dil." Titredi.

Kıskançlık içimde bir cehennem gibi akıyordu ve aniden Rance'le güverte yolunu seçmiş olmayı diledim.

"Şimdi beni rahat bırakmıyor. Ona karşı arkadaşlıktan öte bir şey hissetmediğimi ve ilgilenmediğimi söyledim ama o bize doğru düzgün bir şans vermediğimi düşünüyor. İşe çiçeklerle geliyor, bana sürekli mesaj atıyor ve bugün de dün gece neden evde olmadığımı soruyordu. Bu beni biraz korkuttu ve ben sadece..."-beni işaret etti-"panikledim."

Damarlarımda buz dolaştı. "Dün gece senin evine mi geldi?"

"Aynı mahallede oturuyoruz. Koşuya çıktığını ve arabamın orada olmadığını gördüğünü söyledi."

Tedirginlik içimi sızlattı. "Bu ses hoşuma gitmedi."

"Ben de, bu yüzden sana *bebeğim* diye hitap ettim. Sanki çıktığımıza inanılabilirmiş gibi."

"Bilemiyorum. Bence o öpücük çok iyi sattı." Pembe

Grae'nin yanaklarına vurdu. "Belki de."

"Neden Lawson'a onunla konuşmasını söylemiyorsun?"

Eli kolumu kavramak için uzandı, tırnaklarını geçirdi. "Ona tek kelime etme."

Kaşlarım kalktı. "Neden olmasın?" Kardeşleri aşık çocuğu öyle bir gönderirdi ki başı dönerdi.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. Teşhisimden sonra her şey değişti. Her zaman koruyucuydular ama şimdi bu ekstrem bir spor gibi. Onların dahil olmasını istemiyorum. Seni bu işe hiç bulaştırmamam gerektiğini biliyorum. Bu hafta sonu barda bir turisti tavladığında pek inandırıcı gelmeyecek. Ama-"

"Gigi," dedim elini sıkarak. Ah, kahretsin. Bu aptallığın da ötesindeydi. Pervasızcaydı ama yine de kelimeler ağzımdan kaçtı. "Sana yardım edeceğim."

"Yapacak mısın?"

Başparmağım avucunun içinde kayıyordu ve teninin verdiği hissin tadını çıkarıyordum. Ateşle oynuyordum. "Sanırım ikimizin de sorunlarını çözebilecek bir şeyim var."

Bana şüpheyile baktı. "Ne?"

Ağzımın köşesi kalktı. "Kız arkadaşım ol."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

GRAE

ÇENEM KOPTU ve Caden'a bakakaldım. Belli ki işitme duyumu kontrol ettirmem gerekiyordu çünkü bu sözler onun ağzından çıkmış olamazdı.

Caden'ın eli havaya kalktı ve parmakları çenemde gezinerek ağzımı nazikçe kapattı. "Oraya böcek girmesini istemeyiz."

Dokunuşundan, o pürüzlü parmak uçlarının tenimde bıraktığı histen kurtuldum. "Bu sabah kafana darbe aldın mı?"

Kaşlarını kaldırdı.

"Birbirimizin yanında kavga etmeden iki dakikadan fazla duramıyoruz."

Caden omuz silkti. "Bunu tutku olarak gösterebiliriz."

"Ailem ve arkadaşlarım senin varlığımın baş belası olduğunu biliyor."

O anda yüz ifadesinde bir acı titreşimi gördüğüme yemin edebilirim ama o kadar çabuk kayboldu ki hayal görmüş olabileceğimi düşündüm.

Elini cebine soktu ve bir şeyi sıkıca kavradı. "O pisliğe de söylediğim gibi, aşk ve nefret aynı madalyonun iki yüzüdür."

Homurdandım. "Konu sen olunca, cinayet benim aşk dilim oluyor."

Caden'ın ağzının köşesi kalktı. "Gördün mü, şimdiden davamızı oluşturuyoruz."

Bir an için onu inceledim. Cedar Ridge'den uzakta geçirdiği yıllar onu sadece daha yakışıklı yapmıştı. Çenesi daha keskin, ela gözleri daha hipnotize ediciydi. "Bunu neden yapmak istiyorsun?"

Caden bakışlarımı karşıladı. "Seni rahatsız etmesinden nefret ediyorum. Milyonlarca farklı çizgiyi aşıyor. Sürekli gözlerini senden ayırmamalısın.

Ne zaman geleceğini merak ediyorum. Herkesi birbirimizi sevdiğimize inandırırsak, eninde sonunda geri çekileceğini biliyorum."

"Bunun ikimize de yardımcı olacağını söylemiştin."

Konuşmadan önce dikkati bir an için caddenin karşısındaki göle kaydı. "Babam yeterince saygın olmadığım için benimle uğraşüyor. Yuva kurmamı istiyor. Eğer biriyle ciddi olduğumu düşünürse, her hareketimi eleştirmeden bana biraz zaman kazandırabilir."

"Baban tam bir pislik," diye homurdandım. Harrison Shaw hiçbir zaman sıcak ve samimi olmamıştı ama Clara öldükten sonra bu durum çok daha kötüleşmişti. Kalan çocuklarının onları koşulsuz sevdiğini bilmelerine izin vermek yerine, onları azarlamayı ve zayıflık olarak gördüğü her yönlerini göstermeyi kendine görev edinmişti.

Caden homurdandı. "Ve bu asla değişmeyecek. Yapabileceğim en iyi şey, ben evdeyken onu başımdan savmak."

"Ve benimle çıkıyormuş gibi yapmanın işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Annem seni ve aileni her zaman sevdi. Ve babam ne kadar hödük olsa da, babanın kurduğu işe gönülsüz bir saygı duyuyor."

Babam yirmili yaşlarında bir dış mekan malzemeleri şirketi kurmuş ve çok başarılı olmuştu. Biz çocukken şirketi sattı ve ona -ve bize- çalışmamıza gerek kalmayacak kadar çok para kazandırdı. Ama biz çocuklar hepimiz çalışmak istemiştik ve bu büyük ölçüde babamın bize aşıladığı iş ahlakından kaynaklanıyordu.

Ağırlığımı ayaktan ayağa kaydardım. Bunu kabul etmek dünyanın en aptalca şeyi olurdu. Caden'ı kasabada görmek bile yeterince zordu - hayatımdan çıktığında kaybettiğim her şeyi hatırlamak. Onun yanında olmak ve bir arkadaş olarak bile ona asla sahip olamayacağımı bilmek, yaraya asit atmak gibi olurdu.

Caden aceleyle, "Çok uzun sürmeyecek," dedi. "Babamın birkaç hafta sonra Clara Vakfı galasından sonra beni New York'a geri göndereceğini umuyorum."

Röntgen çektirirken üzerinize örttükleri kurşun battaniyeler gibi ağır bir yük çöktü üzerime. Caden'in Cedar Ridge'i sevdiğini ve Clara'ya en çok burada bağlandığını hissettiğini biliyordum ama sık kafalı babası yüzünden kalmak istemiyordu. "Tamam."

Bilinçli olarak karar verdiğimi anlamadan önce anlaşma ağzımdan çıkmıştı. Rance'le ilgili endişeler unutulmuştu ama Caden'ın babasının iğrenç eleştirilerine katlanmak zorunda kalacağı fikri kaldıracabileceğimden çok daha fazlaydı.

Caden'in ağız karnıma vuran bir sırtışıyla yarıldı. *Şnitzel*. Başım büyük beladaydı.

"Kardeşlerine bunun sadece bir rol olduğunu söyleyebiliriz-"

"Hayır," diye kestim sözünü. "Eğer onlara söylersek, nedenini bilmek isteyecekler ve sana sadece içimden geldiği için yardım etmeyeceğimi biliyorlar."

Caden kahkahalara boğuldu. "Doğru ya. Bütün o cinayet-aşkındır-dili meselesi."

Sözde fedakârlığımı hemen anlarlar ve neden sahte bir erkek arkadaşla ihtiyacım olduğunu öğrenmek isterlerdi. Rance'in bana biraz fazla ilgi gösterdiğini öğrenselerdi, zayıf, küçük Grae'yi korumak için üzerime atarlardı. Beni içlerinden birinin yanına yerleştirmeye çalışırlardı ve ben de bir an bile huzur bulamazdım.

Boğazım yandı. Dördünü de seviyordum ve hayatımda oldukları için çok şanslı olduğumu biliyordum. Ama onların sevgisi bazen boğucu oluyordu. Bunun ağırlığı altında nefes alamıyordum.

"Bilemezler. Nash bile."

Bunun Caden'dan çok şey istemek olduğunu biliyordum. Nash onun en iyi arkadaşıydı. Ve Caden'ın küçük kız kardeşiyle çıkmasına pek sıcak bakacağını sanmıyordum. Caden ortaokuldan beri hiçbir kızla bir hafta sonundan daha uzun süre çıkmamışken kardeşlerimin hiçbiri çıkmazdı.

Caden kaşlarını çattı. "Bu geri dönüp ikimizi de ısırabilir."

"New York'a geri döndüğünde dostça ayrılırsak olmaz. Ailem Cedar Ridge'den asla ayrılmayacağını biliyor. Bu çok mantıklı olur."

Cebinde göremediğim bir şeyle oynuyordu. "Tamam." Sonra gülümsemesi geri geldi, biraz daha yaklaşmak istememe neden olan gülümsemesi. "Hadi yapalım şunu kızım."

Biramdan bir yudum daha alırken ayaklarımı verandanın korkuluklarına vurdum ve boynumu kırarak oradaki baskıyı biraz hafifletmeye çalıştım. Gün uzun sürmüştü. Çok uzun. Genelde küçük kulübemin verandasında oturup güneşin batışını seyretmek dertlerimi eritmeye yeterdi. Bu sefer öyle olmadı.

Neyi kabul ettiğimi düşündükçe midemde bir endişe çalkalanıyordu. Ama belki de ihtiyacım olan şey tam olarak buydu. Caden ile zaman geçirecektim.

ve onu hatırladığım gibi değil de gerçekte kim olduğunu görebilmek için. Muhtemelen uyumlu değildik. Bu sonunda hayatıma devam etmem için bir bilet olabilir.

Parmaklarım hayalet gibi göğsümdeki boş noktaya gitti. Caden'ın on üçüncü yaş günümde bana verdiği kolyenin her zaman durduğu yere. O da Caden gibi kaybolmuş, komaya girdiğim gün hastanedeki karışıklığın içinde kaybolmuştu. Ama yine de Caden'a ulaşmak istediğim gibi ona ulaşmak istediğim günler oldu.

Ön merdivenlerimdeki ayak sesleri bakışlarımı kaydırıldı. Roan'ın iri cüssesi basamakları hantalca tırmanıyordu, çenesinde günlerden kalma kırışıklıklar vardı ve açık kahverengi saçları darmadağınaktı.

"Selam," diye selam verdim, geçip verandamdaki ikinci sandalyeye oturabilmesi için bacaklarımı korkuluktan kaldırdım.

Homurdandı ve oturdu.

"Bira ister misin?"

Roan başını salladı.

Ayaklarımı tekrar parmaklığın üzerine koydum. Roan'ın sessizliğine alışmıştım. Ailemin geri kalanı sürekli sorular sorduğunda bu bir çeşit merhemdi.

Bir süre orada oturduk ve güneşin ufukta kaybolup bizi muhteşem bir alacakaranlığa bırakmasını izledik. Günün bu saati bana hep Wren'i hatırlatırdı. Beni birden fazla kez oturmam için dışarı sürüklemişti ve Holt'la aynı gökyüzüne bakıp bakmadıklarını merak ediyordum.

"İyi misin?"

Bu soru beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve Roan'a baktım. Bana bakmıyordu ama yine de bir şekilde tepkimin her titreşimini takip ettiğini biliyordum. "Elbette."

"Son zamanlarda sinirlisin."

Tabii ki Roan bunu fark etmişti. Rance'in ilgisi beni tedirgin etmişti ve Caden'in geri dönmesi işleri daha da kötüleştirdi. "Yazın nasıl olduğunu bilirsin. Çılgınca meşgulüm ve tüm turistlerin gittiği o sonbahar tatiline hazırım."

Roan bir an sessiz kaldı. "Bana söylemek zorunda değilsin."

Başparmağımın tırnağını işaret parmağımın üzerine bastırdım. Elbette bunun gerçeğin tamamı olmadığını biliyordu. Bir çeşit insan yalan dedektörü gibiydi.

Onun yerine konuyu değiştirmeyi tercih ettim. "Peki ya sen? İşler nasıl?"

Roan homurdandı. "Turistler moron."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Ayılar ve kampçılar mı?"

Başını salladı. "Çadırları paramparça edildiğinde peşlerinde bir seri katil olduğunu düşünen histerik kızlar var."

"Ama?"

"Ama yürüyüşe çıktıklarında içeride cips ve şeker bırakmışlar.

Uykularında saldırıya uğramadıkları için şanslılar. Lanet tabelaları okuyun."

Sırıttım. "Eminim hepsi senden onları acımasız katilden korumanı istiyordu."

Roan kaşlarını çatı. "İlgilenmiyorum."

Yardım edemedim ama kardeşime baktım. Onun tek bir kişiyle çıktığını hiç görmemiştim. Her zaman yalnız biriydi, kalabalık gruplar yerine açık havayı tercih ederdi. Ama Wren ve birkaç kişinin yaralandığı ya da öldüğü korkunç bir saldırının şüphelisi olduktan sonra değişmişti. Ailesi dışında kimseye gerçekten güvenmiyordu. Bu da yalnız bir yaşam sürmesine neden oluyordu.

"Sana birini ayarlayabilirim," diye önerdim.

Kaşları bana doğru döndü. "Hayır."

"Eğlenceli olabilir. Etrafta açık havayı seven ve çadırlarında yiyecek bırakacak kadar aptal olmayan pek çok kadın var."

"G..."

"Neden olmasın?"

Roan'ın gözleri bana dikildi. "Caden'la aranızda neler olduğunu anlatırsan sana nedenini söyleyeceğim."

Ağzımı kapattım. "Ben de öyle

düşünmüştüm."

Kendi iyiliği için fazla anlayışlı.

Karanlık çökerken ikimiz de sessizliği tercih ettik. Bazen Roan'ın buraya sadece ormandaki kulübesine dönmeden önce biraz insani bağ kurmak için mi geldiğini merak ediyordum.

Sanki ağabeyimin görünmez bir zamanlayıcısı varmış gibi ayağa kalktı. "Yarın yemekte görüşürüz."

Midem bulandı. Aile yemeği. Düzenli bir olaydı. Onları hem sever hem de nefret ederdim. Kardeşlerimin, yeğenlerimin ve ebeveynlerimin yanında olmayı seviyordum ama aldığım sayısız kontrol için tetikte olmam gerektiğinden nefret ediyordum.

"Dikkatli sür."

Tekrar homurdandı ve bir el sallayarak gözden kayboldu.

Sandalyemden kalktım, gerindim ve artık boş olan şişemi aldım. İçeri girdim, şişeyi geri dönüşüm kutusuna atmak için bir mola verdim ve ardından yatak odama ve banyoya yöneldim. Biraz kitap okuyacaktım ama erken bir gece geçirmeyi umuyordum. Çünkü cehennem yürüyüşünden sonra hala biraz toparlanmaya ihtiyacım vardı ve uyku diyabetimi kontrol altında tutmak için en iyi araçlarımdan biriydi.

Hızlı bir duş aldım ve dişlerimi fırçaladım ama yorgunluktan yatağıma çoktan hazırlamıştım. Bir çekmece açtım ve ipek uyku şortu ile ona uygun bir atlet çıkardım. Gün boyunca egzersiz kıyafetleriyle yaşadığım kadar, ipekle uyumayı da seviyordum. Kıyafetlerimi çıkardım ve sepetime attım. Sonra pijamalarımı giydim ve insülin pompamı bel kemerine bağladım. Yatağıma geçtim, parlak renkli yorgani geri çektim ve içine tırmandım.

Yatak odam da tıpkı evimin geri kalanı gibi renk ve karakter doluydu. Seyahatlerden ya da özel anlardan kalma bir dizi fotoğrafım ve ıvır zıvırım vardı. Bunlar bir araya gelerek sadece bana ait olan bir dekor oluşturuyordu.

Penceremin dışında bir hışırtı duydum ve durup dinledim. Bir an hiçbir şey olmadı, sonra tekrar ses geldi.

Işığı kapattım ve gözlerimin bir an için alışmasına izin verdim. Sonra dışarı bakabilmek için tüllü pencere örtüsünü geri çektim. Bir hareket yakaladım, ama o kadar hızlıydı ki ne olabileceğini belirleme şansım olmadı. Bir hayvan mı? Bir insan mı?

Rance'i ve gece geç saatlerde yaptığı koşuları hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. Alarmımı kurmak için hemen kalktım.

OceanofPDF.com

CADEN

Ofisimin kapısında bir tıkırtı duyuldu ve sandalyemde doğruldum. "İçeri gel."

Sözümün kesilmesi muhtemelen en iyisiydi çünkü saçımı başımı yolmak üzereydim. Bütün sabahı Gabe'in The Peaks'te yaptığı değişiklikleri gözden geçirerek geçirmiştım. Dünyadaki en sevdiğim yerin hayatını ve ruhunu emiyordu. Ailelerin patates çuvalı yarışı ve mısır deliğı gibi yarışmalara katılabildiğı haftalık saha oyunlarını iptal etmişti. Bir servete mal olan şarap tadım etkinliğı için açık hava film gösterimlerimizi iptal etti. Ve en kötüsü, patika gezintilerimizi polo ile değiştirmeyi önermişti. Clara kendini kaybetmişti.

Asistanım Jalen içeri girdi. Gülümsedi ve mükemmel düzlükteki beyaz dişleri bronz teninde parıldadı. Ama uzun zamandır birlikte çalıştığımız için gülümsemesinin kötü haber anlamına geldiğini biliyordum.

"Şimdi ne oldu?" Homurdandım.

Jalen yüzünü buruşturdu. "Tüm yararlı yerlere göz ve kulak yerleştirmek için çalışıyorum."

Başımı salladım.

"Ve The Terrace'taki küçük bir kuş bana babanızın aileniz için bir restoranda öğle yemeğı rezervasyonu yaptırdığını söyledi."

Yüzümü buruşturdum ve telefonumu kontrol ettim. Mesaj ya da cevapsız arama yoktu. E-postalarımı açtım. Hiçbir şey yoktu. "Sanırım asistanından bir telefon almadın."

"Hayır." Jalen kelimenin üzerindeki P harfini kaldırdı.

Hayal kırıklığıyla homurdandım. "Muhtemelen Gabe'e bana söylemesini söylemiştir."

"İyi ki bizi koruyorum ve sen de aslında hiç de öyle olmayan sıradan bir aile yemeği için yeterince şık görünüyorsun."

Kıkırdadım. "Buraya benimle geldiğin için ne kadar mutlu olduğumu sana söylemiş miydin?"

Jalen bana el salladı. "Sanki seni bu akbabalarla baş başa bırakacakmışım gibi. Bana spa kredileri ve sert dağ adamlarıyla tanıştırtarak teşekkür edebilirsin."

Dudaklarım kıpırdadı. "Ne yapabileceğime bakacağım." "Hadi, kalk da geç kalma."

Masamdan geriye doğru ittim. "Bana bir iyilik yapıp ahırlardan son birkaç ayın kayıtlarını isteyebilir misiniz? Gezintilere olan ilgiyi ölçmek istiyorum. Ayrıca Juliana ile bir toplantı ayarla ki programlarını konuşabilelim."

"Hemen ilgileneceğim."

"Teşekkür ederim."

Ofisimden çıkıp koridordan geçerek kulübenin ana girişine doğru yürüdüm. Başının üzerinde kalın, koyu renkli ahşap kirişler ve taş duvarlar bulunan alan çok büyüktü. Konuklar öğleden sonraki aktivitelerini planlamak için etrafta dolanıyordu. Her personel beni başını eğerek ve *merhaba efendim gibi* bir ifadeyle selamlıyordu. Bu terimden nefret ederdim ama babamın gerekliliklerinden biriydi. Bana havasız, zorlama ve çağdışı geliyordu. Gördüğüm saygının zorunlu değil, hak edilmiş olmasını istiyordum.

Lobiden geçerek, muhteşem bir terasın havuza ve dağlara baktığı arka verandaya giden yolu buldum. Genç bir hostes bana gülümsedi. "Bay Shaw. İyi günler, efendim."

"Merhaba, Anna. Sanırım babam öğle yemeği için rezervasyon yaptırmış." Başını salladı. "Bu taraftan efendim."

Masalar arasında onu takip ettim. Neredeyse hepsi doluydu, bu bizim yoğun sezonumuzdu. "Burada işler nasıl gidiyor?"

Omzunun üzerinden bir bakış attı, kafası karışmıştı. "Ne şekilde?"

"Sadece her şeyin nasıl gittiğini merak ediyorum. Çalışma şeklimizde değiştirmek istediğiniz bir şey var mı?"

Anna boş bir masanın önünde durdu, kumral saçlarını endişeyle bir omzunun üzerinden savurdu. "Bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğimi mi bilmek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Sahada olan sizlersiniz ve neyin işe yarayıp neyin yaramadığını benden daha iyi biliyorsunuz."

Gözleri parladı. "Vay canına, kardeşin böyle düşünmüyor." Hemen kızardı. "Çok özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

Onu durdurmak için bir elimi kaldırdım. "Özür dilemene gerek yok. Kardeşimle daha önce tanışmıştım."

Anna bir kahkaha attı ve sonra dudağını endişelendirdi. "Bence gelenler için bir avuç masayı boş tutmak iyi olur. Misafirler rezervasyonların genellikle haftalar öncesinden yapıldığını öğrendiklerinde sinirleniyorlar. Tatile çıkarken bunu her zaman düşünmezler."

"Bu harika bir fikir. Hatta daha sıradan restoranların rezervasyon gerektirmemesi daha iyi olabilir."

Hevesle başını salladı. "Çoğu insan tatil programlarını planlamaz. Uzaklara gittiğinizde yaşadığınız spontanlığı mahvediyor."

"Çok doğru. Anlayışın için teşekkürler, Anna. Minnettarım."

O da bana kocaman gülümsedi. "Ne zaman istersen. Beklerken sana içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Buzlu çay istiyorum. Teşekkürler."

Ben boş sandalyelerden birine kayarken o da uzaklaştı. Bir dakika sonra başka bir garson aceleyle yanıma geldi. "Buyurun efendim. Başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler Henry. Ben böyle iyiyim."

Başını salladı. "Durum değişirse beni işaretle."

Sandalyemde arkama yaslanıp manzarayı seyre daldım. Cedar Ridge dağları gibisi yoktu. Seyahatlerimde hangi muhteşem manzaraları gördüğümün bir önemi yoktu; hiçbirisi bununla kıyaslanamazdı. Sıradağlarda bir sakinlik, eşsiz bir huzur vardı.

"Zamanında gelmen güzel bir sürpriz oldu."

Ve babam bu huzuru bir saniyede mahvedebilir.

Başımı kaldırıp ona baktım, annem ve kardeşim de yanımdaydı. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Gabe'in yanağındaki bir kas kıpırdadı ve küçük aile toplantımıza katıldığım için sinirlendiğini anladım.

Annem babamın etrafından dolandı ve yanağımı öpmek için eğildi. "Bugün çok yakışıklı görünüyorsun."

Gözlerimin altındaki halkalara dikkat etmemesine şaşırmıştım. Çünkü bütün gece Grae'yle olan o lanet öpücüğü yeniden yaşamak için dönüp durmuştum. Onu sistemimden ve hafızamdan atmak zaman alacaktı.

onun itaatkâr kız arkadaşı oynaması yardımcı olmazdı. Yine de anlaşmamızdan vazgeçmeyecektim. Tehlikede olan çok şey vardı.

"Teşekkürler anne. Çok güzel görünüyorsun." Aslında bitkin görünüyordu ama bunu söyleyemezdim. Ayağa kalktım ve yanımdaki sandalyeyi çektim.

Onu aldı ve elimi okşadı. "Tam bir centilmen."

Gabe nefesinin altında ne dediğini anlayamadığım bir şeyler homurdandı. "Çok özür dilerim, geciktim," diye seslendi tiz bir ses.

Lena masamıza doğru koşarken içimden gelen inleme isteğine karşı koydum.

Gabe'in nişanlısı bize gülümsedi ama gülümsemesi de bronzluğu kadar sahteydi. "Spa'daki randevum gecikti. Bebeğim," diye mırıldandı ve Gabe'in yanağını öptü. "Seni özledim."

Gabe'in kolu onun belini sararak sahiplenici bir şekilde kavradı. "Sana sürekli saate daha iyi bakman gerektiğini söylüyorum."

Suratını astı. "Biliyorum, ama öğle yemeğimiz için en iyi şekilde görüldüğümünden emin olmak istedim."

Babam annemin yanındaki koltuğa otururken kıkırdadı. "Bundan şikayet edemem, Gabe."

"Sanırım değil."

Lena, Gabe onun için bir sandalye çekmeden önce yanımdaki sandalyeye oturmak için acele etti. Kirpiklerini bana doğru kırıştırdı. "Nasılsın Caden?"

"Tamam."

Güldü. "Çok laf kalabalığı."

Gabe kalan son koltuğa oturdu. "Kardeşimin fazla kelime haznesi olmadığını biliyorsun."

Annem kaşlarını çatı. "Bu hiç hoş değil, Gabriel." Gabe onu başından savdı. "Caden şaka yaptığımı biliyor."

Kardeşim boğazımı kesebilir ve yine de şaka yaptığını söyleyebilirdi.

Neyse ki Henry o anda siparişlerimizi almak için yaklaştı.

Sözlerini bitirdiğinde babam sandalyesinde arkasına yaslandı. "Az önce Erika ile gala hakkında bir toplantı yaptım."

Yanağımın içini ısırdım. Babam hayat verici olması gereken bir etkinliğin tüm canlılığını emmeye çalışırdı. Bunu sadece bir grup zenginin abartılı kıyafetler ve araçlarla zenginliklerini gösterdikleri havasız bir etkinliğe dönüştürürdü.

Annem ona gülümsedi. "Her zaman çok güzel bir iş çıkarıyor."

"Lewis burada olacaksa bu yıl kendini geliştirmesi gerekiyor. *Lüks Seyahat* listesinde bir numara olmamız gerekiyor. Clive Jones da burada olacak."

Yüzeye çıkmak isteyen iniltiyle savaştım. Babamın etkilemek isteyeceği bir kişi varsa, o da Clive'dı. Ülkenin en iyi bankalarından ve yatırım şirketlerinden birinin başkanı olan Clive'ın hızlı arama listesinde her güçlü oyuncu vardı.

Annemin dudakları aşağı eğildi. "Sadece ailece bir arada olmak ve etkinliğin tadını çıkarmak yeterli değil mi?"

Babam uzandı ve onun elini okşadı. "Elbette bundan keyif alacağız. Ama başarı da önemli."

Annemin bu sözler karşısında söndüğünü gördüğüme yemin edebilirim. Clara ölmeden önce sahip olduğumuz aileyi özlediğini biliyordum. Kız kardeşimin hepimizin içindeki en iyiyi ortaya çıkarma gibi bir özelliği vardı ve onu kaybetmek birçok yönden kutup yıldızımızı elimizden almıştı. Ama o yanımızdayken bile babamın her zaman en iyi olma gibi kısır bir ihtiyacı vardı ve Gabe de bu izleri takip etmişti.

Lena, "Paris ve New York'taki en yeni koleksiyonları tarayıp *mükemmel* elbiseyi arıyordum," diye mırıldandı. Göğüs dekoltesini görebilmem için yana kaydı ve ben de anneme doğru eğildim.

Annem, "Eminim çok güzel görüneceksin," dedi ama sözlerinde yürek yoktu. Lena Gabe'e gülümsedi. "Bebeğim için mükemmel görünmeliyim."

Aniden kusma isteği duydum.

"Peki ya sen Caden?" Babam bana odaklanarak sordu. "Rastgele bir fahişeyi getiremezsin."

Gabe alay etti. "Yapacağını biliyorsun. Muhtemelen her şeyden çok striptizciye benzeyen bir kız olacak."

"Aslında biriyle görüşüyorum. Onu da getireceğim."

Babam kaşlarını kaldırdı. "Bunu ilk kez duyuyorum."

Gözlerimi devirmek için içimde çok güçlü bir istek vardı. "Yeniydi ve ortak bir geçmişimiz var, bu yüzden bir yere gideceğinden emin olana kadar dikkatli davranmak istedim."

Annemin gözleri parladı ve aylardır ilk kez yanaklarında renk gördüm. "şimdi de bizimle alay ediyorsun. Kim o?"

"Grae Hartley."

Annemin yüzündeki saf sevinç midemi suçluluk duygusuyla çalkaladı. "Oh, Caden. Bu harika bir şey. O tam da ihtiyacın olan eş. Çok nazık.

Ama senden tepki almayacak kadar da güçlü. Üstüne üstlük bir de güzelsin ki eminim bunun zararı yoktur."

Lena burnunu kıvırdı. "Nash'in kız kardeşi değil mi o? Yürüyüş gezilerine liderlik eden? Muhtemelen sürekli kir içindedir."

Güldüğümü gizlemek için boğazımı temizledim. "Birkaç açık hava gezisine liderlik ediyor."

Babam içkisini kaldırdı ve beni incelerken bir yudum aldı. "En azından saygın bir aileden geliyor."

Gabe'in çenesi ileri geri hareket etti. "Ama Lena haklı. Bu tam olarak bizim konumumuzdaki birine uygun bir iş değil."

Annem onu başından savdı. "Grae sevdiği bir işi yapıyor ve bu işten para kazanıyor. Bence bu son derece onur verici, özellikle de çalışmasına gerek olmadığı düşünüldüğünde. Ve vakıftaki işlerde bana her zaman yardım etmeye istekli olmuştur."

Bunu söylerken bakışlarının Lena'ya kaydığını gözden kaçırmadım. Lena, Gabe'le tanışana ve Gabe faturaları ödemeye başlayana kadar San Francisco'da güven fonuyla yaşamıştı. Üniversiteye gitmişti ama bunun her şeyden çok bir koca bulmak için olduğunu düşünmüştüm.

Yanakları kızardı. "Sanırım benim farklı önceliklerim var. Gabe'in bana ihtiyacı olduğunda ona destek olmak için hazır olduğumdan emin olmak istiyorum."

Gabe onun elini dudaklarına götürdü. "Bunun için minnettarım bebeğim."

Babam parmağını bardağının kenarında gezdirdi. "Bu iyi olabilir. Hartley'ler yerel toplumda ve ötesinde iyi düşünülürler. Ailesi çok şey yaşamış yerel bir kızla yuva kurduğunuz haberini paylaşmak, meslektaşlarımızın size biraz daha güvenmeleri için tam da ihtiyaç duydukları şey olabilir."

Buzlu çayımı sıkıca kavradım. Elbette babam Grae'yi oynadığı güç oyunlarında sadece bir piyon olarak görecekti. "Benim için önemli olan inanılmaz bir kadınla tanışmış olmam. Etrafındaki insanları önemsiyor ve beni hiç kimsenin yapmadığı şekilde zorluyor."

Bana el salladı. "Tabii, tabii. Ama Clive'ın yerleştiğini duyunca sevineceğini biliyorum."

Gabe'in bardağını tutuşu sıkılaştı. "Ne zaman geliyor?"

"Birkaç hafta. Bu yıl şirketinin yıllık toplantısına burada ev sahipliği yapacak ve onu şaşırtmamız gerekiyor. İkinizin de plan hazırlamasını istiyorum. Clive'in hangisini daha çok sevdiğini seçmesine izin vereceğiz."

Gabe'in çenesi sinirli bir şekilde ileri geri hareket ediyordu ama babamın gözlerinde iyi tanıdığım bir parıltı vardı. Gabe ve beni karşı karşıya getirmeye bayılırdı. Bu da bunu yapmak için bir başka fırsattı.

Öğle yemeğini bitirdiğimizde birini yumruklamak üzereydim. Annem bunu hissetmiş olacak ki beni kucakladı ve kulağıma fısıldadı: "Grae ve senin adına çok sevindim. Bu Clara'yı çok mutlu ederdi."

İçim burkuldu. Kız kardeşim bu maskaralık hakkında ne söyleyecekti? Muhtemelen her şeyin geri dönüp beni nasıl ısıracığı konusunda bir uyarıda bulunurdu.

"Seni seviyorum anne." Yalan olmayan tek söyleyebildiğim buydu.

"Jocelyn," diye başladı Lena. "Neden gidip gala için estetik tasarım seçeneklerine göz atmıyoruz? Alacağım elbisenin birbiriyle çakışmayacağından emin olmak istiyorum."

Annem gülümsedi ama gergin bir gülümsemeydi bu. "Elbette, kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

Onlar ayrılırken babam Gabe ve bana döndü. "Lewis ve Clive'in ziyaretleri için hazırlıklı olduğumuzdan emin olmanızı bekliyorum. Ne gerekiyorsa yapın."

Bir cevap beklemedi. Gabe ve benim onun emirlerine boyun eğeceğimizi umarak gitti.

Kulübede gözden kaybolduğu anda dışarı çıktım. Gabe'in saçmalıklarını dinlemeye hiç niyetim yoktu. Büyük lobiden geçip güneşli havaya çıktım, biraz dolaşmak istiyordum. Belki bir saatliğine yerime çekilir ve öfkemi dizginleyebilirdim.

Cipime doğru ilerlerken arkamdan ayak sesleri geliyordu. "Bu da neydi böyle?" Gabe tersledi.

"Yani neden bana öğle yemeğinden bahsetmeyi unuttun?" Durmadan sordum.

"Ani bir kız arkadaş seni babamın boktan listesinden uzak tutmaz."

Omuz silktilim. "Ne düşündüğü konusunda endişelenmiyorum." Annemi etkilemeseydi bu doğru olurdu. Ne zaman aramızda bir gerginlik yaşansa, bu onu çılgına çevirirdi ve yeterince şey yaşamıştı.

Gabe alay etti. "Sanırım seni suçlamıyorum. Grae her zaman ateşli bir kış parçasıydı. Biraz tatmak fena olmazdı-"

O kadar hızlı hareket ettim ki tepki verme şansı olmadı. Gabe'i cipime doğru ittim. "Bir kelime daha edersen pişman olursun."

Gabe güldü ama bu gülüş manyakça ve histerik bir nitelik taşıyordu. "Lanetleneceğim. Ne de olsa Caden Shaw'ın bir zaafı var. Bildiğim iyi oldu."

GRAE

Ailemin evinin önündeki derme çatma park yerine çekildim ve uzun bir nefes aldım. Eve dönerken her zaman farklı duygular yaşıyordum. Evleri, dönümlerce ormanı, kasabanın ve gölün büyüğü dağ manzarasıyla gerçekten de dünyadaki en sevdiğim yerlerden biriydi.

Koyu renkli ahşap ve taş karışımından oluşan ve yamaç boyunca uzanan evin kendisi de manzaraya uyum sağlamış gibiydi. Yapının iki yarısını cam bir geçit birleştiriyordu. Annem her zaman bu kadar çok çocukları olduğu için bir çocuk evine ve bir yetişkin evine ihtiyaçları olduğu konusunda şaka yapardı. Ama gerçek şu ki, bizi çok sevdiği için her zaman kargaşanın tam ortasında yer alırdı.

Motoru kapatarak cipimden indim ve diğer araçlara baktım. Buradaki son kişi benmişim gibi görünüyordu. Sonra bakışlarım tanıdık bir G-Wagon'a takıldı ve midem bulandı.

Caden'ın burada olacağını bilmiyordum. Neden bana mesaj atmamıştı? Bir plan yapmak için zamana ihtiyacım vardı. Hiçbir şey değişmemiş gibi mi davranacaktı? Yoksa bir çiftmişiz gibi mi davranacaktık?

Eve doğru yürürken ona Pazar gününe kadar yedi şekilde lanet ettim. Birden ön kapı açıldı ve altı yaşındaki enerji dolu yeğenim dışarı fırladı. "G Teyze!"

Kendini bana doğru fırlattığında güldüm. Glikoz monitörümü ya da insülin pompamı yere düşürmemesi için yer değiştirmek zorunda kaldım ama ölümcül bir darbeden kaçınmayı başardım. Onu kalçamın üzerine kaldırarak saçlarını karıştırdım. "En sevdiğim çocuk nasılmış bakalım?"

Kollarını boynuma doladı ve bana sıkıca sarıldı. "Bunu Luke ya da Drew'a söylemesen iyi olur."

Kıkırdadım. "Bu bizim küçük sırrımız olarak kalacak."

Charlie'yi indirdim ve o da hemen elimi tuttu. Kalbim sıkışmıştı. Bundan daha kaç ayım vardı? Charlie'nin teyzesine şefkat göstermekten utanmadığı bir zaman. Ne kadar uzun olursa olsun, bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

Drew ve Luke çok hızlı büyümüşlerdi. Luke'tan en fazla iyi bir günde homurdanmasını duyabiliyordum, Drew ise on üç yaşındaydı ve yirmi bir yaşına girmek üzereydi. Onlara sarılıp yatmadan önce masal okuyabildiğim zamanları özliyordum. Lawson'ın nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum. En büyük çocuğu çok geçmeden araba kullanmaya başlayacaktı.

Charlie beni ön kapıya doğru çekti. "Büyükanmem tatlı olarak Boston kremalı turtası yaptı, ben ve Nash Amca'nın favorisi. Nash Amca biraz çalmaya çalıştı ama büyükanmem kaşığıyla ona vurdu."

"Buna neden şaşırmadım?"

Charlie o aralık dişli sırtışıyla bana gülümsedi. "Yapabiliyorken almalısın."

"Kulağa Nash-izm gibi geliyor."

Charlie başını aşağı yukarı salladı.

İçeri girdiğimizde oturma odasından sesler geliyordu. Bu kaos kakofonisi her zaman kalbimi ısıtmıştır. Mekâna girdiğimde etrafa dağılmış aileme baktım.

Luke köşede oturmuş, telefonuna dalmıştı. Nash ona kaşlarını çatarken Drew utanmadan Maddie'yle flört ediyor, Maddie de gülüyordu. Wren, babasıyla konuşurken Holt'un yanında duruyordu. Lawson mutfakta salata için sebzeleri doğrayan annesine yardım ediyordu. Roan ise bir kenarda oturmuş, sanki doğaya dönmeyi özlemiş gibi pencereden dışarı bakıyordu.

"G Teyze geldi! Artık yemek yiyebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum." Bir dizi kafa havaya kalktı ve insanlar gülmeye başladı.

"Adamım benim!" Nash de aynı fikirdeydi. "Hadi şu partiyi başlatalım." Sonra Drew'a döndü. "Benim kızın yanına oturamazsın."

Drew sırtıttı. "Sana Maddie gibi bir bebeği elinde tutmak istiyorsan A oyununu getirmen gerektiğini söylemiştim."

Nash bir kolunu Maddie'ye doladı ve onu sert ve derin bir şekilde öptü. "A-oyunu için bu nasıl?"

Charlie abartılı bir öğürme sesi çıkardı. "Yemeğin etrafında öpüşmek yok! Bu yasadışı. Değil mi baba?"

Lawson kıkırdadı. "Korkarım bu bizim kasabamızın tüzüğünde yok, dostum."

Charlie'nin kaşları çatıldı. "Bu konuyu kiminle konuşacağım?" Herkes güldü.

Bir kol omuzlarıma dolandığında sıçradım. Yaramaz ela gözlere baktığımda kalbim kaburgalarımın çarptı. Caden bana doğru sırtıttı. "Selam bebeğim. Bugün seni özledim."

Dudakları şakağıma değdiğinde herkes dondu kaldı.

Bir vuruştan ikiye kadar saydım ve tüm oda patladı. "Ne oluyor lan?" Nash havladı.

"Dudakların neden kız kardeşime dokunuyor?" Holt ayağa kalkarken homurdandı.

Lawson mutfaktan çıktı. "Bu bir şaka, değil mi?"

Ama Roan oturmaya devam etti. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle öylece baktı.

Caden özellikle endişeli görünmüyordu ve üç öfkeli adam ona doğru hücum ederken beni bırakma belirtisi göstermedi. Öte yandan ben hemen terlemeye başladım.

"Açıkla," diye hırladı Nash.

Caden elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Gigi ve ben çıkıyoruz."

Lawson'ın çenesi düştü, sonra kapandı, sonra tekrar açıldı. "Siz ikiniz birbirinizden nefret ediyorsunuz."

Caden omuz silkti. "Bence bu sadece flört etmektir."

Holt'un bakışları onun üzerinde daraldı. "Grae seni öldüreceğini söyledi. Tekrar tekrar."

Paniğe kapılırken parmaklarım Caden'ın gömleğinin içinde kıvrıldı. Caden, "Görünüşe göre cinayet Gigi'nin sevgi dili," diye açıkladı. Wren gözlerini kocaman açarken boğuk bir kahkaha attı.

Holt ona doğru döndü. "Bundan haberin var mıydı?"

İki elini de havaya kaldırdı. "Kesinlikle yapmadım." Gözlerini nişanlısına dikti. "Ama yaptıysam ve G bana gizlilik yemini ettirdiyse, sana hiçbir şey söylemem hakkım olurdu."

Holt hemen, "Elbette," diye geri adım attı. Nash homurdandı. "Çırpılmış."

"Sanki sen değilsin?" Holt tersledi. "On üç yaşındaki yeğeninin Maddie ile flört etmesini bile kaldıramıyorsun."

"Yeter," diye bağırdı Lawson. "Bu ne zaman başladı?"

Şnitzel. Schnitzel. Schnitzel. Caden ve ben insanlara anlatacak bir hikâye bulamamıştık. İki saniye içinde bizi anlayacaklardı.

düz.

Caden bana bakarken parmakları saçlarıma dolandı. "Gigi'nin özel olduğunu hep biliyordum. Bunu anlamak onun yanında sadece bir saniye sürüyor. Ama bu sefer eve geldiğimde ondan uzak duramadım. Onda böyle bir çekim var. Eğilip o ışığa mümkün olduğunca yaklaşmak istiyorsunuz. Daha iyisini yapmak istiyorsunuz. Onu hak etmeyi. Bana bir şans verdiği için şanslıyım."

Boğazım düğümlendi. Caden New York'tayken oyunculuk okuluna gitmiş miydi? O performans Oscar'ı hak ediyordu.

Annem kardeşlerimin duvarını itti ve bize gülümsedi. *Oh, kahretsin.* Çok mutlu görünüyordu. "Caden." Onu kollarına çekti. "Seni hep kendimden biri olarak gördüm. Bu sadece bunu resmileştiriyor."

Kırmızı tehlike ışıkları zihnimde yanıp söndü. Annem biz farkına varmadan bir düğün planlıyor olacaktı.

"Anne, bu yeni. Sakın çıldırma," dedim panik içinde.

Caden'ı bıraktı ve bana döndü. "Kızım daha önce eve bir erkek bile getirmemişken bana heyecanlanmamamı söyleme."

"Teknik olarak, kendisi getirdi," diye karşı çıktım. Nash kahkahaya boğuldu. "Yan, dostum."

Maddie onu tokatladı.

"Siz masayı hazırlayın," diye seslendi annem. "Kızımla birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Ama-"

Bir bakışıyla sözümü kesti. Beni babamın ofisine doğru sürüklerken itiraz etmedim. Omzumun üzerinden baktığımda kardeşlerimin öldürücü bir niyetle Caden'in üzerine çullandıklarını gördüm. O sadece bana sırtıttı ve göz kırptı. Lanet olası göz kırptı. Kim öldürülmek üzereyken göz kırpar ki? Caden'in tuhaf bir ölüm arzusu olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Annem beni babamın ofisine çekti ve kapıyı arkamızdan kapattı.

"O kadar da büyütülecek bir şey değil. Yeni ve sıradan bir şey," dedim, onu oyalamayı umarak.

"Otur," diye emretti.

Bu ses tonunu biliyordum ve hemen kanepeye oturdum. Annem yanımdaki koltuğa çöktü ve bir süre beni inceledi. "Mutlu musun?"

Sertçe yutkundum, düpedüz yalan olmayacak bir cevap bulmaya çalıştım. "Çok şey oldu. Holt ve Wren'e, ardından Nash ve Maddie'ye yapılan saldırılar, iş yerindeki çılgınlıklar, babamın kalp krizinden sonra hâlâ iyileşmeye çalışması..."

Elimi tuttuğunda annemin ifadesi yumuşadı. "Son zamanlarda dramdan payımıza düşeni aldığımız kesin."

"Az bile söyledim," diye mırıldandım. "Peki Caden'la mutlu musun?"

Koltuk minderinin kenarıyla oynadım. "O insanların düşündüğü gibi biri değil."

Annemin kaşları birbirine yaklaştı.

"Kardeşi ve babası bunu hak etmese de ailesi için her şeyi yapar. Annesine karşı şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir nezaketi var. Etrafındaki insanları önemsiyor ve onların hayatlarını daha iyi hale getirmek istiyor." Gerekmediği halde Rance'in yanında yer almasından bunu anlamıştım.

"Her zaman insanların içindeki iyiliği görmenin bir yolunu bulmuşsunuzdur."

Omuz silktim. "Her zaman değil ama sanırım onu görüyorum. İyisiyle kötüsüyle." Caden'ı kaybetmek bu yüzden çok acı vermişti. Şimdi birlikte zaman geçirmenin bizi yeni bir yere götüreceğini ummak zorundaydım - onu bir arkadaş olarak takdir edebileceğim ama bundan daha fazlası olmasına izin verebileceğim bir yere.

Annemin ağzı kıvrıldı. "Büyürken ona yarı aşık olduğunu hep biliyordum."

Sarsıldım. "Yapmadın."

Güldü. "Bir anne böyle şeyleri bilir. Ne zaman yanınıza gelse gözleriniz ışıldardı ve sizinle böyle bir ilişkisi vardı. Kızgın ya da üzgün olduğunda seni sakinleştirebilir, acı çektiğinde seni gülümsetebilirdi." Kadının neşesi bir parça endişeye dönüştü. "İkinizin arasında ne oldu da arkadaşlığınız bu şekilde bozuldu hiç anlayamadım."

Annem sanki bir cevap bekliyormuş gibi bana baktı. Ama benim bir cevabım yoktu. Çünkü Caden'in neden arkasına bile bakmadan hayatımdan çıkıp gittiğini hiçbir zaman anlayamamıştım. Tek bildiğim, beni bir daha asla yerine oturmayacak parçalar halinde bıraktığıydı.

CADEN

"ŞİMDİ, ÇOCUKLAR," dedi Nathan koltuktan kalkarken. "Zavallı adamın altına işemesine neden olmayın."

Grae'nin babasının sözlerine homurdandım. "Bunu yapmak istiyorlarsa biraz daha uğraşmaları gerekecek."

Nathan kıkırdadı. "Sen bu mankafalarla birlikte büyüdün."

Nash bana ters ters baktı. "Bu da bana bir konuşma borçlu olduğu anlamına geliyor. En iyi arkadaş kurallarının en azı budur."

İrkildim. Haklı olduğu bir nokta vardı ve bu beni en kötü türden bir pislik gibi hissettiriyordu. "Ben planlamadan oldu. Başından beri sana söylemek istedim." Bu kadarı doğrudu. Onlara her şeyi anlatmak istiyordum. Ama kontrolü elinde tutmanın Grae için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve bunu onun elinden almaya niyetim yoktu.

"Bu küçük kız kardeşimizi bir fahişe olarak gördüğün anlamına mı geliyor?" Lawson homurdandı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Drew. "Şimdi kaç Caden. Bu onun mutlu sesi değil."

"Tabii ki hayır," dedim durumu yatıştırmak için aceleyle. "Sadece bana zaman ayıracağını hiç düşünmemiştim."

Holt, "Birkaç ay önce, bir hafta sonunun uzun süreli bir ilişki olduğu konusunda şaka yapıyordun," diye meydan okudu.

Oh, kahretsin. Ağzımdan çıkana dikkat etmem gerekiyordu. "Belli ki Gigi farklı." Nash bana ters ters baktı. "Sana neden inanalım ki?"

Omuz silktilim. "Yapmak zorunda değilsin. Grae hepimizin toplamından daha zeki ve güçlü bir yetişkin. Aramızdaki işleri berbat edersem, göz açıp kapayıncaya kadar beni kıcımdan yakalayacağından eminim."

"Bu doğru." Roan'ın sesi odanın içinde yankılandı. Kıpırdamamıştı ama ölümcül bakışlarını üzerime dikmişti. "Ama onun kalbi senin bilebileceğinden çok daha hassas. Ya ona zarar verirsen? Cesedini saklamak için kimsenin bulamayacağı bir sürü yer biliyorum."

Çiçekleri yolcu koltuğumdan aldım ve cipimden dışarı kaydım. Çiçeklerin dizilişine baktım. Kır çiçekleri sonsuza dek Clara'ya ve Grae'ye bağlı kalacaktı çünkü onunla bu acıyı paylaşmıştım. Onlara bakarken, bunun dünyanın en aptalca fikri olup olmadığını merak ettim.

Roan'ın sözleri zihnimde yankılandı. *"Onun kalbi senin bilebileceğinden çok daha hassas."*

Bunu bir zamanlar biliyordum. Ailesi içinde kendi başına ayakta durmak için nasıl mücadele ettiğini görmüştüm. Yerini bulma konusunda nasıl endişelendiğini. Tip 1 teşhisi konulduktan sonra bunun daha da arttığını hissediyordum.

Sadece o zamanı düşünmek bile kaburgalarımı sıkıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Anılar zihnimin duvarlarını dövüyordu ama onları aşağı ittim.

Onlar sadece çiçektir. Ben sadece anlaştığımız gibi itaatkâr erkek arkadaş rolünü oynuyordum. Park alanını geçip Cedar Ridge Tatil Maceraları'nın bulunduğu küçük kulübeye gittim. Paravan kapıdan sesler geliyordu. Grae'nin kahkahası havaya karıştı ve beni olduğum yerde dondurdu.

Bu sesi duymayalı ne kadar olmuştu? Yıllar mı? Çünkü Grae'yle aramıza duvarlar ördüğümde, o da gardını almıştı. Gülüyordu ama bu kadar özgürce ve tam anlamıyla değil.

Göğsümde bir boğulma hissi oluştu. O sesin tekrar bana yönelmesini istiyordum.

Zorla gülümsedim ve kapıyı açtım. Tüm oda sessizliğe gömüldü. Grae'nin iş arkadaşları odanın dört bir yanına dağılmıştı. Patronu Jordan kanepeye uzanmıştı. Noel masasının arkasında oturmuş, kaşlarını çatarak bana bakıyordu. Eddie ise sandalyelerden birinde arkasına yaslanmış, ölçümü alıyordu.

Grae masasına tünemiş, bacak bacak üstüne atmış, kendisini simit gibi gösteren bir düğüm atmıştı. "Caden," diye ciyakladı. "Burada ne işin var?"

Ona doğru yürüdüm. "Kız arkadaşımı öğle yemeğine götürüyorum." Eğildim, dudaklarının çekiciliği çok güçlüydü, ama bunun yerine ağzımı şakağına değdirmek için kendimi zorladım. Ama bu temasla içinden geçen ürpertiye kaçırmadım.

Eddie'nin ağzı açıldı, kapandı ve sonra tekrar açıldı. "Takım elbiseli adamla mı çıkıyorsun?"

Ona kaşlarımı çattım. "Bana bu saçmalıkları anlatma. En iyilerinizle takılabileceğimi biliyorsun."

Noel alay etti. "O Armani'yi kırıştırabileceğini düşünmemiştim."

Grae çiçekleri benden alırken ikisine de uyarı dolu bakışlar gönderdi.

"Çok geçmeden buralarda bir çiçekçi dükkânı açabileceğim."

Jordan mırıldandı.

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım.

Grae kaşlarını çattı. "Rance geçen gün biraz getirmişti." "Neden şaşırmadım ki?"

Homurdandım.

"Bunlar çok güzel," diyerek ayağa kalktı ve mekânın karşı tarafındaki mutfağa geçti.

Noel'in bakışları üzerimde dolaştı. "Ne zamandır şehirdesin?"

Sözlerinde sıcaklık yoktu ama bu yeni bir şey değildi. Anaokulundan beri huysuz olduğuna yemin edebilirim.

"Henüz emin değilim."

"Burada kalıp kalmayacağını bile bilmiyorken G'yle birlikte olmanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" diye meydan okudu.

"Noel," diye uyardı Grae çiçekleri bir kavanoza koyarken mutfaktan. "Eğer işleri berbat ederse, bunun ölümünü yavaş ve acı verici bir hale getirmeye tamamen muktedirim."

Noel'in dudakları kıpırdadı. "Sadece dışarı bakıyordum, G."

Eddie ayaklarını masanın üzerine attı. "Unutma, onunla uğraşırsan taşaklarına saldırır."

Bir kahkaha attım. "Gigi'nin kış tekmeleme konusundaki ustalığının farkındayım."

Lisedeyken kendisinin iki katından daha büyük bir adamı yere sermiş ve onu merhamet için ağlarken bırakmıştı.

Grae çiçekleri masasına koydu ve Jordan'a baktı. "Öğle yemeği yesem sorun olur mu?"

Jordan uzun bir süre tereddüt etti ve hayır diyebileceğini düşündüm. Ama sonra başını salladı. "Elbette, ama çabuk olun. Kano grubumuz var."

ve planladığımızdan daha büyük, bu yüzden Eddie ve sana ihtiyacım olacak."

"Tamamdır. Çabucak gidip evden yüzme eşyalarımı alacağım." Bana baktı, aniden biraz gergin görünüyordu. "Hazır."

Grae'de gördüğüm tedirginliğe dayanamadım ve bilinçli bir karar bile vermeden harekete geçtim. Elimini onun küçük elinin etrafına doladım ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Görüşürüz çocuklar."

Hepsi bir dizi veda homurdandı ama hiçbiri özellikle sıcak değildi. Dışarı çıktığımızda, "İş arkadaşlarının senin çıkmandan pek hoşlandıklarını sanmıyorum," dedim.

Grae kaşlarını çattı. "Bazen kardeşlerim kadar kötü oluyorlar. İşimle ilgili değil ama erkeklerle ilgili kesinlikle."

"Çocuklar mı?"

Sırıttı ve o saf eğlence parıltısı göğsümün bir yerine çarptı.

"Yetmiş yaşına gelene kadar hepinizin erkek olduğuna eminim. Sanırım baş belası olma evresi o zaman sona eriyor."

Kıkırdadım. "Haklı olabilirsiniz."

Grae birleşmiş ellerimize baktı. Onu serbest bırakmalıydım. Yapılacak en güvenli şey bu olurdu. Ama kendimle bunun oynadığımız oyunun bir parçası olduğunu tartıştım.

"Neden yemeğe gidiyoruz?"

Grae'nin yüzünde, onu öpme isteğimle savaşmama neden olan sevimli bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Eğer çıkıyorsa, insanlar bizi ara sıra birlikte görmeyi bekleyeceklerdir," diye düşündüm. Ama gerçek şu ki, Gabe ve babamla uğraştığım boktan bir sabahтан sonra görmek istediğim kişi oydu.

"Sanırım bu doğru," dedi, parmakları benimkilerin içinde

kıpırdanırken. "Aileme bizden bahsettim."

Bakışları yüzüme kayarken Grae'nin parmakları titredi. "Nasıl gitti?"

"Annem çok heyecanlandı. Babam isteksizce mutlu oldu. Gabe ise göt."

Gözlerimi aradı. "Hâlâ kötü mü?"

Grae ile ailem hakkında konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Eskiden tüm bu yükleri onun ayaklarının altına sererdim. O artık yanımda olmadığına, onları itmeye ve kilit altında tutmaya başladım.

"Gittikçe daha da kötüleşiyor. Babam bizi en iyinin kendi versiyonu yapma arayışında bizi parçalamaya kararlı görünüyor."

Grae bir an sessiz kaldı ama elimi sıkıca tutmaya devam etti. "Acaba bu onun seni korumanın çarpık bir yolu mu?"

Adımlarım duraksadı. "Bizi korumak mı?"

Cevap vermeden önce şortunun paçasıyla oynadı, sözlerini serbest bırakmadan önce üzerinde düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Clara'yı olanlardan koruyamadı. Bu onu güçsüz hissettirmiş olmalı. Hep merak etmişimdir, kalan çocuklarını mümkün olduğunca güçlü yapmak istiyordu, böylece her şeyle yüzleşebileceklerdi."

Grae'nin teorisi anılar arasında zihnimde kök saldı - babamın her şeyde en iyi olmamıza olan takıntısı. Okulda, sporda, işte. "Bilemiyorum. Gabe ve beni birbirimize düşürmekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Aramızdaki anlaşmazlıktan heyecan duyuyor."

Yüzüne yerleşen kaş çatma ifadesi herkesi kaçırabilirdi. "Tanrım, neden böyle bir pislik olmak zorunda?"

Ama böyle düşünmesine rağmen Grae onu anlamaya ve empati göstermeye çalıştı. O böyle biriydi.

Uzun bir nefes verdim. "Her şeyin daha iyiye gideceğini umuyordum ama durumun böyle olduğundan emin değilim."

Grae bana baktı. "Bu senin için ne anlama geliyor?"

Dockside Bar & Grill'in kapısını açarken omuz silktim. "Bir şey yok."

İçeri girerken kaşlarını çattı. "Her zaman başka bir şirket için çalışabilirsin. Yani, onlar senin ailen ve yine de onlarla uğraşmak zorunda kalacaksın ama onlarla çalışmamak dinamiği değiştirecektir."

Başımı salladım.

"Yapamam." "Neden?"

Bu, Grae'nin hem sevdiğim hem de nefret ettiğim yönlerinden biriydi. Cevaplanmasını istediği soruları cesurca sormaktan asla çekinmezdi.

"Clara her zaman hepimizin şirket için çalışmasını isterdi. Hepimizin bir arada olduğu, ailece yemek yediğimiz ve oteller için harika şeyler planladığımız bir tablo çizirdi. Ve şimdi bir de onun vakfı var. Bundan vazgeçemem."

"Bakın kedi ne getirmiş," dedi kadınsı bir ses mizahla karışık.

Liseye başladığımızdan beri Dockside'da çalışan garsona sııttım.

"Hey, Jeanie."

Ellerimizi birleştirdiğinde gülümsemesi genişledi. "Söylentiler duydum ama inanmadım." Grae'ye baktı. "Onu dürüst bir adam yapacak mısınız?"

Grae homurdandı. "Bunun mümkün olduğunu pek sanmıyorum."

Jeanie bir kahkaha attı, sonra da ona göz kırptı. "Ama denemek eğlenceli olacak, değil mi?"

Grae'nin yüzü alev aldı.

Elini bıraktım ve bir kolumu omuzlarına doladım. "İki kişilik yeriniz var mı?"

"Siz ikiniz mi? Her zaman."

Jeanie bizi müşterilerin oluşturduğu labirentin içinden geçirerek suya bakan pencerelerin yanındaki bir masaya götürdü. Yüzümde bir sıcaklık hissettim ve kaynağını bulmak için yan tarafa baktım. Rance diğer iki itfaiyeciyile birlikte bir masada oturmuş, bize doğru bakıyordu.

"Kızgın görünüyor," diye fısıldadı Grae.

Omzunu sıktım. "Onu görmezden gel. Hayatına devam etmek için buna ihtiyacı var."

"Tanrım, umarım öyledir."

Sözlerindeki bir şey beni hareketsiz bıraktı. "Hâlâ seninle uğraşıyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Sadece birkaç mesaj. Bir arkadaşının arayıp sorması olarak yorumluyor ama..."

"Öyle hissettirmiyor."

Grae başını salladı, yüzünde yenilgi ifadesi vardı.

Eğildim, dudaklarımı alnına bastırdım. "Resmi anlamaya başlayacak." Ve eğer anlamazsa, o adama sert sözler söyleyecektim.

Bir sandalyenin yere çarparak çıkardığı gıcırtyla başımı kaldırdığımda Rance'in masasından kalkıp restorandan dışarı çıktığını gördüm.

Grae dudağını ısırdı. "Bunun iyi mi kötü mü olduğunu söyleyemem."

"Ben iyi diyeceğim. Kısa sürede sinirlenip yoluna devam edecektir."

Kabine oturduk ve Jeanie siparişlerimizi aldı. Turistler bizi görmezden geliyordu ama yerliler için bir öğleden sonra gösterisiydik.

Grae oturduğu yerde kıpırdanırken bir yandan da sinirli bir şekilde sandviçini karıştırıyordu. "İnsanların bakmasından nefret ediyorum."

"Onları görmezden gel."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Gözlerini benden ayırma, Gigi."

Bakışları benimkine kaydı.

"Burada senden ve benden başka kimse yok."

Grae'nin nefesi kesildi ve sertçe yutkunurken dikkati ağzıma kaydı.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Sadece sen ve ben," diye fısıldadı.

"Ye," diye emrettim, sesim sertti.

Bu anı bozdu. Grae bana kaşlarını çatarken etrafımızda dönen şehvet her neyse eriyip gitti. "Benimle bu tonda konuşma. Ben senin patronluk taslayabileceğin bir çalışan değilim."

Ağzımın köşesi kalktı. "Yine de küçük bir rol yapma oyunu eğlenceli olabilir..."

Pembe Grae'nin yanaklarına vurdu. "Her neyse."

İnsülin pompasına baktı ve birkaç düğmeye bastı.

Kalan tüm eğlence sistemimden kaçtı. "Ne yapıyorsun?"

Grae başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi, sadece yaptığı işe devam etti. "Kan şekerim yükselmesin diye yemek üzere olduğum şeyin üzerini örtüyorum."

"Ama bu iyi, değil mi? Başka bir şeye ihtiyacın yok mu?" Sesimi panik kapladı.

"Ne istersem yiyebilirim. Sadece buna göre plan yapmam gerekiyor." Göğsümdeki gerginlik biraz azaldı.

Grae bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Yanmayacağım. Uzun zamandır bununla yaşıyorum. Nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

Ama hiç beklemediğimiz bir anda işlerin ters gidebileceğini ve dünyalarımızı alt üst edebileceğini herkesten iyi biliyordum. Ve Grae bunun için herkesten daha fazla risk altındaydı.

Bu gerçeği hatırlayınca iştahım kaçtı ama kendimi hamburger ve patates kızartmasını mideye indirmeye zorladım. Grae'nin sorularına cevap vermek ve karşılığında birkaç soru sormak için. Ama başka bir yerdeydim. Gerçekten burada, onun yanında değildim.

Ben çeki imzalarken Grae ayağa kalktı. "Yüzme eşyalarımı almak için evime dönmem gerekiyor."

"Ben de seninle geleceğim."

"Gelmek zorunda değilsin."

Kabinden iterek çıktım. "Çıkmasaydım tuhaf görünürdü," dedim sessizce.

Burnu kırıştı. "Peki." Ama o çoktan restorandan çıkmaya başlamıştı.

"Hey." Güneş ışığına ç ı k a r k e n ona yetişmek için acele ettim.

"Neden beni toz içinde bırakıyorsun?"

"Şeker hastalığım konusunda hep garip davranıyorsun. Sanki yapmam gereken şey iğrenç bir şeymiş gibi."

Sarsılarak doğruldum. "İğrenç olduğunu düşünmüyorum." Elleri kalçalarına gitti.

"O zaman ne?"

Kalbim kaburgalarımın çarptı ve avuçlarım nemlendi. "Bana o günü hatırlatıyor, tamam mı?"

Grae sustu. "Hastalandığım zaman mı?"

Başımı salladım. "Yeniden yaşamaktan hoşlandığım bir şey değil. Bu sana garip davranacağım anlamına geliyorsa özür dilerim."

Empati yüzünü doldurdu. "Özür dilerim." "Üzülme."

Bir nefes verdi. "Ama eğer bunu yapacaksak, Isla ve Dex'e alışman gerekecek."

Kaşlarım çatıldı. "Isla ve Dex mi?"

Grae sırtıttı ve insülin pompasını okşadı. "Isla." Sonra gömleğinin kolunu kaldırarak koluna bantlanmış Bluetooth kulaklık büyüklüğünde küçük bir cihazı gösterdi. "Dex."

"İkincisi ne?"

Parmağı, etrafını saran bandın üzerinde gezindi. "Bu bir Dexcom sürekli glikoz monitörü. Değerlerimi kontrol ediyor ve telefonuma uyarı gönderiyor."

Cihaza kaşlarımı çattım. "Yani içinde bir iğne mi var?"

Grae başını salladı. "Uygulamaya sürekli ölçümler gönderiyor. Uzun bir yürüyüşe falan çıkarsam bilgileri annemle paylaşacağım. Ne olur ne olmaz."

Ağzım kurudu. "Acıyor mu?"

"Sadece doğru yerleştiremediğimde ya da çok uzun süre aynı yerde kaldığımda."

Grae'nin herhangi bir sebepten dolayı acı çekmesi fikrinden nefret ederdim. Ama rastgele bir hastalık saldırmak için onu seçti diye mi? Bu beni çok kızdırdı.

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "O kadar da kötü değil. Sadece Isla'yı bir şeye çarptığımda ve o da dışarı çekildiğinde gerçekten berbat oluyor."

Yüzümü buruşturdum. "Kulağa acı verici geliyor." "Gökkuşağı ve kedi yavruları değil." "Üzgünüm, Gigi."

Bana kaşlarını çattı. "Senin acımanı istemiyorum."

"Bu acıma değil." Boynunun arkasını sıktım. "Ama bununla uğraşmak zorunda olmandan nefret ediyorum. Bu hiç adil değil."

"Hayır, öyle değil. Ama bu gezegendeki hiç kimsenin adil bir vaat aldığını sanmıyorum. Hepimizin bir şeyi var; sadece her birimiz için farklı."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Grae'nin ağzı her zaman oldukça bozuktu, dört ağabeyle büyümenin bir yan ürünüydü bu. Ama Lawson ilk çocuğunu doğurduğunda, Luke'un ilk kelimesinin F-bombası olmaması için kendine çeki düzen vermeye yemin etmişti. Tüm o küfürleri küfür olmayan varyantlarla değiştirmişti.

"Sanırım hepimizin bir şeyi var."

Grae dilini bana doğru uzattı. "Hadi, yoksa geç kalacağım ve Jordan'ın beni azarlamasını gerçekten istemiyorum."

"Tamam, Gigi." Kaldırımdan aşağı inmeye başladık ve elini tekrar tutmak için tuhaf bir dürtü duydum. Bunun için bir neden yoktu. Halka açık gösterimizi yapmıştık. Rance bizi görmüştü, kasabanın yarısı da öyle görünüyordu. Yine de parmaklarım ona ulaşma isteğiyle yanımda büküldü.

Benim sorunum neydi? Kadınlarla el ele tutuşmazdım. Kapıları açardım ve avucumu sırtlarına koyarak onlara rehberlik ederdim ama ellerini kendi ellerime almazdım.

Onu dizginlemem gerekiyordu. Grae ile aramıza duygusal bir mesafe koymanın bir yolunu bulmalıydım. Bunu yapmazsam gelecek ayı asla atlatamazdım.

Grae kulübesinin merdivenlerini çıktı. Küçük bungalov, sıcak verandası ve ön basamaklardaki parlak renkli çiçek saksılarıyla ona uyuyordu.

Kapıya geldiğinde kısa bir süre durdu. "Bu çok garip..."

"Ne?" Omzunun üzerinden baktım ve kapının ardına kadar açık olduğunu gördüm.

GRAE

Oturma odama bakmaya çalışırken kalbim hızlandı ama Caden beni geri çekti.

"Asla olmaz."

Ona kaşlarımı çattım. "Burası benim evim."

"Ve sen sırlıslıklam 100 kilosun. Eğer içeride biri varsa, seni iki saniyede indirebilir."

Bunun üzerine kaşlarım daha da çatıldı. "Birkaç kendini savunma kursu aldım. Birinin vücut ağırlığını ona karşı nasıl kullanacağımı biliyorum."

Caden bıkkın bir iç geçirdi. "Tamam, sen bir baş belasısın. Ama yine de ilk benim girmeme izin verecek misin?"

Omuz silktim. "Seni canlı kalkan olarak kullanmamın bir sakıncası yok. Yeter ki biri seni vurursa halıma kan bulaştırma."

Bana ters ters baktı.

"Eğer maço bir koruyucuyu oynamak istiyorsan, kurşun deliklerini sen açarsın." Caden başını salladı ama içeri girdi.

Bunu yaptığı anda midem bulandı. Mizah benim varsayılan zırhımdı ama birinin Caden'e gerçekten zarar vermesi fikri beni fiziksel olarak hasta etti. Kontrol etmesi için polisi arayabilirdim ama bu, kardeşlerimin hayatımı buldozerle ezmek için tüm güçleriyle ortaya çıkması anlamına gelirdi.

Saniyeler son derece yavaş geçiyor, her biri içimi daha da sıkıyordu. Caden yeniden ortaya çıktığında, ciğerlerimdeki gerginlik sonunda serbest kaldı ve tekrar nefes alabildim.

"Burada kimse yok ve hiçbir şeye dokunulmuş gibi görünmüyor." Kaşlarım birbirine çarptı. "Bu çok tuhaf."

"Bu sabah kapıyı kilitledin mi?"

Gözlerimi devirdim. "Lawson, Roan, Holt ve Nash ile birlikte büyüdüm. Sen ne düşünüyorsun?"

Caden iki elini de havaya kaldırdı. "Sadece soruyorum. Buradaki çoğu insan bununla uğraşmaz."

Ancak iki sapkın insanın Wren ve Holt'a kafayı takması ve Maddie'nin eski sevgilisinin onun ve Nash'in peşine düşmesinden sonra pek çok kişi bu uygulamaya yeniden başlamıştı. İnsanlar böyle küçük bir topluluğun güvenliği garanti etmediğini fark ediyordu.

"Neden içeri gelip hiçbir şeyin eksik olmadığından emin olmuyorsunuz? Herhangi bir yerde nakit para ya da reçeteli ilaç bulunduruyor musunuz?"

İçeri girerken başımı salladım. "Sahip olduğum tek ilaç insülin. Eğer biri onu çalarsa çok kızarım çünkü çok pahalı."

Caden homurdandı.

Oturma odasında dolaşp etrafı inceledim. Kitaplığında durdum ve kaşlarımı çattım.

"Ne oldu?" Caden sordu.

Yanağımın içini ısırdım. "Bir şey yok."

"Bir şey var."

Kitaplar, ıvır zıvırlar ve çerçeveli fotoğraflarla dolu rafa baktım. "O resmin başka bir rafta olduğunu sanıyordum."

Ben, Maddie ve Wren'in gölde kürek çekerken çekilmiş bir fotoğrafıydı. Mayolarımızı giydik ve kürekleri muzaffer bir edayla başımızın üzerinde tuttuk.

"Belki de yanılıyorumdur. Sanırım kapı açık olduğu için paranoyaklaştım."

Caden resme bakarken sessizdi. "Nash'i arayalım. Parmak izi için tozunu alabilir."

Caden'a döndüm ve başımı salladım. "Polis yok. Kardeşler yok. Sadece, hayır.

Bir şeyler eksik olmadığı sürece olmaz."

"Gigi, bu Rance'in kızgınlığı olabilir. Daha önce bizi birlikte gördüğüne pek sevinmemiş gibiydi."

O anda içimi bir bulantı kapladı. "Bu sabah alarmı kurmadım. Genelde bunu sadece geceleri evdeyken yaparım. Bundan sonra kuracağım. Söz veriyorum."

Çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Bu akıllıca bir oyun değil."

"Bu benim kararım. Bunu benden almayın. Biri yavru tavşanları kaynatıp mutfağıma bırakmıyor ya. Sadece taşıdığımı unutmuş olabileceğim bir fotoğraf var."

Caden iç çekti. "Artık her zaman alarmini kuracağına yemin eder misin?"

"Söz veriyorum." Ve bu doğrudu. Birinin evime zorla girdiği fikri tüylerimi diken diken ediyordu.

Kaşlarını çattı, belli ki bu karardan hoşlanmamıştı ama daha fazla tartışmadı. "Hadi evin geri kalanını kontrol edelim."

Başımı salladım. Oturma odasının geri kalanını gözden geçirdikten sonra mutfığa geçtik. "Eğer bu pislik yemek artıklarını çaldıysa, gerçekten çok kızacağım."

Caden'in kaşları daha da çatıldı. "Hiç komik değil."

Gözlerimi ona diktim. "Sosisli risotto ve kavrulmuş kuşkonmaz hakkında asla şaka yapmam."

"Gigi..." diye hırladı.

"Özür dilerim. Endişeli olduğumda sinirli olurum. Birinin evime zorla girme ihtimali de kaygı uyandırıcı olarak nitelendirilebilir."

Caden'in yüzündeki kızgınlık kayboldu ve bir an için uzanıp beni kollarına çekebileceğini düşündüm. Hain kalbim daha fazlasını istemiyordu.

"Bu işi çözeceğiz," diye söz verdi. "Ama polis insan gücüyle çok daha kolay olurdu."

Kızgınlığım geri gelmişti. "Hayır."

Caden iç çekti. "Hadi ama. Burada uygunsuz bir şey varmış gibi görünmüyor. Tabii dondurucuda para saklamıyorsan."

"Normal bir insan gibi dondurmayı buzlukta saklıyorum."

İnsülinimin hâlâ buzdolabında olduğundan emin olmak için göz attım, sonra mutfaktan çıkıp koridora yöneldim. Banyoya baktım, orada da bir şey yoktu. Sonra yatak odama yöneldim.

Caden ve ben mekâna adım attığımızda içimdeki kıvrınma dürtüsüyle savaştım. İkimizin bu kadar küçük bir yerde, hem de uyuduğum bir yerde olması içime tuhaf şeyler yapıyordu.

Odanın etrafına baktı, soyulması muhtemel yerlerden daha fazlasını görüyor gibiydi. Bakışları, sanki ona benim hakkımda paha biçilmez bir bilgi veriyormuş gibi her bir fotoğrafa ve bibloya takıldı.

Eskiden bu şeylerin arasında onun da bir yeri vardı. Ben büyürken, onun kardeşlerimle ve benimle çekilmiş fotoğrafları odamı doldurmuştu. Bir yıl panayırda bana kazandırdığı Japon balığı peluş hayvanı. Nash'le birlikte ben daha on bir yaşındayken beni gizlice 13 yaş üstü bir filme soktukları film koçanı. Dolabımdaki kutulara tıktırdığım milyonlarca anı.

Bakışlarımı Caden'dan uzaklaştırdım ve yatak odamda dolaşmaya başladım. Yatağıma yaklaştığımda karnım sıkıştı. Yorgan, sanki üzerine biri yatmış gibi buruş buruş olmuştu.

Yatağı incelerken sertçe yutkundum. O sabah çoraplarımı giymek için üzerine oturmuştum. Belki de buna o sebep olmuştu. Komodin çekmecelerimi açtım. Hiçbir şey eksik değildi.

Dolaba doğru ilerledim, kapıyı açtım ve ışığı yaktım. Bütün giysiler yerli yerinde görünüyordu. Yukarıdaki raflara göz attım. Bütün kutular oradaydı. Bakışlarım dolabın dibindeki çamaşır sepetime takıldı ve midem bulandı.

Bir şeyler eksikti. O sabah kalktığımda pembe ipek pijamalarımı kirli giysiler yığınının en üstüne atmıştım. Ama şimdi orada değillerdi.

Çömelip sepetin içindekileri karıştırdım. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Hiçbir şey yoktu.

"Ne oldu?" Caden arkamdan yaklaşarak sordu.

Başparmağımın tırnağını işaret parmağımın üzerine bastırdım, neredeyse kan akıtacak kadar sertti. Caden'a pijamalarımın kaybolduğunu söylersem Lawson ve Nash'i arayacağı kesindi. Ayağa kalktım ve yüzümü ona döndüm. "Hiçbir şey yok. Yerinde olmayan bir şey bulamıyorum. Belki de çocuklar cesaret edip bir şeyler yapmıştır."

Durum pekâlâ böyle olabilirdi. Bu yaz bir dizi şaka savaşı ve vandalizm yaşadık. İskeleye grafiti yapıldı, mağazalardan tuhaf eşyalar çalındı, evlere yumurta atıldı. Hatta birisi komşularımdan birinin bahçesine tuvalet bile bırakmıştı.

Caden elimi tutup kaldırdı ve başparmağımla işaret parmağımı gösterdi. "Ne zaman korksan bunu yapıyorsun. Ne oldu?"

Elimi çekip kurtarıırken bir düzine zihinsel küfür havada uçtu. "Birinin evime girmiş olabileceğinden korkuyorum. Her şeyi temizlemem gerekecek. Kim bilir ne bitleri var?"

En azından bu kadarı doğrudu. Geri kalanını Caden'dan saklamak aptallıktı. O kadarını biliyordum. Ama onu ve kardeşlerimi endişelendirmenin ne yararı olacaktı? Nash ve Lawson'ın polis departmanında çalıştığını herkes biliyordu. İçeri giren her kimse eldiven giyecek kadar akıllı olduğundan emindim. Ama kapıyı açık bırakmış olmaları, burada olduklarını bilmemi isteyip istemediklerini merak etmeme neden oldu.

Caden uzun bir süre beni inceledikten sonra telefonunu çıkardı ve ekrana birkaç kez dokundu. "Hey, Jordan."

Gözlerim parladı.

"Evet, şu anda Grae'nin evindeyiz ve banyo lavabosunun altından bir boru sızmış ve ortalığı dağıtmış. Biz temizlerken kano gezisine başka birini gönderme şansınız var mı?"

Bir an için bir duraksama oldu. "Teşekkürler, dostum." Bir duraklama daha.

"Fazladan yardıma gerek yok. Ben çoktan tamir ettim. Sadece temizlememiz gerekiyor ve o da geç kalmak istemedi."

Patronumla konuşurken araya giren piç kurusuna ters ters baktım.

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim." Caden aramayı sonlandırdı ve sonra bana baktı. "Ne dedin?"

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Benim bilmediğim bir tesisatçılık lisansı mı aldın?"

Kıkırdadı. "Sızdıran bir boruyu tamir edebilirim. Tamamen çaresiz değilim." "Bilemiyorum. Bu eller bana oldukça şımartılmış görünüyor."

Bu bir yalandı. Dockside'a doğru yürürken Caden elimi tuttuğunda nasırları hissetmiştim. Bugünlerde neye ait olduklarını merak ediyordum. Clara'yla her hafta ata biner ve Nash'le kaya tırmanışına giderdi; ayrıca arkasında bu tür izler bırakacak milyonlarca şey daha yapardı. Ama şimdi neye ait olduklarından emin değildim ve bundan nefret ediyordum.

Caden sadece başını salladı. "Temizlik için yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?"

Bu kadar küçük olmasına rağmen burayı baştan aşağı fırçalamayı düşündüğümde inledim. "Evet."

"O zaman biraz daha nazik ol."

Dilimi ona doğru uzattım. "Yatağı soymama yardım et."

Caden'in kaşları çatıldı.

"Çevrede olası bitler var. Çarşaflar dezenfekte edilmeli."

Caden güldü ama yatağa doğru ilerledi ve yorganı geri çekmeye başladı. Birlikte ve şaşırtıcı derecede iyi çalıştık. Dokunulabilir her yüzeyi alkollü mendille silmesini istediğimde ya da havayı temizlemek için odanın etrafında tütsü yaktığımda Caden benimle dalga geçmedi.

Banyodaki her şeyi iki kez sildikten sonra oturma odasına geri döndüm ama kısa kesmek zorunda kaldım. Caden kollarını sıvamıştı ve elinde bir paspas vardı. Oturma odasının bir ucundan diğer ucuna sistematik bir şekilde paspasla çalışıyor, salyaları akan ön kollarını her sallayışında esnetiyordu.

Başını kaldırdı, bakışları benimkilerle kilitlendi. "Ne?"

Gözlerimdeki şehveti örtmesini umarak dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Caden Shaw'ın evimi temizlememe yardım edeceği hiç aklıma gelmezdi."

"Gigi, ben sürprizlerle doluyum."

Endişelendiğim şey de tam olarak buydu.

OceanofPDF.com

GRAE

CADEN'İN GITMESİ GEREKIYORDU. Şu anda. Kollarını sıvadığı, mikrop fobisi olan benliğime katlandığı, evimi yerden tavana kadar temizlediği, tatlı ve anlayışlı davrandığı bir dakika daha geçerse üzerine atlayacaktım.

"Sanırım hepsi bu kadar," dedim bakışlarıyla karşılaşmamaya çalışarak. Çünkü o ela gözler de en az ön kollar kadar ölümcüldü. Onunla ilgili nefret ettiğim şeyleri bulmaya başlamam gerekiyordu, hem de hemen.

"Burada tek başına iyi olacak mısın?"

O alçak, gürültülü ses bakışlarımı Caden'inkilere yöneltti. "Uzun zamandır yalnız yaşıyorum."

"Ama haneye tecavüzden sonra değil."

"Hırsızlık olup olmadığını bile bilmiyoruz. Belki de kapımı kilitlemeyi unuttum ve rüzgar kapıyı açtı." Tüm bu yalanlar beni doğrudan ateş çukurlarına gönderecekti.

Caden kaşlarını çatı. "Umarım kapını her gün kilitliyorsundur."

Sözleri üzerine kabaran kızgınlık titreşimini yakaladım. "Ben aptal değilim. Kapılarımı kilitlememeyi tercih *etmiyorum*. Ama herkes bazen unutkan olabilir."

"Bu gibi konularda yapamazlar."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Bundan sonra daha dikkatli olacağıma söz verdim zaten. Kapılarımı kilitleyeceğim ve alarmı kuracağım. Kan yemini falan etmemi ister misin?"

"Hep böyle dramatik," diye homurdandı Caden.

"Dramatik değil. İnsanım. Ama her zaman mükemmel olmam gerektiğini düşünüyor gibisin. Flaş haber Caden, kimse mükemmel değil. Sen bile değilsin."

Çenesi sıkıştı. "İnan bana, mükemmel olmaktan çok uzak olduğumu biliyorum." "O zaman belki geri kalanımızı biraz rahat bırakırsın."

İç çekti. "Özür dilerim. Sadece güvende olduğundan emin olmak istedim."

Hayal kırıklığının en kötüsü, ses tonundaki dürüstlikle eriyip gitti. "Olacağım. Kilitli kapılar-"

"Ve pencereler."

Gözlerimi devirdim. "Ve pencereler. Alarm kuruldu. İki polis memuru, bir Balık ve Vahşi Yaşam av bekçisi ve bir eski güvenlik uzmanı hızlı aramada."

Gözlerinde bir parça mizah parıldadı. "Kardeşleriniz kötü bir bar şakasının başlangıcı gibi."

Ağzımın köşesi kalktı. "Bunu onlara söyleme." "Asla."

Caden anahtarlığını parmağının etrafında döndürdü.

"Gerçekten iyi olacağım. Söz veriyorum," diye teminat verdim.

"Kardeşlerinizi aramak istemiyorsanız, ama bir şeyler ters gidiyorsa, beni arayın."

Anlayışlı ve endişeli olduğu için ona lanet olsun. "Tamam."

Kapıya doğru ilerledi. "Arkamdan kilitle."

"Yapacağım."

Caden bana bir kez daha baktıktan sonra kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kapattım ve hemen kilitledim.

"Alarmı da kurun," diye seslendi kapıdan.

"Yapıyorum," diye homurdandım ve tuş takımındaki *kol* düğmesine bastım.

Caden'ın verandadaki ayak seslerini duyana kadar birkaç saniye bekledim. Sonra bu durumdaki her kadının yapacağını yaptım. Yere çöktüm ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Beynim kısa devre yapma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Eve zorla girilmesi ve Caden'la olan tüm o yakınlık arasında her şey altüst oluyordu.

Sert bir içkiye ihtiyacım vardı. Ama eğer biri gerçekten etrafta gizleniyor ve pijamalarımı çalıyorsa bu pek de akıllıca bir fikir gibi *görünmüyordu*. İhtiyacım olan bir kova buzlu suydı.

Ayağa kalkarak yatak odama doğru yürüdüm. Belki de bu sabah çöp kutusunu kaçırmıştım. Dolabı açtım ve çamaşır sepetini tamamen çıkardım. Yanlışlıkla arkasına itilmiş pijamalar yoktu. Sepetin içindekileri yere döktüm. Elimle yoklayarak her bir parçayı aradım. Uçuk pembe ipek yoktu.

Lanet olsun. Bu hiç iyi değildi. Dün gece evimin arkasındaki figürü düşündüm. Ya o bir hayvan değil de bugün eve giren kişiyle aynıysa? Birden Caden'dan kalmasını istemiş olmayı diledim.

"Aptal olma," diye azarladım kendimi. İhtiyacım olan son şey onunla daha fazla bire bir zaman geçirmekti.

Tüm kıyafetleri sepete geri attım ve çamaşır odama götürdüm. Çamaşır makinesine doldurdum, sabun ekledim ve makineyi sıcağa getirdim. Bir şeyleri küçültmek umurumda değildi, en azından kıyafetlerimde bit olmayacaktı.

Sepeti çamaşır makinesinin yanına bıraktım ve oturma odasına geri döndüm. Güneş çoktan batıyordu ve karanlığın yakında üzerimize çökeceğini biliyordum. Pencere mandallarını iki kez kontrol ederek mekânda dolaşım.

Bu evde sonsuz sayıda yalnız kalmış gibi görünsem de, bu birdenbire biraz korkutucu bir olasılık gibi geldi. Bu his bir öfke titreşimine yol açtı. Bu pislik her kimse, sığınağımı çalmaya hakkı yoktu.

Telefonumu çıkardım ve sık kullanılanlar listemdeki bir numaraya bastım. Bir saniye sonra biri açtı.

"Wildfire Pizza, ben Sheila. Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Selam, Sheila. Ben Grae."

"Hey, Grae! Nasılsın?" diye sordu neşeli genç kız.

"Güzel. Umarım çok yoğun değilsinizdir ve ben de teslimat için biberli turta sipariş edebilirim."

Muhtemelen turistler onları aceleye getirmişti. Arka plandaki müşteri gürültüsünü duyabiliyordum.

"Seni sıranın önüne kaydıracağım," dedi. "Sen bir meleksin."

Sheila güldü. "Biz yerliler birbirimizi kollamalıyız."

"Aynen öyle."

"Yaklaşık otuz dakika sürer."

"Teşekkürler. Burada olacağım."

"Sonra görüşürüz," diye seslendi ve telefonu kapattı.

"Pizza her derde deva olur," diye mırıldandım. Beklerken beni oyalayacak bir şeyler bulmak için etrafa bakındım. Televizyon izlemek istemiyordum ve bir kitaba odaklanabilmemin imkânı yoktu. Aklıma bir fikir gelene kadar yanağımın içini yokladım ve sııttım.

Koridordaki dolaba geçtim, ardına kadar açtım ve bir dizi ceket kenara ittim. Kickboks mankenini elime alıp oturma odasına götürdüm, işim bittiğinde nefes nefese kalmıştım. Sonra dolaptaki raftan plastik bir kutu aldım ve sehpanın üzerine koydum.

Kapağı açtım ve fırlatma bıçağı setini aldım. Birini çıkarıp elimde ağırlığını test ettim. Doğruldu, derin bir nefes aldım ve uçuşuna izin verdim. Bıçak orta kütleye isabet etti ve kendimi biraz daha iyi hissettim.

Önce ikinci bıçağı, sonra da üçüncüyü kaptım. Umutsuzca ihtiyaç duyduğum kontrolü biraz olsun geri kazanana kadar bıçak üstüne bıçak fırlattım.

Kapı zili çaldı ve son bıçağı da çantaya geri koyup ön kapıya yöneldim. Teslimatı kim yapıyorsa iyi zaman geçirmişti.

Alarmımı devre dışı bıraktım ve kapıyı açtığımda 1.80 boyunda sinirli bir erkekle karşılaştım. Daha resmi kıyafetlerini bırakıp gri bir jogger ve kaslı göğsüne yapışan bir tişört giymişti.

"Kim olduğunu bile sormadın," dedi Caden öfkeyle.

"Pizza olması gerekiyordu."

"Ama öyle değildi, değil mi?" diye tersledi.

"Hayır, öfke nöbeti geçirmek üzereymiş gibi görünen yetişkin bir adam."

Caden'ın ela gözlerinde altın rengi parladı. "Kıçının öldürülmesini istemiyorsam beni affet."

"Katiller genellikle zili çalmazlar."

"Eminim bazıları saf kadınların cevap vermesini bekliyordur." "Ben saf değilim," diye tersledim.

"Bugün yaşananlar bunu kanıtlamıyor." "Sen, sen-"

Caden'in arkasında bir boğaz temizlendi ve ikimiz de sese doğru döndük.

Yirmili yaşlarının başında olan teslimat şoförü bir pizza kutusu uzattı.

"Aşıkların kavgasını böldüğüm için üzgünüm ama pizzanı aldım, Grae."

"Teşekkürler Tim," dedim, ilerleyerek. "Bunun için üzgünüm."

Tim omuz silkti. "Anladım. Kız arkadaşım ve ben de bu işin içine girebiliriz." Sırıttı. "Ama makyaj seksi her zaman bu dünyanın dışındadır."

Neredeyse dilimde boğuluyordum.

Caden cüzdanını çıkardı ve Tim'e iki yirmilik uzatarak pizza kutusunu aldı. "Üstü kalsın."

Tim'in sırtışı megawatt gücünde bir gülümsemeye dönüştü. "Sağ ol dostum. Görüşürüz."

Caden'a ters ters baktım. "Burada ne işin var?"

Omuz silkti ve bu hareketi dikkatleri omzundan sarkan spor çantasına çekti. "Burada yalnız olmanı istemedim."

Kızgınlığın bir kısmı uçup gitti. Caden'la hep böyle olurdu. Zamanın yüzde doksanında beni kızdırırdı, ama sonra eskiden tanıdığım adama bir göz atardım. Her zaman arkamı kollayan ve beni anladığını hissettiren adam. Güvende. Onun bu parıltıları göğsüme saplanan hançerler gibiydi çünkü bana ne kadar çok şey kaybettiğimi hatırlatıyorlardı. Ama yine de onları arzuluyordum. Bu yönden mazoşisttim.

Hiçbir şey söylemedim, sadece Caden girebilsin diye geri çekildim. Sanki benim alanımın sahibiymiş gibi içeri girdi. Ama her odaya böyle giriyordu, varlığı eterden dışarı taşıyor ve her şeyi ele geçiriyordu.

Kapıyı kapattım, kilidi çevirdim ve alarmı kurdum. Sonra oturma odasına yöneldim. Caden odanın ortasında durmuş, göğsüne ve kafasına bıçaklarımı sapladığım kuklaya bakıyordu.

"Gigi..."

Pizza kutusunu elinden aldım ve mutfığa doğru ilerledim. "Evet?"

"Neden oturma odanızda yeni alınmış gibi görünen bir manken var? Balta mı öldürüldü?"

"Bu bir manken değil. Bu bir dövüş sanatları kuklası ve adı Bob."

Caden çantasını omzundan indirdi ve kanepenin yanına koydu. "Bob sana ne yaptı?"

Dolaptan iki tabak çıkardım ve ikisine de birer parça pizza doldurdum. "Bob hayatımdaki en iyi adam çünkü tüm sinirlerimi ondan çıkarmama izin veriyor."

Caden homurdandı. "Bob'un işi bitti." Küçük alanı geçti, bakışları yüzümde gezindi. "Bıçak atmayı ne zaman öğrendin?"

Bu soru göğsümde derin bir sızıya neden oldu. Caden eskiden benimle ilgili her şeyi bilirdi. Yeni bir hobi edindiğimde, yeni bir kitap ya da müzik grubu keşfettiğimde ya da yeni bir yürüyüş noktası bulduğumda ilk ona söyledim. Ama şimdi durum bundan daha farklı olamazdı.

"Birkaç yıl önce." Bir çekmeceyi açtım ve iki parlak renkli servis altlığı ve peçete çıkarıp Caden'a uzattım. "Bunları sehpanın üzerine koyar mısın?"

Bakışlarını yüzümden ayırdı ve elindeki eşyaları inceledi. "Sehpa mı yiyorsun?"

Omuz silktim. "Manzarası var. Hoşuma gitti."

Gökyüzü kararırken bile ay aşağıdaki suyu aydınlatıyor ve içinde kaybolabileceğiniz ışıltılı bir tuval yaratıyordu.

Caden sehpayı kurarken, "Gerçek bir masa ve sandalyeye ihtiyacın var," diye homurdandı.

Buzdolabından bir normal kola ve bir diyet kola aldım. "Ve güneş görmeyen bir yere soktuğun çubuğu çıkarman gerekiyor."

Caden'ın yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Anaokulunda değilim ve bu atıştırma zamanı değil."

Ona gazozları uzattım ve iki tabağı masaya götürdüm. "Artık kalkıp inemeyecek kadar yaşlı mısın? Sana bir baston almam gerekiyor mu?"

Caden'ın dudakları seğirdi. "Eğer kalçamı kırarsam, sorumlusu sensin."

Koltuklar için kullandığım meditasyon minderlerinden ikisini çıkardım. İkisi de zengin altın işlemeli mücevher tonlarındaydı. "İşte, bu hassas mizacınıza yardımcı olacaktır."

Caden, kanepeye yaslanabilmemiz için ikimizi de sehpanın aynı tarafına yerleştirmişti. Kendimi minderime bıraktım ve zihinsel olarak yemeğimdeki karbonhidrat miktarını hesapladım, ardından insülin pompamı ayarladım.

"Ne yapıyorsun?"

Caden'ın çakıllı sesi tenimin üzerinde kayıyordu. Çok yakındı -çok yakındı- ama bunun belli olmasına izin veremezdim.

"Sana daha önce de söyledim; karbonhidrat ihtiyacımı karşılamak için kendime insülin veriyorum." "Biliyorum ama kendine ne kadar vereceğini nereden biliyorsun?"

Onun şüphesi karşısında arka dişlerim birbirine çarptı. "Bir süredir bu hastalıkla yaşıyorum. Düzenli olarak tükettiğim her şeyin içinde kabaca ne kadar karbonhidrat olduğunu biliyorum."

Caden sanki tam olarak ikna olmamış gibi beni inceledi.

Kızgınlık daha da alevlendi. "Son on bir yıldır kendimi hayatta tutmaya çalışıyorum."

Gözlerinden acı akıyordu ve o anda kendimi bir pislik gibi hissettim.

Ses tonumu yumuşattım. "Demek istediğim, bunu uzun zamandır yapıyorum.

Ben hallederim."

Caden başını salladı ve diliminden bir ısırık aldı. "Kahretsin, bunun ne kadar güzel olduğunu hep unutuyorum."

"New York'tan daha mı iyi?"

Kıkırdadı. "Hiçbir şey New York pizzasından daha iyi olamaz. Ama bu bana evimi hatırlatıyor. Kaç kere sayamayacağım kadar çok pizza sipariş ettik?"

Aklımdan milyonlarca farklı anı geçti. Çocukluğumda evim her zaman bir toplanma yeri olmuştu. Holt, Wren, Nash, Maddie, Caden ve ben yarım düzine pizza kutusuyla sinema odasına doluşurduk. Ya da evimizin çevresinde destansı bir Mezarlıktaki Hayalet oyunu oynadıktan sonra sipariş verirdik. Ya da derede yüzdüğümüz ya da dağlarda dört teker attığımız bir günün ardından. Ailem bizi uyumaya zorlayana kadar güldüğümüz o yorgun yaz geceleri gibisi yoktu.

Özlemişim. Her şeyin ne kadar basit olduğunu. İşlerin her zaman yolunda gideceğine olan inancımı.

"Gigi?"

Kendimi anılardan sıyırdım ve bakışlarım Caden'ınkilere kilitlendi. "Onu özlüyorum."

"Neyi özledin?"

"O günler. Hayat karmaşıklaşmadan önce her şey ne kadar kolaydı."

Caden'ın gözleri sanki tüm sırlarımı okuyabiliyormuş gibi içime dikilmişti. "Ne demek istediğini anlıyorum."

O mutlu yaz gecelerinden sonra hayatlarımız bir şekilde parçalanmıştı. Ama sanırım büyüyünce böyle oluyordu. Herkesin bir bagajı vardı.

"Tatil köyünde işler nasıl?" Ne kadar çok şey kaybettiğimi hatırlatan konuşmalardan bizi uzaklaştırmaya çalışarak sordum.

Caden'ın yüz ifadesinden bir şeylerin titreşimi geçti. O kadar hızlıydı ki, onu tanımasaydım muhtemelen gözden kaçırdım.

"Sorun nedir?"

Caden pizzasından bir ısırık daha aldı, sözlerini düşünüyor gibiydi. "Sadece Gabe'in daha fazla götlük yapması."

"Özür dilerim." Caden'ın ağabeyi her zaman tam bir baş belası olmuştu. Gerçekten de tüylerimi diken diken ediyordu. Onu her gördüğümde kişisel alan duygusu yoktu ve düş almak istememe neden olacak şekilde bakıyordu.

Caden kanepeye yaslandı. "Sanırım benim Cedar Ridge'e geri dönmemi bir tür kişisel saldırı olarak görüyor."

"Ama baban seni eve gelmeye zorladı, değil mi?"

Caden başını salladı. "Bu Gabe için önemli değil. Sadece beni kendi bölgesine tecavüz ederken görüyor ve savaşa girmemiz gerektiğini düşünüyor."

Kalbim onun için acıyordu. Kardeşlerimle onun gibi anlaşmazlık içinde olmayı hayal bile edemezdik. Evet, beni çok kızdırıyorlardı, her şeye karışıyorlardı ve gülünç derecede aşırı korumacı davranıyorlardı ama biliyordum ki

Sevgi dolu bir yerden. Caden'ın ailesinin nasıl bu kadar sapkınlaştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ailen bunu görüyor mu?" Sessizce sordum.

Çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Evet. Annemi üzüyor ama babamın hoşuna gittiğini hissediyorum."

Midem bulandı ve içgüdülerimle hareket ederek uzanıp Caden'ın elini tuttum. Sıkarken parmaklarım nasırlarını sıyırdı. "Çok özür dilerim."

Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı. "Oteller yeterince iyi durumda olursa babamın rahatlayacağını ve yeniden bir aile olabileceğimizi düşünüp duruyorum. Ama bu onun için asla yeterli olmuyor."

Caden'ın elini daha sıkı kavradım. "Aile ne olursa olsun birbirini desteklemelidir."

"Sanırım bunu yapan tek kişi Clara'ydı."

Kalbimdeki çatlaklar derinleşti, kas ve dokuları parçaladı. "O senin mutlu olmanı isterdi."

Caden yutkundu, adem elması sallanıyordu. "Bir aile olmamızı isterdi."

Bir an sessiz kaldım ve sonra uzun zamandır söylemek istediğim şeyi söyledim. "Seni umursamayan insanlar için kanını kurutmanı istemezdi."

Caden'ın bakışları yukarı kaydı. "Lanetledin."

Omuz silktilim. "Bazen vurgulamak için o kelimelere ihtiyaç duyarsınız."

Gözlerimin içine baktı. "Vazgeçemem. Henüz değil. The Peaks'ten değil. Vakıfta olmaz."

"Kendini yavaş yavaş öldürüyorsun." Yıllar boyunca Caden'a kısa bakışlarımda bunu görmüştüm. Gözlerindeki yaramazlık gitmişti. Şakacılığı ve sorun çıkarması zorlamaydı. İçinde aynı hayat yoktu. "Bundan nefret ediyorum."

O ela gözlerde altın ateş yanıyordu. "Her şeyi nasıl görüyorsun?"

"Çünkü seni neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım." Ve çok fazla dikkat etmişim.

Caden'ın başparmağı elimin üzerinde ileri geri hareket etti. Bu hareket beni ona doğru çekti. Daha da yaklaştırdı. Her milimetre kaderi baştan çıkarıyordu.

Gözleri daha parlaktı, bakışları dudaklarıma odaklanmıştı. Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Sadece bir nefes ötede.

Bir baykuş öttü ve Caden sanki yanmış gibi elimi bırakarak geri çekildi. Kolasını kaptı ve gözlerime bakmadan uzun bir yudum aldı.

Karnım zonklarken yüzüm alev alev yanıyordu. Ayağa fırladım. "Bu hafta içinde yapacağım bir seyahat için hazırlık yapmam gerektiğini unutmuşum. Çalışırken yemek yiyeceğim. Koridordaki dolapta battaniye ve yastıklar var."

Cevap beklemedim. Pizzamı ve sodamı alıp yatak odama doğru yola çıktım. Ama Caden'ın sarsılarak uzaklaştığı görüntü beynime kazınmıştı. Beni asla benim onu arzuladığım gibi arzulamayacağını hatırlatan bir başka şey. Bu gerçeği ne kadar çabuk kabul edersem, hayatıma o kadar çabuk devam edebilirdim.

OceanofPDF.com

CADEN

O bıçaklardan birini kukladan çıkarıp kalçama saplamak istedim. Bu, Grae'nin gözlerindeki acıyı görmekten daha az acı verici olurdu. Dikkatsiz davrandığım için oraya koyduğum acı.

Eskiden kontrolüm daha iyiydi ama o zamanlar Grae ile aramda neredeyse üç bin mil vardı. New York'taki kalemde saklanabildiğim ve yılda sadece birkaç kez eve gidebildiğim zamanlardı. Şimdi ise onu her zaman görüyordum. Onu içime çekmekten kendimi alamıyordum - tıpkı Grae'nin kendisi gibi ısırgan bir hanımeli kokusu. Bir de beni anlama şekli vardı. Herhangi bir durumun kökenine iniyor ve beni nasıl etkileyeceğini biliyordu.

Uzak durmak için milyonlarca sebep vardı. Ama konu Grae Hartley olunca hep açgözlü olmuştum. Ama şimdi, ateşle oynuyordum. İkimizi de üçüncü derece yanıklarla bırakma potansiyeli olan bir alevle.

Hiç iştahım olmamasına rağmen pizzamı bitirmek için kendimi zorladım. Tabağımı temizledim ve kalanları paketleyip buzdolabına yerleştirdim. Sonra dinledim. İlk başta hiçbir şey yoktu. Sonra Grae'nin odasında dolaştığını duydum. Bir saniye sonra kapı açıldı.

Dışarı çıkması için hazırlandım. Onun güzelliğine karşı kendimi çelikleştirmeye çalıştım. Ama hiç görünmedi. Bir kapı daha kapandı ve bir saniye sonra duş sesi duydum.

Aklımdan bir sürü küfür geçti ve içinde yüzdüğüm imgeler denizi beni doğrudan cehenneme göndermeye yetti.

Grae spreyin altına giriyor. Sabunla kayganlaşmış elleri cildinin üzerinde kayıyor. Ben de onunla birlikte duşa giriyorum. Parmaklar kalçalarında esniyor. Ben ona vuruyorum.

Cehennem.

Spor çantama geçip dizüstü bilgisayarımı ve kulaklıklarımı çıkardım. Kulaklıkları takıp suyun sesini bastıracak kadar yüksek sesli bir çalma listesi açtım ve e-postalarımı açtım. Ama tek gördüğüm Grae'nin resimleriydi.

Kahve kokusu burnumu okşadı ve bir iniltiyle sırt üstü yuvarlandım. Bir kasım sızladı. Sabah ışığına karşı göz kırptım. Bu kanepe uyumak için değildi.

"Kahve?" Grae mutfaktan sordu.

Bakışlarım kendi irademle onu aradı ama onu gördüğüm anda pişman oldum. Grae'nin üzerinde gümüşü gri ipek bir uyku şortu ve minyon vücudunu saran ince askılarıyla uyumlu bir atlet vardı. Arka dişlerim birbirine çarptı. "Ne giyiyorsun?"

Aşağı baktı. "Pijamalarım."

"*Bununla* mı uyuyorsun?"

Omuz silkti. "Rahat bir yer."

Bu *rahat* değildi. Bu, sonsuza kadar lanet rüyalarımaya girecekti. Aletim spor ayakkabılarıma bastırdı ve bir küfür mırıldanarak doğruldum. "Gitmem gerek."

"Her neyse," diye mırıldanarak mutfaktan çıktı.

Lanet olsun. Her şeyi daha da kötüleştiriyordum. Ayağa kalktım, çantamı topladım ve kanepenin minderlerini düzeltiltim. Sonra kapıya yöneldim, alarmı çalıştırdım ve kapıyı kapattığımda kilitlenmesi için kapı kolunu kilitledim.

Cehennem köpekleri peşimdeymiş gibi cipime doğru yürüdüm. Belki de öyleydiler. Grae'nin o görüntüsü kaldırılabileceğimden çok daha fazlaydı.

Boynumu kırarak direksiyonun arkasına geçtim. Sert bir viskiye ihtiyacım vardı. Ama saat sabahın yedisi olduğuna göre, bulabildiğim en sert kahve ile yetinmek zorundaydım.

The Brew'e doğru yola çıktım ve birkaç dükkân aşağıda bir yere yanaşım. Cipimden indim ve şirin kafeye doğru yöneldim. Mekân bana Grae'yi hatırlatıyordu; rengârenk ve uyumsuz bir dekora sahipti. Ve onunkine çok benzeyen bir canlılığı vardı.

Kapıyı açtığımda bir zil çaldı. Mekânın yarısı, işe gitmeden önce bir şeyler atıştıran yerliler ve tatil için dışarı çıkan turistlerle doluydu.

açık hava maceraları.

Sıraya girdiğimde gözlerim yanıyordu. Bok gibi uyumuştum, dönüp duruyordum, Grae'nin rüyaları peşimi bırakmıyordu. Bu hileyi önerirken ne düşünüyordum?

"Sert görünüyorsun, dostum."

Nash'in sesiyle döndüm. Yanında Maddie olduğu halde bana doğru yürüdü. "Vay be, teşekkürler."

Kıkırdadı. "Dün gece ne yaptın? Birayı fazla mı kaçırdın?"

Maddie gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Öyle olduğundan şüpheliyim."

Nash'in bakışları nişanlısına kaydı. "Ne yap-?"

Cümlesini yarıda kesti ve sonra öğürür gibi bir ses çıkardı. "Sanırım az önce iştahımı kaybettim."

Nash'in göğsünü okşarken Maddie'den sonunda bir kahkaha yükseldi. "İştahını hiç kaybetmiyorsun." Bana doğru baktı. "Sen ve Grae dün gece ne yaptınız?"

"Sadece onun kardeşi olduğumu ve asla bilmem gerekmeyen şeyler olduğunu unutma," diye homurdandı Nash.

Bir kahkaha attım. "Not edildi." Maddie'ye döndüm. "Gigi, Bob adında bir mankeni parçaladı ve sonra pizza yedik."

Maddie sırıttı. "Sana kızgın mıydı? Bob'u sadece çok kızdığında ortaya çıkarır. Birkaç ay önce benim için Nash'in yüzünü koymayı teklif etti."

Nash geri çekildi. "Bana bıçak mı fırlatmak istedin?"

Maddie'nin gözleri mizahla dans etti. "Dürüst olalım. Uzun süre kayıtsız rolü oynadınız bayım. Beni sadece bir arkadaş olarak gördüğünüzü düşündürdünüz. Birkaç bıçağı hak ettin."

Nash onu kollarıyla sardı ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Ama beklemeye değdi, değil mi?"

Onun içinde eridi. "Milyonlarca kez."

Kalp atışlarım hızlandı, panik göğsümü kavradı. Boğazımı temizledim. "Lütfen, kahvemi içmeden beni kusturmayın."

Nash başını salladı. "Sadece bekle. Kısa sürede benden beter olacaksın."

Panik pençelerini daha da derine sapladı. Bu asla olmayacaktı. Olamazdı. Benim için her şey demek olan birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Zar zor hayatta kalmıştım. Tek seçenek, insanların girmesine izin vermediğiniz yerler ve aşılmaz duvarlara sahip olmaktı.

Maddie'nin gülümsemesi genişledi. "Bunu izlemek eğlenceli olacak." "Yeter artık," diye homurdandım. "Siz ikiniz bugün ne yapıyorsunuz?" Nash başını istasyona doğru eğdi. "Görevdeyim."

Maddie, "Bizim evde bir köpek eğitimi dersim var, sonra da iki özel müşterim var," diye cevap verdi. "Peki ya sen?"

Telefonumu çıkardım, bugün programımda ne olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyordum. Babamdan gelen bir e-posta gelen kutumdan bana bakıyordu.

Hafta sonuna kadar tesis operasyonlarına ilişkin ilk değerlendirme raporunuzu istiyorum.

Hayır, *nasılsın?* Ya da "Sevgiler, baba. Tabii ki hayır. Harrison Shaw böyle davranmazdı. Babamın bana en son ne zaman sarıldığını hatırlayamıyordum. Clara öldüğünden beri iş toplantılarında elimi sıkamak dışında bana dokunduğunu bile sanmıyordum.

"Her şey yolunda mı?"

Nash'in sesi beni sarmalımdan çıkardı. "Evet, tatil köyünde bir sürü şey oluyor. Gala sezonu."

Yalan değildi. Bu konuda da en az bir düzine e-posta aldım.

Nash kaşlarını çatı. "Aileyle her şey yolunda mı?"

Kıkırdadım. "Hiç oldu mu?"

"Konuşmaya, stres atmaya ya da her neye ihtiyacın olursa, her zaman burada olduğumu biliyorsun."

Göğsümde bir ateş yandı. "Biliyorum dostum. Teşekkürler." Ama kendimi ona açılmaya zorlayamıyordum. Eskisi gibi değil. Beni bir kardeş gibi sevdiğini bilsem de, ördüğüm duvarları yıkamıyordum.

"Annen bize gala için davetiye göndermiş," dedi Maddie. "Çok düşünceli bir davranış."

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. Yeniden bir şeylere yatırım yapması iyiye işaretti. "Geri döndüğün ve yeniden birbirimizin hayatında olduğumuz için çok heyecanlı."

Maddie'nin yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Ve Grae ile çıktığını..."

"O da var." Suçluluk duygusu içime işledi. Grae ve ben ayrıldığımızda ne hissedecekti? Beni tekrar flört oyununda görmesinin yeterli olacağını umuyordum. Bir süreliğine normal olduğumu düşünecekti. Belki bundan birkaç yıl sonra da New York'ta kız arkadaşımış gibi davranacak bir kadın bulabilirdim.

Bu fikir midemi bulandırdı. Çünkü hiç kimse Grae'nin eline su dökemezdi.

OceanofPDF.com

GRAE

Arkasına yaslandığında NOEL'in sandalyesi gıcırdadı. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bakışlarımı bir sonraki yürüyüşüm için hazırladığım konuk listemin çıktısında tuttum. Her listede yaşları, sağlık riskleri, deneyimleri ve nereli oldukları yazılıydı. Yola çıkmadan önce bunları ezberlemeyi severdim.

Bugünkü öğleden sonra yürüyüşü uzun bir yürüyüş değildi, sadece güzel bir şelaleye iki mil ve sonra patika başına geri döndük. Son grubum gibi yalan söylemedikleri sürece listedekilerin hiçbiri sorun yaşamayacaktır.

Noel'in bakışları beni delip geçiyordu.

"Evet?" Kafamı kaldırmadan sordum. "Boru nasıl?"

Dünkü kapak haberini hatırlamadan önce kaşlarım kısa bir an için birbirine çarptı. "Oh, şimdi sorun yok. Her şey karmakarışık."

Eddie masasından bana bir ataç fırlattı. "Peki aşık çocuk nasıl?" Ona alaycı bir bakış gönderdim. "Bilmiyorum. Sağ elin nasıl?" Noel kahkahaya boğuldu.

Eddie sırttı. "Benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum." "Umutsuz vakasın."

"Ama yine de beni seviyorsun."

Güldüm ve sandalyemde arkama yaslandım. "Evet. Peki bu benim hakkımda ne söylüyor?"

Jordan odaya girip Eddie'ye bir yığın kâğıt uzatarak, "Boktan bir erkek zevkin var," dedi. "Yarınki rafting geziniz."

"Bu çok sert oldu patron," diye homurdandı Eddie.

Jordan'a bakarken sırttım. "Ama ben senin etrafında takılıyorum, bu yüzden kendine hakaret etmiş olabilirsin."

Noel'in dudakları seğirdi.

Jordan gözlerini devirdi. "Seni bu aptalların hepsinden daha uzun süredir tanıyorum. Ben orijinalim. Onlar sadece taklitler."

Yeterince doğruydu. Jordan'ın babasıyla çocukluğumuzdan beri arkadaştık. Kendisinden birkaç yaş büyük olmasına rağmen, ailemin beni hastaneden eve getirdiği günden beri hayatımda yer alıyordu.

"OG'ye nasıl hakaret edebilirim?" "Aynen öyle."

Ofisin kapısı gıcırdadı ve başımı kaldırıp Wren'i gördüm. Sırıttım. "Burada ne işin var?"

Yalıtımlı bir çantayı kaldırırken ela gözlerinde muziplik vardı. "Bir kız en iyi arkadaşına öğle yemeği getiremez mi?"

"Yüzündeki bu ifadeye bakılırsa, cevabın hayır olması gerektiğine eminim." Bir kahkaha patlattı. "Ama yine de benimle geleceksin."

Jordan'a baktım. "Biraz dışarı çıksam sorun olur mu?"

Çenesini sallayarak başını salladı. "Elbette. Grubunuz saat bir buçukta burada olacak."

"Bire kadar dönerim."

Eddie Wren'e sıırttı. "Zavallı, aç bir çocuğu size katılması için davet etmek istemez misiniz?"

Wren'in dudakları seğirdi. "Kusura bakma dostum, kız kıza konuşma zamanı." "O çantada harika kokan her şey için kız muhabbeti yapabilirim." Wren kıkırdadı. "Üzgünüm, sadece iki kişi için yeterli."

Eddie suratını astı.

Ayağa kalkarken saçlarını karıştırdım. "Dönerken sana bir sandviç alırım."

Bana sıırttı. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söyledim mi?"

Homurdandım. "Sanırım bu, uyumsuzlar grubumuz ömür boyu bir arada kalacağı için işe yarıyor."

Noel yumruk tokuşturmak için elini uzattı. "Bunu biliyorsun."

Parmak eklemlerimi onunkilere dokundurarak en iyi arkadaşıma doğru döndüm. *Kız muhabbeti* kelimeleri beni germiştı. Caden'a yaptıklarını anlayabilecek biri varsa o da Roan ya da Wren'di. Ve en iyi arkadaşımın gözlerinde bir sorgulamaya hazır olduğunu söyleyen bir bakış vardı.

Kolunu omuzlarıma doladı ve beni ofisten dışarı çıkardı. "Göle gitmek ister misin?"

"Elbette."

Beni serbest bıraktı ve o yöne doğru ilerledik, esinti bizi çam ve biraz da göl suyu kokusuyla sardı. Ona doğru baktım. "Bugün çalışmıyor musun?"

Wren başını salladı. "Biz öğle yemeği yerken Abel benim yerime bakacak." "Herhangi bir çılgın çağrı var mı?"

Wren'in karakolda memur olarak çalışırken anlattığı en güzel hikayeler vardı.

Dudakları seğirdi. "Roan'ı daha sonra kontrol etmek isteyebilirsin." Yüzümü buruşturdum. "Şimdi ne olacak?"

"Marion Simpson, ona ne kadar tehlikeli olduğunu söylese de o ayıyı beslemeye devam ediyor. Tekrar bayıltmak zorunda kaldı ve *'Yogi'sini incittiği'* için onu yerden yere vurdu. Komşular sinirlenmeye başladı."

Roan kızgın bir ayıyla insanlarla başa çıkabildiğinden çok daha iyi başa çıkabilirdi. Bu gece kesinlikle bir biraya ihtiyacı olacaktı.

Wren bizi kalabalıktan uzakta, bir ağacın altında bir yere doğru yönlendirdi. "Et marketinden sandviç aldım. Umarım işe yarar."

Bana bir tane uzattı ve ben de kâğıdın üzerine karalanmış *hindi sopasına bakıp* sırttım. "Benim favorim."

"Bir ara sana yeni bir şeyler deneteceğim."

"Ama yeni bir şey dener ve beğenmezseniz, sevdiğinizi bildiğiniz şeyi alamadığınız için kızarsınız."

Wren yumurtalı sandviçinin paketini açtı. "Ya da daha çok seveceğin bir şey bulabilirsin."

"Bunu çocukluk aşkına geri dönen kız söylüyor." Wren'in yüzü yumuşadı ve ben de öğürür gibi bir ses çıkardım.

"Sen ve kardeşim bazen biraz fazla oluyorsunuz."

Güldü. "Özür bile dilemeyeceğim."

"Yemek saatlerinden uzak tutmaya çalışabilir miyiz?" İnsülin pompamı ayarlarken sordum.

"Peki. Aşk hayatın hakkında konuşalım."

Donup kaldım, sandviçim ağzımın yarısına kadar gelmişti. "Ne bilmek istiyorsun?"

Wren bana öylece baktı. "En iyi arkadaşım neredeyse tüm hayatı boyunca tanıdığım bir adamla birlikte oldu, bana söyleme zahmetine bile girmede ve şimdi ne bilmek istediğimi mi soruyor? Her şeye ne dersin?"

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Gerçekten anlık bir şeydi. Bunun olmasını beklemiyordum."

Wren fişlerini açtı. "Ben de öyle. Son duyduğumda onu açık ateşte kızartmaya hazırdın."

"O kadar kötü müydü bilmiyorum."

Wren bana bön bön baktı. "Aile yemeğinde kafasına içki dökmeni engellemek zorunda kaldım."

"Sinir bozucu davranıyordu," diye savundum.

"Ama benim bilmek istediğim, birkaç hafta içinde nasıl can sıkıcı olmaktan çıkıp sevişmeye başladığımız."

İşaret parmağımla tırnağımlı yokladım. Tanrım, tam bir pisliktim. Wren ve ben birbirimize yalan söylemezdik. Neredeyse her şeyi paylaştık. Kendime sakladığım tek şey Caden'a olan hislerimin derinliğiydi. Sanki bundan bahsedersem aramızdaki o sihirli duygu yok olacakmış gibi hissediyordum.

"G?" diye sordu.

Sandviçime baktım. "Bu sahte." Wren bir an sessiz kaldı. "Sahte olan ne?" "Caden ve ben."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hikâyenin bir kısmını kaçırdığımı biliyordum. Belki de bir süredir birlikte olduğunuzu ve kavganın garip bir ön sevişme olduğunu düşündüm."

Bir yudum sodayı boğazıma tıkadım ve öksürmeye başladım. "Kesinlikle ön sevişme değil."

Wren beni inceledi, muhtemelen sahip olmadığım cevapları arıyordu. "Neden muhabbet kuşları oynuyoruz?"

Gazoz kutumun kapağıyla oynadım. "Rance beni rahat bırakmıyordu ve bu beni korkutmaya başlamıştı. Caden'ın babası büyümesi ve yerleşik düzene geçmesi konusunda onun peşini bırakmıyor."

"Ne demek seni korkutuyor?" Wren'in sesi beni hemen suçlu hissettiren bir endişeyle doluydu. Küçüklüğünden beri ona takıntılı olan bir adam ona o kadar kötü takılmıştı ki, iki arkadaşıyla birlikte ona saldırmış, biri onu göğsünden vurmuş ve neredeyse öldürüyordu.

Uzandım ve elini sıktım. "Öyle bir şey yok. Sadece bir ilişkinin bizim kartlarımızda olmadığını anlamıyor. Hayatıma devam ettiğimi görürse bu işin peşini bırakır diye düşündüm."

Wren biraz rahatladı. "Nasıl gidiyor?"

"Sanırım öyle. Dün mesaj atmadı. Ben buna galibiyet diyorum." Nefes nefese kaldı. "Erkekler. Ne kadar kırılgan egoları var."

Bir kahkaha attım. "Çok doğru."

Wren ekmeğini karıştırdı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Zaman kazanmak için hindi sopamdan bir ısırık aldım ama en sevdiğim sandviğin tadını alamadım. "En basit seçenek bu. Galadan sonra gitmiş olacak ve biz de dostane bir ayrılık hikâyesi uyduracağız."

"Ama onu önemsiyorsun."

Sustum. "Tabii ki biliyorum. O Nash'in en iyi arkadaşı. Onu çok uzun zamandır tanıyorum."

Wren bana bir bakış fırlattı. "Grae, büyürken gözden kaçırmış olabilirim ama şimdi görüyorum. Örtbas etmekte iyisin ama seni tanıyorum. Bazen ona kalbin kırılıyormuş gibi baktığını görüyorum."

Boğazımdaki yumruya karşı yutkundum. "Muhtemelen sadece onu öldürmemeye çalışıyorum."

"G..."

Yanağımın içini ısırdım.

"Benim. Holt gittikten sonra ben ağlarken kaç kez bana sarıldın? Sen ve büyükanнем beni zorla yataktan çıkardınız, yemek yedirdiniz ve *hayatta kalmamı sağladınız*. Beni en kötü halimde gördünüz. Bana güvenebileceğini biliyorsun."

Gözlerim yandı. "Onu sevdim."

Wren elimi tuttu ve sessiz bir cesaretlendirmeye sığındı.

"Ne zaman oldu bilmiyorum. Her zaman beni anladığını hissettim. Birbirimizi kimsenin anlayamayacağı şekilde anlıyorduk."

"Geriye dönüp baktığımda, ikiniz aynı anda çok fazla ortadan kayboldunuz."

Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Bir yerimiz vardı. İkimizden biri kafasında bir şey tasarlıyorsa oraya giderdik. Çoğu zaman birbirimizi bulurduk. Sadece konuşurduk, her ne oluyorsa. Clara'yı kaybettikten sonra daha çok gittik. O kadar çok şey yaşıyordu ki..."

"Ve sen onun için oradaydın."

Başımı salladım. "Olmaya çalıştım. Kendini kapatıyordu ve bu beni öldürüyordu. Ama yine de beni içeri aldı. Ben hastalandıktan sonra işler değişti. Kendini geri çekti. Duvarlar örmeye başladı."

Gözlerim doldu, bir tanesi kayarak yanağımdan aşağı süzüldü. "Bir daha bizim oraya hiç gelmedi. Oraya her gittiğimde, orada olmaması içimde bir şeyleri öldürüyordu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir şey yapıp yapmadığımı. Ya da ailesiyle ilgili bir şey. Caden fiziksel olarak oradaydı ama *benim* Caden'im? O sadece gitmişti."

Wren beni sert bir sarılmanın içine çekti. "Çok üzgünüm. Keşke bana söyleseydin."

"Kimsenin bilmesini istemedim. Çok utanıyordum. Bir gün birlikte olacağımızı sanıyordum. O sadece biz büyüye kadar bekliyordu. Tüm bu çocukça hayallerim vardı ve hepsi kül olup gitti."

Geri çekildi ama ellerimi tutmaya devam etti. "Ama şimdi yıllardır aşık olduğun adamla sahte bir şekilde çıkıyorsun..."

Ona yüzümü buruşturmuş gibi görüldüğünü bildiğim bir gülümseme verdim. "O an için iyi bir fikir gibi görünmüştü."

Wren bir kahkaha attı. "G..."

"Biliyorum. Ama onun tekrar hayatıma girmesinin, birbirimiz için doğru kişi olmadığımızı anlamamı sağlayacağını umuyordum. Kafamdaki çocukluk imajı paramparça olacak ve sonunda hayatıma devam edebilecektim."

"Senin için nasıl gidiyor?"

İçimi çektim, sırtımı ağaca yasladım. "Bazen onu öldürmek istiyorum. Diğer zamanlarda ise üzerine atlamak istiyorum." Ama bu denklemin ikinci yarısını hissetmediği açıktı. Dün gece bunun en büyük kanıtıydı.

"Kulağa çok sağlıklı geliyor."

İnledim. "Bu çok aptalca bir fikirdi ama artık bu işin içindeyiz ve aptal bir çocukluk aşkı yüzünden onu yüzüstü bırakmayacağım."

Wren alt dudaklarını sıktı. "Bu işin sonunda ezilmeni istemiyorum."

"Güven bana. Bu benim de listemde üst sıralarda değil."

"Şimdi sahte bir ayrılık yaşayabilirsin. Belki de Rance'i davandan uzaklaştırmak için yeterli olmuştur. Ya da Holt'u onunla konuşturabilirim."

"Hayır! Kardeşlerimin bu işe karışmasını istemiyorum. Nasıl olduklarını bilirsin. Muhtemelen Rance'i dövecekler ve bundan sonra her randevuma gelmek için ısrar edecekler."

Wren kaşlarını çatı. "O kadar da kötü değiller."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bobby'nin mezuniyet balosunda beni ektiği zamanı hatırlıyor musun?"

Wren yüzünü buruşturdu. "Pazartesi günü onu iç çamaşırıyla bayrak direğine bantlanmış halde bulduk."

"Ve birisi yılın geri kalanında her ay lastiklerinin havasını indirirdi. Lawson'ı baloya götürmem için beni zorlamalarından bahsetmiyorum bile." İçimi çektim. "Beni sevdiklerini biliyorum ama bazen bu sevgi boğucu olabiliyor. Hayatı yaşamak demek arada sırada incinmek demek."

"Holt'a söylemeyeceğim. Söz veriyorum. Ama sahte olsun ya da olmasın Caden'la çıkmanın getireceği acıya dayanabileceğinden emin misin?"

Mideme bir kurşun ağırlığı yerleşti. Hiç emin değildim. Sadece Caden'la geçirdiğim bunca zamanın onu sistemimden tamamen atmasını ummak zorundaydım.

OceanofPDF.com

GRAE

Ofise geri döndüğümde ekran kapısı çerçeveye çarptı.

Eddie bilgisayarından başını kaldırdı. "Nasıldı?"

Sırt çantamı omzumdan indirdim ve masamın yanında yere bıraktım. "Mükemmel."

Bana bu işi neden bu kadar sevdiğimi hatırlatan öğleden sonralarından biriydi. Grup küçüktü, sadece doğudan birlikte tatile gelen iki aile vardı. Çocuklarının hepsi ortaokul ve lise çağındaydı ve Kuzeybatı Pasifik dağlarını ilk kez görmenin heyecanını yaşıyorlardı.

Bitki örtüsü ve hayvan yaşamı hakkında bilgi edinmekle ilgileniyorlardı ve hiç kimse kondisyon seviyesi hakkında yalan söylememişti. Buna bir de ideal hava ve açan çiçekler eklenince mükemmel bir öğleden sonrası ortaya çıktı.

Eddie sandalyesinde arkasına yaslandı. "Yaşamak için bunu yapabileceğimize inanmak biraz zor, değil mi?"

"Gerçekten öyle."

Jordan ofisinden dışarı baktı ve bana sıırttı. "Bahşışınız web sitesinde yayınlandı. Yüzde yirmi beş."

Eddie alçak sesle ısıık çaldı. "Kahretsin kızım, yanıyorsun." "Harikaydılar. Eğer bir daha gelirlerse, benimdir." Jordan kıkırdadı. "Eminim seni isteyeceklerdir."

Telefonum cebimde vızıldadı, ben de çıkardım. Glikoz monitörümünden bir uyarı geldi. Yürüyüşten sonra iyi bir aralıktta kalmak için ihtiyacım olan doğru şeker, karbonhidrat ve yağ kombinasyonunu tahmin etmeye çalışmışım, ancak bu kesin bir bilim değildi ve şimdi düşüş eğilimindeydim.

Jordan yaklaştı. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım ve telefonumu hızla cebime geri koydum. "Evet, sadece biraz bir şeyler yemem gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Son zamanlarda çok zorluyorsun. Daha fazla izne mi ihtiyacın var?"

Onu tersleme dürtüsüne karşı koydum ve bunun yerine buzdolabına doğru ilerleyip mini portakal sularımdan birini aldım. "Ben iyiyim. Bu benim yönetimim."

Meyve suyunu içtim, sonra masamın çekmecesinden fıstık ezmesi ve kraker çıkardım ve atıştırmaya başladım.

Jordan bana inandığından emin değilmiş gibi kaşlarını çattı.

Eddie istifimden bir kraker aşırıldı. "Hadi ama, J-man. Grae tam bir baş belası. Onun için endişelenmemize gerek yok."

Yumruk tokuşturmak için elini uzattı.

Parmak eklemlerimi onunkilere dokundururken sırttım. Eddie, Tıp 1 hastası olduğum için bana hiçbir zaman farklı davranmamıştı ve bu yönünü seviyordum. Ama bazen temkinli olmam gerektiğini de unutuyordu. Rüzgâra karşı tedbiri elden bırakmayan ve dağdan atlayan biriydi.

Nişanlısı Megan'ı birkaç yıl önce bir trafik kazasında kaybettiğinden beri bu haldeydi. Hayatı dolu dolu yaşamaya çalışırdı çünkü her şeyin kolayca elinden alınabileceğini anlayan birkaç kişiden biriydi. Bizi birbirimize bağlayan şeylerden biri de buydu. Hayatın ne kadar kırılgan olduğunu anlamak. Bazıları için bu, dikkatli yaşamak anlamına geliyordu. Bizim içinse *dolu dolu* yaşamak demekti.

Jordan'ın eli omzuma indi ve sıkı. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Kızgınlığının bir kısmı eriyip gitti. "Biliyorum. Ama ben iyiyim. Söz veriyorum."

Omzumu bir kez daha sıkı ve sonra ofisine geri döndü.

"Bazen tam bir oyunbozan oluyor," diye mırıldandı Eddie. "Önemsediği için karışıyor."

Eddie eğildi, elini omzuma koydu ve gözleri komik bir ciddiyete büründü. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Onu ittim. "Oh, kapa çeneni."

Kıkırdadı. "Bira içmeye gitmek ister misin?"

Başımı salladım. "Duş almak, pizza artığı yemek ve yatmak istiyorum." "Ah, dostum. Gel hadi. Sana taze pizza getireyim."

"Rüşvet başka zaman işe yarar." Çünkü Eddie'yle çıkılan geceler neredeyse her zaman planlanandan çok daha geç bitiyordu.

"Seni bu konuda tutacağım."

Kalan eşyalarımı topladım ve kapıya yöneldim. Kapıyı açarken duraksadım, omzumun üzerinden baktım ve Eddie'yi bakışlarımla kıstırdım. "Güzellik uykunu aldığından emin ol."

Kıkırdadı. "Biraz daha güzellik olursa, Cedar Ridge'in kadınları bana karşı güçsüz kalacak."

Dışarı çıkarken başımı salladım. Hava hâlâ aydınlıktı ve eve doğru yürümek kaslarıma iyi gelecekti - yürüyüşten sonra hafif bir esneme. Duş yerine köpük banyosu yapabilirdim.

Turistler tüm güçleriyle dışarıdaydı, erken akşam yemeklerine gidiyorlardı ya da gölde uzun güneş ışığının tadını çıkarıyorlardı. Çocuklar birbirlerini kovalarken gülüyor ve çığlık atıyorlardı. Yaz aylarında işler ne kadar yoğun olursa olsun, başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemezdim. Cedar Ridge, yakın ya da uzak, ziyaret ettiğim başka hiçbir yerde yaşamadığım türden bir büyüye sahipti.

Telefonum cebimde tekrar çaldı ve onu çıkardım.

CADEN

Bugün her şey nasıl gitti? Herhangi bir sorun çıktı mı?

Mesaja bakakaldım. Onun adı ekranımda yanıp sönmeyeli ne kadar olmuştu? Hatırlayamadım bile. Sadece harflerin kıvrımını görmek bile kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Ama mesajı okuduğumda kaşlarımı çattım. Basit bir yaşam kanıtı kontrolüydü.

Bunun neden bu kadar rahatsız edici olduğu bazı insanlara mantıklı gelmeyebilir. Ta ki hayatınızı değiştirecek bir hastalık teşhisi konulduktan sonraki süreci yaşayana kadar. Sanki artık kan şekeri düşüklüğü ya da yüksekliği nedeniyle ölebilecek birinden başka bir şey değildim. Hayatımdaki insanlar bundan başka bir şey göremiyordu. Mutlu ya da üzgün olmamın bir önemi yoktu, sadece kan şekerimin belirli bir aralıkta olması yeterliydi.

Cevap vermemeyi düşündüm ama sonra bunun aptalca bir hareket olacağına karar verdim. Caden yardım etmeye çalışıyordu. Eskiden olduğu gibi olmasa da kendi tarzında önemsiyordu. Bununla barışmak zorundaydım.

BEN

Hepsi iyi.

Telefonumu cebime geri koydum, şehir merkezinden uzaklaşıp etrafındaki pitoresk mahallelere doğru ilerledim. Zanaatkar evleri neşeli renklerle boyanmış ve parlak renkli bahçelerle çevrelenmişti.

çiçek açardı. Kardeşlerimin geri kalanı şehir dışında yaşıyordu ve bunun bir cazibesi vardı ama ben etrafımda gerçek bir mahalle olmasını seviyordum.

Sokağıma döndüğümde, bana doğru koşan bir figür gördüm. Onu yaklaştıran her adımda mideme bir ağırlık çöküyordu. Rance milyonlarca koşu yolu seçebilirdi ama o sadece benim evime giden yolu seçmek *zorundaydı*.

Yaklaşırken hızı yavaşladı. "Hey." Kibar bir gülümsemeye zorladım. "Merhaba."

"İşten yeni mi çıkıyorsun?" Başımı salladım.

Rance koşarak önümde durdu. "Eve gidip duş alacağım, sonra da Sarah, Dave ve birkaç kişiyle buluşup bir şeyler atıştıracağız. Gelmek ister misin?"

Bu grup beni en başta bu karmaşanın içine sokan gruptu. Lise boyunca hepimiz aynı geniş arkadaş grubundaydık. Onlarla Wren ve Maddie'yle olduğum kadar yakın değildim ama sosyal olarak biraz takılırdık. Rance'in ilgisiyle, bu şimdi garip hissettiriyordu.

"Oldukça bitkinim. Bu geceyi erken bitireceğim."

Kaşlarını çattı. "Son zamanlarda pek takılmıyorsun. Caden yüzünden mi?"

Öfkemi kontrol altına almak için başparmağımı işaret parmağımın üzerine bastırdım. "Çok çalışıyorum. Ama o benim erkek arkadaşım. Onunla vakit geçireceğim."

Rance'in çenesi ileri geri hareket etti. "O seni hak etmiyor."

"O iyi bir adam," diye tersledim. Caden geçmişte beni incitmiş olabilirdi ama hayatındaki insanlar için her şeyi yapardı.

"O bir oyuncu."

Yanağımın içini ısırdım. Caden'in geçmişini kirletebilecek kadınları düşünmek istemiyordum; bu çok acı veriyordu.

Rance başını eğdi. "Benimle bir şey istemiyor olsan bile, ondan çok daha iyisini hak ediyorsun. Kafanı karıştıracak ve sonra da seni terk edecek."

İçimde bir şeyler koptu. İnsanların bana ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini söylemeye çalışmasından bıkmıştım. Kendi hayatım için neyin en iyi olduğunu bilmiyordum.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ve gerçek şu ki, sen de beni tanıımıyorsun. Caden hayatımda çünkü ben öyle olmasını istiyorum. Yürümezse, anlarız. Ama senin ya da bir başkasının fikrine ihtiyacım yok."

Etrafindan dolandım ve evime doğru fırladım. Ama içimden bir ses kendime yalan söylediğimi söylüyordu.

Caden Shaw beni mahvedecek güce sahipti. Ve ben bunu biliyordum.

OceanofPDF.com

CADEN

Locaya girdim, geçerken insanları selamladım. Ahır müdürü Julianana ile yaptığım toplantı hem rahatlatıcı hem de sinir bozucu olmuştı. Gabe her fırsatta onu baltalıyordu, bu yüzden popüler programlar için yeterli personeli yoktu.

Onu tanıyordum. Gabe bunu değerli polosunu elde etmek ve patika gezintilerini ve binicilik derslerini ortadan kaldırmak için yapıyordu. Ama insanlar Batı'daki bir dağ tatil beldesine polo için gelmiyorlardı; çiftlik benzeri bir deneyim için geliyorlardı.

Yan koridordan dönerek ofisime doğru ilerledim, kardeşim yaklaştıkça adımlarımı yavaşlattım.

"Bakın kedi ne getirmiş. Dün gece o sıkı kışla geç saatlere kadar parti mi yaptın?" Gabe tersledi.

Yorumunu görmezden gelmeye çabalarken arka azı dişlerim birbirine çarptı. Geçen gün beni yemlemesine izin vermek bir hataydı. Gabe bir şeyin benim için tetikleyici olduğunu bildikçe daha çok üstüne gidiyordu.

Yüzümü boş bir maske gibi tuttum. "Aslında Julianana ile bir toplantıdan dönüyordum."

Gabe'in yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Neden vaktini orada harcıyorsun? Yakında ondan tamamen kurtulacağız."

"Ahırlar ihtiyaç duydukları desteği alamıyorlar ama ben bunun değişmesini sağlayacağım. Julianana ve ben pek çok harika fikir bulduk. At sırtında kamp gezileri, çocuklar için bir kamp, hatta belki bir at fııldayıcısının gelip konuşması."

Gabe'in yanağındaki bir kas kıpırdadı. "Babam polo fikrimi beğendi."

"Polo Hamptons ya da Florida içindir, burası için değil. Ahırlar her zaman buranın kalbi olmuştur ve bunu kaybetmek istemiyoruz."

Onu kaybetmeyi kaldıramazdım. Hele ki Clara'nın en sevdiği yerlerden biriymen. *"Burada kendini huzurlu hissetmiyor musun? Dünya üzerinde cennetten bir parça gibi."*

Gabe'in gözleri kısıldı. "Tepeler için neyin önemli olduğunu nereden biliyorsun? Hiç burada değilsin."

Sanki bu benim seçimimmiş gibi söyledi. Sanki ailemi yüzüstü bırakmışım gibi. "Babam beni doğruya geri gönderdi. Bu benim seçimim değildi."

Gabe alay etti. "Tabii. Sanki New York'taki mülkleri istediğimi bildiğin için onu bunun için hazırlamadın."

Gözlerim parladı. Her zaman Gabe'in The Peaks'i babamız için ne kadar önemli olduğunu bildiği için istediğini düşünmüştüm. New York'ta olmak istediğinden haberim yoktu. "Bilmiyordum. Burada mutlu olduğunu sanıyordum."

Gözlerini devirdi. "Manhattan'a karşı hiçbir yerin ortası mı? Sanki bu bir seçim. Masum rolü yapma ve *'Seni önemsiyorum'* deme. Rol yaptığını biliyorum. Babam emekli olduğunda kontrolü bana verecek ve bunu mahvetmene izin vermeyeceğim."

Gabe yanımdan geçerken omzumu kontrol ederek uzaklaştı.

Bir an kımıldamadım. Yapamadım. Sanki kardeşimle aramızdaki mesafenin ve güvensizliğin ağırlığı üzerime çökmüştü. Zamanla her şeyin düzeleceğini ummuştum. Daha iyi olacağını. Ama bunun düzelebileceğinden pek emin değildim.

Elim cebime kayd, beni her zaman topraklayan küçük metal parçasını aradı. Bir zamanlar Grae'nin çalkantılı zamanlarda beni topraklamasına izin verdiğim gibi.

"Her şey yolunda mı efendim?"

Gözlerimi kırıştırdım, belboyu fark ettim. "Evet. Özür dilerim. Sadece düşüncelerimde kayboldum."

Bana gülümsedi. "Nasıl olduğunu bilirim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Başımı salladım ve ofisime doğru yöneldim. Jalen masasının başındaydı, parmakları tuşların üzerinde uçuşuyordu ama ben yaklaşıncaya durakladı. Yüzünü buruşturdu. "Toplantı o kadar kötü mü geçti?"

Başımı salladım. "Gabe ile karşılaştım. Toplantı iyiydi."

Jalen'in yüzünü empati ve endişe karışımı bir ifade doldurdu. "İyi olacak mısın?"

"Anlaşacağım. Başka bir seçenek yok, değil mi?"

Jalen'in ağzı sert bir çizgiyle kapandı ama aklından geçenleri söylemeden başını salladı.

"Ahırdaki personel için bazı şeyler ayarlayacağım. Benim için bütçelerini çıkarabilir misin?"

"E-postanıza göndereceğim."

"Teşekkürler." Ofisime yöneldim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Sandalyeme çöktüğümde iç çektim. Daha öğle yemeği vakti bile gelmemişti ve ben çok yorgundum. Telefonumu cebimden çıkarıp ekrana baktım ve Grae'nin mesajını milyonuncu kez okudum. *"Her şey yolunda."* Dün gecedan beri aynı iki kelime vardı. Ama beni kızdırmışlardı. Onlar bir fırçaydı.

Arka dişlerim birbirine çarptı. Cevap verme ve ondan daha fazla bilgi almaya çalışma dürtüsü beni yiyip bitirdi. Ama kibar kayıtsızlık duvarlarını neden tekrar yerine koyduğunu biliyordum. Bir sonraki nefesimden daha çok istediğim şeye neredeyse teslim olduğum ve sonra onu ittiğim o bir an.

Her şeyi geri alma, kapısına gitme ve kendimi onun ağzında ve bedeninde kaybetme isteği çok güçlüydü. İşte tam da bu yüzden direndim. Bu çekimin vahşiliği tehlikeliydi. Öldürücüydü.

Telefonu masamın üzerine bıraktım, cazibesine kapılmamak için ters çevirdim. Bunun yerine bilgisayarımı açtım ve çalışan başvurularını çekmeye, bütçeleri ayarlamaya ve olası yeni işe alımları Juliana'ya göndermeye başladım.

Kapım çalındı. "İçeri gel."

Jalen aceleyle içeri girdi. "Bir sorunumuz var."

O tanıdık baş ağrısı yine gözlerimin arkasında toplanıyordu. "Şimdi ne olacak?"

"Clive Jones burada."

Sertleştım. Babam onun bugün kasabaya geleceğinden hiç bahsetmemişti. İnzivaya çekilmek için tesisleri incelemek istemesi mantıklıydı ama babam en azından bize haber verirdi. Clive ve finansal müşterileri babam için çok önemliydi, mükemmeliyetten başka bir şeyi riske atamazdı.

"Gabe ile mi buluşuyor?" Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama eğer öyleyse, bu Gabe'in akıllıca bir hareketiydi. Clive'in geri çekilmeden ne elde etmeyi umduğunu görmek için yüz yüze bir görüşme.

Jalen endişeli görünüyordu. "Görünüşe göre ikinizle de görüşmesi gerekiyor. Geri çekilme için ilk planları duymak istiyor. Geldiğinde Gabe'in toplantıyı e-posta yoluyla teyit ettiğini söyledi."

Ağzımdan çıkan küfürler bir denizcinin yüzünü kızartabilirdi.

Jalen bana bir iPad uzattı. "Bu, kaç kişinin katılacağına ve buradayken teknoloji ve toplantı odaları açısından nelere erişmeleri gerektiğine dair tüm ayrıntıları içeriyor. Anında düşünme konusunda iyisin. Oku ve yürü."

Anlık düşünme konusunda iyiydim ama bu başka bir seviyeydi. Ayağa kalktım, sandalyemi geriye ittim ve kapıya yöneldim. "Nerede buluşuyoruz?"

"Konferans odası."

"Hadi gidelim. Gabe'in kızgın olduğunu biliyordum ama bu iş kontrolden çıkmaya başladı." Jalen bana yan gözle baktı. "Ben olsam uzun zaman önce bırakırdım."

Grae'nin ayrılmakla ve Clara'nın ne isteyeceğiyle ilgili sözleri kafamda canlanırken içime bir huzursuzluk çöktü. Ama şu anda bunu düşünecek zamanım yoktu. Bunun yerine Clive'in şirketi ve inzivaya katılacak olanlarla ilgili birkaç sayfayı taradım. Odak noktası liderlik ve çeşitli bölümlerinin yöneticilerinin birlikte çalışmasını sağlamaktı.

Birkaç dakika içinde tutarlı bir plan yapmaya çalışırken aklım başımdan gitti. Konferans odasına girdiğimde Gabe'i Clive'ı etkilemek için elinden geleni yaparken buldum. Bana bir sırtıma gönderdi. "Bize katılman çok hoş Caden."

Clive'a doğru yürüdüm ve elimi uzattım. "Seni tekrar görmek güzel. Portland'dan helikopter yolculuğu nasıldı?"

Clive bana sıcak bir gülümseme gönderdi, gözlerinin etrafındaki koyu kahverengi deri kırışıyordu. "Her zamanki gibi pürüzsüz. The Peaks'e geri dönmek nasıl bir duygu?"

"Bu dağlar her zaman evim gibi hissettiriyor."

"Öyle bir şey yok." Bir sandalyenin arkasına vurdu. "Ben de gala için sabırsızlanıyorum. Bu çok önemli bir amaç."

Boğazımdaki yanmayı yuttum. "Teşekkür ederim. Bu bizim için de çok şey ifade ediyor. Clara hepimizin içindeki en iyiyi ortaya çıkardı. Şimdi de bunu yapmaya devam etmesi çok uygun."

Clive'in ifadesi yumuşadı. "Bu bir kaybı çerçevelemek için inanılmaz bir yol."

Gabe boğazını temizleyerek anı bozdu. "Hadi oturalım. Mutfağa bir tadım menüsü hazırlattım, böylece inziva sırasında ne servis edilmesini istediğinize karar verebilirsiniz."

Clive başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Buradaki yemekler her zaman kusursuzdur. Ama dürüst olacağım. Bu etkinliğin her şeyin ötesine geçmesine ihtiyacım var. Cornerstone'da bazı iç sorunlar yaşıyoruz ve bu inzivanın bizi toparlamasını istiyorum."

Gabe sırtıttı. "Pekâlâ, aklımızda ne var anlatalım. Caden, neden sen başlamıyorsun?"

Pislik. Kardeşimin beni otobüsün altına atmaya kararlı olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım ve Clive'a odaklandım. "Liderlik ekibinizle ilgili en büyük sorunun ne olduğunu düşündüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

Clive sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde beni inceledi. "Güzel soru. Finansal hizmetlerimizi büyüttükçe, çalışanlarım bir süre sonra birbirlerine güvenmeyi bıraktı. En iyi olmak için çabalamaları hoşuma gidiyor, ancak bu inanılmaz derecede acımasız bir hal aldı ve bu yüzden mücadele ediyoruz."

Bunu düşünmek için kendime bir saniye vererek başımı salladım. İnanılmaz derecede tanıdıkta ama yine de ailem için bir çözüm bulamamıştım. "Eğer durum buysa, sanırım biraz daha alışılmadık bir şey yapmamız gerekiyor."

Clive devam etmemi işaret etti.

"Dört günümüz var, doğru mu?"

"Var ve gala ayın beşinde."

"Burada olacağın ilk iki gün boyunca iş konuşmamamız gerektiğini düşünüyorum."

Gabe kahvesinden bir yudum aldı ve boğulmaya başladı. "Şaka yapıyor olmalısın. Tüm uluslararası ekibin bir aradayken kim böyle bir zamanı boşa harcar ki?"

Clive bir elini kaldırdı. "Onu bir dinleyeyim."

Sandalyemde öne doğru eğildim. "Dışarıdan gelen baskıları ortadan kaldırmamız ve birbirinizi yeniden tanımanız gerekiyor. Ekibinizin birbirine yeniden yatırım yapmasına ihtiyacınız var. Her bir kişinin başarısının tüm ekibe ait olduğunu görmelisiniz. Bunu yapmak için zamana ve birbirinizi sadece rakip olarak değil, insan olarak görmeye ihtiyacınız var."

Clive bir an sessiz kaldı ve parmağıyla su bardağına vurdu.

Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Hoşuma gitti. Bana bunu nasıl yapacağımızı söyle."

"Ahırdan başlarız diye düşünüyordum. Tüm lükslere alışkın olduğunuzu biliyorum ama ben bir kamp gezisi yapmak istiyorum."

Gabe anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ama ben devam ettim.

"Telefon ya da cihaz yok. Sadece ekibiniz, atlar, rehberlerimiz ve harika açık hava. Hiçbir şey duvarları bundan daha hızlı ortadan kaldıramaz."

Clive kıkırdadı. "Biliyor musun Caden, bence bu işe yarayacak kadar çılginca olabilir."

Ben de ona sııttım ama Gabe'i gördüğüm anda sırtışım kayboldu.
Çünkü kardeşimin gözlerinde cinayet vardı.

OceanofPDF.com

GRAE

Yazlık ofisin dış kapısına yaslandığımda telefonumu parmaklarımın arasına sıkıştırdım, içimi bir endişe kapladı. Saatler önce Caden'a mesaj atıp bu hafta sonu aile yemeğine gelip gelemeyeceğini sormuştum ama cevap vermemişti. Muhtemelen önemsiz bir şeydi; adam neredeyse bir imparatorluk yönetiyordu ama yine de bir şeyler doğru gelmiyordu.

Geçen geceki reddinin ne kadar acı verdiği önemli değildi. Ona olan ilgimi kapatamazdım. Telefonumu sağ tarafa çevirerek kilidini açtım ve bir internet tarayıcısı açtım. *The Peaks* yazdım ve ara tuşuna bastım. Bir saniye sonra biri cevap verdi.

"İyi günler, The Peaks'e ulaştınız. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba. Beni Caden Shaw'ın ofisine bağlayabilir misiniz lütfen?"

Kısa bir duraklama oldu. "Kimin aradığını söyleyebilir miyim?"

"Tabii, kız arkadaşı. Grae." *Kız arkadaş* kelimesini duyunca irkildim ama başka türlü beni bağlamayı reddedebileceklerinden korkuyordum.

"Oh, elbette. Bir dakika lütfen."

Bir saniye sonra hattan bir erkek sesi geldi. "Demek hakkında sürekli fısıltılar duyduğum ünlü kız arkadaşınız bu."

Adamın sesinde onu hemen sevmeme neden olan sıcak, alaycı bir nitelik vardı. "Ünlü, ha?"

Kıkırdadı. "Ele geçirilemeyi sonunda ele geçirdiğin için personeli oldukça telaşlandırdın."

Keşke bunun koca bir yalan olduğunu bilselerdi. "Bundan emin değilim ama evet, ben Grae'yim."

"Grae, seninle telefonda tanıştığıma memnun oldum. Ben Jalen. Caden'ın hayatının raydan çıkmasını engelliyorum."

Güldüm. "Umarım bunun için iyi para alıyorsundur."

Zengin kahkahası telefonda gürledi. "Öyleyim. Şimdi, sizin için ne yapabilirim?"

"Caden'in nerede olduğunu bilebileceğinizi umuyordum."

Jalen bir an sessiz kaldı. Birden kendimi aldattığından şüphelendiği partnerini kontrol eden bir kız arkadaş gibi hissettim. "Bana söylemek zorunda değilsin. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Aslında nerede olduğundan emin değilim. Aramızda kalsın, bu sabah zorlu bir toplantı geçirdi ve sanırım biraz stres atmaya ihtiyacı vardı."

Göğsüm sıkıştı. "Babası mı yoksa Gabe mi?" "Gabe," dedi Jalen iç çekerek.

"Uyarı için teşekkürler. Onu görürsen beni arar mısın?" diye sordum.

"Elbette."

Jalen numaramı aldı ve vedalaştık. Telefonu kapattığımda, Caden'in nereye gitmiş olabileceğine karar vermeye çalışarak telefonuma baktım. Gerçek şu ki, bugünlerde nerede teselli bulmaya çalışabileceğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Sadece yıllar önceki Caden'in nereye kaçtığını biliyordum.

Göğsümde umuda çok benzeyen küçük bir titreşim canlandı. Kapıyı açtım ve başımı içeri uzattım. "Bugünlük işim bitti, o yüzden gidiyorum."

Noel kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Bira içmeye gidecektik."

"Bu hafta içinde mi? Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Eddie'nin kaşları birbirine yaklaştı. "Her şey yolunda mı?" Başımı salladım. "Olacak."

Daha fazla soru beklemedim, sadece park yerine yöneldim, bu sabah araba kullandığım için minnettarım. Kilitlerime bip sesi çıkararak arabaya atladım ve motoru çalıştırdım.

Beynim gideceğim yere giden yolu o kadar iyi biliyordu ki, düşünmeme bile gerek yoktu. Çünkü oraya gitmeyi hiç bırakmamıştım. Caden yerimizden vazgeçmiş olsa bile, ben asla vazgeçmedim.

Patika başına varmam sadece on beş dakika sürdü, ardından dereye bakan kütüğe on dakikalık bir yürüyüşle ulaştım. Her adımda kalbim daha hızlı atıyordu. Sırtını bana dönmüş oturan iri yarı adamı gördüğümde sustum.

Caden uzun boyluydu. Geniş kaslı omuzlarıyla 1.80 boyundaydı. Yine de orada otururken küçük görünüyordu. Neredeyse küçük bir çocuk gibi.

Göğsümde bir sızı kök saldı. Ve ayaklarımı harekete geçirdi.

Caden ben yaklaşırken başını kaldırıp bakmadı ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. Kütüğün etrafından dolandım ve daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi yanına oturdum. Hiçbir şey söylemedim, sadece oturdum. Hazır olduğunda konuşacaktı.

Caden sonunda iki kelime ve ardından beni neredeyse paramparça eden bir cümle söyleyene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

"Bu bozuk. Asla tamir edilemeyecek türden. Ama denemeye devam ediyorum." Keder pençelerini kalbime geçirdi. "Ne oldu?"

"Gabe son derece önemli bir misafirle bir toplantı planladı ve bana bundan bahsetmedi. Toplantı için saatlerce hazırlık gerekiyordu ama benim beş dakikadan az zamanım vardı."

Yanımdaki adamı inceledim. "Ama başardın." Caden bana doğru baktı. "Bunu sana söyleten ne?"

Omuz silktim. "Seni tanıyorum. Baskı altında başarılı olduğunu ve insanları anladığını biliyorum. Onları neyin harekete geçirdiğini. Bahse girerim o kişiyi iki dakika içinde çözmüş ve ona ihtiyacı olan her şeyi vermişsinizdir."

Dudakları kıpırdadı, ama mizah duygusu gözlerine ulaşmadı. "Böyle bir anda bir şey bulmak, riskleri bilmek ve sadece içgüdülerinin doğru olmasını umarak karanlıkta bir hamle yapmak yüksek bir şey."

"Ve öyleydiler." Aklımda hiç şüphe yoktu.

Caden başını salladı ve bakışlarını tekrar suya çevirdi. "Mutlu olmalıyım. Kutluyoruz."

"Ama Gabe her şeyi mahvetti." "Benden nefret ediyor."

Caden'ın sesinde hiç duygu yoktu. Sanki tamamen ve bütünüyle yenilmiş gibiydi. Onunla ilgili her şeyden nefret ettim. Hiçbir alay ya da yaşam kıvılcımı yoktu. Öfke bile yoktu. Sadece hiçlik.

Ve bunu onun için düzeltemedim. Düzeltebilmek için her şeyi yapardım.

Ama tek yapabildiğim onunla birlikte oturmaktı.

Caden'a doğru eğildim. Bir an hareket etmedi ama sonra bir kolunu bana doladı. Yanına sokuldum ve bir elimi kalbinin üzerine bastırdım. "Sen iyi bir adamsın."

Avucumun altındaki kaslar gerildi. "Yapma."

"Sen iyi bir adamsın."

Caden yutkundu. "Gigi..."

"Sen. En iyisisin. Her zaman annenin yanındasın. Nash'in en iyi

arkadaşı. Birinin sana ihtiyacı olduğunda her zaman devreye giriyorsun."

Bana baktı, bakışlarımız kilitlendi. "Beni öldürmek istediğini sanıyordum."

Omuz silktilim. "Cinayet benim sevgi dilim, unuttun mu?"

Sabahın ilk ışıkları ağaçların arasından süzülürken The Brew'e doğru yola çıktım. Bilinen en büyük fincan kahveye ihtiyacım vardı. Bütün gece Caden için endişelenerek dönüp durmuştum. İyi olmasını umuyor ve benim sahip olduğum türden bir aile desteğine sahip olmamasından nefret ediyordum.

"G."

Başımı kaldırdığımda Lawson'ın kahve dükkânı ve kafeden çıktığını gördüm.

Sırtarak ona doğru ilerledim ve kollarımı beline doladım.

Cevap olarak kollarını bana doladı. "Bu ne için?" "Sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırladım."

Lawson beni biraz daha sıktı ve başımın tepesine bir öpücük bıraktı.

"Her şey yolunda mı? Caden seninle dalga geçmiyor, değil mi? Ben-"

Yan tarafını çimdikledim. "Kes şunu. Caden iyi biri. Bir kız zorba ağabeyini takdir edemez mi?"

Lawson kıkırdadı. "Sanırım öyle." "Çocuklar nasıl?"

Lawson'ın yüzünde bir yorgunluk ifadesi belirdi. "Güzel. Sadece şu anda çok fazla." "Bugün erken çıkabilirim ve Charlie ile Drew'u kamptan alabilirim."

Lawson başını salladı. "Hayır, ben iyiyim. Sadece sonbaharda tam zamanlı yardıma ihtiyacım olabileceğini fark ettim."

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Ciddi misin?"

Boynunun arkasını sıktı. "Charlie ve Drew'ın taşınmaları gereken milyonlarca aktivite var ve her ne kadar sorumluluğu Luke'a bırakmak istesem de son zamanlarda pek güvenilir olduğunu kanıtlayamadı."

İrkildim. En büyük yeğenim kardeşimin arabasını ehliyetsiz bir şekilde gezintiye çıkarmıştı ve artık sadece homurdanarak iletişim kurabiliyordu. Geçen yılki neşeli çocuktan çok farklıydı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Keşke." Lawson bana bir kez daha sarıldı. "Bunu da atlatacağız. Bu sadece huysuz gençlik yılları."

Umarım öyledir. Annelerinin kaybolmasıyla ilgili duyguları olabilir mi diye sormak istedim ama Melody, Lawson için yasak bölgeydi.

dudaklarımı sıkı tuttum. "Bir gece izne ihtiyacın olursa haber ver yeter. Bu hafta sonu aile yemeğimiz var, o zaman biraz büyülenirsin."

"Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Ama Lawson herhangi bir nedenle yardım istemeyi sevmezdi. Birini işe almayı düşünmesi bana onun dünyasında işlerin pek de iyi gitmediğini gösteriyordu. Annemizi onun üzerine salmaktan nefret ediyordum ama buna mecbur kalabilirdim. Torunlarıyla vakit geçirmeyi seviyordu ve Lawson'ın biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Tamam. Kahveye ihtiyacım var, o yüzden içeri giriyorum."

Lawson caddeden istasyona doğru ilerlerken bana el salladı ve ben de The Brew'e doğru ilerledim. İçeri girdiğimde kapının üzerindeki zil çaldı ve Aspen tezgâhtan başını kaldırdı, kızıl saçları sabah ışığında parlıyordu.

"Hey, G. Erken geldin."

"Bu sabah kano gezim var."

Aspen gülümsedi. "Kulağa harika geliyor. Cady ile beni de bunlardan birine yazdırmalıyım."

"Kayıt olmanıza gerek yok. Ne zaman isterseniz sizi götürebilirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Çok isterim. Charlie'yi de getirebiliriz." Yeğenim ve Aspen'in kızı iki arkadaşın olabileceği kadar yakındılar.

Aspen kıkırdadı. "Bütün gün çene çalmayı bırakmayacaklarının farkındasın değil mi?" "Bu sadece birbirlerini eğlendirecekleri anlamına geliyor."

"O zaman kız kıza konuşabiliriz."

"Bana mükemmel bir gün gibi geldi."

Aspen beşlik çakmak için elini kaldırdı. "Pekâlâ. Size ne getireyim?"

"Elinizdeki en büyük sade kahve ve kepekli kek

Harika."

Kaşlarını kaldırdı. "Zor bir gece miydi?" "Pek iyi uyuyamadım."

Aspen'in krem rengi teninde endişe çizgileri belirdi. "Her şey yolunda mı?" "Sadece meşgulüm."

A r k a m d a n bir alay sesi geldi. "Belki kardeşimi becermekle vakit kaybetmeyi bırakırsan biraz daha rahat uyursun."

Gabe Shaw'la yüzleşmek için döndüm. Zili duymamıştım bile. "Her zamanki gibi büyüleyici, görüyorum."

Gabe'le ilgili bir şey her zaman tüylerimi d i k e n diken etmişti. Bakışları yanlış yerlerde gezinirdi ve her zaman çok yaklaşırdı, tıpkı

Şimdi.

"Sadece gördüğüm gibi söylüyorum." Gabe'in gözleri üzerimde dolaştı. "Ama onu suçladığımı söyleyemem. Çok iyi görünüyorsun, Grae."

Yüzeye çıkmak isteyen ürpertiyle savaştım. "Bir şey ister misin?"

Sırıttı. "Kahvemi bekliyorum."

"Burada değilsin," dedi Aspen tezgâhın etrafında dönerken. "Gitmenizi istiyorum."

Gabe ona bön bön baktı. "Şaka yapıyorsun."

Adamın bakışlarına doğrudan karşılık verdi. "Bu müessesede hiçbir müşterinin kendini rahatsız hissetmesini istemiyorum. Davranışlarınız tam da bunu yapıyor."

Gabe alay etti. "Şaka yapıyorum. Biz eski arkadaşız. Değil mi, Grae?" "Onu görmezden gel. Buna değmez," dedim Aspen'e.

"Bu benim görmezden gelebileceğim bir şey değil, siz de görmezden gelmemelisiniz. Gitmenizi istiyorum Bay Shaw. Ya da Şef Hartley'i arayıp size binadan çıkarken eşlik etmesini isteyebilirim."

Gabe'in boğazında bir kızılık belirdi. "Kiminle uğraştığın hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, ama bana söyleyeceğinden eminim. Senin gibi adamlar hep söyler. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Gabe'in gözlerinde öfke parlıyordu. "Yerel işletmelere birkaç dolar atmaya çalışıyordum ama kendimi çöplerle rahatsız etmemem gerektiğini bilmeliydim." Bakışları bana kaydı. "Varoşlarda takılmak daha çok kardeşimin tarzı."

Topuklarının üzerinde döndü ve hışımla kafeden çıktı.

Aspen'e döndüm ve o anda titrediğini gördüm. Hızla yanına gittim. "İyi misin?"

Bana gülümsemeye çalıştı ama kenarları titrekti. "Ben iyiyim. Sadece böyle pisliklerden nefret ediyorum."

Daha derin bir şeyler olup olmadığını merak ederek arkadaşımı inceledim. Aspen'i uzun zamandır tanımiyordum ve geçmişini bilmiyordum ama nazik, komik ve harika bir anne olduğunu biliyordum. Yine de içinde derinlere kök salmış bir korku da vardı. "Emin misin?"

Başını salladı. "Hadi gel. Sana kahve getireyim."

İçimi doldururken ve kekimi alırken onu dikkatle izledim. Ellerindeki hafif titremeyi fark etmedim ama bu onu ele veren tek şeydi.

"Al bakalım. Bana mesaj at da kayık günümüzü belirleyelim."

Ona bir yirmilik uzattım. "Kulağa hoş geliyor. Gabe sana sorun çıkarırsa bana haber ver."

Bana el salladı. "Kızdırmaya çalıştığı sendin. Gözünü dört aç." Midem bulandı. "Bakacağım."

El sallayarak güneşe doğru yola çıktım ve SUV'uma atladım. Ofise gitmek sadece birkaç blok ötedeydi. Çok geçmeden park ettim ve içeri girdim.

Kendimi sandalyeme bıraktım ve kepekli çöreğimi çıkardım.

Eddie suratını astı. "Bana bir şey almadın mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Kusura bakma dostum. Dikkatim dağıldı."

"Yeni erkek arkadaşları olduğunda bizi ne kadar da kolay unutuyorlar," diye homurdandı ve sonra yüzünü buruşturdu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Gece geç saatte mi?"

Dudakları seğirdi. "Kaçırdın."

"Akşamdan kalmalığı

kaçırmayacağım."

Noel kıkırdadı. "Özellikle de bugün on mil koşacakken."

Eddie kahvesinden bir yudum aldı. "Boot and rally, dostlarım.

Önyükleyin ve toplanın."

Burnumu kıvırdım. "Bu iğrenç."

Jordan arka taraftan içeri girerken, "Aynı fikirdeyim," dedi. "Ama ne gerekiyorsa yap çünkü yoğun bir günümüz var."

O günkü görevlerimize başladı ve biz de teçhizat çantalarını hazırlamaya başladık. Zavallı Eddie biraz yeşil görünüyordu.

Ona bir sırtış attım. "Bot ve ralli planından pişman mısınız?"

"Belki biraz." Başını omzuma yasladı. "Beni sağlığıma kavuşturacaksın, değil mi?"

Onu ittim. "Suçu işle, cezanı çek." Dilini bana doğru uzattı.

Noel onun kafasına bir şaplak attı. "Şu teçhizat çantalarını minibüslere koyalım."

Jordan koridorda ofisine doğru ilerlerken Eddie istemeye istemeye onu takip etti.

Paravan kapı çerçeveye çarpana kadar kendimi bir evrak denizinde kaybettim.

Noel başını salladı. "Eddie çalılıklara kustu."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu bilmeme gerek yoktu."

Bir saniye sonra Eddie ortaya çıktı. "Bugün çok acımasız olacak."

Ayağa kalktım ve buzdolabından bir zencefilli gazoz aldım. "Bunu iç. Mideni rahatlatır."

Eddie kendini kanepeye bıraktı ve ikram edilen gazozu aldı. "Dünyadaki Melek."

Homurdandım. "Pek sayılmaz."

Dışarıdan gelen bağırışlar hepimizin ayağa fırlamasına ve Jordan'ın arka ofisten koşarak çıkmasına neden oldu. Aceleyle dışarı çıktık ve otoparkta durduk. Orada, arka köşede, gölgede kalabilmek için her zaman park ettiğim yerde, SUV'um duruyordu. Ve alevler içinde kalmıştı.

OceanofPDF.com

CADEN

Masamdaki telefon çaldı ve ahizeyi kaldırdım. "Caden Shaw." "Erkenden masanda olduğunu görmek güzel."

Babamın sesi güne başlamak için hiç de istediğim bir şey değildi ama en azından beni azarlamıyordu.

"Günaydın, baba."

"Dün gece Clive'la konuştum."

Tabii ki selamıma karşılık vermedi. Nasıl olduğumu sormadı. Sadece iş, başka bir şey yok.

"Eve sorunsuz geldi mi?" Ben sordum.

"Söyledi ve senin ezber bozan düşüncelerinden çok etkilendi." Sessiz kaldım, *ama* geldiğini hissediyordum.

"Bu riskli bir hamleydi."

Elimi cebime attım, parmaklarım pürüzsüz metal diski buldu. Tılsımın yok olup gitmemesi bir mucizeydi. "Biliyorum ama yeni bir şeye ihtiyacı vardı. Aklıma bir fikir geldi."

"İşe yaradığı için şanslısın. Senin planınla gitmek istiyor."

Sırıttım ama galibiyet olması gerektiği kadar iyi hissettirmedi çünkü tek düşünebildiğim Gabe'in ne kadar kızacağı oldu. "Beğendiğine sevindim."

Babam homurdandı.

"Siz yanımdayken, ahırlar için ek personele ve finansmana ihtiyacım olacak. Tesisin o kısmından uzaklaşıyor ve bence bu bir hata."

Babam bir an sessiz kaldı. "Neden?"

"İnsanlar engebeli dağlara polo için gelmiyorlar; çiftlik benzeri bir deneyim için geliyorlar. The Peaks'te buna sahip olabilirler ama yine de bir

Günün sonunda beş yıldızlı bir spa ve Michelin yıldızlı bir restoran. Onlara her ikisini de vermemiz gerekiyor."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Bir teklif taslağı hazırlayın."

"Çoktan tamamlandı. Şimdi e-postanıza gönderiyorum."

Babam yine homurdandı. "İyi gidiyorsun. Seni geri getirmekte haklıydım."

Onun sözleri karşısında hissettiğim gurur dalgasından nefret ediyordum. Artık önemli olmalarını istemiyordum. Ama bir parçam her zaman babasının onayını isteyen o küçük çocuk olarak kalacaktı. "Teşekkür ederim."

"Hâlâ imajınız üzerinde çalışmanız gerekiyor. Yıllar boyunca yaptığın gezintilerle imajına zarar verdin. Kardeşine baksana. Yeni kız arkadaşını etkinliklere getirmelisin ki insanlar senin değiştiğini görsün. Tabii bu mümkünse."

Sanki küçük çocukları korkutmuşum gibi söyledi. Randevulara çıktım - tabii buna randevu denebilirse. Ara sıra, bu gezintiler fotoğraflandı. Ama babam sırf onun istediği gibi bir yuva kurmadığım için vatana ihanet ettiğimi düşünüyordu.

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Grae benimle galaya geliyor."

"O zamana kadar tatil köyünde yüzünü göstermesinin de bir zararı olmaz. Telafi etmen gereken çok şey var."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Ahizeyi bir an için kulağıma götürdüm ve çevir sesini dinledim. Hiçbir iltifat yoktu ki ardından bir tokat gelmesin. Bunu hatırlamam gerekiyordu. Babamla aramdaki mesafe ona karşı hissiz kalmama yardımcı olabilirdi ama şimdi tekrar onun huzurundayken bu o kadar kolay değildi. Ve bu beni öldürüyordu.

Cep telefonum masanın üzerinde çaldı.

Alıcıyı tekrar yuvasına yerleştirdim ve cihazımı elime aldım. Ekranda bir metin yanıp söndü.

NASH

G'nin cipi alev aldı. Tatil Maceraları'ndayız.

Bir anda ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Hışımınla çıkarken Jalen'i neredeyse eziyordum.

"Kahretsin. Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bugünkü toplantıları yeniden planlayın. Bir değişiklik olursa ararım."

Koridorda koşarken Jalen arkamdan, "Ya da bir şeye ihtiyaçın olursa," diye seslendi.

Yanıyor. Cipime doğru ilerlerken bu iki kelime beynimde dönüp duruyordu. Nash, Grae yaralansaydı bunu söylerdi, değil mi? Dehşetin buzdand pençeleri göğsüme saplandı.

Direksiyona geçtiğimde telefonumdan Nash'in numarasını tuşladım. Çaldı, çaldı ama cevap vermedi. Motoru çalıştırırken küfrettim.

Park ettiğim yerden çıkıp tesis çıkışına doğru ilerlerken lastikler gıcırdadı. Kapıların açılmasını beklerken neredeyse tüylerim diken diken oluyordu. Açıldıkları anda dağ yolundan aşağıya doğru yola koyuldum.

Anılar zihnimin duvarlarını dövüyordu. Grae kollarımda bayıldı. Dağ yolundan arabama doğru koşuyordum. Acil yardım ekibine kadar onunla yarıştım. Yüzü çok solgundu. Doktor bize yaşayıp yaşamayacağından emin olmadıklarını söyledi.

Hepsini aklımdan çıkardım. O iyiydi. İyi olmak zorundaydı.

Kasabaya on beş dakikalık yolu sekiz dakikada geldim. İtfaiye ve polis arabalarını gördüm ama Grae'yi göremedim.

Gıcırdayarak durdum, cipimden atlardım ve Grae'nin kardeşleri olduğunu anladığım dört iri c sseye doğru koştum. Ayak seslerimi duyunca kafalarını kaldırdılar.

Hareket eden tek kişi Roan'dı. Hafif bir kaymayla hepsinin arasından Grae'nin minyon halini görebildim. Göğsüm sıkışmıştı.

Onları ittim, onu kollarıma çektim ve sıkıca kavradım. Bir an için konuşamadım. Göğsünün g vdemde yükselip alçaldığını ve kalbinin atışını hissedince kelimeleri oluşturabildim. "İyi misin?"

Sesim kulaklarım tarafından bile zar zor tanınıyordu. Ham, cesur, harap.

Grae'nin elleri gömleğimi sıkıca kavradı. "Ben iyiyim. Sadece benim arabamdı. Ne olduğunu bilmiyorum."

Milyonlarca farklı nedenden dolayı onu bırakmam gerektiğini biliyordum. Ama bu yapmak istediğim son şeydi. Derin bir nefes aldım, hanımeli ve baharat kokusunun ciğerlerimi doldurmasına izin verdim. Gitmesine izin verirken buna tutundum ama kolum omuzlarına dolanacak şekilde yer değiştirdim. Kendime bunun bir erkek arkadaşın yapacağı şey olduğunu ve sadece rol yaptığımı söyledim. Ama bunun lanet bir yalan olduğunu biliyordum.

"Ne biliyoruz?" Kırptım.

Lawson'ın bakışları üzerimde yoğunlaştı. "İtfaiyeciler az önce söndürdü. Şu anda üstünkörü bir inceleme yapıyorlar."

"Kim ihbar etti?" Ben sordum.

Nash başka bir memurla konuşan bir çifti işaret etti. "Seattle'dan gelen turistler. Olayı gördüklerinde kahvaltıya gidiyorlarmış. Haber verdiler ve bağırarak yardım istediler."

"Etrafta dolaşan birini görmüşler mi?"

Holt başını salladı. "Onlar aracı gördüklerinde araç tamamen yutulmuştu."

Nefesimin altından küfrettim ve Grae'ye baktım. Solgundu. Çok solgundu. Korku göğsümü daralttı. "Bir şeyler yemeye ihtiyacın var mı? Kan şekerin iyi mi?"

Grae birkaç kez gözlerini kırptırdı ve telefonunu çıkarıp bir uygulamayı kontrol etti. "Ben iyiyim."

"Emin misin?"

Bana ekranı göstererek başını salladı. "Gördün mü? Tam menzilde."

O korku biraz azaldı ama yeterli değildi. Daha yakına eğildim, dudaklarım kulağının kabuğunu sıyırdı. "Onlara hırsızlık olayını anlatmalıyız."

Belimi sertçe sıktı. "Hayır. Bu garip bir araç arızası olabilir. Sadece bekle."

Çenem sıkıştı. Bunu saklamak kötü bir fikirdi. Ama gözlerindeki yalvarışı fark ettiğimde, onun isteklerine karşı gelemedim. Grae'nin kontrolünden çok şey çıkmıştı. Şimdi buna her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

"İkinizin arasında neler oluyor?" Lawson ses tonuna şüphe karışmış bir şekilde sordu.

Grae ona kaşlarını çatı. "Caden endişeli. Tıpkı siz dördünüz gibi." "Evet, ama-"

Lawson'ın sözleri İtfaiye Şefi Ramirez ve Rance'in yaklaşmasıyla kesildi. Rance, Grae'ye doğru bir hamle yaptı. Onu tuttuğum yerden çekip çıkarmaya çalışacakmış gibi görünüyordu ama vücudumun yerini değiştirdim, böylece bu mümkün olmadı.

Bana ters ters baktı ama sonra Grae'ye dönerken ifadesi yumuşadı. "Sen iyi misin?"

Başını salladı. "Ben iyiyim."

"Bu gerçekten kötü olabilirdi. Cip patlamadığı için şanslısın."

"Yardımcı olmuyorsun, *Rance*," diye homurdandım. İşte o zaman fark ettim ki

Hala sivil kıyafetler içinde. "Görevde misin ki?"

Yüzü kızardı. "Telsizden gelen çağrıyı duydum ve hemen oraya geldim."

Tabii ki vardı.

Ramirez boğazını temizledi. "Yaralanmadığına sevindim, Grae."

"Yangını söndürdüğünüz için teşekkürler, Şef," dedi.

Lawson tamamen iş başındaydı ve sorunsuz bir şekilde polis şefi moduna geçti. "Ne buldun?"

"Havai fişek gibi görünen bir şeyin kalıntılarını bulduk." Ramirez Grae'ye döndü. "Camını indirdin mi?"

Başını salladı. "Yazın onları hep açık bırakırım. Buralarda çok fazla araba hırsızlığı olmuyor."

Holt burnunun kenarını sıkarak inledi. "Ciddi misin, G?"

"Çok sıcak oluyor. Ben işteyken arabamın saatlerce ısınmasını istemiyorum," diye savundu.

Ramirez elini kaldırdı. "Ben de aynı şeyi yapıyorum. Ne yazık ki birisi bunu sürücü koltuğunuza havai fişek atmak için bir davetiye olarak kullanmış gibi görünüyor."

Nash kaşlarını çattı. "Dün akşam birisinin çöp kutularında havai fişek patlattığına dair bir ihbar aldık."

İtfaiye şefi başıyla onayladı. "Çöp konteynerlerinden biri alev aldı ve söndürmek zorunda kaldık."

"Ama bu bir tırmanış," dedi Lawson. Roan homurdandı. "Birileri yangın çıkarmayı seviyor."

Grae titredi ve ben de onu kendime doğru daha sıkı çektim. Rance'in gözleri bu hareket karşısında kısıldı.

Onu görmezden geldim. "Herhangi bir ipucunuz var mı?"

Lawson içini çekti. "Gençlerin yaptığından oldukça eminiz. Hedefleri belli olmayan rastgele vandalizm olaylarında bir artış var. Turistler olamayacak kadar uzun süredir devam ediyor. Yerli halk olmalı."

"Onları bulmanız gerekiyor. Genç olsalar bile, bugün biri öldürülmüş olabilir." Holt'un sesinde keskin bir ton vardı. Öfkeli gençlerin verebileceği zararı herkesten iyi biliyordu. Bu yüzden neredeyse Wren'i kaybediyordu.

Grae'yi daha sıkı tutarken damarlarımda buz dolaştı.

Bana baktı, mavi gözlerinde endişe vardı. "Ben iyiyim."

"Holt'un Doğru. Sen olabilirdi. olmuştur öldürüldü. Ne? Eğer ve SUV vardı

patladı mı?"

Grae'nin başparmağı ritmik hareketlerle karın kaslarımın üzerinde gezindi. "Öyle olmadı."

Lawson'ın gözünün altında bir kas kıpırdadı. "Gece ve gündüz yaya devriyeye ek memurlar koyuyorum. Bir kısmını sivil giydireceğim, böylece onları bulma şansımız daha yüksek olacak."

En azından bu da bir şeydi.

Grae bir nefes verdi. "Benden başka bir şey ister misiniz? On beş dakika içinde bir grubu kano gezisine götürmem gerekiyor."

Geri çekildim. "Ciddi misin sen?"

Omuz silkti. "Benim bir işim var. Burada oturup arabam için ağlamanın bir faydası olmaz."

Jordan toplanma yerimize doğru ilerledi ve onun kolunu sıktı. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

Grae başını salladı. "İyi olacak."

Sanki o kadar emin değilmiş gibi onu inceledi. "Bugün seninle geleceğim."

Bir şok geçirdin. Orada yalnız kalmanı istemiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin."

Jordan bir bakışla onun sözünü kesti. "Arada bir sahaya çıkmak benim için iyi oluyor."

Grae içini çekti. "Tamam."

Ona baktım. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Yapmak istiyorum."

Kendime onu serbest bırakmamı, bırakmamı söyledim ama kolumu itaat ettiremedim.

Grae parmak uçlarına doğru uzandı ve çenemin alt tarafına bir öpücük kondurdu. "Ben iyi olacağım. Söz veriyorum."

Kolum omuzlarından kaydı ama bu hareket acı vericiydi. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Arabanla ben ilgilenirim."

"Teşekkürler."

Onun uzaklaşmasını izlerken, sanki biri göğüs kafesime satırla vurmuş gibi hissettim. Ortadan kaybolduğu anda Grae'nin kardeşlerine döndüm.

"Bu pisliklerin bulunmasını istiyoruz. Ve şimdi."

GRAE

EDDIE kamyonetini evimin önünde durdurdu ve bana baktı. "İçeri gelmemi ister misin? Pizza sipariş edip romantik komedi izleyebiliriz..."

Kıkırdadım. "Teşekkürler ama sanırım duş alıp yatacağım. Uzun bir gün oldu."

Eddie yavaşça başını salladı. "Yarın seni bırakmamı ister misin?" "Sadece yürüyeceğim."

Tartışacakmış gibi ağzını açtı ama yüzümü görünce kapattı. "Sana ihtiyacım olduğunda hep yanımda oldun. Ben de sana aynısını vermek istiyorum."

Kollarımı Eddie'ye sımsıkı sarıldım. "Biliyorum. Teşekkür ederim."

Çocuklar bugün harikaydı ama parmak ucunda yürümeleri beni biraz çıldırtıyordu. Jordan kayık gezimizde bütün sabah neredeyse tepemdeydi ve her beş dakikada bir iyi olup olmadığımı soruyordu. Noel bana öğle yemeği getirdi ve ben her lokmayı yiyene kadar bana baktı. Eddie sanki kırılmamı bekliyormuş gibi beni izliyordu.

Onu bıraktım, çantamı aldım ve kamyonundan atladım. El sallayarak kulübemin merdivenlerine yöneldim, merdivenlerde oturan iri bir figür görünce duraksadım.

Caden harap görünüyordu. Gözlerinin kenarında koyu halkalar vardı ve saçları dağınıktı.

"Hey," dedim usulca.

"Hey."

"Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkti. "Bu gece yalnız olman fikri hoşuma gitmedi."

Saçmalık. Buna ihtiyacım yoktu. Kalbimin göğüs kafesimde şu anki akrobasi hareketi yeterince kanıttı. "Kalmak zorunda değilsin."

"İstiyorum." Bir
göğüs çevirme
daha.

"Tamam." Aptal bir kızdım. Gitmesi için ısrar etmeliydim. Kendi başıma iyi olduğumu söylemeliydim. Buraya son gelişi ağır çekim bir araba kazası gibi gelmişti. Bunun yerine elimi uzattım ve Caden'ı ayağa kaldırdım. "Akşam yemeği için kahvaltıya ne dersin?"

Sırıttı ve bu hareket doğrudan orta yerime bir zap gönderdi. "Bu konuda harika hissediyorum."

İçeri girdik ve çantamı girişe bıraktım. "Hemen duş almam lazım. Kendini evinde hisset."

Caden burada olduğu için ne yapacağını bilemiyormuş gibi biraz garip bir şekilde başını salladı. Çok sevimliydi.

Aceleyle koridordan aşağı indim ve Caden'ın çekiminden uzaklaştım. Yatak odamdan eşofmanlarımı aldım ve beni aptal kız halimden bir şekilde çıkaracağını umarak suyu buz gibi ayarlayarak bilinen en hızlı duşu aldım. Mutfığa döndüğümde kendimi biraz daha kontrol altında hissediyordum.

Caden tezgâhtaki taburelerden birine tünemişti. "Yardımcı olabilir miyim?"

Başımı salladım. İhtiyacım olan son şey Caden'ın benimle birlikte küçük mutfığımda sıkışıp kalması, bana çarpması, bana sürtünmesiydi. "Ben böyle iyiyim. Sebzeli ve peynirli omlete ne dersin?"

"Yapmak zorunda olmadığım her yemek için kendimi harika hissediyorum."

Kıkırdadım ve domatesleri, biberleri ve soğanları doğramaya koyuldum. Hepsini bir tavada soteledim ve taze rendelenmiş peynirin yanına koydum. Tüm bu süre boyunca Caden'ın gözlerini üzerimde hissettim. Bakışlarının her fırçası tenimi daha da yakıyordu.

Ona bakmaya cesaret edemedim, yoksa kendiliğinden yanabilirdim. Bunun yerine yumurta karışımını iki farklı tavaya döktüm. Birkaç dakika sonra peynir ve sebzeleri her ikisinin ortasına yaydım. Kenarlarını katladım ve önce birini sonra diğerini çevirdim.

"Bunu yapmayı nasıl öğrendin?" Caden sordu, pürüzlü sesi tenimin üzerinde kayıyor ve hoş bir ürperti bırakıyordu.

Ağzım kıvrıldı. "Babam. Evimizin omlet ustasıdır."

"Bunu unutmuşum. Kahvaltılar ya babanın omletleri ya da annenin waffle'larıydı."

Yumurta kreasyonlarını iki tabağa yerleştirdim ve tezgâhın üzerine koydum. Sonra iki soda ve çatal bıçak alarak Caden'ın yanındaki tabureye oturdum. "Ben hâlâ onunki kadar iyi waffle yapamıyorum."

Caden omletini ısırdı ve inledi. "Bu işi halletmişsin."

Sözleri göğsümde bir sıcaklık yarattı. Sevdığım birine bakmakla ilgili bir şeyler vardı. Belki de hastalığım yüzünden pek çok insan benimle ilgilenmeye çalıştığı içindir. "Beğendiğine sevindim."

Caden yemeğini bir düzine lokmada yuttu ve sonra taburesine yaslanıp beni izledi.

Diyet kolamdan bir yudum aldım. "Ne?"

"Gerçekten iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Duygularını saklamakta çok daha iyisin."

Parmaklarım çatalımın etrafında sıkıştı. *Her şey yolunda* maskemi mükemmelleştirmek için çok pratik yapmışım. İnsanlar sürekli sizin için endişelenirken bu gerekliydi.

Caden'a baktım ve bir parçamın ona her şeyi anlatmak istediğini fark ettim. Belki de uzun zamandır benim için o kişi olduğu içindi. Belki de yıllardır her şeyi içimde tuttuğum içindi.

"O arabayı çok severdim."

Caden bir an bana baktı ve sonra bir kahkaha patlattı. "Araba mı? Seni en çok üzen şey bu mu?"

"Çok iyi bir SUV'du." Sanki safariye aitmiş gibi görünen eski model Range Rover'lardan biriydi. Motoru tamamen yeniden yaptırmak ve döşemeleri yenilemek için çok fazla para harcamışım. Şimdi ise tam bir kayıptı.

Caden uzandı ve bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmakları boynuma doğru kayarak hafifçe sıktı. "Sana yeni bir SUV alabiliriz." Duyguları gözlerinde parlıyor, gözlerindeki altın ışıltısı canlanıyordu. "Ama sana bir şey olursa bunu kaldıramam."

CADEN Tatil Maceraları kulübesinin önünde durdu. Sert görünüyordu ve suçluluk duygusu içimi sızlattı. Kanepemde uyumak iyi bir dinlenme için elverişli değildi.

"Bu akşam ailemle yemek yiyebilir misin?" diye sordu.

Doğrudum, Gabe'in etrafında olma ihtimali içimde bir huzursuzluk dalgası yarattı. "Elbette. Saat kaçta?"

"Seni altıda alırım. Babam tatil köyü çevresinde daha saygın yönlerimi göstermem konusunda beni sıkıştırıyor."

Göğsümde canlanan acı titreşiminden nefret ediyordum. Caden'ın beni sadece orada istemesini arzulayan parçamdan nefret ettim. Onunla birlikte. "Kıyafet ne?"

Caden direksiyona vurdu. "Kokteyl."

Başımı salladım ve çantamı aldım. "Hazır olacağım." "Teşekkürler."

Başka bir şey söylemeden araçtan indim. Caden'in gözlerimde yaşadığını bildiğim acıyı görmesine fırsat vermek istemedim. Görünüşe göre şu anda tam anlamıyla aptal kız hayatı yaşıyordum.

Aceleyle ofise girdim. Noel ve Eddie kahvelerini yudumluyor ve bana bakıyorlardı.

Noel, "İşe yürüyerek gideceğini sanıyordum," dedi.

Eddie'ye baktım. "Şimdi de nerede olduğumu mu bildiriyorsun?"

Bir elini kaldırdı. "İhtiyacın olursa seni götürecek bir araç olduğundan emin olmak istedi."

Omuzlarım çöktü. "Kusura bakmayın. Huysuzum."

Eddie'nin ağzının köşesi kalktı. "Şimdiden cennette sorun mu çıktı?"

Dilimi ona doğru uzattım. "Hayır, huysuzum çünkü arabam kül oldu ve sigortayla ya da yeni bir araba almakla uğraşmak istemiyorum."

"O zamana kadar seni gitmen gereken yere götürebiliriz," diye teklif etti Noel. "Teşekkürler," dedim sandalyeme kayarak.

Paravan kapının menteşeleri açılırken gıcırdadı. Kafamı kaldırdığımda irkildim. Rance içeri girdi ve bana bir fırın poşeti uzattı. "Canlandırıcı bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Yanağımın içini ısırdım. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Arkadaşlar bunun içindir, değil mi?"

Çılgılık atmak istedim. *Arkadaş* kelimesini kullanmak, yapmak istediğim son şey olduğu halde hediye kabul etmemek için hiçbir nedenim olmadığı anlamına geliyordu. "Teşekkürler."

"Sorun değil." Rance'in yüz ifadesi ciddileşti. "Nasıl gidiyor? Cipinizi kuzenimin dükkanına bağlayabilirim."

"Teşekkürler, ama pert olduğuna eminim."

"O zaman seninle araba alışverişine gelebilirim. Bunun acı verici olduğunu biliyorum." Çantayı daha sıkı kavradığımda buruştu. "Ben böyle iyiyim."

Rance'in gözlerinde kızgınlık titreşti. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum." "Ve iyi olduğunu söyledi," dedi Noel, sesinde bir sınır vardı.

Rance'in bakışları ona kaydı. "Ben onun arkadaşayım."

Eddie sandalyesinde arkasına yaslandı ve rahatlamış olduğunu abartılı bir şekilde gösterdi. "Eğer durum gerçekten böyleyse, o zaman onu dinlemelisin. Çiçek getirmeyi bırak. Hediye getirmeyi bırak. Ve hayır dediğinde onu dinlemelisin."

Rance kızardı. "Bu seni ilgilendirmez."

Noel, "Bunu hepimizin önünde yaptığında bizim işimiz haline getiriyorsun," diye kııptı. "Bu artık eskidi."

Rance'in çenesi sertleşti ve bakışlarını bana çevirdi. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Biliyorum," dedim sessizce. "Ve bunu takdir ediyorum. Ama ben iyiyim. Sanırım şu anda bana en çok yardımcı olacak şey biraz yalnız kalmak olurdu."

Rance'in kara gözlerinde öfke parladı. "Mesaj alındı." Hışımıyla dışarı çıktı.

Neden bitmemiş gibi hissediyordum?

OceanofPDF.com

CADEN

Grae'nin kulübesine doğru ilerlerken parmaklarım direksiyona dokunuyordu. Cipimden inip ofisinde kaybolduğu andan beri içimde bir kıpırtı vardı. Bir saniye bile gitmemişti. Jalen o sabah kahveyi fazla mı kaçırdığımı yoksa kokain alışkanlığı mı edindiğimi sormuştu.

Gerçek daha kötüydü. Önemseyordum. Her zaman önemsedim ama bu önemseme şimdi kök salıyor, yayılıyor ve beni ele geçiriyordu. Tehlikeli olmaya başlamıştı. Yine de işte buradaydım, en büyük cazibemin evine doğru gidiyordum.

Bütün gün yıkılmakta olduğunu bildiğim duvarları yeniden inşa etmeye çalıştım. Onları en güçlü çelikle güçlendirmek için. Neden o duygusal mesafeyi korumam gerektiğini hatırlatmak için.

Clara'nın yüzü gözümün önüne geldi. Başını kahkahalarla geriye eğmiş, yeşil gözleri parlıyordu, çok kaygısızdı. Ve sonra başka bir görüntü. O lanet olası hastane yatağında, çok küçük ve çelimsiz, yitip gidiyor...

Yumruğumu direksiyona vurdum. Fiziksel acı, bu görüntülerle savaşabilecek tek şeydi. Onları uzak tutabilecek tek şey.

Grae'nin evinin önündeki kaldırıma yanaştım ve eve baktım. Parlak renkli çiçeklerin dizili olduğu tüm saksılar. Her ayrıntıda o vardı. Yeğenleriyle birlikte boyadığı taşlar bahçe yataklarına serpiştirilmişti. Etrafa serpiştirilmiş küçük periler ve cüceler. Oturup güneşin batışını izlediğini bildiğim salıncaklar.

Bu detaylar beni öldürebilirdi. Ama yine de cipimden çıktım ve beni yutmalarına izin verdim. Grae'ye ulaşma dürtümü dizginlemeye çalışarak adımlarımı teker teker attım.

Ön verandaya ulaştığımda derin bir nefes aldım ve zili çaldım.

"Geliyorum!"

Grae'nin sesinde öyle bir müzikal tını vardı ki içim daraldı ve o çekim yeniden alevlendi.

Kapı açıldı ve donakaldım. Grae ne giyerse giysin ya da ne kadar yorgun olursa olsun her gün, her durumda parlayan bir güzelliğe sahipti. Ama onu böyle görmeye alışık değildim.

Soluk pembe ipek bir elbise giymişti, askıları o kadar ince ve narindi ki neredeyse teninde kayboluyordu. Kumaş her kıvrımı sarıyor, önden aşağıya doğru iniyor ve ağzımın kurumasına neden olan bir parça göğüs dekoltesi gösteriyordu. Bakışlarım onun pürüzsüz, dolgun bacaklarından aşağıya, giydiği askılı ayakkabılara doğru kaydı ve onu elime aldığımda kalçalarım dolandığını hayal etmekten kendimi alamadım.

"Gigi..."

Dudağını ısırdı. "Sorun olur mu? Bir şey için giyinmek zorunda kalmayalı bir dakika oldu."

"Harikasın."

Bu görüntü sonsuza kadar beynime kazınacaktı. Beyaz-sarı saçları yüzünü çevreleyen dalgalar halinde kıvrılmıştı ve gözlerine öyle bir şey yapmıştı ki gözleri inanılmaz derecede büyük görünüyordu. O kadar büyüktü ki içinde kaybolmak ve bir daha hiç çıkmamak istiyordum.

Pembe yanaklarına vurdu. "Teşekkürler. Sen de o kadar kötü görünmüyorsun." Gözleri lacivert takım elbisemin üzerinde ve ayakkabılarımın altında gezindi.

Kıkırdadım. "Sanırım iyi temizleniyoruz." Arkasından baktım. "Alarmı sen mi kurdun?"

Grae döndü, bir kod girdikten sonra dışarı çıktı. Kapıyı kapatıp kilitledi ve anahtarını küçük bir çantaya yerleştirdi. "Gitmeye hazırım."

O ayakkabılarla merdivenlerden geçmesini istemediğim için ona kolumu uzattım.

Gözleri parladı. "Bir beyefendiye dönüşüyorsun, öyle mi?" Ağzımın köşesi kalktı. "Asla."

Güldü ve ses etrafımı sardı, uzun zamandır soğuk hisseden yerlerimi ısıttı.

Merdivenlerden aşağı indik ve Grae'nin cipe binmesine yardım ettim. Aracın etrafını sararak içine tırmandım ve motoru çalıştırdım.

Grae debriyajının kopçasıyla oynadı. "Yani, ailen ve Gabe mi?"

"Ve Lena, nişanlısı."

Grae'nin dudakları bunun
üzerine büzüldü.

"Hayranı değil misin?"

"Onunla sadece iki kez görüştüm ama birlikte çok fazla zaman geçirmek
isteyeceğim birine benzemiyor."

Kıkırdadım. "Sen de ben de."

Grae bir an sessiz kaldı ve dikkatle çantasına baktı.

"Sorun nedir?"

Sinirinin belirtisi olarak başparmağının yan tarafıyla oynadı. "Sana
söylemek istedim. Geçen gün The Brew'da Gabe ile küçük bir karşılaşma
yaşadım."

Sertleştım. "Ne oldu?"

"O bir pislikti ve Aspen onu kovdu."

Çenemi ileri geri hareket ettirirken çenem patladı. "Ne dedi?" "Seni
becererek zaman kaybetmekle ilgili bir şeyler. Başka renkli
şeyler. Sadece sizi uyarmak istedim."

Ona şöyle bir baktım. "Bu gece gitmek zorunda değilsin. Onun etrafında
olmanı istemiyorum."

Grae uzanıp elimi tuttu ve sıktı. "Hayır. Ben istiyorum. Onlarla tek
başına uğraşmak zorunda kalmanı istemiyorum."

Kaburgalarım bir mengene gibi ciğerlerimin etrafında sıkıştı. Biri beni
korumak istemeyeli ne kadar olmuştu? Hatırlayamadım bile. "Gigi..."

"İstiyorum. Eğer arkanı dönersen, kışını tekmelerim."

Dudaklarım seğirdi. "O bıçakları üzerimde kullanmanı istemem."

Sırıttı. "Bunu unutma."

Yolun geri kalanını sessizlik içinde tamamladık. Her zaman yaptığım
gibi otoparka park etmek yerine valeye çektim. İki genç adam aceleyle bize
doğru gelip kapılarımızı açtı.

"İyi akşamlar Bay Shaw. Onu sizin için önde tutacağım."

"Teşekkür ederim, Matt."

Cipin etrafında döndüm ve Grae'nin elini tuttum, parmaklarımı
onunkilerin arasından geçirdim. Doğru hissettirdi, çok doğru. Ama
bırakmadım. Ateşle oynamaya devam ettim. İki belboy bizim için kapıları
tuttu. Kadın olsun erkek olsun herkesin bakışlarının Grae'ye yöneldiğini
gözden kaçırmadım. Onları suçlayamazdım. İnsanı esir alan bir güzelliği
vardı. Ama bu sadece ten güzelliği değildi. Işığı özünde bir yerden
yayılıyordu. Sizi içine çeker ve bırakmazdı.

O bir bağımlılıktı ve daha fazlası için her şeyi yapardınız.

Bizi asansöre doğru yönlendirdim ve yukarı çıkmak için düğmeye bastım. "Skyline'da yemek yiyeceğiz. Umarım sorun olmaz."

Grae başını salladı. "Orada yemek yemeyeli uzun zaman oldu."

Kıyafetine tekrar baktım. "Pompan nerede?"

Güldü. "Tanrım, bir kıza birkaç sır bırak. Elbisemin altında.

Küçük bir cep var."

Panik biraz azaldı. "Oh."

Grae başını salladı. "Bunu bir süredir yapıyorum."

"Biliyorum. Ben sadece..." Onun için endişelendim.

"Anladım." İç çekti. "İnsanların endişelenmesine alışkın olduğumu s ö y l e d i ğ i m d e bana güvenin."

Bu sözlerde göğsümü sıızlatan bir hüzn vardı. "Çünkü etrafındaki insanlar seni önemsiyor."

"Biliyorum."

Ama sesinde bir yenilgi vardı. O zaman insanların ilgisinin nasıl boğucu hale geldiğini gördüm. Elini sıktım.

Asansöre adım attığımızda Grae bana baktı. "Hadi seni saygıdeğer biri gibi gösterelim."

Kendimi tutamadım, güldüm. "O kadar saygıdeğer ki bizimle ne yapacaklarını bilemeyecekler."

Sırıttı. "En son ne zaman elbise giydiğimi hatırlamıyorum."

Gözlerim onu taradı. "Bunu daha sık yapmalısın."

Grae'nin yanakları pembeleşti. "Bu kıyafet dağa tırmanırken pek işe yaramıyor."

"O topuklarla kesinlikle bileğini kırarsın."

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar locanın en üst katının tamamını kaplayan büyük bir restorana açıldı. Tavandan tabana pencereler, dağların üzerinde havada asılı duruyormuşsunuz hissi veriyordu. Manzara eşsizdi.

Ev sahibesi, içinde biraz da şehvet barındıran geniş bir gülümsemeye büründü. "Bay Shaw, sizi tekrar görmek çok güzel." Onunla belki iki kez karşılaşmış olmama rağmen sözlerinde tanıdık bir mırıltı vardı.

"İyi akşamlar Candace."

Adını kullandığımda gülümsemesi aydınlandı. "Ailen zaten burada. Seni onlara götürüyüm."

Grae'nin kadına hançer gibi baktığını görmek için aşağıya baktım. Elini sıktım ve o da bana baktı.

Grae alaycı bir şekilde, "Seni tekrar görmek çok güzel," diye fısıldadı. Bir kahkaha attım. "Kıskandın mı, Gigi?"

Küçük, sevimli bir of çekti. "Tam burada duruyorum. Bu çok kaba."

Gülümsemem daha da genişledi.

Candace masanın hemen yanında durdu. "İşte buradasın." Uzandı, eli hafifçe kolumu sıyırdı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin." Gözleri benimkilerle kilitlendi. "*Her şeye.*"

Onun elinden kurtuldum, bakışlarım sertleşti. "İstediğim her şeye sahibim."

Yüzü kızardı ve koşarak uzaklaştı.

Grae kahkahalarını kontrol altında tutmak için mücadele etti. "Şimdi onun için biraz kötü hissediyorum."

"Çok ileri gitti."

Grae'nin bakışları benimkilere kaydı. "Bu çok sık oluyor, değil mi?"

Omuz silktim. "Bazen. İnsanlar paranız olduğunu öğreniyor ve sizin özgür ve kolay bir hayata giden bilet olduğunuzu düşünüyor."

"Ama para sihirli bir şekilde tüm sorunlarınızı ortadan kaldırmaz."

Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırdım. "Hayır, değil."

"Siz ikiniz bir gösteri yaratmaya devam mı edeceksiniz, yoksa akşam yemeği için ailenize katılacak mısınız?" Gabe tersledi.

"Onları rahat bırak," dedi annem, sesinde bir gülümseme vardı. "Onlar mutlu."

Onu masaya doğru yönlendirirken Grae elimi sıktı. Kalabalıktaki en dost canlısı yüz olan annemin yanındaki koltuğu ona verdim. Babamın ifadesi sert ve vurdumduymazdı, Lena sanki az önce limon emmiş gibi görünüyordu ve Gabe şimdiden bir ya da iki kokteyl içmiş gibi görünüyordu.

Grae'nin sandalyesini çekip oturmasına yardım ettim. Anneme hızlıca sarılmak için eğildi. "Seni görmek çok güzel. Çok uzun zaman oldu."

Annemin yüzü güldü. "Sen de öyle. Caden bize ikinizin görüşüğünü söylediğinde ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin."

Lena'nın burnu sanki kötü bir koku almış gibi kıvrıldı.

"Grae," diye selamladı babam. "Annenle baban nasıl?"

Grae ona rahat bir gülümseme gönderdi ama bunun zorlama olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum onu. "İyiler. Babam arama kurtarma işlerine geri dönüyor ve annem de yaz bahçesinin meyvelerini toplamamanın tadını çıkarıyor."

Lena homurdandı. "Bahçıvanlık mı, gerçekten mi? Bunun için personeliniz yok mu?"

Grae kardeşimin nişanlısına döndü. "Bu onun en sevdiği hobilerinden biri.

Bu görevi asla başkasına vermezdi."

Lena elini Gabe'in göğsüne koydu. "Bu konuda endişelenmemize gerek kalmadığı için çok mutluyum."

Gabe, Grae'ye sertçe baktı, bakışlarında karanlık dönüyordu. "Peki ya sen, Grae? Yazını nasıl geçiriyorsun?"

Gülümsemesini hafif tuttu. "Bu bizim yoğun sezonumuz, bu yüzden patikalarda ve göllerde oldukça fazla bulundum."

"Zamanının çoğunu dışarıda geçirmek harika olmalı. Vakıf bugünlerde beni oldukça kapalı tutuyor," dedi annem.

"Dışarı çıkmak ve etrafımızdaki şeylerin tadını çıkarmak için bir bahaneye bayılıyorum."

Babam boğazını temizledi. "Oğlumla ilişkiniz ciddileştikçe işinizle ilgili ne yapacaksınız? Lena kendini Gabe'e destek olmaya ve ne zaman ona ihtiyacı olsa yanında olmaya adadı."

Lena onun övgüsü karşısında neredeyse tüyleri diken diken oldu ve Gabe bana köpekbalıgı gibi sırttı.

Grae'nin omurgası sertleşti. "Tüm çabalarımızda birbirimizi destekliyoruz. Ama telefonun başında beklemek için beni mutlu eden şeylerden asla vazgeçmem. Caden bunu yapmamı istemezdi. Bana ihtiyacı olduğunda, burada olmam için bir yol buluruz."

Elim Grae'nin dizinin hemen üzerine indi, teni avucumun altında ipeksi bir yumuşaklıktaydı. Başparmağım daireler çiziyordu. "O haklı. Kendine ait dolu dolu bir hayatı olmasını seviyorum. Elde ettiği her şey için inanılmaz derecede çok çalıştı."

"Bu takdire şayan bir şey," dedi annem gülümseyerek. "Bir gün senin yürüyüşlerinden birine katılmayı çok isterim."

"Seni istediğim zaman götürmekten mutluluk duyarım. Belki sen, Caden ve ben önümüzdeki hafta izin günlerimden birinde gidebiliriz."

Annemin yüzü güldü. "Bunu çok isterim. Bana sadece ne zaman ve nerede olacağını söyle, orada olacağım."

Grae ve annem plan yaparken kendilerini kaybettiler, nereye gidebileceğimize dair seçenekleri ve Grae'nin Cedar Ridge ve çevresindeki en sevdiği yerleri tartıştılar. Annem Grae ile sohbet ederken canlandı, onu yıllardır görmediğim kadar hareketlendi.

Gabe viskisinden bir yudum daha aldı, gözleri kan çanağına dönmüştü.

Babam ikimizi de inceledi, bakışları sonunda bana odaklandı. "Clive'la geri çekilme detaylarını kesinleştirmek için konuştun mu?"

Gabe kaskatı kesildi, bardağı daha sıkı kavrarırken parmak eklemleri beyazlaştı.

"Dün bir telefon görüşmesi yaptık. Parçaları yerine oturtmaya çalışıyorum." "Bu saçmalığa imza attığına inanamıyorum," diye kestirip attı Gabe.

Babam kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Müşteri kendi seçimini yaptı."

"Peki Caden'ın kumbaya planı işe yaramadığında ne olacak?

ve geri çekilme bir felaket mi olacak? Clive'ın işini sonsuza dek kaybedebiliriz." Babamın gözleri parladı. "Eğer durum buysa, bundan sonra geri çekilme planlaması sana düşecek." Bana döndü. "Sen bir risk alıyorsun; bunu yapmak zorundasın.

bir bedeli olabileceğini biliyorum."

Çenem sıkıldıkça patladı.

Grae masanın altından elimi tuttu, narin parmakları benimkilerin arasından geçti. "Peki büyük bir başarıya ulaştığında ne olacak?"

Soruyu sanki kesin bir sonuçmuş gibi sordu. Bu onun bana olan inancının derinliğiydi. Daha önce böyle bir şey yaşadığımdan emin değildim. Annem beni severdi ama iş ve başarılar hakkında konuşmaktan uzak dururdu. Belki de babam bunlara çok takıntılı olduğu içindir. Gabe kesinlikle beni desteklememişti. Ve babam başarısızlıklarından zevk alıyor gibiydi. Bana gerçekten inanan tek kişi Clara'ydı. Grae'ye kadar.

Ona bakarken boğazım düğümlendi. Babamın bakışlarını tam olarak karşıladı, en ufak bir korkuya kapılmamıştı.

Ona yatıştırıcı bir gülümseme verdi. "Çok emin görünüyorsun."

"Öyleyim. Caden'ın insanların kalbini görmek gibi bir huyu var." Gabe alay etti. "İş hayatında kalbin yeri yoktur."

Grae odağını ona çevirdi. "İnsanları neyin harekete geçirdiğini, sadece ne istediklerini değil neye *ihtiyaç* duyduklarını bilerseniz, hayal edebilecekleri tüm beklentilerin ötesine geçecek bir çözüm yaratabilirsiniz."

Babam sandalyesinde arkasına yaslandı. "Haklı olduğu bir nokta var." Yüzüne bir sırıtiş yayıldı. "Oğullarımdan hangisinin şirketi bir sonraki nesle taşıyacak yeteneğe sahip olduğunu görmemiz gerekecek."

Gabe'in elindeki bardağı tutuşu o kadar sıkıydı ki, içime bir kurşun ağırlığı yerleşirken kırılabilceğini düşündüm. Birbirimizi yok edene kadar babam mutlu olmayacaktı.

SUV'umu dağ yollarından kasabaya doğru yönlendirirken sessizdik, ikimiz de daha çok savaş gibi hissettiren bir akşam yemeğinden sonra düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Babam şovu keyifle izlerken Gabe benim görmezden gelmeye çalıştığım iğneleyici darbeler üstüne iğneleyici darbeler savurmuştu.

"Her zaman böyle midir?" Grae usulca sordu.

Parmaklarım direksiyonda sıkılaştı. "Hemen hemen." "Nasıl geri dönmeye devam ediyorsun anlamıyorum."

Artık ben de emin değildim. "Onlarla uğraşması için annemi bırakamam."

Karanlık aracın içinde Grae'nin bakışlarını üzerimde hissettim. "Kötü davranmaya başladıklarında dağılıyor."

"Ailesinin parçalanmasının acısını bastırmaya çalışmanın bir yolu bu."

"Babanı ve kardeşini yumruklamak istiyorum." Bir kahkaha attım. "Seni suçlamıyorum."

Grae bir an sessiz kaldı. "Eğer bundan vazgeçersen, annenle hâlâ bir ilişkin olabilir."

Kaburgalarım daraldı. "The Peaks'in gitmesine izin veremem. Clara onu çok severdi. Her zaman onu gelecek nesiller için korumak istedi. Ben de anneme vakıf konusunda yardım etme rolümü kaybedemem. Clara'nın kaybının acısına bir amaç veren tek şey bu."

"şirketten ayrıldığın için babanın seni Clara'nın vakfindan dışlayacağını gerçekten düşünüyor musun?"

"Bunu ona hiç yakıştıramadım."

Grae iç çekti. "Seni bu kadar kontrol etmesinden nefret ediyorum." "Ben de sevmiyorum."

Bakışları beni delip geçti. "Sadece başka bir yere bakmayı düşün. Sonunda özgür olmanın nasıl hissettireceğini düşün."

Özgürlük çok yabancı bir kavramdı. Babam ölene kadar -belki o zaman bile- elime geçmeyecek bir kavramdı.

Uzandım ve elimi Grae'ninkinin üzerine koydum. "Bunu düşüneceğim."

Grae'nin sokağına döndüm ve anında frene bastım. İtfaiye araçlarının ve polis arabalarının ışıkları karanlıkta parıldıyordu. İnsanlar sokağı doldurmuştu. Ve alevler havada dans ediyordu.

"Benim evim," diye nefes nefese kaldı Grae.

Tamamen alevler içinde kalmıştı.

GRAE

BU GERÇEK DEĞİLDİ. Önümdeki görüntü gerçek olamazdı. Mürekkep karası bir gökyüzünün fonunda alevler kıvrılıp dans ediyordu.

"Benim evim," diye fısıldadım.

Caden hızla sokağın kenarına çekip park etti. Cip durur durmaz dışarı fırladım ve kalabalığa doğru koşmaya başladım. Caden küfrederek bana yetişmek için koşmaya başladı.

Nash ve Lawson'la birlikte çalışan memurlardan biri olan Clint yoluma çıktı. "Dur bakalım. Oraya çıkamazsın."

"Bu benim evim," diye kekeledim, sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi. Kendim için inşa etmek için çok çalıştığım evim. Varlıklı bir ailede büyümek bana pek çok avantaj sağlamıştı ama bunun ve Tip 1 teşhisimin birleşimi beni kendi ayaklarımın üzerinde durmaya kararlı hale getirmişti. Bu evin depozitosunu biriktirmek için kırımını yırttım. Burayı onarmak ve dekore etmek daha da zordu. Ve şimdi her şey kül olup gidiyordu. Tam anlamıyla.

Caden bir kolunu bana doladı ama zar zor hissedebiliyordum. "Bırak işlerini yapsınlar," diye fısıldadı.

Ona döndüm, yüzümü göğsüne gömerken gözlerim yaşardı.

"Ne biliyorsun?" diye sordu, sesi hırçındı.

"Fazla değil," dedi Clint. "On dakika önce bir komşu aradı."

Lastikler gıcırdadı, kapılar çarpıldı ama başımı kaldırıp bakmadım.

"O iyi mi? Yaralanmadı, değil mi?" Lawson talep etti.

"Hayır," dedi Caden. "Biz burada değildik. Ailemle akşam yemeğindeydik."

"G," dedi Nash sessizce, eliyle sırtımı okşarken.

Yukarı bakmak istemedim. Kimsenin beni ağlarken görmesini istemedim. Bir kapı daha çarptı. "Ne haltlar dönüyor?" Holt havladı.

"Henüz bilmiyoruz," diye açıkladı Clint. "Hâlâ yangını kontrol altına almaya çalışıyorlar."

Gözyaşlarımı yuttum, kendimi doğrulmaya zorladım ama Caden gitmeme izin vermedi. Ben kardeşlerimle yüzleşmek için dönerken bir kolunu omuzlarıma doladı.

Hepsinin yüzünde endişe ve öfke karışımı bir ifade vardı.

Lawson'ın bakışları alevlere doğru kaydı. "Saç maşasını falan mı açık bıraktın?"

Ona ters ters baktım. "Hayır. Zaten artık hepsinde otomatik kapanma var."

Caden omzumu sıktı. "İtfaiye şefinden haber alana kadar bekleyelim. O bunun nasıl olduğunu bilecektir."

Bir kamyon caddeden aşağıya doğru kayarak durdu. Roan dışarı fırladı ve yüzündeki panik ifadesiyle bize doğru koşmaya başladı. "Sen iyi misin?"

Solgun yüzünü gördüğümde suçluluk duygusuna kapıldım. "Ben iyiyim. Burada bile değildim."

Çenesinde bir kas kasıldı. "Bu bir tesadüf değil. Önce cipin sonra evin mi?"

Caden bana bakarken bana olan tutumu daha da sıkılaştı. "Onlara anlatmalısın."

Kızgın enerji havada çatırdadı.

"Bize ne söyleyeceksin?" Lawson homurdandı.

Sertçe yutkundum. "Geçen gün birinin evime girmiş olabileceğini düşündüm."

"Ne?!" Nash tersledi. "Neden beni aramadın?"

"Tam olarak emin değildim. Eve geldiğimde kapı açıktı ve bir resim taşınmıştı, ancak daha sonra bir şeylerin eksik olduğunu fark ettim."

Caden'ın kasları granit gibi sertleşti. "Bana hiçbir şeyin kaybolmadığını söylemiştin."

Yanağımın içini ısırdım. "Bunun bir şaka olduğunu sanmıştım." "Eksik olan neydi?" Holt homurdandı.

Gözlerimi kaldırıma diktim. "Sepetimden bir takım pijama."

Küfürler etrafımdaki havayı doldurdu.

"Neden bana söylemedin?" Caden sesi gergin bir şekilde sordu.

"Korkmanı istemedim."

"Asıl soru şu: Neden *bana* neler olduğunu anlatmadın?" Nash Caden'a hırladı. "Senin benim en iyi arkadaşım olman gerekiyordu. O benim kız kardeşim. Bunu bilmeyi hak ediyordum."

"Hey," diye tersledim, Nash'in göğsünü iterek. "Bu benim hayatım. Kim bilir ne hakkında benim seçimim. Birine kızmak istiyorsan, bana kız."

"Oh, merak etmeyin. Öyle," diye kestirip attı Lawson.

Holt bir elini kaldırdı. "Hepimiz bir nefes alalım. Baştan başlayalım."

İşaret parmağımla başparmağımı yokladım. Artık bundan kaçış yoktu. Onlara pencerenin dışında birinin sesini duyduğumu ve eve zorla girildiğini anlattım. Araç yangını ve bu geceki olayları gözden geçirdik.

Holt'un kaşları çatıldı. "Sana istenmeyen bir ilgi gösteren oldu mu?"

Sertçe yutkundum ve şimdi yangını söndürmüş olan itfaiyecilere baktım. "Rance ile birkaç kez çıktım. Bu işin yürümeyeceği mesajını almamış gibi görünüyordu."

"Neden hiçbir şey söylemedin?" Lawson hırladı. "Onunla konuşturdum."

"Çünkü benimle savaşmanı istemiyorum. Bunu kendim halletmek istedim ve hallettim de. O geri çekildi."

"Tabii evini ateşe vermediyse," diye mırıldandı

Nash. Midem bulandı.

Roan yaklaştı. "Başka biri var mı? Sadece aleni yakınlaşmalar değil, çok yaklaşan biri? Seni rahatsız eden?"

Caden'a baktım.

"Kim?" diye sordu, sesi sertti.

"Gabe," diye itiraf ettim. "Beni her zaman rahatsız ederdi ama geçen gün kafede daha fazlası vardı. Kızgındı."

Caden'ın yanağındaki bir kas patladı. "Bunu o yapmış olamaz. Bizimle yemekteydi."

İçimi bir rahatlama kapladı. Caden'in kardeşinin evimi ateşe vermiş olabileceği fikri neredeyse katlanılamayacak kadar ağırdı. Derin bir nefes aldım. "Bunların hepsi bir tesadüf olabilir. Belki de kötü kablo tesisatı buna sebep olmuştur."

Holt telefonunu çıkardı. "O haklı, ama Anchor'daki ekibime bir risk değerlendirmesi yaptıracağım. Eğer bulunacak bir şey varsa, onu bulacaklardır."

"Bunu yapmak zorunda değilsin-"

Holt bir bakışla sözümü kesti. "Sen benim kız kardeşimsin. Hâlâ bir güvenlik şirketinin yarı sahibiyim. Seni güvende tutmak için elimdeki tüm kaynakları kullanmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Grae!"

Rance hâlâ yangın teçhizatını giymiş halde bana doğru yürüdü. "İyi misin?" Başımı salladım. "İyiyim. Ne kadar kötü?"

Yüzünü buruşturdu. "Tam bir kayıp değil ama yatak odan neredeyse yok oldu." Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı.

Lawson Rance'e ters ters baktı. "Duyduğuma göre kız kardeşime sorun çıkarıyormuşsun. Sana birkaç soru sormam gerekecek."

Rance'in rengi soldu. "Ne dedin? Hayır. O ve ben arkadaşız."

"Ben öyle duymadım. Seninle çıkmaya devam etmek istemediği için mutlu olmadığını duydum. Belki de ateşi biraz fazla takıntı haline getirmiş itfaiyecilerden birisinizdir."

Bana kaşlarını çatarken Rance'in gözlerinde öfke alevlendi. "Bu pislikle çıkmak istedi, ben de geri çekildim. Onun arkadaşı olmaya çalışıyordum ama belli ki buna bile değmiyor." Odağını tekrar Lawson'a çevirdi. "Benimle konuşmak mı istiyorsun? Sendika temsilcimi ara." Sonra sinsice uzaklaştı.

"Ciddi misin, Law?" Tersledim.

Çenesi ileri geri hareket etti. "O anki tepkisini görmem gerekiyordu."

"Ve şimdi onunla hiç konuşamayacaksın," diye homurdandı Caden.

Lawson ona ters ters baktı. "Eğer bize neler olduğunu söyleseydin, belki de işler bu kadar ileri gitmezdi." "Dur artık!" Bağırdım. "Lütfen, sadece dur."

"Pekâlâ," dedi Holt, sesi yumuşayarak. "Seni gece için güvenli bir yere götürelim, böylece dinlenebilirsin. Gelip Wren ve benimle kalabilirsin."

Ama kardeşlerimden hiçbiriyle kalmak istemiyordum. Hele ki onlar bu yüksek durumdayken ve bana ve diğer herkese çok kızginken. Bunun sonunu asla duyamazdım.

Caden'in sesi geceyi yararak geldi. "Benimle kalacak."

OceanofPDF.com

GRAE

KALBİM YERİNDEN ÇIKACAKTI. Caden'la kalmak mı? Onun evinde mi? Onun kokusunda ve sahip olamadığım her şeyi hatırlatan milyonlarca başka şeyde boğulacağım yerde mi?

Kardeşlerim ona kaşlarını çattı.

"Bizden biriyle kalmalı," diye tersledi Nash.

"Ya da annemle babamda," diye ekledi Lawson.

"Kendi akli olan bir yetişkin olduğum için nerede kalacağıma *ben* karar versem nasıl olur?"

Caden kolumu sıktı. "Nereye gitmek istiyorsun?"

Bakışlarım onunkilere kaydı ve ela gözlerindeki altın rengi beneklerde kendimi kaybettim. Hâlâ o aptal kız hayatını tam anlamıyla yaşıyordum. "Seninle. Seninle kalabilir miyim?"

Başımın tepesine bir öpücük bıraktı. "Tabii ki."

Kardeşlerim tek kelime etmedi.

Hâlâ sigara içilen eve baktım. "Muhtemelen içeriden bir şey almama izin vermezler, ha?"

Lawson başını salladı. "Önce yapıyı değerlendirmeleri gerekecek."

Omuzlarım çöktü.

Caden, "Evimde şimdilik ödünç alabileceğin eşyalarım var," dedi.

Nash, "Mads'ten birkaç kıyafet alıp yarın sabah bırakabilirim," diye teklif etti. "Bakalım buzdolabından insülinini alabilecekler mi?"

Maddie benden en az birkaç santim daha uzundu ama yeni bir şeyler alana kadar bu eşyalar beni idare ederdi. Ve yarın eczaneden biraz daha insülin alabilirdim.

"Teşekkürler," dedim sessizce.

"Hadi," dedi Caden. "Seni eve götürelim."

Eve. Artık buna sahip olduğumdan emin değildim. Dışarıda pusuya yatmış biri, haneye tecavüz ve şimdi de yangın derken evim bana pek de yuva gibi gelmiyordu.

Caden'in beni cipine kadar götürmesine izin verdim. Beni kaldırıp araca bindirirken ya da motoru çalıştırırken tek kelime etmedim. The Peaks'e geri dönerken tamamen sessizdik. Kapıdaki güvenlik görevlisi bile çene çalmaya niyetli olmadığımızı anlamış gibiydi.

Caden'in cipi, daha önce hiç görmediğim bir eve yanaşana kadar tatil köyünün karanlık yollarında dolandı. Elbette bir tane inşa ettirdiğini biliyordum ama o ana kadar hiç görmemiştim.

Karanlıkta bile muhteşem olduğunu gördüm - modern ve rustik, ahşap ve camın bir karışımı. Ancak ön taraftaki pencereler, içeriği görmenizi engelleyen bir şeyle kaplanmıştı.

Caden arabayı dairesel yolda durdurdu. Arabadan atlayarak cipin etrafında döndü ve kapımı açtı. Uzattığı eli tuttum ve yolcu koltuğundan kayarak indim.

Beklediğim gibi beni bırakmadı. Caden kapıya ulaşana kadar elimi tutmaya devam etti. Kilidi açtı ve alarmı devre dışı bırakmak için hareket ederek beni içeri soktu.

Koridorda gezindim. Ev güzeldi ama sadeydi. Her şey temiz hatlara sahipti; tek bir yastık bile yerinde değildi. Ama mekânda pek fazla *yaşam* yoktu.

"Muhteşem," dedim.

Caden'in bakışları bana kaydı. "Teşekkürler."

Etrafta ona dair bir ipucu aradım ama hiçbir yerde bulamadım. "Neye ihtiyacın var? Yemek mi? Bir içki? Uyumak mı?"

Caden'a döndüm. "Banyo yapabilir miyim?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Tabii ki. Gel hadi."

Beni, bakmaya fırsat bulamadığım sayısız odanın bulunduğu bir koridora götürdü. "Burada kullanabileceğin bir misafir süiti var. Benim odamın hemen karşısında." Geniş bir alana ve en-suite banyoya doğru ilerledi.

İçime çekerken neredeyse nefesim kesiliyordu. Mekan çok büyüktü, bir pencerenin altında içinde tur atabileceğim oval bir küvet vardı.

Caden lavabonun altındaki dolabı açtı. "Hizmetçim banyo malzemeleri stoklar. Sanırım burada biraz köpük banyosu var. Ne istersen alabilirsin. Uyuman için yatağın üzerine bir tişört ve eşofman bırakacağım."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Caden yutkunurken adem elması sallanıyordu. "Elbette."

Sonra kapıyı arkasından kapatarak gözden kayboldu.

Topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Serin mermer fayans ağrıyan ayaklarıma merhem oldu. Dolaba geçtim ve gül köpüğü banyosu bulana kadar karıştırdım.

Suyu başlattım, sabunu döktüm ve küvetin dolmasını bekledim. Elbisemi ve iç çamaşırlarımı çıkarıp yere bir yığın halinde bıraktım. Sonra insülin portumu kapattım ve pompayı tezgâhın üzerine koydum. Çantamı açıp kulaklıklarımı ve telefonumu çıkardım. Titizlikle görmezden geldiğim birkaç mesaj vardı. Onun yerine rahatlatıcı şarkı listemi açtım.

Şarkılar, içinde kendimi kaybedebileceğim enstrümantal melodilerin bir karışımıydı ve tam da ihtiyacım olan şeydi. Suyu kapatarak banyoya girdim. İçine gömüldüğümde sıcaklık beni neredeyse inletiyordu.

Başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım, geceki olaylardan başka bir şey düşünmeye çalıştım. Bunun yerine zihnimde kayboldum ve kendimi en sevdiğim noktalardan birine doğru yürüyüşe çıkardım. Sonra kendim, Caden ve annesi için mükemmel bir yürüyüş planladım.

Banyonun kapısı açıldı ve ben çılgılık attım, kollarım göğsümün üzerinde uçtu. "Ne oluyor be?"

Caden'ın geniş formu alanı kapladı, bakışları tavana doğru uçtu. "Cevap vermiyordun. Belki boğulmuşsundur diye düşündüm."

"Arkanı dön," diye homurdandım.

O söylediği anda kulaklıklarımı çıkardım. "Müzik dinliyordum."

"Müzik dinliyorsan muhtemelen işitme kaybına uğrayacaksın. yüksek sesle."

"Bana bir havlu uzatır mısın?" Homurdandım.

Caden önündeki raftan ustalıkla rulo haline getirilmiş havlulardan birini çekti. Dönmeden arkasına doğru uzattı.

Fişi çektim ve sudan çıktım. Su çoktan ılıklaşmıştı. Düşündüğümünden daha uzun süredir burada olmalıydım. Caden'dan havluyu aldım, hızla kurulandım ve sonra vücuduma sardım.

"Tamam."

Caden yavaşça döndü. Gözleri her santimetrekaremden geziniyordu. Havlu çok büyüktü ama birden kendimi onun karşısında iç çamaşırlarımdan başka bir şey giymemiş gibi hissettim. Bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha.

Sertçe yutkundum. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış ve kollarını sıvamıştı, bu da kaslı ön kollarını ortaya çıkarıyordu.

"İyi misin?"

Caden'ın sesinde karnımı sıkan bir gerginlik vardı. "Gerçekten mi?"

"Her zaman."

"Hayatım parçalanıyor gibi hissediyorum," diye itiraf ettim.

Caden bir adım daha yaklaştı, vücudunun sıcaklığı etrafımı sardı. Uzanıp topuzumdan kaçan bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bunu düzelterek."

"Ev tamir edilebilir mi bilmiyorum. Artık kendimi güvenli bir yer gibi hissetmiyorum."

Kaşlarını çattı, eli boynuma doğru eğildi ve orada durdu. "O zaman sana yeni bir güvenli sığınak inşa edeceğiz. Yeni bir yuva."

Alay ettim. "Milyarder olsa böyle derdi."

Caden omuz silkti. "Bazen avantajları oluyor." Gözlerindeki altın rengi daha da parladı. "Her şeyin yeri doldurulabilir. *Sen* değilsin."

Başını eğdi. Şakağıma bir öpücük kondurdu. Sonra kulağımın altına bir öpücük. Nefesim kesildi. Ağzımın köşesine bir öpücük kondurdu.

Geri çekildiğinde gözlerindeki altın rengi alev alev yanıyordu. "Sana bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum."

Ciğerlerim daraldı. Nefes alamıyordum.

Ve sonra Caden ortadan kayboldu. Bir saniye oradaydı ve bir saniye sonra yok oldu.

Az önce ne oldu öyle?

OceanofPDF.com

CADEN

Ter gövdemden aşağı süzülürken yumruklarım ağırlık torbasına defalarca çarptı. Normalde bu salınım yeterli olurdu ama bu sabah yanına bile yaklaşamıyordu. Bir kroşe ve ardından bir aparkat attım, torbayı geriye savurdum ve zinciri takırdatmaya başladım.

"Hangi şeytanları kovuyorsun?"

Nash'in sesiyle irkildim. "Buraya nasıl girdin?"

Gözlerini devirdi. "Bana fazladan bir anahtar ve şifre vermiştin, hatırladın mı?"

"Şu anda pişmanlık duyuyorum," diye mırıldandım. Homurdandı. "Bok gibi görünüyorsun."

"Sen de pek iyi görünmüyorsun."

"Kız kardeşimin evi dün gece cayır cayır yandı. Ne bekliyordun ki?"

Yanıt olarak homurdandım, ellerim boks eldivenlerinin içinde sıkıştı.

"Karşılık veren bir şeyle antrenman yapmaya ne dersin?" Nash meydan okudu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Kendini yumuşatmışsın dostum. Buna hazır olduğundan emin değilim."

Bana kaşlarını çattı. "Bakalım kim yumuşakmış."

Nash teçhizat dolabına gitti ve bir dizi bileklik ve eldiven çıkardı. Birkaç dakika içinde gitmeye hazırды. "Belki de senin o kötü ruh halini biraz olsun dağıtabilirim."

"Her neyse."

Bir ringi bantladığım spor salonunun ortasına geçtik. Eldivenlere dokunduk ve birbirimizin etrafında döndük. Yumrukları denemekle başlayarak birbirimizi yeniden tanıdık - idman yapmayalı uzun zaman olmuştu.

"Grae nasıl?" Nash ayaklarının üzerinde zıplayarak sordu.

"İyi. Kalktığımında hâlâ uyuyordu."

Yanağındaki bir kas kıpırdadı. Onu yatağımda bıraktığımı sanmıştı. Gerçekte, spor salonuna gitmeden önce kafamı misafir odasına sokmuştum.

Nash kaburgalarımına bir kanca darbesi indirdi. Darbenin şiddetinden kaçınmak için vücudumu çevirdim ve çenesine bir yumruk gönderdim ama son saniyede gücümü geri çektim.

Nash eldivenli yumruklarıyla beni itti. "Kendini tutma, yoksa bunu sisteminden atamazsın."

Ona solar pleksusa bir aparkatla vurdum.

Homurdandı ve bir kroşe daha vurdu, bu sefer çeneme. "Bu daha iyi."

Darbe acıttı ve içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Kaslarım yanana ve göğsüm kabarana kadar darbe üstüne darbe yedik. Nash'in yumruğu yanağıma değdiğinde tembel savunmamı yorgunluğuma bağladım ve başım geriye düştü.

"Kahretsin! Özür dilerim." Nash bir eldiveni çıkarıp yüzümü yoklarken durdu. Bu iz bırakabilirdi.

Başımı salladım. "Sorun değil. Tembelleşiyordum."

Nash bir an beni inceledi. "Seni neyin bu hale getirdiğini bana söyleyecek misin? Yangından daha fazlası var."

Dişlerimi birbirine geçirdim. Nash beni Grae kadar net göremiyordu ama hayatımızın büyük bölümünde arkadaştık. Yeterince görmüştü.

"Uzun bir geceydi, hepsi bu. Bir sürü boktan şey oldu." Nash beni itti. "Bana anlatman gereken şeyler."

"Gigi bunu yapmamı istemedi. Ona ihanet etmeyecektim. Sana bile." Bir hırıltı çıkardı. "Bundan daha fazlası var. Beni dışarıda bırakıyordun. Bana neler olup bittiğinin bir kısmını anlatıyorsun ama senin yanında olmama izin verecek kadar değil. Son birkaç yıldır seni yiyip bitiren bir şey var ve bu konuda bana güvenmemen çok canını acıtıyor."

Eldivenlerimi çıkardım. "Bu güvenle ilgili değil."

"Hiç de değil. Maddie yüzünden darmadağın olduğumda sana geldim. Kimseye itiraf etmediğim şeyleri sana anlattım."

Çiğ suçluluk duygusu içimi tırmaladı. "Biliyorum."

"Söyle bakalım, sana neler oluyor?"

Eldivenlerimi duvara fırlattım ve bir fotoğrafı yere düşürdüm. "Onu umursayamam."

Nash sustu. "Kimin umurunda değil?"

Karnım sanki haftalardır bir şey yememişim gibi şişti. "Kim olduğunu biliyorsun."

Nash soğukkanlılığını korumaya çalışırken burun delikleri alevlendi. "Ama onu önemsiyorsun."

"Yapamam." Panik damarlarımda hızla ilerledi ve ardında ateş bıraktı.

"Neden olmasın? Başlangıçta bu fikre pek sıcak bakmıyordum ama ikinizin birbirinize iyi geldiği çok açık. Birbirinizi başka kimsenin anlayacağından emin olmadığım bir şekilde anlıyorsunuz."

Boğazıma bir safra kaçtı ve onu yuttum. "Ona değer verip onu kaybedemem. Kaybedemem."

Nash sustu. "Caden..."

"Ben de o yollardan geçtim. İçimde bir şeyler kırıldı. Bir daha böyle birinin içeri girmesine izin verecek yapıda olduğumu sanmıyorum." Özellikle de Grae gibi zaten risk altında olan birine. Şeker hastalığı milyonlarca farklı faktörden herhangi birinin onu uçurumun kenarına getirebileceği anlamına geliyordu.

Nash bana baktı, zor nefes alıyordu. "Clara'yı kaybederken neler yaşadığını hayal bile edemiyorum-"

"Yapma," diye kestirip attım.

"Bunun hakkında konuşmalısın. Onun hakkında. Bu, ailenin başına gelenler, seni mahvediyor. Ve eğer dikkatli olmazsan, başına gelen en iyi şeyi mahvedecek."

O görünmez mengene göğüs kafesimi tekrar sıktı. Kendimi kapana kısılmış hissettim. Grae ile oraya gitmeme izin veremezdim ama onun gitmesine de izin veremezdim. Ne yöne hareket edersem edeyim, taşlaştıracı bir korku beni bekliyordu.

Gözlerimin önünde siyah noktalar dans ederken ciğerlerim yandı.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde her dönüşü yaparken ambulans sirenleri çalıyordu, ancak kulaklarım son yirmi dakika boyunca buna karşı hissizleşmişti. Aracın ön tarafındaki koltuğumda iki büklüm otururken vücudum tüm hislerini kaybetmişti.

Gözlerimi Grae'den ayırma riskini göze alamazdım. Sanki bakışlarımın titrememesi onu bir şekilde hayatta tutuyormuş gibi. Nefes alıyordu. Ama zar zor.

Rengi neredeyse adıyla eşleşiyordu ve tek düşünebildiğim Clara'nın geçerken nasıl görüldüğü oldu. O yok olduğunda elinin benim elimde nasıl gevşediği.

Kan tadı alana kadar yanağımın içini ısırđım. Grae ölemezdi. Evren bu kadar acımasız olamazdı.

"Kalp atış hızı düşüyor," diye bağırdı arkadaki acil yardım görevlisi.

"Bu ne anlama geliyor?" Panik sesimi boğarcasına kısarak sordum.

Yanımdaki acil yardım görevlisi ayağını gaza bastı. "Gitmemiz gerektiğini."

Bir dizi bip sesi duyulduğunda nefesim ciğerlerime kaçtı ve arkadaki acil yardım görevlisi çekmecelerden bir şeyler çıkarırken küfretti.

"Neredeyse geldik," dedi yanımdaki adam.

Hastanenin otoparkına dönerken lastikler gıcırdadı. Acil servise doğru hızla ilerledi ve patinaj yaparak durdu.

Arka taraftan bir alarm sesi duyuldu.

"Kodlama yapıyor," diye bağırdı kadın.

Ambulansın arka kapıları önlüklü insanlara açıldı. "Onu travma 3'e götürün."

Acil yardım görevlisi sedyenin üzerine çıktı ve doktor Grae'nin ağzını bir şeyle kapatırken göğüs kompresyonuna başladı.

Ambulanstan tökezleyerek çıktım ve peşlerinden koştum. Bir çift kapıya ulaştığımızda bir kadın önüme çıktı. "Oraya geri dönemezsiniz. Üzgünüm."

"Ben onunla birlikteyim. O benim-" Cümlemi bitiremedim. Neyim? Arkadaşım mı? Bu kesmeye yaklaşmadı. Grae benim tüm dünyamdı.

Kadının gözlerinin etrafındaki koyu renk deri empatiyle kırıştı. "Doktorların onun üzerinde çalışması gerekiyor."

"Lütfen." Sesim çatallaştı, gözlerim yaşlarla doldu. "Onun iyi olduğunu bilmem gerek."

Kadın omzumu sıktı. "Sizin için bir güncelleme almaya çalışayım. Burada bekle."

O gözden kaybolurken ben de geniş koridorun kenarına çekildim. Acil servisin karmaşası sadece arka plandaki gürültüden ibaretti. Duyduğum tek şey kalbimin çarpması ve kulaklarımdaki kan uğultusuydu.

Kadın yeniden ortaya çıkana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geldi ama sadece birkaç dakika olabilirdi. Yüzü boş bir maskeydi. "Aileden misiniz?"

"Evet," diye mırıldandım. Hartley'ler benim için herkesten daha fazla aileydi.

"Doktorlar şu anda onun üzerinde alışıyor."

"Grae," dedim kadına. "Onun adı Grae."

"şu anda Grae üzerinde çalışıyorlar. Kalbi durdu ama tekrar atmasını sağlayabildiler. Onu stabilize ediyoruz ve sonra neler olduğunu anlamak için testler yapacağız."

Kalbi. Gigi'yi hayatta tutan şey. Nefes almasını.

Her şey acıyordu. Bir daha asla yaşamak istemediğim türden bir acıydı.

Hemşire boğazını temizledi. "Bunu Grae'den almak zorundaydık. Belki onu güvende tutabilirsiniz?"

Elimi tuttu ve içine bir kolye yerleştirdi. Mücevher parçasına baktım. Grae'ye on üçüncü yaş gününde verdiğim hediye. Gümüş diskin üzerinde bir pusula baskısı vardı.

Çünkü o benim için hep öyle olmuştu. Yolumu bulmama yardım edebilecek tek kişi. Ve şimdi, onu kaybedebilirim.

"Kahretsin, Caden. Nefes al. Bayılacaksın."

Ama yapamadım. Ciğerlerimin itaat etmesini sağlayamadım.

Mengene çok sıkıydı. "Beni takip et. İlk başta sığ."

Nash'i sisin içinden seçebiliyordum. Elini küçük hareketlerle kaldırıp indiriyordu. Onları izlemeye ve vücudumun takip etmesini sağlamaya çalıştım.

İlk başta ciğerlerimde yanan ateşten başka bir şey yoktu. Sonra en ufak bir rahatlama hissi geldi -kısa bir oksijen patlaması.

"İşte böyle. Güzel ve kolay."

Siyah noktalar azalana kadar nefeslerim yavaşça derinleşti. Arkamdaki bankın üzerine yığıldım, göğsüm hala ağrıyordu.

Nash bana baktı.

Hiçbir şey söylemedim, söyleyemedim. Kendimi ona bakmaya bile zorlayamadım.

"Caden..."

"nemli bir şey değil."

Omzumu kavradı, sıktı. "Bu hiçbir şey değildi. Panik atak geiriyordun ve neredeyse bayılıyordun."

Ayağa kalktım ve ellerimdeki sargıları çözdüm. "ok fazla stres altındaydım ve dün gece hiç yardımcı olmadı."

"Biriyle konuşman gerek. Eğer ben değilsem, o zaman belki bir terapist." İçim daraldı. "Psikiyatriste gitmeme gerek yok."

"O zaman Grae ile konuş."

Kıpırdamadan durdum, sargılar ellerimde dolanıyordu. O her zaman benim insanım olmuştu. Yüklerimi ayaklarına serdiğim kişi. Beni en iyi anlayan kişiydi. Belki de kafamın bu kadar karışık olmasının nedeni buydu. Çünkü artık ona tam olarak sahip olmama izin vermiyordum. "Bunu düşüneneğim."

Nash'in çenesindeki bir kas gerildi. "Ona zarar verme." Sargıları çamaşır sepetine attım.

"Eğer kafanı toparlayamıyorsan, denemeye istekli değilsen, o zaman onu bırakmalısın."

Acı içimi kasıp kavurdu, önüne çıkan her şeyi yok eden vahşi bir sel gibiydi. Grae'den uzaklaşma ve bu sınırlı kapasitede bile olsa onu hayatımda görmeme fikri neredeyse kaldıramayacağım kadar ağırdı. Yapmam gerektiğini bilsem de, yeterince güçlü olduğumu düşünmüyordum.

"Beni duyduğunu söyle," diye homurdandı Nash. "Seni duyuyorum."

Omzuma vurdu. "Ben her zaman senin yanımdayım. Neye ihtiyacın olursa olsun. Eğer bana güvenebileceğine karar verirsen."

Suçluluk duygusu içimde çalkalanıyordu. "Özür dilerim, ben-"

"Özür dileme. Ne zaman hazır olursan burada olduğumu bil. Ve kız kardeşimi ikincil hasar haline getirme."

Başımı sallayarak onayladım.

Eşyalarımızı yerleştirdik ve merdivenlerden yukarı çıktık.

Mutfaktan müzik sesi geliyordu; eski bir melodi, güneş ışığı ve gökkuşağı gibi... şu anki ruh halimin tam tersi.

Sesi ve lezzetli bir şeyin kokusunu takip ettik. Odaya girdiğimizde kısa bir süre durdum. Grae daha çok pantolona benzeyen bir çift basketbol şortu ve elbise olabilecek bir tişört giymişti. Fırından bir şey çıkarırken güneş ışığında yürümekle ilgili yüksek sesle ve detone bir şekilde şarkı söylerken kalçaları ileri geri sallanıyordu.

Güveç kabını ocağın üzerine koyarak arkasını döndü ve çığlık attı. Eli göğsüne gitti. "Tanrım, bir odaya girdiğinde biraz gürültü yap, olur mu?"

Grae'nin gözleri yüzümde kısıldı ve sonra bakışları kardeşine kaydı. "Senin neyin var böyle?"

GRAE

CADEN'İN YANAĞI renk değiştirmeye başlamıştı ve bunun sorumlusunun kim olduğunu çok iyi biliyordum. Nash'e doğru yürüdüm ve onu sertçe ittim. "Ciddi misin?"

Tkezeleyerek geri döndü. "Ne yaptım ben?"

"Görünüşe göre Caden'ın suratına yumruk atmış."

Nash yüzünü buruşturarak Caden'a özür dileyen bir bakış attı. "zr dilerim dostum. Sana bu kadar iyi davranmak istememiştim."

"Yani onu yakalamak mı istedin?"

"Antrenman yapıyorduk." Nash kendini mazur göstermeye çalıştı.

Bir elimi kaldırdım. "Bunu duymak istemiyorum. Eğer burada kaldığım için kızgınsan, bunu benimle konuş. Caden'a yumruk atma."

Bir kolu bana dolandı ve Caden beni kendine çekti. Göğsü hâlâ terden nemliydi ama lanet olası bahar yağmuru gibi kokuyordu. "Ben iyiyim, Gigi. Sadece biraz enerji atıyorduk."

Ona baktım, arıyordum. Gözlerinde kaynağını öğrenmek istediğim gölgeler vardı. "Yüzüne vurmamalıydı."

Nash, "Caden çeneme yumruk attı," diye mırıldandı.

"Kapa eneni," diye tersledim onu. "Maddie'ye ne yaptığını sylemeyeceğimi sanma."

Caden kahkahalara boğuldu. "şaka yapmıyorsun."

"Hayır. Bilmiyorum." İçimi ektim. "Hadi gel. şunun üzerine biraz buz koyalım. Otur."

Caden itaat etti ve devasa mutfak adasına oturdu. Nash de onu takip etti.

Dondurucuyu karıştırdım ve sonunda bir jel buz torbası buldum. İnce bir havluya sararak Caden'a uzattım. "Bunu yanağında tut

yirmi dakikalığına."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Evet, Hemşire Hartley."

Gözlerimi devirdim ve ocağa geri döndüm. "Domatesli ve mozzarellalı
kiş yaptım."

"Kulağa harika geliyor," dedi Caden.

"Bir kişiye daha yetecek kadar var mı?" Nash umutla sordu.

Ona sert bir bakış attım. "Sana bunu yerken bizi izletmeliyim."

Nash dudak büktü. "Ama bunu asla yapmazsın çünkü bunun benim en
sevdiğim şey olduğunu biliyorsun ve beni seviyorsun."

Alay ettim. "Her şey senin favorin."

"İştahım yerinde. Sanırım hâlâ büyüyorum." Caden
homurdandı.

Kiş dilimlerini ve dilimlenmiş portakalları üç tabağa dağıttım. "Su, süt
ya da meyve suyu?"

"Su," diye aynı anda cevap verdiler.

Üç uzun bardak doldurdum ve adaya taşıdım. Nash'le arama biraz
mesafe koyarak Caden'ın yanındaki tabureye oturdum. Kardeşimi yere
sermemek için kendime güvenmiyordum.

Bana o yavru köpek gözleriyle baktı. "Teşekkür ederim G. Sen benim
en sevdiğim kardeşimsin ve en çok seni seviyorum."

"Ben senin tek kardeşimim."

Kişini yerken omuz silkti. "Bir düzine kız kardeşim olsa bile, yine de
favorim sen olurdun."

"Ağzın doluyken konuşma," diye azarladım.

Nash bir lokma daha yemek yerken, "Bu şefe bir iltifat," dedi.

Caden bir lokmayı yutarken sırtıttı. "Bu gerçekten harika. Teşekkür
ederim."

İçimi bir sıcaklık kapladı. "Teşekkür ederim. Yemek pişirecek benden
başka birinin olması çok güzel."

Nash, "Benim için her zaman yemek pişirebilirsin," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Maddie sana nasıl katlanıyor anlamıyorum."

"Ödeme olarak yaptığım cinsel iyilikler konusunda cömertimdir."

Ağzımı tıkadım. "Bunu bilmeme gerek yok."

Caden kıkırdadı. "Belki de kahvaltı konuşması
değil, Nash."

Bir telefon çaldı ve Nash cebinden telefonunu çıkardı. "Şeytanın sözü."
Tabureden kayarak aşağı inerken ekrana dokundu ve

oturma odası. "Hey, Mads."

İnsülin pompamı ayarladım ve kişimden bir ısırık aldım ama bakışlarım Caden'a kaydı. Gözlerindeki gölgelerden daha fazlası vardı; koyu halkalar da gözlerini çevreliyordu. "Neyin var?"

Yukarı baktı. "Bir şey yok."

İnkârını saçmalık olarak nitelendirerek kafamı çevirmedim. "Uyumamış gibi görünüyorsun, sen ve Nash ikiniz de on raunt dövüşmüş gibi görünüyorsunuz ve gözlerinde bir şey var."

Caden suyuna uzandı ve bir yudum aldı ama cevap vermedi. "Bana neler olduğunu anlat."

Bardağını daireler çizerek döndürdü. "Her zaman herkesten daha fazlasını görüyorsun." *Onu* herkesten daha fazla görüyordum. Çünkü Caden'ı inceliyordum.

Nedenini anlamadan önce Shaw. "Son birkaç haftadır birine gerçekten ihtiyacım olduğunda arkamı kolladın. Bırak ben de seninkini tutayım."

Caden'ın bakışları benimkilere kaydı ve orada o kadar çok acı gördüm ki neredeyse nefesimi kesecekti. "Kafayı yemiş durumdayım, Gigi."

Kalbim sarsıldı. "Değilsin."

Kıkırdadı ama içinde mizah yoktu. "Öyleyim. Ailem ve Clara'yı kaybetmem yüzünden, normal bir insanın yapacağı şekilde davranamıyorum. Bir sebepten dolayı ilişki kurmuyorum. İnsanların belli bir sınırı geçmesine izin vermiyorum çünkü onları kaybedersem bunun beni mahvedeceğini biliyorum."

Kalbim kaburgalarımın çarptı. "Çünkü korkuyorsun."

"Korkmuyorum. Taş kesildim. Nash'i içeri bile alamıyorum."

Caden'a baktığımda göğsümde bir acı hissettim. Çok uzun zamandır yalnızdı. Bu onun suçuydu ama aynı zamanda onun hatası da değildi. Ne kadar yalnız olduğunu hayal bile edemiyordum. "Bunu değiştirebilirsin. Farklı bir yol seçebilirsin."

Caden başını salladı, dikkati tabağına yöneldi. "O kadar basit değil."

"Kolay olacağını söylemiyorum, ama bir seçeneğiniz olduğunu söylüyorum. Farklı bir yolda sadece bir adım atmayı seçin."

Daha kelimeleri söylemeden ne istediğimi biliyordum. Ondan kaybettiklerimin bir kısmını bana geri vermesini istiyordum. Ama daha fazlasını da. Çünkü Caden ve benim aramdaki o çekimi hissediyordum. Artık bunun sadece kafamda olmadığını biliyordum - sadece bana ait olamayacak kadar ham ve gerçektir.

Caden'ın gözleri tekrar yukarı

kalktı. "Gigi..." Kapı zili çaldı.

Caden doğrulurken zihinsel olarak küfrettim.

"Ben bakarım." Cehennem köpekleri peşindeymiş gibi mutfaktan çıktı.

Ne düşünüyordum ki? Caden aramızdaki şeyleri milyonlarca kez düzeltebilirdi ama asla düzeltmedi. Uğruna savaşılmaya istekli olmadığı bir şeyin ısıltısının peşinden koşmayı bırakmalıydım. Belki bu sahte ilişki arkadaşlığımızı geri getirecekti ama asla bundan fazlası olmayacaktı.

Caden, Lawson'la birlikte mutfakta yeniden belirdi. Doğruldu. "Hey, Law."

Yanıma geldi ve beni kucakladı. "İyi misin?" Başımı salladım.

"İyiyim."

Nash mutfağa doğru ilerlerken, "Bugün çocukları göle götüreceğini sanıyordum," dedi.

"Yarına ertelendi. Bu sabah Ramirez'den bir telefon aldım."

Midem daraldı. "Yangına neyin sebep olduğunu biliyorlar mı?"

Lawson kalçasını adaya yasladı. "Her şey çok ön hazırlık aşamasında. Resmi bulgular için birkaç hafta gerekecek."

"Ama bir şeylerden şüpheleniyor." Caden'ın sesi soğumuş, duygusuzlaşmıştı.

Lawson başıyla onayladı. "Yangının izlediği yolu takip ettiler ve görünüşe göre bir hızlandırıcı kullanılmış."

Nash küfretti ama Caden doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı.

"Biri evimi yakmaya çalıştı." Sesimdeki titremeyi gizleyemiyordum. Bu küçük zayıflık belirtisinden nefret ediyordum ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Güçlü kollar etrafıma dolandı, beni koza gibi sardı. Caden'ın vücudu benimkinden çok daha büyüktü. Sanki beni her şeyden koruyabilirmiş gibi hissediyordum. Ve ondan dalga dalga yayılan sıcaklık içimdeki bir şeyi yatıştırıyordu.

"Öyle görünüyor," dedi Lawson. "Rance ya da Gabe dışında sana kızgın olabilecek biri var mı?"

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Yani, eminim insanları kızdırmışımdır, ama bu trafikte birinin yolunu kesmek ya da The Brew'da son çöreği almak için çok aşırı."

Lawson başıyla onayladı. "Holt'un ekibi her şeyi araştırıyor ama sizden bir güvenlik detayını düşünmenizi istiyor."

"Hayır," diye kestirip attım. "Bir yabancının beni takip etmesine izin vermeyeceğim."

Nash bana sempatik bir bakış gönderdi. "İstilacı hissettirdiğini biliyorum ama biri evinizi ateşe verdi. Ya sen evde olsaydın?"

"Ben evde yokken yapmışlar," diye karşı çıktım.

Caden kaskatı kesildi. "Ayrılmadan önce alarımını kurmuştun. İçeri girememeleri gerekirdi."

Lawson'ın gözünün altındaki bir kas titredi. "Hayır, yapmamaları gerekirdi. Ama girdiler. Demek ki karşımızdaki her kimse güvenlik sistemlerini iyi biliyor."

Caden bana daha sıkı sarıldı. "Burada güvende olacak. Onaylı listede olmayan hiç kimse binaya giremez ve son teknoloji ürünü bir güvenlik sistemim var. Holt'un tavsiye ettiği Sutter Lake'teki Halo şirketini kullanıyorum."

Lawson yavaşça başını salladı. "Bu iyi bir başlangıç." Bana döndü. "Dikkatli olmalısın. Tek başına bir yere gitmek yok, özellikle de geceleri."

Duvarlar sanki etrafımı sarıyor, özgürlüğüm gözlerimin önünde yok oluyordu. "Dikkatli olacağım. Söz veriyorum."

"Olay yerinde iz bulunma ihtimali var mı?" Caden sordu.

Lawson, "Şu anda bunu yaşayan bir ekibimiz var," dedi.

Nash, "Umarım o ekipte Rance yoktur," diye homurdandı.

Lawson başını salladı. "Öyle değil. Bu işin soruşturma kısmında görevlendirilmemesini istedim."

Mideme kramp girdi. Rance'in benden nefret etmesi için bir sebep daha.

Harika. Lawson bakışlarımı karşılamak için başını eğdi. "Bu ciddi bir mesele, Grae.

Bu her kimse, olayları tırmandırıyor. Ve bir dahaki sefere mala zarar vermekle yetinmeyebilirler."

Söylemediği şeyi duydum. Bir dahaki sefere *bana* zarar verebilirlermiş.

OceanofPDF.com

GRAE

Kendi kendime mırıldanarak ızgaraya bir krep attım. Yemek yapmayan biri için Caden'ın şaşırtıcı derecede dolu bir mutfacı vardı. Geçen hafta boyunca bir çeşit rutine girmiştik. Her sabah kahvaltı hazırlıyordum, sonra Caden beni işe bırakıyor ve ofisine gidiyordu. Günün sonunda beni alırdı ve dışarıdan yemek alırdık. Sonra bir film ya da kötü bir televizyon seyrediyorduk ve sonunda kendi yatak odalarımıza gidiyorduk.

Caden ilgili ve sıcaktı ama aramıza bir duvar örmüştü. Ondan yıkmasını istediğim o yasak bölge. Bunun cevabı açıkça şuydu: Hayır.

Bunun ne kadar acı verdiğini düşünmemeye çalıştım. Her şeyin farklı olmasını ne kadar dilediğimi. İki seçeneğim vardı. Ya tamamen uzaklaşacaktım ya da onun verebileceklerini alacaktım.

Şimdi anlıyorum ki mesele Caden'ın vermek ya da vermemek *istediği* şey bile değilmiş. Bu onun fiziksel olarak ne yapabileceğiyle ilgiliydi. Ve eğer durum buysa, son parçasına kadar alırdım. Onu hayatımda bir arkadaş olarak tutacaktım. Zamanla, daha fazlası için umudumu yitirecektim.

Arkamdan ayak sesleri geliyordu ama arkamı dönmedim.

"Bunlar çikolatalı krep mi?"

Caden'ın sesindeki çocuksu umut beni sırttırdı. "Ev yapımı krem şanti ile."

"Bu kahvaltılarla şımaracağım." "Sanki zaten şımarık değilmişsin gibi," diye homurdandım.

Kıkırdadı. "Haklısın."

İki tabağa krep koydum ve birini ona uzattım. "Geri çekilme hazırlıkları nasıl gidiyor?"

Caden adaya geçti ve ikimiz de oturduk. "Güzel. Ahırda yeni bir personel ie aldım. Dn de ekiple birlikte kamp yerini kontrol etmeye gittim. Bence mkemmelenacak."

"Bu st düzey CEO'ları bir kamp gezisinde görmeyi çok isterdim." "Kesinlikle iyi bir gizli kamera ovu olabilir."

Kahvemden bir yudum aldım. "Onlar oradayken elaleye bir günlük yürüyüş yapmalısınız. Zirveye ulaştıklarında ilk takım kurma seanslarını yapabilirsiniz."

Caden bana baktı. "Bu harika bir fikir. Yorgunlarsa savunmaları dcektir."

"Aynen yle."

Taburesinde arkasına yaslandı. "Belki de gelip benim için alımalısın." Güldüm. "Bence birbirimizi öldürürüz."

Caden sırtıttı. "Hey, bir haftayı aşkın süredir birlikte yaşıyoruz ve tek bir cinayet girişimi bile olmadı."

Homurdandım. "Bu da benim inanılmaz itidalimi gösteriyor."

Caden baını salladı ama dudaklarında hâlâ bir glmsemi vardı.

"Bugünkü programında ne var?"

"Bu gleden sonra bir grubu Cedar Line patikasına götüreceğim." Sertleti. "Ofiste kalacağını sanıyordum."

Peçetemin kenarıyla oynadım. Olanlardan sonra Jordan kasabaya yakın bir yerde kalmamın iyi olacağını dnm, Caden ve kardeşlerim de bunu kabul etmişlerdi. "Bir hafta oldu. Başka bir şey olmadı. Hayatıma geri dönmem gerekiyor. Ve bu yalnız olacağım anlamına gelmiyor. Yanıma sekiz kişilik bir grup alıyorum."

Caden'ın çatalını tutuu sıkılatıka parmak eklemleri beyazlatı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Yüzümü ona döndüm. "Bu benim içim. Jordan beni sonsuza kadar yedekte tutamaz. Ve patikalarda olmayı, insanlara bölgeyi öğretmeyi özledim. Eğer buna geri dönmezsem, kafayı yiyeceğim."

"Uydu telefonunuz yanınızda olacak mı?"

"Tabii ki. Bir de çok tabancası ve ayı spreyi."

Caden'ın çenesi ileri geri hareket etti. "Grup kim?"

"Orta Batı'dan bir aile."

Caden ikna olmuş görünmüyordu.

Ona en iyi glmsememi verdim. "Babasının eski bir deniz komandosu olduğunu ylesem yardımı olur mu?"

Caden'ın gözleri parladı. "Ciddi misin?"

"Tüm misafirlerimizin biyografilerini alıyoruz, böylece fitness seviyelerini ve açık hava deneyimlerini biliyoruz. Sanırım gitmeye hazırım."

Caden bir an bana baktı, bakışlarında okunamayan bir şey vardı. "Sadece sana bir şey olmasını istemiyorum."

Hain kalbim göğsümde sekip duruyordu. "İyi olacağım." "Döner dönmez beni arar mısın?"

"Söz veriyorum."

JORDAN KAŞLARINI ÇATTI. "Sanırım ben de seninle gelmeliyim."

Çılgılık atacaktım. "İyi olacağım. Tüm teçhizatım yanımda ve onlar kolay bir grup."

Noel bana doğru ters ters baktı. "O haklı. Bu riski almaya değmez." "Caden gibi konuşuyorsunuz," diye homurdandım.

Eddie sırtıttı. "Aşık çocuk kendi başına dışarı çıkmadan memnun değil mi?"

"Geziye eski bir deniz komandosunun da katılacak olması çok yardımcı oldu." Eddie'nin kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

Jordan iç çekti. "Sanırım bu işleri biraz daha iyi hale getiriyor. Ama yine de gelmem gerektiğini düşünüyorum."

"Gelecek hafta için program yapman gerekiyor," dedim ona. "Ben giderim," diye teklif etti Eddie.

Jordan emin görünmüyordu.

"Sadece gün doğumu kayık gezisi yaptım. Gün için başka bir şeyim yok. Sahaya çıkmayı düşünmezdim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Yorgun olmalısın," dedim. Bana sırtıttı. "Öldüğümde uyuyacağım."

"Çocuklar. Ben iyi olacağım. Navy SEAL, hatırladınız mı?"

Jordan'ın çenesinde bir kas kasıldı. "İyi ama yarınki kano gezisine ben de seninle geliyorum çünkü o gezide deniz komandosu yok."

Bir nefes verdim ama başımı salladım. Tartışmanın bir faydası yoktu. Ve ben bu savaşlardan yorulmuştum.

Dışarıda bir kapı çarptı.

Eddie ayağa kalktı. "Görünüşe göre tur grubu burada. Hadi onları yükleyelim."

Eddie ve Noel ekipmanları yüklerken Jordan ve ben aileyi karşıladık. Aslında iki aileydi - bir grup teyze, amca ve kuzen - ve Cedar Ridge'de oldukları için çok heyecanlıydılar.

Jordan eşyalarımıza son bir kez bakarken ben ayı görmeyi uman iki kızla sohbet ettim. Sonra bana döndü. "Sanırım gitmeye hazırsın."

Grubumuza sıırttım. "Hadi dağa çıkalım."

Yürüyüş tam da ihtiyacım olan şeydi ve dağa çıkan bir gruba liderlik etmenin normallığı de öyleydi. Hırsızlığı, yangını... her şeyi unutabilirdim. Gruba çevremiz hakkında bilgi verirken ve onlarla evlerindeki hayatları hakkında sohbet ederken kayboldum.

Aşağı inip patika başına geri döndüğümüzde kendimi ailelerinin bir parçası gibi hissettim.

Annelerden biri olan Kathy bana gülümsedi. "Eğer Missouri'ye gelersen seni yürüyüşe çıkarabiliriz."

Kocası Mike, meşhur Deniz Komandosu, kıkırdadı. "Yine de bunun gibi manzaralarımız yok."

"Her gün bu dağlara uyanmak oldukça inanılmaz," diye itiraf ettim. Ve bunu hatırlatmak hiç de acı vermedi.

En küçük kızları Cindy elini benimkinin içine soktu. "Büyüdüğümde yürüyüşlere liderlik etmek istiyorum. Bunu her gün yapabilirim."

Kathy güldü. "Bütün fen derslerine çok çalışman gerekecek. Grae'nin bize öğrettiği tüm bitkileri düşünün."

Cindy bir an kaşlarını çatı ve sonra başını salladı. "Yapabilirim."

Mike sıırttı. "Eğer kızım senin sayende fen dersinden A alırsa, sana madalya göndereceğiz."

Patika başına vardığımızda güldüm. "Bazen o can sıkıcı derslerin pratik uygulamalarını görmeniz gerekir."

Otoparkı geçerken adımlarım duraksadı. Yolcu minibüsünde doğru olmayan bir şeyler vardı. İşte o zaman onu gördüm. Her bir lastik kesilmişti ve biri her bir camı kırmıştı. Ama otoparktaki diğer araçlara kimse dokunmamıştı. Sadece benimkine.

CADEN

"Bugün sana neler oluyor?" Clive'in inzivası ve Clara Vakfı galasının sessiz müzayede öğeleri için son ayrıntıları gözden geçirirken Jalen masamın karşısındaki tüneğinden sordu.

Telefonuma bakarken yüzümü buruşturdum. Grae'nin tek başına seyahate çıkması fikrinden nefret ettiğim için sabahtan beri gergindim. Beni onunla gitmekten alıkoyan tek şey, hayatının kontrolünün onun için ne kadar önemli olduğunu bilmemdi. "Ben iyiyim."

Jalen meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

Koltuğumda kıvrınma isteğime karşı koydum. "Grae'nin yürüyüş gezisinden döndüğünü duymayı bekliyorum."

Yüzüne bir sırıtma yayıldı.

"Kapa çenen," diye mırıldandım.

Jalen'in gülümsemesi daha da genişledi. "Seni böyle görmek güzel. O senin için iyi."

Sözleri beni daha da kasılmış hissettirdi, sanki tenim bedenime dar geliyordu.

Jalen'in yüzündeki eğlence biraz azaldı. "Birini önemsemek seni zayıf yapmaz."

İçimdeki her şey duruldu. "Bunu biliyorum."

"Öyle mi? Çünkü son altı yıldır oturduğum yerden, insanları kendinizden uzak tutmak için akla gelebilecek her şeyi yaptınız."

Tartışmaya başladım ama Jalen beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Beni yanlış anlamayın. Arkadaş canlısısın, hatta sıcaksın. Ama insanların geçmesine izin vermediğin görünmez bir duvar var. Bu sağlıklı değil. İnsanların seni

insanlar."

Bir an sessiz kaldım, kelimelerin yerine oturmasına izin verdim. Etrafımdaki insanları dışarıda tutarak onlara ne kadar zarar verdiğimi fark etmemiştim. Ama Nash ve şimdi de Jalen ile yaptığım konuşmadan sonra, zarar verdiğim çok açıktı. "Özür dilerim."

Söyleyebildiğim tek şey buydu. Bunun mümkün olup olmadığını bilmeden değişmek için söz verecek değildim. Yıllar geçtikçe insanları dışarıda tutmak içime işlemişti. Ve bu sınırları azaltma fikri beni paniğe sürüklemişti.

"Özür dilemenize gerek yok. Sadece Grae'nin başarabildiğini gördüğüm için mutluyum."

İçimde bir korku belirdi ama onu bastırıp sırtıtmaya zorladım. "Beni hemen evlendirmeye kalkma. Bu yeni bir şey."

Jalen kıkırdadı. "Sadece düğünü planlamana yardım edeceğime söz ver." Başımı salladım. Umutsuz vakaydı.

Masamdaki telefonum çaldı ve Grae'nin aramasını umarak açtım. Onun yerine ekranda Nash'in adını gördüm. Kabul tuşuna bastım. "Selam dostum." "Caden."

Sesindeki mizah yoksunluğu omurgamı dikleştirdi. "Neyin var?"

"Grae iyi."

Bu sözler tesellinin tam tersini sunuyordu. Onun yerine damarlarımda buz dolaştı. "Ne oldu?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

"Patika başındayım. Onlar yürüyüşteyken birisi Tatil Maceraları minibüsüne girmiş. Camları kırmış. Lastikleri kesmiş."

Çoktan ayağa kalkmış, ofisimden dışarı adım atıyordum. Bu bir zorla girme değildi; bu çok sinirlenmiş biriydi. "Yola çıkıyorum. Onunla mısın?"

"O iyi. Söz veriyorum. Her şeyden çok kızgın."

Bu yeterli değildi. Grae'yi kendi gözlerimle görmem, kollarımı ona dolamam ve kalbinin göğsümde attığını hissetmem gerekiyordu. Lobiye doğru ilerlerken koşu hızımı artırdım. "On dakika içinde orada olacağım. Onu yalnız bırakma."

Cipime koşup içine tırmanırken aklımdan milyonlarca düşünce geçti. Bu pislik pusuya mı yatmıştı? İzliyor muydu?

"Yapmayacağımı biliyorsun. Birazdan görüşürüz."

Telefonu kapattım ve motoru çalıştırdım. Yola çıkarken Grae'nin görüntüleri zihnimi doldurdu. Birlikte geçirdiğimiz bir ömrün anıları. Ama içinde çok fazla boşluk vardı. Onu dışarıda tutmak için çok çaresiz olduğumdan oraya koyduğum boşluklar. Çünkü bir korkaktım.

Dağ yolundan aşağıya, patika başına gittiğini bildiğim sapağa varana kadar hızla indim. Grae'ye. Yolculuğu, olması gerekenin neredeyse yarısı kadar bir sürede tamamladım.

Otoparkta frene bastığımda çakıl taşları uçtu. Cipimden atladım ve insan kümesine doğru ilerledim.

Uzun boylu, iri yarı bir adam hemen beni fark etti ve Grae'nin önünde duracak şekilde yer değiştirdi. Bu hareket Grae'nin yukarı bakmasını sağladı. Ona bir şeyler fısıldadı ve adam kenara çekildi.

Etrafımda dönen vahşi enerjiyi hissetmiş gibi görünen kalabalık dağıldı. Sonra Grae'nin alanına girdim, onu kollarıma aldım ve sıkıca tuttum.

Kollarını bana doladı, buna ihtiyacım olduğunu anlamış gibi görünüyordu. "Hey. Ben iyiyim. Söz veriyorum. Yaralanan tek kişi Betsy'ydi."

Bir parça geri çektim. "Betsy?"

Grae'nin ağzının bir tarafı yukarı kalktı.

"Minibüs." Onu kendime doğru çektim. "Hiç komik değil."

"Biliyorum." Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Şnitzel fana çarptığında şaka yapıyorum."

Grae'yi kendime yasladığımda titrediğimi fark ettim. İkimiz bu riskli rol yapma oyununu oynarken ne kadar çok duvar ördüğümün ya da onları ne kadar güçlendirmeye çalıştığının bir önemi yoktu. Savunmamın arkasına gizlenmişti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bir boğaz temizlendi ve kendimi Grae'ye olan bağlılığımı bırakmaya zorladım.

Lawson yüzünde okunamayan bir ifadeyle bizi inceledi. "G, minibüsün arkasında bir şeyler mi vardı?"

Başını salladı. "İçinde fazladan eşyalar olan bir teçhizat çantası ve yürüyüşlere getirmediğim çantam. İçinde yağmur ihtimaline karşı kıyafet değişimi, fazladan yiyecek ve bunun gibi şeyler var."

Ona bir çift eldiven uzattı. "Onları gözden geçirmeni ve hiçbir şeyin eksik olmadığından emin olmanı istiyorum."

"Elbette." Grae eldivenleri giydi ve olay yeri teknisyenlerinin işlem yaptığı minibüse doğru giderken onu takip ettim.

Önümüzdeki manzarayı görünce içim daraldı. Her yerde cam vardı. Minibüsün kaplamasında bile bazı ezikler vardı. Lawson'a baktım. "Bu gerçekten sinirlenmiş biri."

Gözünün altındaki bir kas kıpırdadı. "Uyuşturucudan aklını kaçırmış biri olduğunu tahmin ediyorum ama otoparkta dokunulmamış iki araç daha vardı."

Dehşet, sinsi ve mürekkepli bir bulut gibi içimi kapladı. "Bu hedeflenmişti."

"Öyle olduğunu varsaymak zorundayız."

Yaklaştığımızda Nash çenemi kaldırdı.

"Aradığınız için teşekkürler," dedim.

"Elbette." Elinde iki çantayla olay yeri teknisyenlerine doğru ilerleyen kız kardeşini gözleriyle takip etti. "Bu hiç iyi değil."

Lawson başını salladı. "Bunun muhtemelen Grae'ye erişimleri kesilen her kimse ona karşı bir tepki olduğunu söyleyebilirim. Caden'la birlikte kalıyor ve bu pisliğin geçemediği kapıların ardında. Çok kızgın."

Dehşetim mide bulantısına dönüştü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hata yapmış olmasını ummalıyız. Belki arkasında bazı parmak izleri bırakmıştır," dedi Lawson.

"Rance'le konuşacak mısınız?" Hırladım.

Lawson başıyla onayladı. "Buradan ayrılır ayrılmaz. Ama sadece ona odaklanamayız."

"Grae'nin hayatındaki herkesle görüşeceğiz. Bakalım etrafta olmaması gereken birilerini ya da doğal olmayan bir şekilde ona odaklanmış birilerini fark etmişler mi?" diye ekledi Nash.

Lawson'ın gözünün altındaki kas tekrar kıpırdandı. "Bu işin sonunun ne olduğundan emin değilim. Onu korkutmaya mı çalışıyorlar? Sadece dikkatini hastalıklı bir şekilde çekmek mi istiyorlar?"

Çenem ileri geri hareket etti. "Gabe ile konuşmalısın. Evindeki yangın için bir mazereti olduğunu biliyorum ama araba yangını konusunda emin değilim."

"Yapacağım," diye güvence verdi Lawson. "Ama hazırlıklı olmalısın. Bu hiç hoşuna gitmeyecek ve bunun acısını senden çıkarabilir."

"Kardeşimin gazabına alışkırım."

Lawson omzuma vurdu. "Özür dilerim, dostum."

Grae çantasının içindekilere bakarken doğruldu, yüzü solgunlaştı. Bilinçli olarak karar vermeden önce hareket ediyordum. "Sorun nedir?"

Bana bakarken soluk sarı saçları yüzünün etrafında dönüyordu. "Bu çantada fazladan bir kıyafet vardı."

Plastik bir tabakanın üzerine serilmiş eşyalara baktım. "Tam oradalar, değil mi?"

Grae zorlukla yutkundu. "İç çamaşırlarım. Gitmişler."

GRAE kanepede oturmuş, ellerini bir fincan çaya sarmıştı. Lawson ve Holt seçeneklerimizi tartışırken ben oturma odamda bir ileri bir geri volta atıyordum.

Holt, "Yarına kadar burada dört kişilik bir ekip kurabilirim," dedi. "Düşük profilli olabilirler."

Grae başını salladı. "Bir sürü koruma istemiyorum." "G," diye ısrar etti Nash.

"Hayır. Güvenlikli bir sitede kalıyorum. Tek başıma bir yere gitmemeyi kabul ediyorum ama korumalarım olmayacak."

Kaslarım o kadar gerilmişti ki taş gibi hissediyordum ama hareket etmeden duramıyordum. "Rance ne dedi?" Lawson'a sordum.

İç çekti. "Bu sabah balık tuttuğunu söyledi. Başka bir adam arabasını gölde görmüş ama kimse *onu* gerçekten görmemiş."

"Bunu yaptığını hayal bile edemiyorum," diye fısıldadı Grae.

Holt kız kardeşine döndü. "Bu bir saplantı. Akıl hastası biri. Ve bazı insanlar bu tür şeyleri saklamakta gerçekten iyidir."

Öne doğru eğildi, çayını bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı. "Bu durum herkese farklı gözle bakmama neden oluyor. Sokaktaki yabancılara bile. Acaba bunu yapanlar onlar mı?"

Kanepeye doğru yürüdüm, Grae'nin yanına çöktüm ve bir elimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim. "Onları bulacağız. Hayatını geri alacaksın."

Başını kaldırdı. "Kendimi tutsak gibi hissetmek istemiyorum."

Grae'nin söylemediği sözleri duydum. Zaten çok uzun zamandır böyle hissediyordu. Teşhisine rağmen hastalığıyla ve hayatıyla başa çıkabileceğini ailesine kanıtlamak için çok çalışmıştı. Şimdi bunu kaybediyormuş gibi hissediyordu. "Sen bir mahkum değilsin."

Lawson, "Biz sadece sizin güvende olduğunuzdan emin olmak istiyoruz," dedi. "Ama ne pahasına?"

Grae sordu.

Holt iç çekti. "Tamam. Şimdilik bir güvenlik ekibi kurmayı erteliyoruz ama iş yerinize kameralar yerleştirmek istiyorum. Jordan'la bu konuyu konuşacağım. Ve tek başına gezilere çıkmak yok."

Grae'nin omuzları çöktü. "Tamam."

Holt ayağa kalktı. "Bu parçaları yerlerine yerleştireceğim ve sonra gidip annem ve babamla konuşacağım. Çok korktular."

Grae yüzünü buruşturdu. "Onlara iyi olduğumu söyledim."

Lawson başını salladı. "Bu kızınızın başına gelseydi iyi olur muydunuz?"

"Hayır," diye mırıldandı.

"Onlara biraz merhamet gösterin."

Grae içini çekti ve koltuğunda arkasına yaslandı. "Onları daha sonra tekrar arayacağım."

Lawson başıyla onayladı ve sonra o, Nash ve Holt kapıya yöneldiler. Oturma odasından çıkarken onları takip ettim ve girişte kısa bir süre durdular.

Lawson döndü ve sert bir bakışla beni kıstırdı. "Bana onu yakaladığını söyle."

Kalbim kaburgalarımın çarptı. Grae bende miydi? Yıllar önce onu zar zor hayatta tutmuştum, neredeyse onu kaybediyordum.

Nash, Lawson'ı itti. "Eşeklik etme. Elinden gelen her şeyi yapıyor."

"Söylediğini duymak istiyorum," diye hırladı Lawson.

"Hayatımı onunkiyle gözümü kırpmadan takas ederdim." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Ama onlar ham gerçeklerdi. Grae'yi hayal kırıklığına uğratmamak için her şeyimi verirdim.

Lawson, Holt ve Nash sustular. Lawson bir an beni inceledi ve sonra başını salladı. "Tamam."

Lawson ve Holt araçlarına doğru ilerlerken Nash girişte bekliyordu. "İyi olacak mısın?"

Başımı sallayarak onayladım ama bu hareketin yalan olup olmadığından emin değildim. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Yapacağım."

Beni sert bir kucaklamanın içine çekti. "Ben senin arkadayım. Her zaman."

Nash'i bırakıp cipine doğru yürümesini izlerken göğsümde bir yanma hissettim. Önemsiyordu. Ve ben onu dışarıda bırakıyordum.

Kapıyı kapattım, sürgüyü çevirdim ve alarmı kurdum. Oturma odasına doğru yürüdüm. Grae'yi devasa cüssemın üzerinde gördüğümde neredeyse takılıp düşüyordum.

Seksiyonel. Arka pencereden çevredeki ormana bakarken o kadar küçük görünüyordu ki. Yüzündeki ifade neredeyse pes etmiş gibiydi.

Bu pisliğin onu incitmeye ne kadar kararlı olduğunu düşündükçe o tanıdık mengene kaburgalarını sıktı. "Sen iyi misin?"

Grae ayağa kalktı ve artık boş olan kupasını aldı. "Ben iyiyim." Ama sözlerinde hiç duygu yoktu.

Mutfağa geçti, fincanını çalkaladı ve lavaboya koydu. "Belki de uzanmalısın. Biraz dinlen."

Grae bana doğru döndü. "Kırılmıyorum."

"Öylesin demiyorum. Sadece kendine dikkat etmen gerektiğini söylüyorum-"

Göğsümü iterek beni bir adım geri atmaya zorladı. "Ben zayıf değilim. Parçalanmayacağım."

"Biliyorum-"

"Öyle mi? Çünkü bazen bana gözlerinin önünde parçalanmamı bekler gibi bakıyorsun. Ama bunu en iyi senin bilmen gerekir. Tip 1 olduğumda yıkılmadım. Ya da sen hayatımdan çıkıp gittiğinde ve lanet kalbimi kırdığında. Ve bir pislik beni korkutmaya çalışıyor diye de kırılmayacağım."

Grae'nin göğsü her kelimeyle birlikte inip kalkıyordu ama ben olduğum yerde donup kalmıştım.

Tek duyabildiğim kafamın içinde tekrar tekrar "*lanet kalbimi kırdı*" oldu.

Vücudum beynimden önce tepki verdi. O kadar hızlı hareket ettim ki, denesem bile kendimi durduramazdım. Birkaç adım atmıştım ki, Grae'nin üzerindeydim. Yüzünü kendime çekerken ellerim saçlarına dolandı.

Dudaklarım ezici bir açlıkla onunkilerle buluştuğu an, umutsuzca ayakta tutmaya çalıştığım tüm duvarlar yıkılıp toz oldu. Artık aklımda hiçbir şüphe yoktu. Mahvolduğumu biliyordum. Ama umurumda değildi.

OceanofPDF.com

GRAE

CADEN, damarlarımı ısıtan vahşı bir ihtiyaçla ağzımı aldı. Yanıyordu. Ama bu acı sadece içimde akan zevki körükledi.

Dili talepkâr patlamalarla benimkini okşadı ve ben de aldığım kadar iyi verdim. Alt dudağını ısırdım, sessizce daha fazlasını istedim. Her şeyini.

Caden beni kaldırırken ağzımın içinde hırladı ve bacaklarımı beline doladım. Sonra hareket etti, mutfaktan çıkıp koridorda ilerlemeye başladı. Nereye gittiğini görmeye çalışmaktan rahatsız olamadım; sadece bir yatağa doğru gittiğini umdum.

Her adımda içimdeki lezzetli sürtünme ateşleniyordu. Caden'ın baş döndürücü sıcaklığında boğulma ihtiyacıyla öpücüğü derinleştirdim.

Bir kapıyı iterek açtı ve kapı duvara çarptı. Bir saniye sonra beni yere indiriyordu.

Ayaklarım parkeye çarptığında onun kokusu etrafımı sarmıştı. Bu kokunun tam olarak nelerden oluştuğunu asla belirleyememiştim, sadece her zaman evim gibi hissettirmişti. Bunca zaman sonra şimdi onu koklamak, boğazımın arkasında bir yanmanın alevlenmesine neden oldu.

Caden geri çekildi, gözleri benimkilerle kilitlendi. O derinliklerde altın ateşi gördüm. Bu ihtiyacı bunca yıldır nasıl sakladığını bilmiyordum.

"Sana sahip olabileceğimi söyle."

Kalbim kaburgalarımın çarptı. "Evet."

Caden'ın parmakları atletimin eteğindeydi, onu yukarı ve başımın üzerine doğru çekiyordu. Sonra durdu, bakışları tenimde, sütyenimin içindeki göğüslerimin kabarıklığında, çıplak karnımda gezindi. Eli pompama gitti. "Seni incitmek istemiyorum."

Parmaklarım port bölgesine gitti, pompa tüpünün klipsini açtım ve kapağını kapattım. "Yapmayacaksın."

Caden dizlerinin üzerine çöktü ve dudakları karnımda gezinerek beni ürpertti. Limanımın etrafında öpücükler bıraktı. " ok güçlü."

Boğazımdaki o yanma geri gelmişti.

Caden'ın parmakları  ortuma ve i   amaşıırma takıldı ve tek bir hareketle onları aşağı çekti. Kalçalarımın tepesine bakarken dudaklarımdan  aşkın bir nefes kaçtı. " ok güzel."

Başparmağını merkezimde gezdirdi ve bacaklarım titredi.

Bir bacağımlı  ortumdan çıkardı, aynı anda  orabımı da çıkardı, sonra diğeriini çıkardı.

"Bacaklarını a ."

Yerimde kıpırdandım. "Caden..."

Bana bakarken o altın rengi ateş parladı. "Benden saklanma. Hepinizi istiyorum."

Sertçe yutkundum, bacaklarımı birbirinden uzaklaştırdım.

Caden'ın dili dışarı fırlayarak i  organlarımı ayırdı ve nefesim kesildi. Caden'la i lerin kolayına kaçmak yoktu; o sadece aldı. Dilinin her bir darbesi beni daha da yukarı çekiyordu. Dili klitorisimin etrafında dönerken iki parmağı içime kaydı.

Parmaklarım omuzlarına gömüldü ve yere yı ılacağımdan endişelendim. Caden'ın parmakları kıvrıldı ve duvarlarımın onun etrafında kenetlenmesine neden olan bir noktaya bastırdı.

"Uh-uh-uh. Henüz değıl." Sözcükler o sinir demeti boyunca hayali titreşimler gönderdi. Caden'ın eli, beni olmak istediğıim yerin kenarlarında dolaştıran bir ritimle içime girip çıkıyordu.

"Lütfen," diye nefes aldım.

"Neye ihtiyacın var,

Gigi?" "Daha fazlasına."

Klitorisime karşı kıkırdadı, o dil daireler çiziyor ama ona ihtiyacım olduğı yerde duruyordu. "Neyin daha fazlası?"

Caden'a baktım, yüzü kalçalarımın arasındaydı. Bu görüntü içimdeki o görünmez kordonu döndürdü ve inanılmaz derecede sıkılaştırdı. "Senden biraz daha."

Gözleri yine altın rengine parladı. İhtiyacı olan tek şey buydu. Caden'ın parmakları tekrar kıvrıldı ve dili bastırırken dudakları sinir demetinin etrafında kapandı.

Etrafımdaki her şey bir ışık ve renk sarmalında parçalandı. Bacaklarım o kadar sert titriyordu ki Caden'ın kolu bacaklarımın etrafına dolandı ve beni tutup kaldırdı. İçimden dalga dalga hisler geçti. Tam tükendiğimi düşünürken, bir diğeri tepeye çıktı ve neredeyse beni altına alıyordu.

Sonunda Caden beni yatağa geri yatırdı, parmakları bedenimden kaydı. Ayağa kalktı, bana baktı ve parmaklarını yalayarak temizledi.

"Bundan daha tatlı bir şey düşünemiyorum."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve oturmaya çalışarak gömleğine uzandım.

Caden sırttı. "Bir şeye ihtiyacın var mı, Gigi?"

Düğmeli pantolonunu pantolonundan çekip çıkardım.

"Bu. Çıkar." Kıkırdadı. "Memnuniyetle."

Caden'ın parmakları düğmeleri üstten ilikledi, ben de alttan. Ortada buluştuğumuzda gömleği yırttı. Ellerim hemen kemerine gitti, kemerini çözüp serbest bıraktı.

Ayakkabılarını tekmeleyerek, pantolonunu ve boxer külotunu çıkararak elimden kurtuldu. Ve sonra önümde duruyordu, aramızda havadan başka bir şey yoktu.

Yardım edemedim ama onu içime çektim. Bu anı çok uzun zamandır hayal ediyordum ama yine de beynimin hayal edebileceği her şeyden daha iyiydi. Hafifçe bronzlaşmış teni, kesilmiş kasların üzerinde gerilmişti. Gözlerim belirgin omuzların üzerinden, üzerinde sadece bir tutam saç olan göğsüne doğru ilerledi. Sonra karın kaslarının çıkıntılarına ve dilimle izlemek istediğim bir V kasına indi.

Ben ona bakarken Caden'ın siki sarsıldı. Hırladı. "Beni bir ergen gibi boşaltacaksın."

Bana doğru yaklaşırken bakışlarım yüzüne sıçradı. Eğildi, parmakları spor sütyenime yapıştı. "Her şeyini hissetmem gerek."

Caden sütyenimi başımın üzerinden çekip uçurdu. Sonra beni yatağa geri itti ve vücudumu kendi vücuduyla kapladı. "Kahretsin. Prezervatif."

Parmaklarım omuzlarına saplandı. "Hap kullanıyorum."

Durdu, gözleri benimkileri arıyordu. "Dönmeden hemen önce bir kontrolden geçtim ve o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım. Emin misin?"

Başımı salladım. Aramızda bir şey olmasını istemiyordum. Bunun Caden ve benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onunla sadece bu çalıntı anı, her şeyin bu tek parıltısını yaşayacaksam, hepsini deneyimlemek istiyordum. "Eminim."

Caden'ın eli yanağımı kavrayıp çenemi okşarken gözleri parladı. "Gigi..."

Bacaklarım onun etrafına dolandı ve o da girişime çarptı. İçimdeki her şey onun için haykırıyordu. Bana verebileceği her şey için.

Caden uzun bir süzölüşle içeri kaydı. Sessiz bir nefesle ağzım açık kaldı. Hiç bu kadar dolgun hissetmemiştim, hem de en iyi şekilde. Acıdan biraz uzaktı ama yine de bir şekilde mükemmeldi.

Caden'in büyüklüğüne, hissine, her şeyine alışmaya çalışırken ona tutundum. "Gigi," diye tekrar fısıldadı.

"Daha fazla."

Caden'a iki kez söylememe gerek yoktu. Hareket etmeye başladı, önce sığ, test edici itişler ve sonra daha derin. Kalçalarım onunla buluşmak için kalktı. İkimizin bir araya gelmesiyle ilgili bir şey tamamen benzersizdi - sadece bize ait olacak bir yol.

Bedenlerimiz birbirleriyle kimsenin anlayamayacağı gizli bir dilde konuşuyordu. Ellerle, ağızlarla ve çok daha fazlasıyla.

Caden daha derine iterken sırtım kamburlaştı. Duvarlarım titredi. "Caden..."

Ne istediğimden emin değildim ya da kendime bunun gerçek olduğunu söylemek için sadece onun adını söylemem mi gerekiyordu.

Bu onun içindeki uhrevi bir şeyi serbest bıraktı. Hızını artırdı, açısını değiştirdi, böylece onunla birlikte uçuşumun kenarına doğru yelken açmaktan başka çarem kalmadı. Caden bir çığlık atarak içime doğru eğildi ve bir his çağlayanı halinde kendini içime boşalttı.

Ona sarıldım, zevkin her zerresini kavradım, asla bırakmak istemedim.

Nefes almak için mücadele ederken Caden'ın alnı benimkine yaslandı.

"Gigi..."

Bir parça geri çekilip gözleri benimkileri ararken paniğe kapıldım. Olabilecekler için hazırlandım. Bana bunun bir hata olduğunu söylemesi için.

"Artık senden uzak kalamam. Denedim. O kadar çok denedim ki içimdeki bir şey öldü. Ama artık bunu yapamam."

"Neden?" Fısıldadım.

O muhteşem ela gözlerinde korku parladı. "Seni kaybetme düşüncesine dayanamadım."

Parmaklarım pazılarının etrafında sıkılaştı. "Ben buradayım. Her zaman buradaydım. Beni istemediğini sanıyordum."

Caden başını salladı ve gözlerinde çok büyük bir acı gördüm. "Seni olması gerekenden çok daha uzun süredir istiyorum. Bunu saklamaya, bastırmaya çalıştım. Ama

sadece bir kişi bana sahip oldu. Sen."

OceanofPDF.com

CADEN

Bir elimi direksiyonda, diğeri Grae'nin kalçasında tuttum. Ona dokunmadan duramıyordum. Belki de uzun zamandır kendimi tuttuğum içindi. Belki de derisinin hemen altında uğuldayan bir uyuşturucu olduğu içindi. Nedeni önemli değildi.

Başparmağım teninde ileri geri gezinirken Grae başını koltuğa yasladı. İpek kadar pürüzsüzdü. Bu hissin içinde kendimi kaybedebilirdim.

Ona bir göz attım. "Hâlâ arkamı dönebilirim."

"Seks için işi kaçırmamanın geçerli bir mazeret olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı, dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu.

"Bence bu son derece geçerli bir mazeret."

Grae homurdandı. "Erkekler."

"Hey, bütün gün mavi taşaklarla uğraşmak zorunda kalacağım."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu sabah iki kez seks yaptık. Ve seni duşta boşalttım."

Koltuğumda kıpırdandım. "Beni mavi top diyarına götürecek olan o lanet olası duş görüntüsü."

Grae kahkahaya boğuldu. "Pardon?"

Bir trafik ışığında durdum ve onu öpmek için eğildim. "Hayır, değilsin."

Tanrım, bu tat. Dilimde başka bir şey olsun istemiyordum.

Grae ağzımın içinde inledi.

Bir korna sesi duyuldu ve ayrıldık.

Arkamızdaki eyalet dışı plakalı arabaya baktım - sabırsız turistler. "Tüh," diye mırıldandı Grae.

Tatil Maceraları'nın önüne yanaştım ve cipimi park ettim. "Bana bugünü tekrar anlatır mısın?"

Gözlerime baktı, içinde bir parça endişe vardı. "Bir kano grubuyla çıkıyorum ama Jordan da benimle geliyor ve hemen buradan ayrılıyoruz. Sadece iki saatlik bir yolculuk. Aksi takdirde ofiste olacağım."

"Ve birisi tüm zaman boyunca seninle mi olacak?" Bastırdım.

"Law Jordan'la konuştu. İkisi de işlemek dışında yalnız kalmayacağımı açıkça belirttiler."

"Bu şaka yapılacak bir şey değil."

Grae konsolun karşısına eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Mizah benim başa çıkma yöntemim, hatırladın mı?"

Onu tekrar öptüm. "Roan seni alacak mı?" "Evet.

Durum değişirse seni ararım."

Kendimi onu bırakmaya zorladım ve koltuğumda geriye yaslandım. "Kontrol et, tamam mı? Bu beni daha iyi hissettirecek."

"Bunu yapabilirim. Sen sadece inzivaya ve galaya odaklan. İnsanlar yakında gelecek."

Grae haklıydı. Kafamı oyuna vermem gerekiyordu. Jalen ve benim milyonlarca detayın üzerinden geçmemiz gerekiyordu. "Ben hallederim."

Cipimden inerken sırtıttı. "İstedğini biliyorum. Ama Gabe'e sözlerini yedirdiğin anın görüntülerini almaktan çekinmeyeceğim."

Kıkırdadım. "Bakalım Jalen bir video çekebilecek mi?"

Grae el salladı ve ofise yöneldi. Sokağa çıkmadan önce onun Noel'le güvenli bir şekilde konuştuğunu görene kadar bekledim. Ona göz kulak olduklarını bilsem bile, arabayla uzaklaşmak acımasızcaydı. Sanki tüm iç organlarımı bedenimin dışında bırakıyordum. Ama yine de kendimi bunu yapmaya zorladım.

ETKİNLİK PLANLAYICIMIZ Erika, büyük salondaki dört masadan birinin etrafında dolaştı. "Bu birinci seçenek. Ben buna geleneksel görünüm diyorum."

Ortam tam da bir gala için beklediğiniz gibiydi: pırıl pırıl gümüşler, kristal cam eşyalar ve beyaz porselenler. Sıkıcı ve beklenen.

"Tam da ihtiyacımız olan şey bu," dedi Gabe başıyla onu onaylayarak.

Erika ona kibar bir gülümseme verdi. "Beğendiğinize sevindim ama değerlendirmeniz için üç seçeneğimiz daha var."

Gabe kaşlarını çattı. "Eğer zamanımızı boşa harcamak istiyorsan, tamam."

"Şimdi, Gabe," diye azarladı annem. "Erika bu işe çok emek verdi. Bakalım başka neler bulacak."

Erika anneme gülümsedi. "Burası daha çok art deco bir görünüme sahip."

O masada renk patlamaları olan siyah-beyaz bir motif vardı. Daha ilginçti ama tatil köyünün havasına uymadığını düşündüm.

"Bu eğlenceli olurdu ve Clara parlak renkleri severdi," dedi annem hüznle. "Ama Miami'deki evimiz için daha uygun olabilir."

Erika başını salladı. "Bunu görebiliyorum."

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım. Ekranı bir fotoğraf doldurdu. Grae'nin kanosundaki bir selfie'siydi.

GIGI

Herhangi bir su samuru tarafından kaçırılma
teşebbüsü rapor edilmedi.

Başımı salladım ama dudaklarımda bir sırıtiş belirdi.

"Bu Grae olamaz, değil mi?" Annemin sesinden zevk akıyordu.

Telefonumdan başımı kaldırdım. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sadece o yanıdayken böyle gülümsüyorsun."

Gözlerim parladı.

Annem omuz silkti. "Onun senin için özel olduğunu hep biliyordum. Sizi ayıran şeyin ne olduğunu sonunda çözmüş olmanıza sevindim."

"Bunun için zaman kaybetmeyi bırakabilir miyiz? Caden'ın nihayet bir ilişkiye başlaması sanki ikinci kez olacakmış gibi davranıyorsun."

Annem kaşlarını çattı. "Kardeşin için mutlu olmanın zamanı boşa harcamak olduğunu sanmıyorum."

"Her şeyi berbat edecek. Caden hiçbir şeyi ciddiye almaz. O yüzden düğünü şimdi planlamaya kalkma."

Annemin elleri iki yanında gergin bir şekilde çırpınmaya başladı.

"Gabriel..." "Bize bir sonraki lanet masayı göster," diye tersledi.

Erika onun ses tonu karşısında sıçradı. "Elbette. Ben buna doğal görünüm diyorum. Masa örtüleriyle ortamımıza ait unsurları bir araya getirmenin hoş olabileceğini düşündüm. Göl renklerinde suluboya peçetelerimiz, rustik ahşap isim kartlarımız ve orman için yeşil patlamalarımız var."

Boğazımı temizledim. "Bu Clara'ya tam uyuyor. Belki Clara'nın Tepeler'de çekilmiş bazı gayriresmi fotoğraflarının baskılarını alabiliriz. İnsanlara neden bağış yaptıklarını hatırlatır."

"Bu harika bir fikir Caden," dedi annem. "Elimde kullanmak istediğim bir sürü fotoğraf var."

"Tabii ki onun fikrini kabul edeceksin," diye alay etti Gabe.

"Babam bundan nefret edecek." Annemin elini tuttum ve sıktım.

"Sorun yok."

"Öyle değil," diye fısıldadı. "İkinizin neden geçinemediğini anlamıyorum."

Suçluluk duygusu pençelerini geçirdi. "Sadece iş yüzünden stresli. Bunu kişisel olarak algılamıyorum."

"Siz ikiniz fısıldaşmaya devam mı edeceksiniz, yoksa gerçekten biraz iş yapabilir miyiz?" Gabe kırptı.

Annemin eli benim elimde titredi.

"Yeter, Gabe," diye bağırdım.

Alay etti. "Seçilmiş evlatmışsın gibi davranmayı bırak. Bıktım artık bundan. Benden daha iyi değilsin. Sen New York'ta yaşarken ben burada kışımı yırtarak çalışıyordum."

"Çalışıyordum," diye homurdandım.

"Saçmalık."

"Kes şunu," diye bağırdı annem, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Kes şunu."

İkimiz de tek bir kelime daha edemedi, o büyük odadan çıkıp gitti.

Gabe'e döndüm. "Benden nefret ettiğini biliyorum ve bu sorun değil. Ama onun yanındayken en azından öyleymiş gibi davranabilirsin. Zaten bir kızını kaybetti. Büyük, mutlu bir aile olmamamız onu öldürüyor."

Gabe güldü ama gülüşü buz gibiydi. "O senin umurunda bile değil. Sen sadece Tepeler'in kontrolünü ele geçirebilmek için uslu çocuğu oynamak istiyorsun." "Sanırım burada kendinden bahsediyorsun."

Gabe beni sert bir şekilde itti. "Ben bu ailenin mirasını önemsiyorum. Senin aksine. Bu tesisin kontrolünü ele geçirirsen, her şeyi olduğu gibi bunu da mahvedersin."

Başka bir şey söylemeden büyük odadan hışımla çıktı.

Etkinlik planlayıcıma dönerken takım elbisemin ceketini düzelttim. "Özür dilerim, Erika."

Empati yüz ifadesini doldurdu. "Ben de senin için üzgünüm."

Kulaklarımda kan uğuladı. İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Basit bir ağgözlülük müydü, yoksa onu bana karşı kıskırtan başka bir şey mi vardı? Ama bir şeyden emindim: Kardeşimin gözlerinde gerçek nefretin titreştiğini görmüştüm.

GRAE

"BENİ ALDIĞINIZ İÇİN TEŞEKKÜRLER," dedim sırt çantamı Roan'ın kamyonetinin tabanına bırakıp emniyet kemerimi bağlarken.

Sadece homurdandı ve motoru çalıştırdı.

İkinci en büyük kardeşime baktım. Yıllar içinde onun yüz ifadelerini okuma konusunda uzmanlaşmışım. Sözleri bu kadar az ve seyrekken öyle olmak zorundaydım. "Neyin var?"

Roan trafiğe girerken gözlerini yoldan ayırmadı. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Roan'la ilgili bir şeydi bu. Konuştuğunda kelimelerini dikkatle seçerdi. "Senin için endişeleniyorum."

Kalbim sıkıştı. *Kahretsin*. Tüm bunların Roan'ı nasıl etkileyebileceğini düşünmemiştim. Tüm kardeşlerim arasında en sert dış görünüşe sahip olmasına rağmen en hassas olan oydu. Belki de dünyayı çok iyi gözlemlediği ve her şeyi omuzlarına aldığı için, ama o tam anlamıyla bir empatiydi.

"Ben iyiyim," dedim usulca. "Dikkatli davranıyorum. Ve Caden'la kalmak, gülünç derecede aşırı bir güvenlik sisteminin arkasında olduğum anlamına geliyor."

Peaks'in sadece korumalı kapıları değil, aynı zamanda arazide devriye gezen insanları da vardı. Misafirleri milyarderlerden ünlülere ve dünya ileri gelenlerine kadar uzanan bir yelpazede yer aldığına buna mecburdular.

Roan'ın bakışları bana kaydı. "Nasıl gidiyor?"

Ağzım kıvrıldı. "Erkek arkadaşım hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Nefesinin altından anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

Sadece güldüm. Roan'ın kız kıza konuşmak istemesi alışık olduğum bir şey değildi. "Bu iyi. Gerçekten iyi."

Sesimdeki gülümsemeyi engelleyemedim.

Roan bir dur işaretinde yavaşladı ve beni daha dikkatli inceledi. "Buralarda mı takılacak?"

Bu soru karşısında midem bulandı. "O kadar ileri gitmedik. Her şeyi teker teker ele alıyoruz."

Roan homurdandı. "Yaralanmanı istemiyorum."

"İlişkiler bir noktada incineceğinizi neredeyse garanti eder. Hayat bu."

"İnsanların kendilerini neden bu duruma soktuklarını anlamıyorum," diye mırıldandı. "Aptalca."

Kardeşıme baktım. O kadar nazikti ki -herkesin bekleyebileceğinden daha nazik- ve hayatına kimseyi almamaya bu kadar kararlı olması kalbimi kırıyordu.

"Bazen, kendimizi potansiyel acıya ne kadar açıyorsak, neşeye de o kadar açtığımızı düşünüyorum. Biri olmadan diğerine sahip olamazsınız."

Tepeler'e giden yola saparken Roan'ın direksiyonu tutuşu sıkılaştı. "Bende bolca neşe var."

Ama bundan o kadar emin değildim. Roan'ın iyi şeyleri olmadığından değil. Vardı. Ailemiz, sevdiği bir işi ve sığınağı olan bir evi vardı. Ama yalnız olmadığını hayal bile edemiyordum. Bu da göğsümün derinliklerine bir sızı yerleşmesine neden oldu.

Bir güvenlik görevlisi dışarı çıkarken Roan kapı girişinde yavaşladı.

"The Peaks'e hoş geldiniz. Kayıtlı bir misafir misiniz?" diye sordu güvenlik görevlisi.

Roan'ın kamyonetinin kabinine doğru eğildim. "Caden Shaw ile kalıyorum." Ona kimliğimi uzattım.

"Bayan Hartley. Tekrar hoş geldiniz." Bakışları Roan'a kaydı. "Kimliğinize de ihtiyacım olacak efendim. Sadece listede olduğunuzdan emin olmak için."

Roan homurdandı ve ona ehliyetini uzattı.

Adam bir tablete baktı ve sonra başını salladı. "Lütfen, devam edin."

Kapı anında açılmaya başladı.

Roan camını açarken alay etti. "Kapa çeneni," diye mırıldandım.

"Çok süslü."

"Burası bir tatil köyü," diye savundum.

Roan sadece başını salladı ve sürmeye devam etti.

Birkaç dakika sonra Caden'ın evine yanaşıyordu. Kamyonetini park etti ve sonra beni kucaklayarak şok etti. "Lütfen

dikkatli olun."

Roan'a tekrar sarılırken boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sarılacağım. Söz veriyorum."

Bir saniye sonra Roan beni serbest bıraktı. "Bana ihtiyacın olursa ara." "Ararım." Çantamı aldım ve kamyonetten dışarı kaydım.

Merdivenlerden yukarı çıkarken Caden'ın bana verdiği anahtarı çıkardım ve kapıyı açıp içeri girdim. "Benim."

Alarm öttü ve aceleyle kodu girdim. Kapıyı arkamdan kapattım, kilitledim ve güvenlik sistemini yeniden çalıştırdım.

"Caden?"

Cevap vermedi ama G-Wagon'unu yolda görmüştüm, bu yüzden evde olduğunu biliyordum. Belki de alt katta egzersiz yapıyordu.

Koridordan geçip oturma odasına yöneldim ve kısa bir süre durdum.

Caden geniş koltukta oturmuş, arka pencereden dışarı bakıyordu. İfadesinde yenilgiden ve belki de sağlıklı bir dozda kederden başka bir şey yoktu.

İçimdeki her şey daraldı. "Caden?"

Yüzünü bana döndü, gözlerinin etrafında gergin çizgiler vardı. "Hey, Gigi."

Odayı geçtim, kanepeye çöktüm ve çantamın yere düşmesine izin verdim. "Ne oldu?"

Caden başını salladı. "Hiçbir şey. En azından yeni bir şey yok." Öfke karnımın derinliklerinde alevlendi. "Baban mı, kardeşin mi?"

"Gabe. Etkinlik planlayıcısıyla bir toplantı sırasında saçmalamaya başladı. Annem o kadar sinirlendi ki ağlayarak kaçtı."

Tanrım, o adamı yumruklamak istedim. "Özür dilerim."

"Bunu yapmaya devam edebileceğimi sanmıyorum. Sanırım burada olmam işleri daha da kötüleştiriyor."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Gitmek mi istiyorsun?"

Caden o zaman bana baktı. "Bu yapmak istediğim son şey."

Paniğimi bastırdım ve elini tuttum. "Sence başka bir iş bulmayı düşünmenin zamanı geldi mi?"

Bunu söylemek beni öldürüyordu çünkü bu işin onun Cedar Ridge'de kalmasına izin verme şansının yok denecek kadar az olduğunu biliyordum. Peki bu bizim için ne anlama geliyordu?

Caden'ın eli benimkinin etrafında sıkılaştı. "Bunun için çok uzun süre savaştım."

Babamı gururlandırmak için. Clara'yı gururlandırmak için."

Başparmağım elinin arkasında bir sonsuzluk sembolü çizdi. "Clara'nın seninle gurur duyacağını biliyorsun. Ama bu hiçbir şeyden dolayı değil.

herhangi bir otelle yaptığınız. Bunun nedeni sizin gibi bir adam olmanız. Nazik, sadık, şefkatli."

Caden'ın parmakları benimkilerin etrafında titreşti.

Derin bir nefes aldım. "Ama babandan bunu görebileceğini hiç sanmıyorum. Dünyayı nükleer bir felaketten kurtarabilirsin ama o yine de sende bir hata bulur."

Caden'ın dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Artık bir süper kahraman mıyım?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Seni parçalara ayırmak için yaşıyor ve ona izin vermen beni öldürüyor."

Caden'ın çenesi sertleşti. "Yeterince çabalarsam, benden beklediği gibi bir adam olursam-" diye düşünüp duruyorum.

"Siktir et onu!" Tersledim. "Bu sadece onun gibi olacağın anlamına gelir ve bu da iyi bir insan olamayacağın anlamına gelir. Sen onun olabileceğinden çok daha iyisin ve bunu kaybetmeni istemiyorum."

Caden yüzümü ellerinin arasına alarak yer değiştirdi. "Daha iyi bir adam olmak istememi sağlıyorsun."

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Daha iyi olmaya gerek yok. Sen zaten en iyisisin."

Kollarını bana doladı. "Dışarıda başka neler var diye bakmaya başlayacağım."

Boğazımdaki kuruluğa karşı yutkundum. "Güzel."

"Bir yolunu bulacağız, Gigi. Sana daha yeni kavuşmuşken seni kaybetmeyeceğim." Onun kucağına gömüldüm. "Ben de seni kaybetmek istemiyorum."

BİP SESİ beni uykumdan uyandırdı ve Caden'ın kucağında inleyerek yer değiştirdim.

"Saat kaç?" diye homurdandı.

Doğrudum ve telefonuma uzandım. Glikoz monitörümünden gelen bir uyarı ekranda parladı. *Hay aksi.*

Ayaklarımı yatağın kenarına doğru salladım.

Caden oturdu, anında alarma geçti. "Sorun nedir?"

"Kan şekeri düşme eğiliminde. Biraz meyve suyu almam lazım." Hızla ayağa kalktı.

"Benimle kalkmana gerek yok."

Gözleri endişeyle doldu. "Tabii ki biliyorum."

Onu terslememek için başparmağımın tırnağını işaret parmağımın üzerine bastırdım. "Ben buna alışkınım. Önemli bir şey değil."

Ama Caden yine de beni mutfığa kadar takip etti. Kan şekeri düşerken telefonum tekrar uyarı verdi. Hızımı artırdım ve buzdolabından portakal suyunu aldım.

Caden elinde bir bardakla bekliyordu, ben de doldurdum.

"Ne yapabilirim?" diye sordu, sözlerini endişe kaplamıştı. "Bana bir protein barı getirebilir misin?"

Başını salladı ve kilerde kayboldu.

Meyve suyunu yudumladım.

Caden çubuğu açtı ve bana uzattı. "Bu ne işe yarayacak?"

Bir ısırık aldım ve çiğnedim. "Meyve suyundaki şekerin anlık sarsıntısına ihtiyacım var ama bu yağ ve protein içerdiği için emilimi yavaşlatmaya yardımcı olacak."

Alarmım tekrar çaldı ve küfürsüz bir şeyler mırıldandım.

Tezgâhın kenarını kavradı. "Belki de hastaneye gitmeliyiz."

Başımı salladım. "Bu bazen olur. Umarım kontrol altına alabilirim."

"Umarım mı?" Caden dişlerini sıktı.

Yüzümü buruşturdum. "Bazen kırılması daha zor bir döngüye giriyorum. Ama pompayı almamın bir nedeni var."

"Ama belli ki işini yapmıyor," diye homurdandı.

Protein barından bir ısırık daha aldım. "Öyle. Vücudum bazen dengesini kaybediyor."

Caden'in çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Biz mi?"

O ela gözlerde kızgınlık titreşiyordu. "Sen ve ben. Biz bir takımız. Bununla başa çıkman için seni yalnız bırakmayacağım."

Gözlerimin arkasında basınç oluştu. Hayatımın büyük bölümünde hastalığımla tam olarak böyle başa çıkmıştım. Yalnız başıma. Çünkü insanların içeri girmesine izin verdiğimde, en iyisini bildiklerini düşünerek etrafımda dolanmaya ve kontrolü ele almaya çalışıyorlardı. Ama Caden buradaydı, sadece yardım etmek istiyordu. Elinden geldiğince bana destek olmak istiyordu.

Boğazımı temizledim. "Şimdi yatağa dönüyoruz." Biraz şüpheli görünüyordu.

"Bir şey yapmam gerekirse alarmım beni uyandırır. Belki her ihtimale karşı bir bar daha alabilirim?"

Caden başıyla onayladı ve tekrar kilere daldı. Bütün kutuyla geri döndüğünde gülmekten kendimi alamadım.

Omuz silkti. "Üzülmektense güvende olmak daha iyidir."

İhtiyacım olabilir diye kendime bir bardak daha meyve suyu doldurdum ve yatak odasına geri döndük.

Yatağa tırmandık ve Caden beni kollarına çekti. İşte o zaman kaslarındaki titremeyi hissettim. Başımı kaldırıp ona baktım. "Sen iyi misin?"

Bana baktı, gözlerinde çok fazla duygu vardı. "Sana hiçbir şey o l a m a z ."

Bu sözlerdeki panik havası beni gerdi. "Ben iyi olacağım." Caden bana daha sıkı sarıldı. "Bana söz ver."

"Söz veriyorum." Ama bu sözlerin gerçekten bana ait olduğundan emin değildim.

OceanofPDF.com

CADEN

Grae'yi mısır gevreğini kaseye dökerken izledim. Telefonunda çalan şarkıya uyumsuz bir şekilde eşlik etmiyordu. Ayrıntılı bir kahvaltı hazırlarken mutfakta dans etmiyordu. Yavaş hareket ediyordu ve gözlerini çevreleyen koyu halkaları gözden kaçırmadım.

Şaşılacak bir şey değildi. Dün gece glikoz monitörüyle bir düzine farklı kez uyandık.

"Bugün doktorunuzu aramanız gerekiyor mu?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Eğer bu hafta yine olursa, yaparım. Ama bu tür şeyler sık sık olur."

Bağırsaklarım, sanki bir dövüşçü onunla on raunt yapıyormuş gibi büküldü. Grae dün gece kısa bir uyku çekerken, şeker hastasının kan şekeri çok düştüğünde neler olabileceğini Google'da araştırmak gibi bir hata yapmıştım. Nöbet geçirme, komaya girme ve hatta bazı durumlarda ölüm riski taşıyorlardı.

Avuçlarım terlemeye başladı ve kahve fincanımı daha sıkı kavradım.

"Bugün işten izin alabilirim ve dinlenebiliriz."

"Hayır. Senin geri çekilme işlerin var ve benim de işe gitmem gerekiyor."

Sertleştım. "Neredeyse hiç uyumamışsın ve berbat görünüyorsun." "Tanrım, teşekkürler."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Kendini iyi hissetmediğin çok açık."

Grae taburesinde dönerek bana doğru baktı. "Bununla daha önce de uğraştım. Sınırlarımı biliyorum. Bugün bir grubu dışarı çıkarmayacağım ama masa başında oturup idari işler yapabilirim. İhtiyacım olanı yediğimden emin olacağım ve bu gece erken yatacağım."

Arka dişlerim birbirine çarptı.

Uzandı ve bir avucunu yanağıma bastırdı. "Sınırlarımı bildiğim konusunda bana güven. Lütfen."

Sesinde beni teslim olmaya zorlayan bir çaresizlik vardı. Kollarımı ona doladım ve çenemi başına yasladım. "Bu benim için kolay değil."

"Biliyorum." Her kelimeye keder karışmıştı. "Seni incitiyor muyum?"

Ona daha sıkı sarıldım. "Hayır. Bu senin suçun değil. Sadece sana bir şey olması fikrine katlanamıyorum."

Grae geri çekildi. "Ama bana bir şey olacak. Hayat bu. Beni başıma gelebilecek her şeyden koruyamazsın." Onu nazıkçe kavramak için mücadele ettim.

"Ama sen de benimle birlikte yürüyebilirsin. Tıpkı benim seninle yürüyeceğim gibi."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım ve boynunu sıktım.

"Tamam." Grae öne doğru eğildi ve başını göğsüme yasladı. "Teşekkür ederim."

Kendimi onu serbest bırakmaya ve sohbeti daha hafif konulara çevirmeye zorladım. Grae'nin Aspen ve kızı Cady'yi bir kano gezisine götürme planından bahsettik. Sonra da Cady ve Charlie'yi atlarla birlikte bir gece kamp yapmaya götürmeyi önerdim. Bir süre kendimizi bu planın içinde kaybettik. Kolay ve normaldi ama zihnimin kenarlarındaki gölgelerin benimle alay ettiğini hissediyordum.

Kasabaya giden yol çoğunlukla sessizdi ve geçen her kilometre içimi daha da sıkıyordu. Grae'yi bırakıp gitme fikri beni öldürüyordu.

Tatil Maceraları kulübesinin dışındaki park yerine yanaştım ve cipimden indim. Aracın etrafında döndüm ve Grae'nin kapısını açtım.

Elimi tuttu. "İçeri gelmek zorunda değilsin."

Başının tepesine bir öpücük bıraktım. "Bir centilmen olmama izin ver." Grae'nin kaşları kalktı. "Centilmen, ha?"

Sırıttım. "En azından herkesin içinde."

Homurdandı ama yine de elimi tuttu.

Bu tür sevgi gösterilerinden hiç hoşlanmamıştım ama Grae farklıydı. Ona her an dokunmak istiyordum. Onun benim, benim de onun olduğumu tüm dünyanın bilmesini istiyordum. Bizi binaya doğru götürdüm ve ona kapıyı açtım.

"G!" Eddie bir ağız dolusu kahvaltı burritosunun etrafında selam verdi. Noel çenesini ona doğru kaldırdı ama gözleri bana dikilmişti.

Jordan kahve doldururken başını kaldırdı, gözlerini endişe kaplamıştı. "İyi misin? Pek iyi görünüyorsun."

"Uzun bir gece," diye mırıldandı Grae.
"Bugün biraz ağırdan almak ister misin?" diye sordu.
"Muhtemelen kötü bir fikir değil." Noel'e baktı. "Bugün benim yürüyüşüme çıkabilir misin?"
Başını salladı. "Elbette." Bakışları bana kaydı. "Ona daha iyi bakmalıyım."
Sertleştim.
"Noel," diye tersledi Grae. "Bu onun işi değil. Kan şekerim bütün gece alarm verirken yapabileceğim pek bir şey yok."
Noel ağzını kapattı. "Garip," diye şarkı söyledi Eddie.
Jordan boğazını temizledi. "Bugün benimle birlikte defterlere çalışabilirsin." "Elbette," diye mırıldandı.
Grae'yi kollarımın arasına aldım ve yüzündeki saçları taradım. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Eğer yorulursan gelip seni alabilirim."
"Tamam."
Ağızına uzun, yavaş bir öpücük kondurdum. "Akşam görüşürüz." Grae'nin gözleri biraz bulanıktı. "Bu gece."
Onu bıraktığımda herkesin bize odaklandığını fark ettim. Jordan sinirli görünüyordu, Noel çok kızgın görünüyordu ve Eddie kötü bir şey tatmış gibi görünüyordu. Ama umurumda bile değildi. Etrafta olmama alışmaları gerekiyordu çünkü ben burada kalacaktım.
Grae'ye hızlıca bir öpücük daha verdim ve dışarı çıkıp aracıma doğru yöneldim.
Tam ona ulaşmıştım ki telefonum çaldı.

NASH

Cipinizi Tatil Maceraları'nda gördüm. Kahve zamanı mı?

Saatime baktım.

BEN

Hızlı bir tane. Demleme mi?

NASH

Ben zaten buradayım.

Direksiyona atladım ve üç blok ötedeki kafeye gittim. Saat erken olduğu için park etmek o kadar da kötü değildi ama içeride şimdiden iyi bir kalabalık vardı.

Nash köşedeki bir masadan beni işaret etti ve ben de ona doğru yöneldim. "Sana bir Americano sipariş ettim bile."

"Sağ ol dostum." Boş sandalyeye kaydım. "Adli tıptan bir gelişme var mı?"

Başını iki yana salladı. "Şimdilik bir şey yok. Fail eldiven giymiş gibi görünmeye başladı."

Elimi cebime attım, parmaklarım yıpranmış tılsımın üzerinde geziniyordu. "Bu önceden planlanmış demek."

"En azından belli bir dereceye kadar. Ya da bu adam her zaman hazırlıklı." "Sence bir kitle mi seyahat ediyor?"

Nash omuz silkti. "Olabilir. Ve eğer öyleyse-" "Bunu daha önce de yapmıştı," diye onun yerine ben bitirdim.

Nash başını salladı.

Küfür ettim. "Bu sürüngeyi nasıl bulacağız?" "Baştan savma davranmaya başlamasını ummalıyız."

Ama bu gerçekleşmeden önce ne zarar verebilirdi ki?

Elinde içecek tepsisiyle masaların arasında ilerleyen Aspen'in kızıl saçları gözüme çarptı. Bizimkinin yanındaki masada durdu ve oradaki çift için iki kupa ve birkaç çörek bıraktı. "Buyurun," dedi gülümseyerek.

"Teşekkür ederim." Kadın bir süre ona baktı. "Bu çılgınca. Tıpkı Mississippi'de öldürülen kadına benziyorsun. Hani şu kocası cinayete kurban giden kadın. Ama birçok insan onun gerçekten yapmadığını düşünüyor-"

"Sally," diye kırıptı kocası. "Ne?"

O biliyor."

Aspen doğal olmayan bir beyaz tona bürünmüştü.

"Üzgünüm," dedi adam. "Çılgın bir gerçek suç takıntısı var. Herkesin bir seri katil olabileceğini düşünüyor."

Sally kocasına ters ters baktı. "Her yerde olabilirler."

Aspen zoraki bir kahkaha attı. "Sorun değil."

Ama masamıza doğru ilerlerken tepsideki titremeyi kaçırmadım. "Hey, Caden."

"İyi misin?" Ben sordum.

O doğal olmayan gülümseme genişledi. "Tabii ki. İşte kahvelerinizi. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni işaret edin."

Nash ya da ben tek bir kelime daha edemedim gitmişti. "Caden?"

Nash'in sesiyle döndüm. "Özür dilerim. Ne dedin sen?" "Grae dün gece nasıldı?"

O alarmların çalması ve Grae'nin solgun yüzüyle ilgili anılar zihnimi doldurdu.

Nash doğruldu. "O kadar kötü mü?"

Başımı salladım. "Gecenin büyük bölümünde kan şekeri düşüktü." Nash küfretti. "O geceler zor geçer."

Kahve fincanımı sıkıca kavradım. "Çok mu oluyorlar?"

"Bu tür şeyleri çok gizli tuttuğu için şimdiyi bilemiyorum ama çocukken sık sık olurdu. Ailelerimizin ödünü koparırdı."

"Ödümü kopardı," diye itiraf ettim.

Nash bir an beni inceledi. "Bununla iyi başa çıkabiliyor musun?"

Pencereden sokağın karşısındaki suya baktım. "Anlaşıyorum."

Yapmak zorundaydım. Çünkü Grae'yi kaybedemezdim. Bir daha asla.

OceanofPDF.com

GRAE

Sandalyemde geriye yaslandım ve bilgisayarıma baktım. Harfler birbirine karışmaya başlamıştı. Beynim lapa gibiydi. Buna akşamdan kalma demek hoşuma gidiyordu. Yorgunluk vardı elbette ama en kötüsü beyin sisi idi. Sanki her şey ağır çekimde üzerinize geliyordu.

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve başımı kaldırdım.

Jordan kendini Eddie'nin boş masa sandalyesine bıraktı. "Nasılsın?"

"İyi," diye yalan söyledim
doğrulurken. Jordan sadece
bana baktı.

İçimi çektim. "Kendimi biraz dışlanmış hissediyorum."

"Burada olmak zorunda değilsin. İyileşmek için bir ya da iki güne ihtiyacın olursa her zaman arayabileceğini biliyorsun."

"Biliyorum. Ama evde kalsaydım, duvarlara tırmanıyor olurdum. Burada olmak ve meşgul olmak daha iyi. Bu gece iyi bir uyku çekeceğim ve yarın normale döneceğim."

Jordan'ın ağzı sert bir çizgiyle kapandı ama başını salladı. "Emin olduğun sürece."

"Öyleyim."

O zaman kalkıp ofisine dönmesini bekledim ama dönmedi.

Jordan onun yerine bir kalem aldı ve parmaklarının arasında döndürmeye başladı. "Her şey yolunda mı?"

Kalemi birkaç kez tıkladı. "Bunun sınırı aşmak olduğunu biliyorum..."

"Ama?"

İç çekti. "Caden senin yanında oldukça gergin görünüyor."

Bir an Jordan'ı inceledim. Sadece patronum olsaydı haddini aşmış olabilirdi ama kendimi bildim bileli arkadaşlık ve onun gerçek endişesini hissedebiliyordum. "Sanırım genel olarak işler çok yoğun."

Başını salladı. "Law'ın bunun arkasında kimin olabileceğine dair bir fikri var mı?"

"Bana söylediğinden değil. Sanırım hala birçok kanıtın test sonuçlarının gelmesini bekliyorlar." Her zaman ilçe laboratuvarlarının ne kadar yavaş olabileceğinden şikayet ederdi.

Jordan kalemı parmaklarının arasında hızlı bir hareketle çevirdi.

Sadece bekledim. Onu bir şeyler yapmaya çalıştığını bilecek kadar uzun süredir tanıyordum. İyi ve hazır olduğunda söyleyecekti.

"Caden'la aramızdaki bu şeyin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Yanağımın içini ısırdım.

"Tamam."

Jordan kalemı susturdu. "Tamam mı?"

Omuz silktilim. "Seni başka türlü ikna etmeye çalışmayacağım. Belli ki onun hakkında benimkinden farklı bir fikre sahipsin."

Jordan'ın çenesi sertleşti. "O bir oyuncu, Grae. Birden fazla yönden. Birkaç hafta içinde buradan gitmiş olacak ve o zaman sen nerede olacaksın?"

"Aptal olmaya çalışmıyorum, ama bu bizim çözmemiz gereken bir şey. İlişkimi sana ya da bir başkasına karşı savunmak zorunda değilim."

"Sadece incinmeni istemiyorum."

"Ve yapabilirim. Hatta muhtemelen yaparım. Ama bu *benim* seçimim."

Jordan'ın parmakları kalemin etrafında sıkılaştı. "Öyle olmadığını söylemiyorum. Sadece dikkatli olmanı istiyorum."

Paravan kapının menteşeleri gıcırdadı ve yukarı baktım.

Wren içeri girdi, bakışları Jordan ve benim aramda gidip geliyordu.

"Affedersiniz, bölüyor muyum?"

Ayağa kalktım. "Hiç de değil." Arkadaşımın yanına gittim ve ona sarıldım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sadece seni kontrol etmek istedim. Öğle yemeği yemek ister misin diye soracaktım." "Tabii, mola vermek üzereyim."

Jordan, "Hiçbir yere yalnız gitmemen gerekiyor," diye karşı çıktı.

Ona sert bir bakış gönderdim. "Gitmiyorum. Wren'le gidiyorum. Güpegündüz."

"Sana göz kulak olacağımı söyledim-"

"Onun arkasındayım," diye araya girdi Wren. "Bloktan aşağıya, Dockside'a gideceğiz."

"Peki," diye kestirip attı Jordan, sandalyeden kalkıp ofisine doğru yürüdü.

Wren alçak bir ıslık çaldı. "Bu da neydi böyle?"

Başımı salladım. "Cüzdanımı alayım, sana yolda söylerim."

Sırt çantamdan ihtiyacım olanları aldım ve Wren'i kulübeden çıkarken takip ettim.

Kolunu benimkine doladı. "*Küçük Kadınlar*'a ihtiyacımız varmış gibi hissediyorum.

Gece."

"Olabilir," dedim gülerek. Filmi o kadar çok izlemiştik ki her şeyi ezbere biliyorduk.

"Dökül kızım."

İçimi çektim. "Jordan Caden'la aramızdaki bu şeyin kötü bir fikir olduğunu düşünüyor." Bana baktı. "Yani her şeyin numara olduğunu bilmiyor mu?"

Dudaklarımı birbirine doladım ve Wren sustu. "Sahte değil mi?" diye ciyakladı.

"İşler değişmiş olabilir..."

"Konuşmaya başla," diye emretti

Wren.

Emredici ses tonunun aksine hafif hamilelik şişliğiyle kankamın görüntüsü beni bir kahkaha patlattı. "Tamam, tamam."

Ben de ona her şeyi anlattım. İşlerin yavaş yavaş nasıl değişmeye başladığından, Caden'la paylaştığımız ateşli geceye, bana karşı her zaman bir şeyler hissettiğini itiraf etmesine ve bütün gece benimle kalmasına kadar.

Wren Dockside'daki kabinin bir tarafına kayarken içini çekti. "Yalan söylemeyeceğim. Çok romantik."

Yanaklarım kızardı. "Onunla hissettiklerime benzer bir şeyi hiç hissetmemiştim." Wren sırıttı. "İkiniz ciddi bir sıcaklık depolamışsınız."

Jeanie masamıza doğru yürüdü. "Bunlar benim en sevdiğim iki kız değil mi? Bugün sizin için ne getirebilirim?"

Wren'in eli karnına gitti. "Ciddi bir çizburger ve çikolatalı milkshake aşeriyorum."

Jeanie sırtarak, "O küçük bebeğe istediği her şeyi vermeliyiz," dedi.

"Peki ya sen, Grae?"

"Ben de aynısından alayım. Ama çilekli milkshake lütfen." "Senin de fırında çöreğin var mı?" diye sordu.

Az önce bir yudum su içtim ve boğulmaya başladım.

Jeanie sırtıma vururken kıkırdadı. "Anneliğe henüz hazır değil misin?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım.

"Bunları hemen sana getireceğim," dedi uzaklaşırken. Wren gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hiç komik değil. İki saniye içinde tüm kasabayı dolaşabilir ve Caden aklını kaçıırır."

Wren'in yüzündeki mizah ifadesi kayboldu. "Çocuk istemiyor mu?"

Peçetemin kenarıyla oynadım. "Öyle mi değil mi bilmiyorum. Bunların hepsi oldukça yeni."

Wren başını salladı ama yüz ifadesine bir parça endişe karışmıştı.

"Jordan da senin yaralanacağından endişeleniyor."

Koltuğa yaslandım. "Herkesin aşk hayatım hakkında fikir sahibi olması beni çıldırtmaya başladı."

"Çünkü insanlar seni önemsiyor."

"Bundan daha fazlası var."

Wren kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Peçetemin bir köşesini yırtarak küçük parçalara ayırdım. "Tip 1 teşhisi konulduğundan beri insanlar beni her şeyden koruma ihtiyacı duyuyor. Bunun iyi bir yerden geldiğini biliyorum ama zayıf olduğumu düşünüyorlarmış gibi hissettiriyor."

Wren sessizce, "Bu senin olduğunu düşündüğüm son şey," dedi. Ben bir şey söylemedim.

Ayıldı. "Ama ben sana böyle hissettirdim."

Omuz silkтім. "Bazen. İnsanlar verdiğim her kararı sorguluyor gibi hissediyorum."

"Üzgünüm, G. Sanırım birini kaybetmek üzere olduğumuzda, sürekli risk altında olduğunu bildiğimizde, onu korumak için elimizden gelen her şeyi yapmak isteriz. Ama bunun sana nasıl hissettirebileceğini düşünmemiştim."

"Seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum-"

Wren beni durdurmak için elini kaldırdı. "Hayır. Bunları bilmem gerekiyor çünkü olanları bilmezsem hiçbir şeyi değiştiremem. Holt beni koruması için Ulusal Muhafızları çağırmak istediğinde kendimi nasıl kapana kısılmış hissettiğimi biliyorum. Senin de böyle hissetmeni istemiyorum."

Wren'in beni anladığını ve kendimi zayıf hissetmemi istemediğini söylemesi bile yardımcı oldu. "Teşekkür ederim."

Masanın öbür ucuna uzandı ve elimi tutup sıktı. "Sana güveniyorum. İnsanlar hakkında harika bir sezgiye sahipsın. Caden konusunda tek yapman gereken kalbinin sesini dinlemek."

Gözlerim yanmaya başladı. "Seni gerizekalı küçük B. Eğer beni halka açık bir yerde ağlatırsan, itibarımı tamamen mahvedersin."

Wren bir kahkaha patlattı. "Gözyaşı yok. Ama tüm seksi detayları istiyorum..."

Sırıttım. "Bunu sana verebilirim."

İhtiyacım olan tüm destansı kız konuşmalarına daldık - benim için heyecanlandığını hissettiğim türden. Gözleri üzerimize çeken birkaç ciyıklama olmuş olabilir ama umursayacak bir şey bulamadım.

Faturamızı ödedik ve Dockside'dan çıkıp güneşe doğru yola koyulduk.

Wren kolunu benimkinin içinden geçirdi. "Senin adına sevindim, G. Seni bir erkek hakkında hiç böyle görmemiştim."

"Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bunu hak ediyorsun." Bir gölge önümüzden geçerek bakışlarımı üzerine çekti.

Rance'in iri cüssesi üzerimizde yükselirken bana kaşlarını çattı. "Lanet kardeşini geri çağır."

Omurgam dikleşti. Rance'in daha önce küfrettiğini hiç duymamıştım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dişlerini birbirine geçirdi. "Bilmiyormuş gibi davranma. Lawson beni sorgulamak için karakola geldi. Bunun beni ne kadar kötü gösterdiğini biliyor musun?"

"Bilmiyordum. Ama geçmişimde kim varsa hemen hemen hepsini sorguluyor."

Rance alay etti. "İnan bana. Şu anda pişmanlık duyuyorum." "Özür dilerim ama-"

"Senin lanet üzüntülerini istemiyorum. Hayatımı mahvetmeyi bırakmanı istiyorum."

Unutmayın, bu oyunu iki kişi de oynayabilir." Ve bununla birlikte, sinsice uzaklaştı.

OceanofPDF.com

CADEN

Kendimi yatağa bıraktım ve Grae'nin göğsünün inip kalkmasını izledim. Onu saat dört civarında kucağıma almıştım ve birkaç saat önce uyumak için odamıza gitmişti. *Bizim odamızda*. Bu şekilde düşünmek hoşuma gidiyordu. Birden bütün evi bizim yapma isteği duydum. Onun ve benim olan her şeyi harmanlamak.

Yastıklara yaslanarak iç çektim. Babam için çalışmayı bırakırsam burada yaşayıp yaşamayacağımdan bile emin değildim.

İçim çalkalandı. Grae'nin Cedar Ridge'i ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Sadece orayı değil, ailesiyle birlikte inşa ettiği evi de. Onu bundan uzaklaştıramazdım. Kalmak için bir yol bulmalıydım.

Grae'nin gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Hey." "Selam sana."

Elini kaldırıp kaşlarımın arasındaki bir noktayı ovdu. "Bu endişe çizgileri de neyin nesi?"

"Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Önemli bir şey değil."

Kaşlarını çattı.

"Nash mesaj attı." Onu yönlendirmek için acele ettim. "Onunla ve Maddie'yle Dockside'da yemek ve müzik için buluşmak isteyip istemediğimizi sordu."

Bunun üzerine Grae'nin gözleri parladı ve doğruldu. "Kulağa eğlenceli geliyor." "Çok yorgun değil misin? Oldukça zor uyuyordun."

Öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Artık tamamen dinlendin."

Dudaklarına karşı homurdandım. "Bilmiyorum. Belki de emin olmak için gecenin geri kalanını yatakta geçirmeliyiz."

Grae güldü ve yatağın üzerinden sıçradı. "Hayır. Dans etmek istiyorum!" Banyomda kaybolduğunda kıkırdadım. Bu bir sorun olabilir.

Parke zeminde topuk sesleri duyuldu ve telefonumdan başımı kaldırdım. Grae'yi içime çekerken kaslarım gerildi. Soluk sarı saçları, parmaklarımı dolaştırmak istediğim gevşek dalgalarla yüzünü çerçevesliyordu. Gözlerinin kenarları maviyi inanılmaz derecede parlaklaştıran bir şeyle çevriliydi.

Ama giydiği elbise neredeyse dilimi yutmama neden oluyordu. Boynunun arkasından bağlanan, önden aşağıya doğru inen ve göğüs dekoltesini görmemi sağlayan bir çeşit askılı elbiseydi. Vücudunu doğru yerlerden sarıyor, uyluğunun ortasında duruyordu. Ve sonra hepsini bir çift kovboy çizmesiyle tamamlamak zorundaydı.

"Bunu nereden buldun?" Mırıldandım.

Bana dikkatle baktı. "Ailemde bazı eşyalarım vardı. Nash geçen gün uğradığında getirdi."

Aramızdaki mesafeyi kapattım, ellerim onun yanlarında geziniyordu. Soluk pembe kumaş ipeksi bir dokunuşa sahipti. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Grae'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Belki..."

Parmak uçlarına doğru uzandı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Gidelim, yoksa geç kalacağız."

Grae bağlantıyı sonlandırıp ön kapıya doğru yürürken inledim. Arkadan görünen manzara daha da kötüydü. Elbisesi aşağı doğru iniyor, muhteşem sırtını ortaya çıkarıyordu. Aklımdan futbol istatistiklerini geçirmeye başladım ve onun peşinden gittim.

Turist trafiği bugün için hafiflediğinden şehre gidişimiz hızlı oldu. Grae bir istasyondan diğerine geçerek DJ'lik yapıyordu. Dockside'in yanındaki otoparka park ettim ve cipimden indim. Aracın etrafında döndüğümde Grae çoktan kapısını açmıştı.

Ona elimi uzattım ve o da gülümseyerek elimi tuttu. "Sanırım bu bizim ilk randevumuz."

Bir an için sustum. "Ben bir pisliğim."

Kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Onu kendime doğru çektim ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Seni doğru dürüst bir randevuya bile götürmedim."

"Bu tür şeyler umurumda değil."

Başımı eğdim ve yavaş bir öpücükle ağzını aldım. "Sen dünyayı hak ediyorsun, Gigi. Yemeklere, gezilere götürülmeyi, çiçeklere boğulmayı."

Grae'nin parmakları benimkilerin arasında dolaştı. "Süslü şeylere ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var."

Ona baktım ve gözlerinde gerçekten başka bir şey göremedim. "Gerçekten bunu demek istiyorsun, değil mi?"

Dudakları kıpırdadı. "Seni uzun zamandır bekliyordum Caden Shaw. Sadece sana sahip olmanın tadını çıkarmak istiyorum."

Göğsümün derinliklerinde bir şey kıpırdadı. Şiddetli bir panik dalgası yayıldı ama onu bastırdım. Bunun yerine, Grae'ye bir kol sardım ve onu restorana doğru yönlendirdim. "Beni yakaladın."

Ön kapıya vardığımızda müziğin geceye yayıldığını duyabiliyordum. Bir cover grubunun sesine benziyordu ama hiç de fena değillerdi. Fedai çenemi kaldırdı ve Grae'ye gülümsedi. "İkinize de iyi eğlenceler."

İçeri girdik. Mekan turistler ve yerlilerin karışımıyla doluydu. Bazıları yemek yiyor, daha fazlası içiyordu ve dans pisti çoktan dolmuştu. Rance'i ve itfaiye ekibindeki diğer bazı adamları gördüm ve içten içe homurdandım. Bu gece dramaya ihtiyacımız yoktu.

"Arka köşede," dedi Grae müziğin üzerine, Rance'in varlığından habersiz. Belki de en iyisi buydu.

Başının eğimini takip ederek Holt, Wren, Nash ve Maddie'nin bir masaya oturduğunu gördüm. Kalabalığın içinde manevralar yaparak yanımızdan geçen herkese göz kulak oldum.

Grae bir masada yavaşladı. "Üç kat sorun var gibi görünüyor." Eddie sırtıttı. "Bunu biliyorsun."

Noel birasından uzun bir yudum aldı. "İyi görünüyorsun,

G." "Teşekkür ederim efendim," dedi sahte bir reveransla.

"Selam," diye selamladı Jordan, ama beni içine çekerken gözlerinin bir parça sertleştiğini fark etmedim.

Nash masasından bize el salladı ve Grae arkadaşlarına döndü.

"Gitmeliyim çocuklar. Dans pistinde görüşür müyüz?"

Eddie bir tür tuhaf salınım yaptı. "Benim hareketlerimle başa çıkamazsın."

Grae bir kahkaha patlattı ve ben bu sesin içinde boğulmak istedim.

"Kimse senin hareketlerinle başa çıkamaz. Bunlar gözbebeklerine yapılan bir saldırı," dedi Noel başını sallayarak.

Eddie ona kaşlarını çattı ve ben Grae'yi kardeşinin tuttuğu masaya doğru götürürken didişmeye başladılar.

"Masa için sipariş verdik," dedi Nash, bir nacho'yu mideye indirirken.

Maddie gözlerini devirdi. "Demek istediği sabrının olmadığı, bu yüzden masa için sipariş etti."

Holt kıkırdadı. "Ama Nash'in iyi olduğu bir şey varsa, o da yemek sipariş etmektir."

Wren nişanlısına dirsek attı. "Sanki sen farklısın da. Zaten tatlı menüsünü inceliyordun."

Omuz silkti. "Turtaları var."

Grae güldü ve Maddie'nin yanındaki boş sandalyeye kaydı. "Bazı şeyler asla değişmez."

Garsonun biri aceleyle yanımıza gelirken Grae'nin yanına oturdum. "İkinize içecek bir şey getireyim mi?"

Grae ona gülümsedi. "Su ve bir margarita lütfen."

"Ben bira alayım, yerel ve muslukta ne varsa."

Garson kız başını salladı ve tekrar gitti.

"Bir grup olduğunda genelde bu kadar dolu olur mu?" Ben sordum.

Nash bir nacho daha yerken başını salladı. "Yaz boyunca, her zaman."

Sandalyemde arkama yaslandım ve elimi Grae'nin kalçasına koydum.

"Belki de The Peaks'te birkaç grup kurmayı düşünmeliyim."

Grae başını kaldırıp bana baktı. "Bu harika bir fikir. Çimlerin üzerinde, o muhteşem manzara eşliğinde daha gösterişsiz konserler bile verebilirsiniz."

Kaşlarım kalktı. "Belki de seni işe almalıyım."

Güldü ve başını salladı. "Zaten çok meşgulüm." Wren'e döndü. "Nasıl hissediyorsun?"

Wren'in eli karnındaki küçük şişliğe gitti. "Aslında kendimi gerçekten iyi hissediyorum. Sabah bulantıları hemen hemen geçti."

Maddie Grae'ye sırtıttı. "Onun düşünüyüşünü planlamaya başlamalıyız."

Grae ellerini çırpıttı ve bir çığlık attı. "Sabırsızlanıyorum." Bebek partisi temaları ve yemek seçenekleri hakkında konuşurken kendilerini kaybettiler,

ve sadece Grae'yi izledim. Bunu saatlerce yapabilirdim. Neşesi dalga dalga yayılıyordu. Geceyle ilgili her şey çok normaldi. Uzun zamandır özlediğim türden bir hayat.

"Onu seviyorsun."

Holt'un sesiyle sustum ve sözlerinin yarattığı paniği yenmeye çalıştım. "O inanılmaz bir kadın." Bu bir itiraf değildi ama içten içe gerçeği biliyordum. Hayatımın büyük bir bölümünde Grae için gitmiştim.

Holt birasından bir yudum aldı. "İkiniz hakkında emin değildim."

"Seni suçlamıyorum." Daha önce bir kadın hakkında hiç ciddi olmamıştım. Bu riski almaya hiç istekli olmamıştım. Ama Grae söz konusu olduğunda, sanki başka seçeneğim yokmuş gibiydi. Onunla mücadele etme şansım olmadan önce derinlere gömülmüştü.

"Artık öyle hissetmiyorum."

Grae'nin kardeşini inceledim. "Neden olmasın?"

Bir an sessiz kaldı. "Önemli olan ona nasıl baktığın. Onun etrafında nasıl hareket ettiğin. Odanın neresinde olduğunun her zaman farkındasın. Sanki her an bir kurşunun önüne atlamaya hazırmışsın gibi. Gülümsediğini görmek için her şeyi yapabilecekmişsin gibi. Bunu kız kardeşim için nasıl istemem?"

Her şey acıyordu. Yıllardır içinde yaşadığını bildiğin ama ilk kez açığa çıkan türden bir acı. Clara için istediğim şey buydu.

Sertçe yutkundum. "Sağ ol dostum."

"Lanet olası pislik!"

Gabe'in ses tonundaki öfke beni ayağa kaldırdı.

Beni sertçe iterken tökezledi. "Hayatımı mahvetmeyi bırakamıyorsun, değil mi?"

Holt ve Nash bir anda yanımdaydılar.

"Sen neden bahsediyorsun?" Tersledim.

Gabe'in gözleri kan çanağı gibiydi, yürüyüşü dengesizdi. Belli ki ya sarhoştu ya da kafası iyiydi. Belki ikisi de.

Kan çanağına dönmüş bakışları Nash'e kaydı. "Domuz arkadaşlarını üzerime sal. Lanet ofisime polislerin gelmesinin itibarıma ne yapabileceğini biliyor musun?"

Sertleştim.

Nash en ufak bir tepki bile göstermedi. "Son zamanlarda Grae ile karşılaşmış olan herkesle konuşuyoruz. Şu anda olay çıkaran sensin."

Gabe bana doğru döndü. "Bunun sen olduğunu biliyorum. Babamın bunu öğreneceğini ve kontrolü daha fazla sana devredeceğini düşünüyorsun."

"Benim resmi bir polis soruşturmasıyla hiçbir ilgim yok, Gabe."

"Lanet olsun, yok. Nash ve Lawson senin arka cebinde. Lisedeyken bizi bırakıp neredeyse onların yanına taşındın. Sen olduğunu biliyorum." Öfke dolu bakışları Grae'ye kaydı. "Senin gibi bir kış parçası yüzünden doğuştan gelen hakkımı kaybedeceğimi mi sanıyorsun?"

Gabe'i sertçe iterken tökezlemesine neden oldum. "Pişman olacağım bir şey yapmadan önce defol git buradan."

Tepki verecek zamanım yoktu. Sarhoş birine göre Gabe şaşırtıcı derecede hızlı hareket ediyordu. Yumruğunu savurdu ve çeneme sert bir şekilde çarptı.

Nash bir anda onun üzerine atılmış, Holt yardım ederken Gabe'in ellerini arkasından çekmişti. "Bu saldırıdır. Onu tutuklamamı ister misin?"

Çenemi tutarak başımı salladım. "Sadece onu buradan çıkar."

"Bundan emin misin?" Nash bastırdı.

"Lanet olası arka cebinde!" Gabe bağırdı.

"Sadece onu götürün."

İnsanlar artık bakıyordu.

Nash çenesini sallayarak başını salladı ve Holt'la birlikte Gabe'i kalabalığın arasından geçirdiler.

Grae'nin eli benimkine kayd. "Hadi gel."

Tartışacak ya da soru soracak zamanım yoktu. Yıllardır izledikleri en iyi pembe diziymişiz gibi bize bakan insan kalabalığının arasından beni çekiştirerek geçirdi.

Grae beni bir koridordan geçirdi ve çift kapıdan mutfığa soktu. "Hey, Cam. Buz var mı?"

İri yarı bir aşçı bana şöyle bir baktı ve bir makineyi işaret etti. "Havlu şuradaki çekmecede."

Grae bir havlu aldı, içine buz doldurdu ve onu takip etmemi işaret etti. Bir arka ofise girdi ve kapıyı arkamızdan kapattı. Bir saniye sonra çeneme soğuk buz bastırılmıştı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Bu senin hatan değil."

Sesim boştu. Tamamen duygudan yoksundu.

"Caden..." Grae beni alandaki küçük bir kanepeye çekti ve buzu çeneme bastırdı.

"İçinde çok fazla nefret var. Ve nedenine dair en ufak bir fikrim yok."

Grae elini saçlarımda gezdirdi ve ben de dokunuşuna doğru eğildim. "Çünkü sen çok iyisin."

Ona göz kırptım.

Yüzüne hüznü bir gülümseme yayıldı. "Başkalarını çok önemsiyorsun. Her zaman da öyle oldun. Clara'ya baktın, harika bir arkadaş ve inanılmaz bir evlatsın. Tüm bunları görmek Gabe'in ne olmadığını görmesini sağlıyor."

Grae'nin beni nasıl gördüğüne dair göğsümün derinliklerinde bir yanma hissettim. Benim gibi büyürken, hayatıma baktığımda gördüğüm tek şeyin başarısızlık olduğu zamanlar olmuştu.

Onun gördüğü son şeyin bu olduğunu bilmek... içimde bir şeyleri iyileştirdi.

Uzun bir nefes verdim. "Gabe'in bu tür şeyleri umursadığını sanmıyorum." "Belki de umurunda değil. Ama başkalarının sende bunu görmesini önemsiyor. Baban bile.

en kötüsü, sana karşı isteksiz bir saygı duyuyor. Ve sen annenin tüm dünyasını aydınlatıyorsun. Bundan nefret ediyor."

Tekrar koltuğa yığıldım. "Neden birbirimizin zaferlerini kutlayamadığımızı anlamıyorum. Aynı şirket için çalışıyoruz. Aynı lanet ailenin bir parçasıyız."

"Çünkü Gabe her şeyi bir rekabet olarak görüyor."

Bir elimi Grae'nin çenesinde ve saçlarının altında gezdirdim. "Sana takıntılı olmasından hoşlanmıyorum."

Dokunuşuma doğru eğildi. "Gabe'le başa çıkabilirim. O kendini beğenmiş bir göt deliği, başka bir şey değil."

Dudaklarım seğirdi. "Göt deliği, ha?"

"Küfür kavanozunda bir dolar bile etmez."

Alnımı Grae'ninkine yasladım ve onu içime çektim. Sonra yer değiştirerek onu kucağıma çektim. Vücudunu kendiminkine bastırılmış hissetmeye ihtiyacım vardı. Dünyam parçalanırken hâlâ ona sahip olduğumu hatırlamak için.

Grae bana doğru kıvrıldı ve buz torbamı yerinde tuttu. Bu şekilde ne kadar kaldığımızı bilmiyordum ama buz sonunda erimeye başladı ve Grae onu yan masadaki şampanya kovaşına koydu. Sonra beni dikkatle inceledi. "İyi misin?"

"Sen var mısın?"

"Her zaman."

"O zaman ben iyiyim."

Ofisin kapısı hızla açıldı ve Nash giriş koridorunu doldurdu. "Bir sorunumuz var."

Kafamda milyonlarca küfür uçuştı. "Şimdi ne olacak?"

Yüzünde kızgın bir endişe ifadesi belirdi. "Başka bir yangın daha var."

OceanofPDF.com

GRAE

KORKU İÇİME İŞLEDİ. "NEREDE?" Caden'in kucağından fırlayarak sordum.

Nash cevap vermek istemiyormuş gibi bana dönmeden önce Caden'a baktı.

"Nereye?" "Nerede?" diye sordum. "Tatil Maceraları."

Caden ayağa kalkarken küfretti. "Ne zaman?"

"Çağrı az önce gitti," dedi Nash. "Law'dan bir mesaj aldım. Çoktan oraya varmış."

Caden'in elini tuttum, dokunuşunun verdiği güvenceye ihtiyaç duyuyordum. "Gitmek zorundayız. Ne kadar kötü olduğunu görmem gerek."

Caden'in yüzünde endişe çizgileri belirdi. "Bu bir tesadüf olabilir."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Ben sordum.

Tekrar küfretti. "Hayır. Hadi."

Nash bizi Holt, Wren ve Maddie'nin çoktan beklediği salona götürdü.

Maddie bana sarıldı. "İyi misin?" "Pek sayılmaz."

Wren bir elini sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. "Neyin ne olduğunu görelim."

Belki de düşündüğümüz kadar kötü değildir."

Aklımdan milyonlarca farklı olasılık geçerken midem bulandı ama başımı salladım.

Holt arka kapıyı işaret etti ve kapıdan çıktık. Ana Cadde'ye doğru binanın etrafından dolanırken Caden kolunu bana doladı. Caddenin aşağısından siren sesleri geliyordu ve havada hafif bir parıltı vardı.

Hepimiz hızımızı artırdık. Ancak Tatil Maceraları binası görüldüğünde nefesim kesildi. Tüm bina tamamen alevler içindeydi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı

Wren. "Hepsi benim hatam."

Sözlerim zar zor duyuluyordu ama Caden onları duydu. Beni kollarıyla sardı. "Bu senin suçun değil."

Ama öyleydi. Orada çalışmasaydım bunların hiçbiri olmazdı. Caden'ın göğsüne gömüldüm. "Bu Jordan'ın geçim kaynağı."

İşini kurmak için çok çalışmıştı. Şimdi, benim yüzümden, hepsi duman olup gidiyordu.

Caden'ın kolları bana sıkıca sarıldı. "Yeniden inşa etmesine yardım edeceğiz. Eminim sigortası vardır."

Ama bundan daha fazlası vardı. Birileri hayatımı parça parça yok etmeye çalışıyordu ve bir sonraki adımda ne yapabilecekleri konusunda dehşete düşmüştüm.

"Grae!"

Noel ve Eddie koşarak bize doğru gelirken başımı kaldırdım. İkisinin de gözleri kocaman açılmıştı.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Eddie sordu.

Caden benim yerime, "Henüz emin değiliz," diye cevap verdi. "Jordan nerede?" Mırıldandım.

Noel başını bir grup memura doğru eğdi. Jordan Lawson'la konuşuyordu ve son derece sinirli görünüyordu. Kızgınlığın üzümlükten daha iyi olduğunu tahmin ediyordum ama kederin onu daha sonra vuracağından emindim.

İtfaiyeciler binanın etrafını sarmış, yangına daha fazla su püskürtüyorlardı. Noel, Caden ve bana baktı. "Yangını neyin başlattığını biliyorlar mı?"

Holt başını salladı. "Henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Nash az önce biraz daha bilgi almaya gitti. Ekibime mesaj atıyorum, yerleştirdiğim kameraların görüntülerini kontrol etsinler ve bir şey var mı diye baksınlar."

Nash'in Clint'le konuştuğunu görmek için göz attım ama paylaşacak bir şeyleri olduğundan şüpheliydim.

"Bu çılgınlık," diye mırıldandı Eddie.

Caden'ın yanağında bir kas kıpırdadı. "Kardeşimle konuşman gerek. Bu gece bir karşılaşma yaşadık."

İçimi mide bulantısı kapladı. Eğer bunu Gabe yaptıysa, Caden kendini sorumlu tutacaktı.

İtfaiyecilerin yangınla mücadelesini izlerken kimse başka bir şey söylemedi. Oldukça hızlı bir şekilde kontrol altına aldılar ama hasar büyüktü. Yapı hala ayakta olsa da, tamamen yok olmaması beni şaşırttı.

Jordan kaybolmuş gibi bize doğru geliyordu. Midem bulandı.

Caden'ın elinden kurtuldum ve ona doğru yürüdüm. "Çok özür dilerim."

Jordan beni kucakladı ve sıkıca sarıldı. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Sertçe yutkundum. "Benim hatam olabilir."

Jordan geri çekildi, bakışları yüzüme yöneldi. "Evini ateşe veren kişinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Nasıl olmasın ki?"

Jordan omuzlarımı kavradı. "Bu senin hatan değil."

Yanağımın içini ısırdım. "Burada çalışmıyor olsaydım muhtemelen böyle bir şey olmazdı."

Başını eğdi. "Grae. Birbirimizi neredeyse tüm hayatımız boyunca tanıdık. Gerçekten böyle bir şey için seni sorumlu tutacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, ama-"

"Güzel. Çünkü asla yapmam. Bunların hepsi bir kaza olabilir. Hatalı kablo tesisatı ya da başka bir şey. Şimdilik sorun çıkarmayalım."

İçimi çektim. Bu noktada bunu ummak saçma geliyordu ama onunla tartışmak da istemiyordum. "Tamam."

Beni bıraktı ve itfaiyeciler içeri girerken binaya doğru döndü. "Bu boktan bir gösteri olacak."

"Elimden geldiğince yardım edeceğimi biliyorsun. Kurtarabildikleri her şeyi incelemek için fazladan mesai yaparım. Ne olursa."

Jordan bana baktı. "Biliyorum. Her zaman arkamı kolladın." "Her zaman."

Caden arkamdan yaklaşp bir kolunu göğsüme doladı. "Özür dilerim dostum."

Jordan'ın çenesi sertleşti ama başını salladı. "Teşekkürler."

Eddie ve Noel bize katıldı. Eddie enkazı incelerken yüzünü buruşturdu. "Bu berbat, patron."

"Sigorta şirketini aradın mı?" Noel sordu. "Bunu karşılayacaklar, değil mi?"

Jordan başını salladı. "Sabah birileri gelecek. Bekleyip ne kadar hasar olduğunu görmemiz gerekecek."

Midem çalkalandı. Bu kulübede benim için kaç anı vardı? Sayılamayacak kadar çok. Okuldan sonraki ilk işimdi, kendime ve aileme kendi ayaklarımın üzerinde durabileceğimi kanıtladığım yerd. Burada milyonlarca kahkaha atmış, hatta birkaç damla gözyaşı dökmüştük.

Binadan bir itfaiyeci çıktı ve elinde kutuya benzer bir şeyle otoparkta Lawson'a doğru ilerledi. Lawson eldivenlerini takıp bir kanıt torbası çıkarırken itfaiyeci ve Lawson birkaç kelime konuştular.

İtfaiyeci kutuyu açtı ve Lawson birkaç dakika boyunca kutunun içine baktı. Sonra bir hareketlilik oldu; daha fazla polis memuru ve bir olay yeri teknisyeni.

Korku orada biriktikçe midem çukurlaştı.

Lawson başını kaldırıp benimle göz göze geldiğinde hiçbirimiz bir şey söylemedik. İfadesi okunamıyordu ama grubumuza doğru yürümeye başladı. Adımları ağır ve yavaştı. Her birinde kalbim daha hızlı çarpıyordu.

Lawson, Caden ve benim önümde durdu. "Ne oldu?" Fısıldadım.

Gözünün altındaki bir kas titredi. "İtfaiyecilerden biri masanızın üzerinde yanmaz bir kutu buldu."

"Ne? Bende onlardan yok ki."

Lawson başını salladı. "Garip olduğunu düşündü ve açtı. İçinde bu vardı."

Lawson şeffaf bir kanıt torbası tuttu. İçinde bir fotoğraf vardı.

Görüntüyü yerleştirmem biraz zaman aldı. Caden ve ben Dockside'daki ilk öğle yemeğinden dönüyorduk. Ama birisi Caden'ın yüzünü kazımişti. Ve parlak kırmızı harflerle şöyle yazıyordu:

ONA AIT DEĞİLSİN.

OceanofPDF.com

CADEN

Grae'nin omuzlarına bir battaniye sardım. Kanepemde otururken çok küçük görünüyordu. Eve gelirken tek kelime etmemişti. Dört erkek kardeşi, anne ve babasıyla birlikte eve indiğinde de. Hepsi de Grae için en iyisinin ne olduğunu düşündükleri konusunda kavga ederek onun etrafında konuşmuşlardı.

"Bebeğim, babanla benim yanıma taşınman gerektiğini düşünmüyor musun?" Kerry sordu.

"Bence Portland'daki ekibimle birlikte kalmalı. Bu her kimse, kurduğum lanet kamerayı sprey boyayla boyayacak kadar ileri görüşlüymüş," diye karşı çıktı Holt. "Gidip Anchor'un güvenli evlerinden birinde kalmalı."

Grae'nin bensiz bir yere gitmesi fikri içimi daralttı.

Nash, "Eğer ayrılırsa, sapık yerle bir olabilir," dedi. "Onu burada ama koruyucu gözetim altında tutmalıyız."

Kendimi kanepeye bıraktım ve Grae'nin elini tutup sıktım.

Gözleri bana doğru geldi. Kan çanağına dönmüşlerdi ve içlerinde yıllardır görmediğim gölgeler vardı.

"Ne yapmak istiyorsun?" Ben sordum.

Grae sanki birisi ona bunu sorduğu için şok olmuş gibi gözlerini kırıştırarak bana baktı. "Ha?"

"Seni güvende hissettirecek şey nedir?"

Gözlerimin içine baktı. "Burada kalmak istiyorum.

Seninle birlikte." "O zaman öyle yapalım."

Herkes patladı ve tartışma yeniden başladı.

"Yeter!" Havladım. "Hepinizin Grae'yi sevdiğinizi biliyorum ama şu anda ihtiyacı olan son şey kedi köpek gibi kavga etmeniz."

Lawson, "O bizim kız kardeşimiz," diye homurdandı.

"Evet, kız kardeşin. Senin malın değil. O kendi aklı olan bir yetişkin. Ve tanıdığım en zeki ve en güçlü insanlardan biri. Ama görünüşe göre hepiniz bunu unutmuşsunuz."

Herkes sessizliğe gömüldü.

İçimi çektim, enseme sıktım. "Ailenizle ilgili her zaman sevdiğim şey, başınıza ne gelirse gelsin her zaman birbirinizin yanında olmanızdı. Ama bu, bu süreçte Grae'yi ezip geçebileceğin anlamına gelmiyor."

Nathan omzuma vurdu. "Haklısın." Kızına baktı. "Özür dilerim, Balkabağım. Biliyorsun, içten gelen bir şey bu."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Yüzünü buruşturdu. "Ama muhtemelen oldukça zorlayıcı hissettiriyordur." Grae ne katılıyor ne de katılmıyordu ama cevabını almıştı.

Nathan bana sarılmasını bıraktı. "Hadi gidelim ve Grae ile Caden'ın biraz uyumasına izin verelim. Yarın bir plan hakkında konuşabiliriz."

"Baba," diye karşı çıktı Holt.

"Hayır," dedi Nathan, ses tonunda bir kesinlik vardı. "Eve döndüğünde bana bazı değerli dersler verdin. Çocuklarımdan benden neye ihtiyacı olduğunu daha iyi anlamaya çalışıyorum. Ve şu anda Grae'nin desteğe ihtiyacı var."

Lawson Nathan'a kaşlarını çatı. "Dışarıya iki memur yerleştiriyorum."

"Sorun değil," dedim, barışmaya çalışarak. Grae'nin onu görmesine gerek kalmayacaktı.

ve o da gitmek zorunda kalmayacaktı.

Kaşlarını çatarak bana doğru döndü. "Sen kanun adamı değilsin Caden."

"Bunu biliyorum. Ama kız kardeşin için *her şeyi* yaparım ve sanırım sen de bunu biliyorsun."

Grae yanımda kaskatı kesildi, kasları taş gibi sertleşti. Lawson'ın çenesi ileri geri hareket etti ama itiraz etmedi.

Roan kız kardeşinin yanına gitti, eğildi ve başını öptü. "Güvende kal."

Yüzünün hemen altında içimi endişeyle dolduran bir öfke vardı. Ama ben bir şey söyleyemeden döndü ve gitti.

Kerry kızına sarıldı. "Özür dilerim, bebeğim. Sadece senin için endişeleniyorum. Büyüdüğünde bile bunu kapatmak zor."

Grae ona tekrar sarıldı. "Biliyorum."

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara," dedi Nathan, Kerry'yi dışarı çıkarırken. Lawson bana bir kez daha ters ters baktı ve onları takip etti.

Grae Holt'a baktı. "Evine, muhtemelen senin için çok endişelenen hamile nişanlının yanına git."

Suçluluk duygusu yüzünde parladı. "Bu gece kalabilirim..." "Hayır. Eve gidiyorsun. Yarın konuşuruz."

İç çekti ve sonra ona sarılmak için eğildi. "Lütfen, dikkatli ol."

Grae kucaklaşmaya karşılık verdi. "Bu kilitli ve korunan evden ayrılmayacağım. Ben iyi olacağım."

"Tamam. Bir şey olursa beni ara."

"Yarasa işaretini yakacağım."

Holt başını salladı ama kapıya yönelirken yüz ifadesinde bir parça eğlence gördüm.

Geriye bir tek Nash kalmıştı. Sandalyede öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. "Her şeyi berbat ettik, değil mi G?"

Grae'nin gözleri büyüdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Tip 1'inizle ilgili olan biteni bize anlatmaktan nefret ediyorsunuz. Rance'in seni rahatsız ettiğini bize söylemedin. Hiçbir şey söylemeden lanet hayatın hakkında kavga etmemize izin verdin. Yıllardır seni boğuyoruz."

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Beni seviyorsun." "Ama bu seni mutsuz etmek için bir sebep değil." "Ben mutsuz değilim."

Grae'nin elini tutup sıktım ve ona sessiz bir cesaretlendirme mesajı gönderdim.

Önce bana sonra da kardeşine baktı. "Bazen biraz fazla oluyor. Ama bunun sevgi dolu bir yerden geldiğini biliyorum, bu yüzden bununla başa çıkmaya çalışıyorum."

Nash bir elini sarı saçlarında gezdirdi. "Ama bununla başa çıkmak bizden bir şeyler saklamak anlamına geliyor çünkü başka seçeneğiniz yokmuş gibi hissediyorsunuz."

"Bazen," diye itiraf etti Grae.

"Çok özür dilerim. Bunu daha önce görmeliydim. Ama sana yemin ederim ki her şey farklı olacak."

Yutkundu. "Senden bir şeyler saklamak zorunda olmadığımı hissetmek güzel olurdu."

"Takım arkadaşları. Devralmak değil. Kulağa hoş geliyor mu?"

Nash sordu. "Kulağa hoş geliyor."

Nash sırtıttı ve başını salladı. "Sana doğru gelen herkes bıçaklı bir belalı ile uğraşmak zorunda. Yani, aslında beni koruyan sen olmalısın."

Kıkırdadım. "Haklısın."

Nash ayağa kalktı ve bana doğru baktı. "Kardeşimin gerçekte kim olduğunu gördüğün için teşekkürler. Ve geri kalanımızın da bunu görmesini sağladığın için."

Ayağa kalktım ve sırtını sıvazlayarak sarılmak için onu kendime çektim. "Sevmemek mümkün değil. O çok parlak bir şekilde yanıyor."

Nash'i ön kapıya kadar takip ettim. Kapıyı açtığımda önümdeki polis aracını ve içinde oturan iki memuru gördüm.

Nash girişte durakladı. "Sana sahip olduğun için çok şanslı." Sustum. "Şanslı olan benim."

"İkiniz de öylesiniz." Cipine doğru bir bakış attı. "Kardeşlerimizle konuşup biraz geri çekilmelerini sağlayacağım. Ama bu kolay olmayacak. Hepimiz onu korumaya alışkınız. Bu her zaman bizim işimizdi."

"Kimse şimdi yapamazsın demiyor. Sadece o da bunun bir parçası olmalı. Onun gücünü çalmayın."

Nash başını salladı. "Şimdi anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Sadece bu kadar uzun sürdüğü için çok kızgınım."

Bakışlarına karşılık verdim. "Önemli olan bunu şimdi görüyor olmanız ve bir şeyleri değiştirmeye istekli olmanız. Her aile böyle değildir. Bu sadece sizinkinin ne kadar muhteşem olduğunu gösteriyor."

Bir an için beni inceledi. "Sen de bunun bir parçasısın, biliyorsun değil mi? Aile her zaman kan bağı demek değildir. Bazen yanında yürümeyi seçtiğimiz insanlardır. Ve bu her zaman sen oldun kardeşim."

Yutkunmaya çalışırken boğazım daraldı. "Seni seviyorum, dostum." "Ben de seni seviyorum. Ömür boyu kardeşimsin."

Sözleri Nash'in bilebileceğinden çok daha anlamlıydı.

Boğazımı temizledim. "Şimdi, ben ağlayarak Grae'ye dönmeden önce buradan çık. Bıçaklarını senin üzerinde kullanacak."

Nash bir kahkaha attı. "Bunu riske atamam." Merdivenlerden aşağı indi. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Ona bir el salladım ve sonra kapıyı kapatıp kilitledim. Alarmı kurarak oturma odasına geri döndüm.

Grae onu bıraktığım yerdeydi ama sessiz gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor, loş ışıkta parlıyordu.

Bu manzara mideme bir yumruk gibi indi. Beş uzun adımda odayı geçtim, onu kucağıma aldım ve kucağıma aldım. "Gigi..."

Sessiz hıçkırıklar arasında nefesi kesildi. "Bana böyle seslenmene bayıldığımı biliyor musun?"

Onu kendime daha sıkı sarmıştım. "Nefret ettiğini sanıyordum."

Bu lakabı küçükken kullanmaya başlamıştım ama aramıza o duvarı ördükten bir süre sonra, her söylediğimde kafamı ısırmaya başlamıştı.

"Bayıldım," diye hıçkırdı. "Ama daha önce de öldürmüştü." Göğsümün derinliklerinde bir yanma başladı.

"Bana kaybettiğim her şeyi hatırlattı."

Boynuna sokuldum. "Çok üzgünüm."

"Ama şimdi geri aldım. Düşündüğümde çok daha fazlasına sahibim. Ama yine de gezegendeki en bencil insan olup olmadığımı merak etmeden edemiyorum."

Geri çekildim. "Neden bencil olduğunu düşünüyorsun ki?"

"O resmi gördün Caden. Bu her kimse birlikte olmamızdan nefret ediyor. Bütün binaları yaktılar. Bu yeterli olmadığında ne olacak? Herkes benim için çok endişeleniyor ama asıl endişelenmeleri gereken *sensin*."

Grae'yi göğsüme doğru çektim ve ona sıkıca sarıldım. "Ben iyi olacağım."

"Bunu bilemezsin." Grae'nin sesi her kelimede titriyordu. "Seni kaybedemem. Başına bir şey gelmesinin sebebi ben olamam."

Korku içimi pençeleyerek derinlere işledi. "Benden uzaklaşmayı aklından bile geçirme," diye hırladım.

Başını göğsüme doğru salladı. "Yapamam. Belki de her şeye rağmen çok zayıfım. Belki de sen sadece benim kriptonitimsin." Geri çekildi, sulu gözleri benimkilere kilitlendi. "Beni terk etmeyeceğine söz ver."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Söz veriyorum." Umarım o da bana aynısını verebilirdi.

OceanofPDF.com

CADEN

"EĞER BU İZLENMEYİ BOZARSAN, seni gerçekten bir sonraki bıçak kuklam olarak kullanacağım."

Grae Nash'e öyle soğuk bir bakış fırlattı ki ona inandım. Ama tüm bu görüntü beni güldürdü çünkü kardeşine ters ters bakarken boynuzlu ve tüylü gökkuşağı çoraplı bir tek boynuzlu at tulumu giyiyordu.

Maddie kendi gökkuşağı rengindeki ayaklarını sehpanın üzerine atarken kısık bir ıslık çaldı. "Ben olsam dikkat ederdim Nash. G ve Wren *Küçük Kadınlar*'ı izlemeyi çok ciddiye alıyorlar."

Wren bir kase patlamış mısırı kucağına aldı. "Geçen sefer Beth'in ölüm sahnesini böldüğün zamanı hatırlıyor musun?"

Nash patlamış mısır kasesine ihtiyatla baktı. "Bana da aynı bunun gibi bir kâseyle vurmuştu."

Grae homurdanarak iki tek boynuzlu at arkadaşının yanındaki kanepeye çöktü. "Bunu hak ettiniz."

Bakışları onun üzerinde daraldı. "Bana beyin sarsıntısı geçirtebilirdin." "İki kelime. Beth'in. Ölüm. Bununla uğraşamazsın."

Wren ağzına bir parça patlamış mısır **a t a r a k** , "Haklı Nash Bash," dedi.

Nash ona bakakaldı ve sonra gözlerini nişanlısına çevirdi. "Beni savunmayacak mısın?"

Maddie iki elini de havaya kaldırdı. "Ben bu işin dışında kalıyorum. Sadece patlamış mısır için buradayım."

Grae kıs kıs güldü.

"Oh, kapa çeneni," diye kırptı.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım.

JALEN

Baban seni ve Gabe'i 15 dakika içinde ofisinde istiyor.

Ekrana bakarken yüzümü
buruşturdum. "Sorun nedir?"
Grae sordu.

Yüz ifademi çabucak düzelttim. "Yok bir şey. Sadece işle ilgili şeyler."
Kaşlarını çattı. "İhtiyacın varsa ofise gidebilirsin. Yalnız değilim ki.
Şurada Barney Fife bile var."

Nash ona ters ters baktı. "Hey."

"İçeri girmeme gerek yok." Babam bensiz bir gün bile idare edebilirdi.
Ona neden gelemeyeceğimi bildiren bir e-posta göndermiştim ama tabii ki
umurunda bile değildi.

Grae ayağa kalktı ve yanıma geldi. Kollarını boynuma doladı ve parmak
uçlarına kadar uzandı. "Git biraz çalış. Kendini daha iyi hissedeceksin.
Zaten *Küçük Kadınlar* seni ağlatır."

"Öyle değil."

Dudakları kıpırdadı. "Ah, unutmuşum, gözünde bir şey vardı."

Nash homurdandı.

"Alerji mevsimiydi," diye karşı çıktım.

Grae söyleyeceğim diğer her şeyi uzun bir öpücükle çaldı. "Git, çalış.
Seni sonra ödüllendireceğim."

Ona sııttım. "Daha önce hiç tek boynuzlu bir at ile öpüşmemiştim."

Nash öğürür gibi bir ses çıkardı. "Film atıştırma iştahımı mahvetmeden
defol git buradan."

"Asla olmayacak," diye karşılık verdi Maddie
ona. Grae'nin yüzündeki saçları taradım. "Emin
misin?" Başını salladı. "İyi olacağım."

"Tamam, film bitmeden dönerim." "Acele
etme. Biz burada olacağız."

Grae'yi bir kez daha öptüm ve sonra Nash'e bakarak onu bıraktım.
"Kalacak mısın?"

"Atıştırmalıklar var. Ne düşünüyorsun?"

Başımı salladım ve tezgâhtan anahtarlarımı aldım.

Tam kapıya ulaştığımda durakladım. Tüm bu olanlardan sonra onu terk
etme fikri bana yanlış gelmişti.

Grae kanepeye yığılmıştı, Wren'in söylediği bir şeye gülerken başı arkaya düşmüştü. Şimdi ona bakınca bir sorun olduğunu asla anlayamazdınız. Daha dün gece biri ona kızdığı için iş yerini ateşe vermişti.

Nash ayağa kalkarken bir hareket dikkatimi çekti. Bakışları benimkilerle kilitlendi. "*Git,*" diye mırıldandı. "*Onu yakaladım.*"

Endişemi yuttum ve başımı sallayarak kapıdan çıktım. İki yeni polis memuru başka bir araçtaydı. Cipime binerken onlara el salladım.

Kulübeye varmam sadece birkaç dakika sürdü. İçeri girerken derinlerde bir yerde kızgınlık titreşiyordu. Bazen babam, kontrolün hâlâ kendisinde olup olmadığını görmek için zincirimi çekmekten hoşlanıyor gibiydi. Benden bir test olarak bir şeyler talep etmekten başka bir şey yapmıyordu.

Ofisine varana kadar koridorlarda dolandım. Sekreteri beni görür görmez ayağa kalktı. "Bay Shaw. Babanız ve kardeşiniz zaten içeride. Lütfen içeri girin."

Başımı salladım, ona teşekkür etme zahmetine girmedim çünkü bu bir yalan olurdu. Burası olmak istediğim son yerdi.

Çift kapıdan birini açarak içeri girdim. Babam ve kardeşim oturma alanında, babam deri koltuklardan birinde, Gabe ise kanepede oturuyordu. Gabe biraz sert görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, kenarları koyu halkalarla çevrilmişti ve teni normalden birkaç ton daha solgundu.

"Sonunda bize katılman ne güzel," diye kııptı babam.

Bir sandalyeye geçip otururken bakışlarım ona kaydı. "Sana bir e-posta gönderdim.

Dün gece bir olay oldu ve evde Grae'yle birlikte olmam gerekiyordu." Gabe kaskatı kesildi. "Ne *olayı*?"

Gözlerimi ona dikmiş, değerlendiriyordum. Patlamayı babamla paylaştığımı mı düşünmüştü yoksa yangınla ilgili bir şeyler mi söylüyordu anlayamadım. "Birisi Cedar Ridge Vacation Adventures'ı ateşe vermiş ve içeride Grae için bir tehdit bırakmış."

Babam kahvesinden bir yudum aldı. "Hayatın boyunca bir dizi kişisel sorunla karşılaşacaksın, ancak bu işin senin önceliğin olarak kalacağına güvenmem gerekiyor."

Gabe oturduğu yerde kıpırdandı. "Onunla ilişkiye girdiğinden beri dramdan başka bir şey yapmadı."

"Bence endişelenmemiz gereken kişi *sensin*. Dün gece Dockside'dan kovulduktan sonra nereye gittin?" Eğer o yangını o başlattıysa, eğer Grae'yi korkutan oysa... Öfke kabardı ve içimde dönmeye başladı.

Gabe'in boğazında kızarıklık oluştu.

"Neden bahsediyor bu?" Babam tersledi.

Gabe'in bana attığı sert bakış, oturduğum yerde beni deşmek istediğini gösteriyordu. "Bir şey yok. Caden sadece küçük kolluk kuvveti arkadaşlarıyla sorun çıkarıyor."

Kardeşıme bakarken çenem granite döndü ve onu boğazlamamak için kendimi zor tuttum.

Babamın kahve fincanını tutuşu sıkılaştı. "İkinizin de büyümesi gerekiyor. Sizi yetiştirirken nerede hata yaptım bilmiyorum ama çocukça oyunlarınızın işimi mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Nefesimi dengede tutmak için mücadele ettim. Nerede başarısız olmuştu? Aklıma gelebilecek her şekilde, bizi evlatları yerine piyon olarak görmekle başlayarak.

"Şu anda ikinizin de önemli projeleri var. Caden'in Clive'in inzivası ve Gabe'in de gala öncesi VIP brunch'ı var. Bunlar tamamlandıktan sonra sorumluluklarınızla ilgili bir değerlendirme yapacağım."

Parmaklarım sandalyenin kollarına gömüldü. "Ne demek istiyorsun?"

Babamın dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. "Çalışmalarında en başarılı olan, yönetmek istediği mülkleri ilk olarak seçecek."

Daha önce içtiğim kahve midemde ağır bir şekilde oturuyordu. Tabii ki babam bunu bir yarışmaya dönüştürecek.

Gabe sırtıttı. "New York'taki mülklerin kontrolünü ele geçirmek için sabırsızlanıyorum. Ama sanırım The Peaks de bende kalacak, Caden'in orayı batırmadığından emin olmak için."

Öfke, içime akan sıcak lav gibi alevlendi. Gabe Tepeler'i umursamıyordu. Ama benim umurumda olduğunu biliyordu. Benim için her şey demek olduğunu biliyordu çünkü orası Clara'nın dünyadaki en sevdiği yeri. Sırf sevdiğim bir şeyi mahvetmek için orayı yerle bir edebilirdi.

Babam kıkırdadı. "İşte bu görmek istediğim türden bir özgüven." Ayağa kalktım. "Hepsi bu kadar mı?"

Yüzünde herhangi bir eğlence belirtisi kalmamıştı. "Ses tonuna dikkat et, evlat."

Onu yere serme dürtüsü o kadar güçlüydü ki neredeyse boyun eğecektim. "Belli ki çok hevesli olduğun bu ölüm maçına hazırlanmam gereken çok şey var."

Babamın kıkırdaması geri geldi. "Belki de bahse girmeliyim." Ben gülmedim.

Bana el salladı. "Çık git buradan. Unutma, seni izliyor olacağım."

Arkama bakmadan ofisten çıktım, öfke içimde zonkluyordu. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki neredeyse birini biçiyordum. Ellerim onu sabitlemek için kadının kollarına gitti. "Çok özür dilerim-"

"Caden, iyi misin?" diye sordu annem doğrulurken.

Hâlâ ailemden biri gibi hissettiğim tek kişiye baktım. "Bunu yapmaya devam edebilir miyim bilmiyorum."

Panik yüz hatlarını aydınlattı. "Ne yapıyorsun?" "Onun için çalışıyorum."

Annemin parmakları kollarıma gömüldü. "Daha sertleştğini biliyorum. Clara'yı kaybetmek ona söylediğinden daha fazla zarar verdi ama-"

"O her zaman zor biriydi," diye karşı çıktım. "Ama şimdi bundan daha fazlası var. Sanki hepimizi kendi seviyesine indirmeye kararlı."

Elleri kesik kesik çırpınmaya başladı. "Onunla konuşacağım. Bunu düzeltebilirim. Sadece düşüncesizce bir şey yapma."

"Anne..."

"Etrafımda olmaman beni öldürür. Aile işimizin bir parçası olmaman. Lütfen, bırak deneyeyim."

Ona sarıldım. "Tamam."

Ama bu anlaşmanın ruhumun bir parçasını şeytana satmak anlamına geleceğini biliyordum.

OceanofPDF.com

GRAE

Manzara arabamın camından vızıldayarak geçerken telefonuma baktım. Caden'dan haber yok. Başparmağımın tırnağı işaret parmağıma battı.

Bir şeyler ters gidiyordu. Günlerdir vardı. İlk başta Tatil Maceraları'ndaki yangından kaynaklandığını düşünmüştüm ama artık o kadar emin değildim. Sanki aramıza yine o görünmez duvarı örüyordu. Düşüncesi bile içimi bulandırıyor.

"Arkada ne düşünüyorsun öyle?" Eddie, Noel'in ön yolcu koltuğundan sordu.

"Yok bir şey." Telefonumu sırt çantama geri koydum. Caden, Clive'in inzivasını tamamlıyordu; belki de iş yüzünden uzak kalmıştı.

Noel saçmalık der gibi homurdandı.

Eddie bana acıdı ve konuyu değiştirdi. "Sırf eğlence olsun diye polisi atlatabilecek miyiz görmek ister misin?"

Arka camdan dışarı baktığımda artık alışılmış kuyruğumu gördüm. Her zaman iki memur. Caden'ın evinin dışında. İşe giderken beni takip ediyorlardı. Jordan'ın evindeki derme çatma ofisimizin önünde. Beni eve kadar takip ediyorlardı.

"Nedense, bir polis kovalamacası başlatmanın uzun bir günün sonunda aradığım rahatlatıcı şey olduğunu sanmıyorum."

Eddie dikiz aynasından bana bir sırıtış gönderdi. "Biraz yaşa, G. Bence hayatında biraz eğlenceye ihtiyacın var."

"Sen eğlence diyorsun. Polisler hapis cezası diyor." Noel homurdandı.

Eddie'nin yüzündeki esprinin bir kısmı kayboldu. "Cidden, iyi misin?"

Sesindeki endişe kalbimi sıkıştırdı. Bazen onun ve Noel'in hayatı ciddiye alabileceklerini unutuyordum. Her ne kadar ikisi de bir sonraki heyecan için yaşasa da, birlikte çok şey atlatmıştık. Noel'in kardeşi uyuşturucu satmaktan tutuklandığında dünyası alt üst olmuştu. Eddie'nin nişanlısı Megan bir araba kazasında öldüğünde. İsteyken geçirdiğim bir Tip 1 korkusu. Hiçbirimizin hayatı mükemmel değildi ama her zaman birbirimizin yanındaydık.

Koltuğa yaslandım. "Uzun birkaç hafta oldu."

Noel, The Peaks'e giden yola saparken, "Az bile," dedi.

"Lawson henüz bir şey bulup bulmadıklarını söyledi mi?" Eddie sordu.

Başımı salladım. "İkinci yangının da kundaklama olduğunun kanıtından başka bir şey değil."

Noel elini yüzünde gezdirdi. "Bu her kimse ne yaptığını biliyor."

Bu bilgiyle içimden bir ürperti geçti.

Noel nöbetçi kulübesinde yavaşlayarak durdu ve tanıdık bir adam dışarı çıktı. Arka koltukta beni gördü ve el salladı. "Tekrar hoş geldiniz, Bayan Hartley." Bakışlarını arkadaşlarıma çevirdi. "Sizi içeri almadan önce kimliğinizi görmem gerekiyor."

Eddie kaşlarını kaldırdı.

"Caden ikinizi de listeye koydu," diye mırıldandım.

Güvenlik görevlisine ehliyetlerini uzattılar. Birkaç saniye sonra başıyla onayladı. "İçeri girin."

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek.

Noel kapılar açıldığında arabasını kapıdan geçirdi. "Süslü pantolonlar." "Burası bir tatil köyü," diye homurdandım.

Ona Caden'ın evinin yolunu tarif ettim ve arabayı oraya yanaştırdığımızda Eddie'yle ikisi de kısık sesle ısıklık çaldılar.

Noel, "O dangalağın peşinden gitmene şaşmamalı," diye mırıldandı. Kafasına bir şaplak attım. "Götlük yapma."

"Kahvene kesinlikle tuz koyacak," diye uyardı Eddie. "G'mizin satın alınamayacağını şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"Teşekkür ederim," diye homurdandım.

Noel kaşlarını çatı. "Sadece böyle bir yerin zarar vermeyeceğini söylüyorum." Sırt çantamı aldım. "Bıraktığın için teşekkürler."

İkisi de başka bir şey söyleyemedi ya da birinin kafasını ısırmadan arabadan çıktım. Herkesin Caden ve benim hakkımda bir fikri olmalıydı.

Ben ön merdivenlerden yukarı çıkarken ekip arabası geldi. Kapının kilidini açarak içeri girdim ve alarmı devre dışı bıraktım. "Geri döndüm."

Ev kelimesi dilimin ucuna kadar geldi ama ısırardım. Caden'ın evi son zamanlarda biraz daha az ev gibi hissettiriyordu.

"Mutfakta," diye seslendi, ama sesinde aynı boşluğu duydum -İçimi burkan bir boşluk.

Kapıyı kilitledim ve alarmı sıfırladım, sonra Caden'ın sesinin geldiği yöne doğru yürüdüm. Onu mutfak adasında oturmuş, bilgisayarına bakarken buldum.

"Selam," diye selam verdim.

"Hey," diye yankılandı, başını kaldırmadan.

Yanağımın içini ısırardım. "Günün nasıl geçti?"

"İyiydi."

Kızgınlık derinlerde bir yerde kıpırdandı. "Tek kelimelik bir cevaptan daha fazlası var mı?"

Caden taburesinde döndü ve bakışları sonunda bana geldi. "Ne demek istiyorsun?"

Çantamı mutfak zeminine bıraktım. "Son üç gündür beni kol mesafesinde tutma numarasını yapıyorsun ve bu beni hem korkutmaya hem de sinirlendirmeye başladı."

O muhteşem ela gözlerinde suçluluk duygusu parladı. "Denemiyordum-"

Bacaklarının arasına girdim ve bir parmağımı dudaklarına bastırdım. "Bahanelere ihtiyacım yok. Sadece bana neler olduğunu anlat."

Caden başını omzuma koydu, boynuma sokuldu ve beni içine çekti.

Bu jestin şefkatiyle içimde bir şeyler hafifledi. İçimdeki panik azaldı ve kollarımı ona doladım. "Konuş benimle."

Caden'ın kalbi göğsüme çarptı. "Ne yönde hareket edersem edeyim birilerini incitiyormuşum gibi hissediyorum."

Kollarım ona daha sıkı sarıldı. "Kim gibi?"

"Çoğunlukla annem. Geçen gün Gabe ve babamla görüştüktan sonra ona rastladım. Ona Gabe için çalışmaya devam edebileceğimden emin olmadığımı söyledim."

Doğrulmuştum. Bu bana iyi bir şeymiş gibi geldi ama yüzündeki ifadeden öyle olmadığını anladım.

Caden ensesini sıktı. "Bırakmamam ve bir şeyleri düzeltmeye çalışmasına izin vermem için bana yalvardı."

"Daha önce denemedi mi?" Jocelyn Shaw'ı ailesini bir arada tutmak için her şeyi deneyebileceğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Başını salladı. "Daha önce onunla bırakma konusunda hiç konuşmadım ama babamla Gabe'e ve bana nasıl davrandığı hakkında konuştuğumu biliyorum. Ama faydasız. Ne zaman dürüst bir konuşma yapmaya çalışsam beni başından savıyor ya da *duygularım* hakkında konuşmak istediğim için benimle alay ediyor."

Öfke diplerde bir yerde canlandı. "Senden zehirli bir durumda kalmanı istemesi hiç adil değil."

"Sanırım şirketten ayrılırsam beni kaybedeceğinden endişeleniyor. Onu incitme fikrinden nefret ediyorum ve Clara'nın Dünya'daki en sevdiği yeri terk edip Gabe'e bırakma fikrinden de nefret ediyorum. Sırf bana inat olsun diye her şeyi mahvedecek."

"Clara Tepeler'de yaşamıyor. O burada yaşıyor." Avucumu Caden'ın göğsüne bastırdım. "Onu her gün yanında taşıyorsun."

Yutkunurken adem elması sallanıyordu. "Gidersem ona ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum."

"Hiçbir sebepten dolayı mutsuz olmanı istemezdi. Dışarı çıkmanızı ve hayatınızı dolu dolu yaşamanızı isterdi. Mutlu olmanı."

Caden'ın elleri kalçalarımdaya durdu ve beni kendine çekti. "Ondan bir parça kaybedecekmişim gibi hissediyorum."

"Yapmayacaksın. Bundan emin olacağım. Onun anısını her gün canlı tutacağız. Cedar Ridge ve çevresinde onunla ilgili anılarımın olduğu milyonlarca başka yer var, senin de olduğunu biliyorum."

"Göldeki gizli yer..."

Sırıttım. "O kayalıklardan suya ilk inen oydu."

Caden kıkırdadı. "On yaşında bir çocuk nasıl olur da Law'dan daha fazla saçmalayabilir, asla bilemeyeceğim."

"Hepinizi utandırdı."

Parmakları kalçalarımdaya sıkılaştı. "Her zaman en kötüsünü hafifletmek gibi bir yöntemin var. Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Çünkü seni görüyorum. Benden saklanmaya çalıştığında bile seni görüyorum." Caden bir parmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Artık saklanmak istemiyorum." "Güzel." Ağzımı parmağının etrafına kapattım ve derin derin emdim.

"Gigi..."

Parmağının ucunu ısırdım.

Hırlayarak parmağını dişlerimin arasından çekti ve beni tezgâhın üzerine kaldırdı.

Caden bilgisayarını kenara itip ellerini atletimin içine soktuğunda şaşkın bir çığlık attım.

Başımın üzerinden kaldırdı, yere düşmesine izin verdi ve sütyenime doğru ilerledi. "Seni özledim."

"Peki bu kimin hatası?"

Sütyenim tişörtümle birleştiğinde Caden'ın başı eğildi ve meme ucuma yapıştı.

Ağzım açık kaldı, nefesim kesildi.

"Sanırım bunu telafi etmeliyim o zaman..." Dişleri tepe noktasını sıyırayarak beni ürpertti.

"Bu bana iyi bir plan gibi geliyor," dedim pantolonumun arasından.

Caden'ın eli bacaklarımın arasına girdi ve şortumun üzerinden beni okşadı. Dokunuşuna doğru eğildim, daha yakın olmak istiyordum, onun her şeyini istiyordum.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı tenime karşı. "Sana her dokunduğumda nasıl da pembeleşiyorsun. Teninin renk değiştirmesini izlemeye bayılıyorum."

Omuzlarını kavradığımda nefeslerim hızlandı.

Caden'ın parmakları insülin pompamı şortumdan ustalıkla çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. Sonra bir hamlede şortumu ve külotumu çıkardı.

Çıplak popom mermer tezgâha çarptığında irkilerek bir ses çıkardım.

Caden şortumun ve parmak arası terliklerimin yere düşmesine izin verirken bana sakinleştirici bir bakış gönderdi. "Hadi bir oyun oynayalım."

İçimdeki her şey arzuyla büküldü ve sıkılaştı. Caden için. Ve bana vereceği her şey için.

"İyi bir kız olup kıpırdamadan durabilir misin?"

Kalbim göğüs kafesimin içinde sekip duruyordu. "Evet," diye nefes aldım.

Yüzüne şeytani bir sırıtma yayıldı. "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor."

Ela gözlerinde altın parlıyordu. "Eller arkaya. Tezgâhı kavra."

Sertçe yutkundum ama dediğini yaptım. Bu hareket göğüslerimi daha yukarı itti ve Caden bakışlarıyla onları takip etti.

Caden tabureyi tam önümde duracak şekilde hareket ettirdi, bacaklar duvarlarda yankılanan bir sesle parkeye sürtünüyordu. Sonra elleri dizlerimin üzerindeydi ve onları birbirinden ayırıyordu.

Onları tekrar kapatmaya çalışmamak için yanağımın içini ısırdım ama kendimi kıpırdanmaktan alıkoyamadım.

Caden'ın elleri üzerimde sıkılaştı, gözleri parladı. "Ceza mı ödöl mü? Ne olacak?"

Kulaklarımda kan uğuldadı. "İkisi de." Kıkırdadı. "Açgözlü. Bunu sevdim."

Dört parmağımı çıkarıp çıplak kalçama vurdum. "Sana hareket etmemeni söylediğim halde hareket ettiğin için."

Keskin acı hızla dumanlı bir sıcaklığa dönüştü. Kalçalarımın arasında ıslaklık birikti.

Caden'ın sırtıtışı genişledi.

"Beğendin mi?" Başımı salladım.

Tabureye oturdu ve öne doğru eğildi, dudakları kalçamda gezindi. Parmaklarının olduğu yeri öptü ve yaladı.

O yukarı tırmandıkça ben de tezgâhı daha sıkı kavradım. Hareket etmemek için kendimi zor tuttum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye fısıldadı kalçalarımın arasından.

Dudaklarından çıkan titreşimler içime yayıldı ve ürperdim.

"Bence bir ödölü hak ediyorsun."

Caden iki parmağını içime kaydırđı ve hava ciğerlerimi bir rahatlama hissiyle terk etti. O parmakları beni neredeyse çıldırtacak tembel hareketlerle kıvırdı.

"Lütfen..." Ben daha durduramadan kelime ağzımdan çıkmıştı.

"Neye ihtiyacın var, Gici?"

"Daha fazla," diye nefes aldım.

Parmaklar tekrar kalçama vurdu. "Açık konuş." "Ağzın," diye ciyakladım.

Caden sırtıttı. "En sevdiğim tatlı."

Başı bacaklarımdan arasına düştü ve dili klitorisimin etrafında dolaştı.

Haykırdım, mermerin kenarı avuç içlerimi ısıırıyordu.

"Bu sesleri seviyorum," diye hırladı göbeğime doğru.

Caden'in dudakları sinir demetinin etrafını sararken üçüncü bir parmak içeri kaydı ve aynı anda dili de bastırdı.

Hiçbir uyarı yoktu. Sadece paramparça oldum. Etrafımdaki ışıklar titredi ve dudaklarımdan anlamsız sesler döküldü. Tek yapabildiğim tezgâha tutunmak ve her bir his dalgasını yaşamaktı. Caden'ın parmakları benden giderek daha fazla şey koparıyordu. Ne zaman işimin bittiğini düşünsem, bir şekilde beni tekrar uçurumun kenarına yolluyordu.

Son dalga geçtiğinde kaslarım titriyordu ve nefes almakta zorlanıyordum. Caden insülin pompamı tuttu ve beni yerden kaldırdı.

Koridorda ilerlerken beni kollarının arasına aldı. "Bekle,"

diye mırıldandım. "Peki ya sen?"

"Bu sadece senin içindi. Seni dışarıda bıraktığım için özür dilerim." Kaşlarım kalktı. "Eğer özrün buysa, beni istediğin zaman dışlayabilirsin." Caden güldü ve o sıcaklık etrafımda dönmeye başladı. "Anlaşıldı."

Bana bakarken gözlerindeki o altın rengi yeniden parladı ve orada aşkı gördüğüme yemin ettim. O üç küçük kelimeyi söylemeyi o kadar çok istedim ki canım acıdı. Ama kendimi tuttum. Çünkü bir parçam, Caden'la aramız ne kadar iyi olursa olsun, bunun onu tepelere doğru koşturabileceğinden korkuyordu...

OceanofPDF.com

CADEN

Grae yolcu koltuğunda neredeyse zıplayarak, "BİR DAHA SÖYLE," diye talep etti.

Dudaklarım kıpırdadı. "Clive bunun şimdiye kadar katıldığı en iyi yönetici inzivası olduğunu söyledi ve gelecek yıl için bir tane planlamamı istiyor."

Bir çığlık attı ve ayaklarını cipin döşeme tahtalarına vurdu. "Sana söylemişim."

Bir an için Grae'ye doğru baktım. "Sen yaptın." Bakışlarımı tekrar yola çevirmeye zorladım. "Bunu yapmak benim de çok hoşuma gitti. Bağlantı kurabilmeleri için insanların duvarlarını nasıl yıkabileceğimi düşünmek."

"Belki bunu tam zamanlı bir işe dönüştürebilirsiniz. İnsanların köklerine geri dönmelerine yardımcı olmak."

"Belki." Bu şekilde düşünmek ve her şeyin mükemmel bir şekilde yürütüldüğünden emin olmak için acele ediyordum. Ve ailemin şirketinden ayrılırsam beni Cedar Ridge'de tutacak seçenekler için beynimi zorluyordum.

Grae elimi sıktı. "Bir yolunu bulacaksın."

Başparmağım elinin arkasında ileri geri gezindi. "Bir yolunu buluruz."

Bana sırıttı. "Seninle bir takım olmayı seviyorum." "Ben de öyle."

"Ve sen de takım şoförü müsün?" Ana caddeye döndüğümde Grae bana takıldı. "Artık yepyeni bir SUV'um var. Ve bu akşamki gala için gerçekten hazırlanmalısın."

"Seni sürmek hoşuma gidiyor," dedim elini dudaklarıma götürürken.

"İşe gitmem gerekmeden önce beni tahrik etme," diye homurdandı. "Belki de bütün gün beni düşünmeni istiyordumdur."

Grae oturduğu yerde kıpırdandı. "Ben acı çekeceksem, sen de çekeceksin. Sana aklıma gelen en pis şeyleri mesaj atacağım, böylece benimle birlikte senin de taşakların moraracak."

Bir kahkaha attım. "Kötü niyetli." "Ve bunu sakın unutma."

Ana Cadde'yi takip ederek Jordan'ın evinin bulunduğu kasabanın kenarına geldim. Grae'nin eski evinden sadece birkaç blok ötedeki iki katlı Craftsman'ın önünde durdum. SUV'umdan kayarak kaputu yuvarladım ve kapısını açtım.

"Görüyorum ki beyefendi bu sabah tüm gücüyle geri dönmüş." Kaşlarımı kaldırdım. "Peki ben daha önce neydim?"

Gözleri muziplikle dans ediyordu. "Dün gece biraz şeytan gibiydin diyebilirim."

Onu kendime çektim ve derinden öptüm. "Sanırım şeytanı sevdin."

Grae alt dudağını ısırdı. "Tekrar bir performansa hayır demezdim."

"O tezgâha bir daha asla aynı şekilde bakmayacağım kesin."

Güldü ve bacaklarını etrafıma dolayarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Çok eğlencelisin, Caden Shaw."

Arkamızda bir boğaz temizlendi ve Grae örümcek maymun tutuşundan düştü.

İtfaiye şefi Ramirez, Jordan'ın ön verandasında duruyordu ve Rance de onun yanında durmuş bize hançer gibi bakıyordu.

Grae olduğu yerde kıpırdandı ve ben de elini tutarak teninde rahatlatıcı daireler çizdim.

Ramirez başını sallayarak, "Grae," dedi.

"Özür dilerim. Seni orada görmedim," diye mırıldandı Grae. Rance alay etti. "Elbette görmedin."

Ramirez ona sakinleştirici bir bakış gönderdi. "Dün gece itibariyle evinizin temizlendiğini size bildirmek istedik. İşlemlerin bu kadar uzun sürmesinden dolayı özür dilerim."

"Bu ne demek oluyor? İçeri girebilir miyim?"

Ramirez başıyla onayladı. "Birkaç yerel yangın restorasyon şirketi tavsiye edebilirim. Asıl yangın hasarının büyük kısmı yatak odasında ama korkarım her yerde duman ve su hasarı var."

"İçeri girmek güvenli mi?" diye sordum.

"Evet. Yapısal bir değerlendirme yaptık. Ama çok dağınık ve kendinizi yaralayabileceğiniz hasarlı eşyalar olabilir, bu yüzden

Ramirez profesyonellere başvurun" çağrısında bulundu.

Grae'ye bakmak için yer değiştirdim. "İşe gitmeden önce bir göz atmak ve birini aramak ister misin?"

"Bizi duymadın mı?" Rance kırıptı. "Bu işi profesyonellere bırakmalısın. Ama muhtemelen her şeyin üstesinden gelebileceğınızı düşünüyorsunuz."

Bakışlarım ona kaydı. "Hiçbir şeyi tamir etmeye çalışmamızı önermiyordum. Ama yangın restorasyon şirketine anlatmak için hasar hakkında bir fikir edinmemiz gerekiyor."

Sesim sakın ve eşitti ama öfkem derinlerde bir yerde titreşiyordu. Rance istediğı oyuncağı alamamış şımarık bir çocuk gibi davranıyordu.

Lawson ofis yangınından sonra onu sorgulamıştı. Dockside'daki müşteriler onu gecenin büyük bir bölümünde barda görmüşlerdi, ancak grupta ve arkadaşlarıyla vakit geçirmekten dikkatleri dağıldığı için kimse tam olarak ne zaman olduğunu söyleyememişti. Lawson da Gabe'le bir kez daha konuşmaya çalışmıştı ama kardeşim ona bundan sonra avukatıyla görüşmesini söylemişti.

Ramirez Rance'in omzunu sıktı. "Bakmalarında bir sakınca yok."

"Her neyse," dedi Rance, tutuştan kurtuldu ve sokaktaki bir kamyonu doğru ilerledi.

Ramirez iç çekti. "Bunun için özür dilerim. Ona arabada beklemesini söylemeliydim. Belki öfkesi yatışmıştır diye düşündüm."

"Sorun değıl," dedi Grae. "Şu anda işlerin biraz garip olduğunu biliyorum."

Ramirez başını salladı. "Bakın, Law'ın onunla bu yangınlar hakkında konuştuğunu biliyorum ama o Rance değıl. Ne kadar kızgın olursa olsun, böyle bir şey yapmaz."

Grae dudağını ısırıldı. "Bunu ben de göremiyorum. Şu anda benden nefret etse de, onun başka birini bilerek incittiğini hiç görmedim. Kardeşim sadece işi olduğu için her şeyi kontrol ediyor ve bunun kim olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok." Ramirez'in omuzları bir parça gevşedi. "B ö y l e

hissettiğini duymak güzel. Bunun olmasına çok üzıldüm. Bu pisliği yakalamayı ben de en az

Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

"Haber veririm. Her şey için teşekkür ederim."

Çenemi kaldırdı ve kamyonu doğru yöneldi.

Bir an için Grae'yi inceledim. "Gerçekten Rance olduğunu düşünmüyorsun değıl mi?"

Grae içini çekti. "Ben bunu göremiyorum. Belki de onu çok uzun zamandır tanıdığım içindir ama göremiyorum."

Ona sarıldım. Grae işte buydu, her zaman insanların içindeki iyiliği görürdü.

"Kaptan Amerika gitti mi?" Paravan kapının içinden bir ses geldi.

Eddie kafasını dışarı çıkarınca kıkırdadım. "Kaptan Amerika mı?"

Gözlerini devirdi. "Rance tam bir baş belası oldu. Tehlikede olan herkes için Tanrı'nın bir lütfu olduğunu düşünüyor. İçeri girdi ve hepimize yangın güvenliği konusunda ders vermeye başladı."

Grae inledi. "Özür dilerim."

Jordan kapıdan girdi ve onun omzunu sıvazladı. "Senin suçun değil."

Noel de onu takip etti. "Bilemiyorum. Yaklaşan felaketi nasıl önlediğine dair bir hikâye daha dinlemek zorunda kalırsam, seni suçlamaya başlayabilirim."

Grae yüzünü buruşturdu. "Telaî etmek için yarın kahve getireceğim." Eddie anında umutlanmış görünüyordu. "Ve çörek?"

"Zor bir pazarlık yapıyorsun ama evet."

Jordan'ın yüzündeki eğlence ifadesi kayboldu. "Eviniz temizlendi mi?"

Grae başıyla onayladı. "Hızlıca gidip kontrol etmemin bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır. Biz de seninle geleceğiz." "Gelmek zorunda değilsiniz-"

Jordan, "Biz de sizinle geleceğiz," diye ısrar etti.

Bir kolumu Grae'nin omuzlarına doladım. "Gel hadi. Şu işi bitirelim, sonra sen de işe koyulabilirsin."

Tekrar başını salladı ama gözlerindeki endişeyi gördüm. "Her neyse, üstesinden geleceğiz. Biz bir takımız, unuttun mu?"

"Tamam," diye nefes aldı Grae. Parmak uçlarına **d o ğ r u** uzandı ve ağzını benimkine değdirdi. "Teşekkür ederim."

"Her zaman."

Eddie öğürür gibi bir ses çıkardı. "Ooey-gooey şeyini kısa kesebilir miyiz?" Grae uzanıp Eddie'nin kulağına fiske vurdu.

"Hey! Bu acıttı," diye sızlandı.

Jordan sadece başını salladı. "Çocuklar, hadi bu gösteriyi yola koyalım."

Geçitten aşağı indik ve bizi takip eden ekip arabası camını indirdi. Clint kafasını dışarı uzattı. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Grae'nin evini temizlediler, bu yüzden hızlıca bir göz atmamız gerekiyor. Sonra da geri döneceğiz."

Başını salladı ve arabadan indi.

Grae ona, "Gelmek zorunda değilsin," diye güvence verdi.

Ona hoşgörölü bir gülümseme verdi. "G, eğer kaytarmaya başlarsam kardeşlerin taşaklarını koparır."

Nefes nefese kaldı. "İyi. Okul gezisi sanırım."

Clint güldü. "Bu iş bittiğinde ve tekrar yalnız kalabildiğinde çok mutlu olacaksın."

"Hiçbir fikrin yok," diye homurdandı.

İki blok ötedeki Grae'nin kulübesine doğru ilerledik. Dışarıdan o kadar da kötü görünmüyordu ama içeri girdiğimiz anda bu sözleri yemek istedim. Duman kokusu hâlâ duvarlara sinmişti ve her yerde is ve su hasarı vardı.

Noel alçak sesle ıslık çaldı. "Kahretsin, G."

Yaşam alanından koridora doğru yavaşça yürüdü, keder yüz ifadesinde kendini hissettiriyordu. "Bir daha doğru dürüst kokacağını hayal bile edemiyorum."

Elini tuttum ve sıktım. "Bir yolunu bulacağız."

İstediği her yerde kendini evinde hissetmesi için her türlü bedeli öderim. ol.

Grae yatak odasına doğru yöneldi. "En kötüsünü görmem gerek. Bitir şu işi."

"Tamam." Yara bandını söker ve iyileşme sürecine başladık.

Kapısından geriye kalanlara yaklaşırken duvarları siyah çizgiler kapladı. Girişe geldiğimizde Grae soluk soluğa durdu.

Ne gördüğümü anlamam bir anımı aldı. Siyah-beyaz fotoğraflar her yeri kaplamıştı. Grae'nin fotoğrafları. İkimizin fotoğrafları. Onun değiştiği, bizim kucaklaştığımız samimi fotoğraflar. Ve hepsinin üzerinde kana benzeyen bir şey vardı.

OceanofPDF.com

GRAE

"HAYVAN KANI," dedi Lawson, Caden'ın mutfağındaki tezgâha yaslanarak.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar son iki haftadır daha da kötüleşmişti ve suçluluk duygusu içimi sızlatıyordu.

"Ne tür?" Roan sözlerini kaplayan öfkeyi zorlukla dizginleyerek sordu. "Henüz bilmiyorum, sadece insan olmadığını biliyorum."

Caden'ın kucağına daha da gömüldüm. En azından bu vardı. Ama Bambi'nin ya da başka bir masum canlının sırf bu her kimse beni korkutabilsin diye hayatını kaybetmiş olması beni hiç de iyi hissettirmiyordu.

"Fotoğraflardan birini verebilir misiniz?" Holt sordu.

Çete yine buradaydı. Dört kardeşim. Annem ve babam. Wren ve Maddie bile gelmişti. Jordan, Noel ve Eddie'yi derme çatma ofisimize geri dönmeye zorladım, benim yüzümden daha fazla iş kaçırmalarını istemedim.

Fotoğrafları düşünmek bile beni ürpertiyordu. Bırakın fotoğrafımı çekmeyi, birinin beni izlediğini bile bilmediğim özel anlar.

Lawson Holt'a baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Ekibim bunu özel laboratuvarımızda çalıştırabilir ve kağıt ve yazıcı hakkında neler bulabileceğimize bakabilir."

Lawson dudaklarını büzdü ve sonra başını salladı. "Bunu yapabilirsin. Ne de olsa teknik olarak bir danışmansınız."

"Evet, bana ödediğin o bir dolarlık avans gerçekten işe yarıyor."

Nash onun sırtına bir tokat attı. "Senin meraklı kığın sadece aksiyona dahil olmak istedi."

Wren karnını ovuşturarak, "Doğru," diye onayladı. "Sıkılıyor. Sıkıldığında da yoluma çıkıyor."

"Hey," diye itiraz etti Holt.

Omuz silkti ama bunu sırtarak yaptı. "Gerçek bu."

Lawson bana döndü. "Arkadaşım Anson'ı aramak ve davayı onunla birlikte incelemek istiyorum. Eskiden FBI için profil uzmanı olarak çalışıyordun."

Nash ona sorgulayan bir bakış fırlattı. "Onu son aradığında sana defolup gitmeni söylemişti."

Lawson'ın çenesi gerildi. "Büroda geçirdiği zamanın sonu pek iyi bitmedi ama kız kardeşimin risk altında olduğunu bilirse yardım edeceğini düşünüyorum." Lawson bana doğru baktı. "Sorun olur mu?"

Parmaklarım Caden'in gömleğinin içinde kıvrıldı. "Bana mı soruyorsun?"

Bakışları Nash'e kaydı. "Benim de kendi payıma düşeni yapmış olabileceğim açıkça ortaya çıktı." Gözlerinde özür titreşiyordu. "Hayatın sana ait değilmiş gibi hissetmeni istemiyorum, G. Sadece, ihtiyacım olsa bile, büyük ağabey olayını kapatmak zor."

Caden'in elinden kurtuldum ve Lawson'a doğru ilerleyerek kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Her zaman benim ağabeyim olmanı istiyorum."

"Nash seni boğduğumuzu söyledi."

"Belki biraz. Sadece tüm savaşlarımızı birlikte veriyormuşuz gibi hissetmek istiyorum, benim için benim savaşımı veriyormuşsun gibi değil."

Lawson elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Bunu anlıyorum. Sana böyle hissettirdiğim için de özür dilerim. Ben sadece-"

"Sen bir koruyucusun. Plana başka birini dahil etmek için duraklamak bile olsa bunu kapatmak senin için zor."

Başını sallayarak beni serbest bıraktı. "Gösteriyi yönetmeye alıştım."

"Bu mantıklı. Ama bunu bana sorduğun için gerçekten minnettarım. Bence arkadaşının davaya bir göz atması akıllıca olur. Devam edin. Benden daha fazla bilgi almak isterse haberim olsun."

Lawson'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve ben de güldüm. "Benimle çalıştığında oldukça hoş biri olabiliyorum."

Nash sırtarak, "Bu bir Noel mucizesi," dedi.

Karnına bir dirsek attım.

Lawson başını iki yana salladı ama yüzündeki eğlence ifadesi çabucak kayboldu. "Olay yeri teknisyenlerine tüm fotoğrafları çektirdim. Her şeyin bir zaman çizelgesini oluşturmak için yardımınıza ihtiyacım olacak."

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordu annem, ses tonuna bir parça panik karışmıştı. "Onlara bakmak zorunda kalmamalı."

Babam onun omzunu sıktı. "Kerry..."

"Başa çıkabilirim," diye temin ettim onu. Muhtemelen kâbuslar görmeme neden olacaktı ama kardeşlerime fark ettiklerinden daha güçlü olduğumu gösterme fırsatını kaçırmayacaktım.

Holt, "Bu beklediğimiz mola olabilir," dedi.

Caden bir kolunu göğsüme doladı ve sanki bedenime ihtiyacı varmış gibi beni tekrar kendine çekti. "Ne düşünüyorsun?"

Holt ayaklarının üzerinde kaydı. "Şüphelinin hata yapacak kadar sinirlenmesini umuyorduk. Grae'yi yörüngesinden çıkarmak bunu yaptı.

Bize bu fotoğrafların ne zaman çekildiğini söyleyebilirse, mazereti olamayacağı zamanların bir listesine sahip olacağız. Bu şekilde listemizdeki pek çok kişinin üstünü çizmiş olacağız." "Ve biliyoruz ki bu fotoğraflar dün geceden

Olay yeri bu sabah temizlendi." diye ekledi Lawson.

Caden'ın parmakları sakinleştirici bir ritimle kollarımı okşadı. "Herhangi biri itfaiyenin olay yeri bandını indirdiğini görebilir ve kimsenin binada olmayacağını anlayabilirdi."

Nash başını salladı. "Bu doğru. En iyi umudumuz fotoğraflardan bir zaman çizelgesi çıkarmak. Karakolda bir oda hazırlayan memurlarımız var ve hepsini sergiliyorlar."

Tekrar ürperdim ve Caden beni kendine daha sıkı çekti. Başını eğdi, dudakları kulağımı sıyırdı. "Yolun her adımında seninle olacağım."

Lawson, "Yarın gelebilerseniz harika olur," dedi. "Elbette. Ama bu akşam galamız var."

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Caden. "Çok şey yaşadın-"

Kollarında döndüm. "Ben gidiyorum. Bu Clara için. Ve ailenle tek başına başa çıkmaya izin vermeyeceğim."

"Gigi..." Saçlarımı yüzümden çekti. "Ben gidiyorum ve bu son sözüm."

"Onunla tartışma kardeşim," dedi Nash. "Bir öküz kadar inatçıdır."

Dilimi ona doğru uzattım. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." "Biz de orada olacağız," diye güvence verdi Maddie.

"Hepiniz hoş geldiniz," dedi Caden. "Ama korkarım siyah kravat takılacak, o yüzden şık giyinmeniz gerekecek."

Maddie sırıttı. "Erkeğimi smokin içinde görmek için bir bahaneye bayılırım."

Nash onu kollarının arasına çekerken gözleri parlıyordu. "Bir James Bond fantezin var mı Mads?"

"Belki..."

Wren, "Biz de gidelim," diye teklif etti.

Holt başıyla onayladı. "Bu şekilde, fazladan desteğiniz olacak." Roan'ın çenesi gerildi. "Ben dışarıda bekleyeceğim."

Suçluluk duygusu içime işledi. "Gerek yok. Etrafımızda bir sürü insan olacak."

"Ben dışarıda olacağım," diye ısrar etti. "Tamam," diye kabul ettim.

Lawson telefonunu çıkardı. "Daha fazla desteğe ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı her zamanki gibi iki kişilik bir ekip hazır bulunduracağım."

Caden, "Etkinlikte çalışan güvenlik görevlilerimiz de var," diye ekledi. "Onlara durum hakkında bilgi verdim."

Maddie, Wren ve bana sırtıttı. "Bunun ne gerektirdiğini biliyorsunuz, değil mi?" "Rahatsız ayakkabılar mı?" Ben önerdim.

Gözlerini devirdi. "Spa günü!"

OceanofPDF.com

CADEN

Ben Erika ile son dakika detaylarını gözden geçirirken JALEN büyük odaya doğru ilerledi. Mekan çok güzel bir şekilde bir araya gelmişti. Rustik güzelliğin ve otellerimizin bilinen zarafetinin bir karışımıydı ve Clara'nın enstantaneleri sayesinde bir doz otantiklik içeriyordu.

"Yer sofraları konusunda haklıymışsın," dedi gülümseyerek. "Dışarıdan bir dokunuş getirmişiz ama onu yükseltmişiz gibi hissettiriyor. Fotoğraflar da dekoru gerçekten anlamlı kılıyor."

"Bu işe verdiğiniz tüm emekler için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunların hiçbiri bir araya gelmezdi."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim Caden. Bu işin eğlenceli kısmı."

Jalen boğazını temizledi ve ben de ona döndüm. "Kızlar spa'da nasıllar?"

Sırıttı. "Onlardan hoşlanıyorum. Bugünkü sorumluluklarımı bir kenara bırakıp onlara katılmayı düşünüyorum."

Kıkırdadım. "Seni uyarmalıyım. *Küçük Kadınlar*'ı tekrar tekrar izlemek gibi bir huyları var ve Beth'in ölüm sahnesini böldüğünüzde size zarar verirler."

Jalen abartılı bir nefes vererek elini göğsüne götürdü. "Asla yapmam. Bu kutsal şeylere saygısızlık olur."

"O zaman siz ikiniz gayet iyi anlaşıyorsunuz." Elim cebime daldı, parmaklarım tılsımım haline gelen muskaya dokundu. "Hiç sorun çıkmadı mı?"

Başını iki yana salladı. "İki polis memuru da eğlenceye katılıyor; biri Grae'nin tedavi odasının dışında, diğeri de spa lobisinde bekliyor. Bayanları hazırlanabilecekleri üst kattaki bir süite yerleştirdim."

Spa'da işleri biter bitmez yiyecek ve içecek göndereceğim. İstedığınız eşyalar da bekliyor olacak."

Onu omzundan alkışladım. "Her şey için teşekkür ederim."

Jalen'in yüzüne ısıltılı bir gülümseme yayıldı. "Sormadığını biliyorum ama onu senin için seviyorum."

Göğsümdeki o yanma hissi geri gelmişti ama inkâr edemeyeceğim bir zevk barındırıyordu. "Çok şanslıyım."

"Öylesin." Jalen ayaklarının üzerinde kıpırdandı, yüzüne tedirginlik yayıldı.

Midem bulandı. "Sorun ne?" "Senin için mi? Hiçbir şey."

"Başka biri için mi?" Tahmin ettim.

Jalen dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. "Otel çevresinde birkaç farklı kaynak bulduğumdan bahsetmiştim ya?"

"Ağınız her zaman geniş olmuştur."

Hayali saç tellerini omzunun üzerinden geçirdi. "Teşekkür ederim."

"Jalen..."

Çabucak başını salladı. "Kardeşinin sabahki etkinliği tam bir felaketti." Kaşlarım birbirine çarptı. "Ne demek istiyorsun?"

Gabe, VIP gala konuklarımız için bir hoş geldin brunch'ı düzenlemişti. Bu, ana etkinlikten önce kaynaşmaları ve kutlamalara rahatça katılmaları için bir fırsattı.

"Brunch'ta çalışan garsonlardan birinden rakamları tamamen yanlış hesapladığını duydum. Yeterli yiyecek yokmuş ve üst kattaki restorandan içki almak zorunda kalmışlar. Gabe geç kalmıştı ve tamamen akşamdan kalma görünüyordu. İnsanlar mutlu değildi."

İçim çalkalandı. Kardeşime neler oluyordu böyle? Geçmişte de ara sıra aşırıya kaçmıştı ama hiç böyle olmamıştı. Sanki gözlerimin önünde çözülyordu ve nedenine dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Babam biliyor mu?" Ona böyle seslenmek bile yanlış geliyordu. Harrison Shaw sayamayacağım kadar uzun yıllardır *babacan* bir şey yapmamıştı.

Jalen yüzünü buruşturdu.

"Brunch'taydı." "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Bu sabaha kadar kimsenin kulağından duman çıktığını görmemiştim."

Sadece hayal edebilirdim.

"İyi tarafından bakarsak," dedi Jalen, "Clive'ın babana seni övdüğünü duymuş olabilirim. Şirket inzivasının şimdiye kadar katıldığı en iyi inziva olduğunu söyledi."

Bu bir zafer gibi hissettirmeliydi ama midem bulanıyordu. "Gidip bir şeyler yapmam lazım."

Jalen gözlerini kırıştırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Öyle olacak." Çıkışa doğru ilerlemeye başladım. "Annemin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Onu daha önce spa'da saçını yaptırırken gördüm ama eve gideceğini söyledi."

Başımı salladım. "Teşekkürler."

Koridora yöneldim ve neredeyse Gabe ile çarpışıyordum.

"Nereye gittiğine dikkat et," diye bağırdı.

Bakışlarım onun üzerinde gezindi. Bu tanıdığım Gabe değildi. Takım elbisesi buruşuk, saçları dağınıktı. "İyi misin?"

Alay etti. "Sanki sikiyormuş gibi."

"İyi ya da kötü, biliyorum. Ve belli ki bir şeyler yanlış."

Kahverengi gözlerinde öfke alevlendi. "Aziz rolünü bırakabilirsin. Etrafta bunu görececek kimse yok."

"Kardeşıme iyi olup olmadığını sormak rol yapmak değildir."

Gabe'in çenesi granit gibi sertleşti. "Her zaman mükemmel evlat. Bana bir iyilik yap ve hayatımdan uzak dur."

Geçerken omzumu sertçe kontrol etti.

Bir an orada durdum, buraya nasıl geldiğimizi milyonuncu kez merak ettim. Belki de *nedeninin* bir önemi yoktu. Nerede olduğumuzu değiştirmezdi. Ama bu bilgi kemiklerimin derinliklerine kederin yerleşmesine neden oldu.

Kendimi tekrar yürümeye zorladım, kulübenin içinden geçip dışarıdaki otoparka doğru ilerledim. SUV'uma atlayarak ailemin evine doğru yola çıktım, babamın evde değil de ofisinde olmasını umuyordum.

Yol beş dakikadan az sürdü ve ön tarafta babamın Maserati'sini görmeyince rahat bir nefes aldım. Dairesel yola park ettim ve ön tarafa doğru yürüdüm.

Kapı kilitliydi, ben de zili çaldım. Bir saniye sonra ayak sesleri duydum. Kapı açıldı ve annem gülümsedi. "Caden, seni beklemiyordum. Bütün gün gala işleriyle uğraşacağını sanıyordum."

Girişe adım attım ve ona hızlıca sarıldım. "Seninle bir şey konuşmam gerekiyordu."

Yüz hatlarında endişe parladı. "İçeri gelin. Kütüphanede oturabiliriz."

Bu oda her zaman annemin alanı olmuştu. Hayat zorlaştığında, kitaplarına kaçır ve dünyayı mümkün olduğunca uzun süre dışarıda bırakırdı.

Beni çocukken Clara'yla koşuşturduğum koridorlardan geçirdi. Bu evde büyümekle ilgili milyonlarca anı vardı ama bunların sadece bir kısmı güzeldi.

Kütüphaneye adımımı attığımda, tanıdık lavanta kokusu beni sardı. Annem bana büyük pencerenin yanındaki oturma alanını işaret etti. Oradaki mobilyalar babamın oturma odasındakilerden daha rahattı. İnsanın içine gömülüp bütün gün kalabileceği türdendi.

Kanepenin bir tarafına ben oturdum, diğer tarafına da annem. Derin bir nefes aldım ve elini tuttum. "Galadan sonra şirketten ayrılacağım. Yarın babama söylerim."

Annem sustu. "Caden. Onunla konuştum. Bence daha çok çabalayacak-" "Anne."

Sustu ve ben de elini sıktım. "Bu sağlıklı değil. Hiçbirimiz için değil."

Annemin gözleri yaşlarla dolmaya başladı.

Bu görüntü geçmişte beni hep korkutmuştu. Onun kederi, yıkıcı olmanın ötesine geçen bir durumda kalmamı sağlayan şeydi. Ama artık bunu yapamazdım.

"Bir şeyleri düzeltmek için çok uğraştım," dedim. "Babamın zalimliğine katlandım çünkü hepimizin Clara'yı kaybetmenin acısını kendi yöntemlerimizle yaşadığımızı biliyordum. Ailenin kurduğu bir şirketten uzaklaşarak seni incitmek istemedim. Clara'nın en sevdiği yeri, onu gerçekten önemsemeyen insanların eline bırakarak ona ihanet etmek istemedim."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken annemin nefesi kesildi. "Kardeşine asla ihanet edemezsin. O seni dünyadaki herkesten daha çok seviyordu."

"Bunu şimdi anlıyorum. Clara hepimizin mutlu olmasını isterdi. Ama biz bundan çok uzağız. Bu zehirli ve hepimizi yavaş yavaş öldürüyor. Artık oturup bunun olmasını izleyemem."

Annemin gözyaşları daha sert akmaya başladı. "Çok özür dilerim. Bu kadar kötüye gittiğini fark etmemiştim." Başını iki yana salladı. "Hayır. Görmek istemedim, o yüzden başka tarafa baktım."

Elini tekrar sıktım. "Seni seviyorum. Her zaman senin için burada olacağım. Ama artık Gabe ve babamı hayatımda tutamam. Belki bir gün, biraz mesafe ve perspektifle ve işler gerçekten değişirse."

"Ama onlar senin ailen," dedi hıçkırıklı ağlamalar arasında.

"Belki kan bağıyla. Ama Grae bana aile ve sevginin gerçekte ne olması gerektiğini gösterdi. Ve bu değil."

Annem bir an bana baktı, sözlerimi, yüz ifademi aldı ve gerçeğimi okudu. Beni sert bir kucaklamanın içine çekti. "Mutlu olmayı hak ediyorsun. Sen her zaman tanıdığım en iyi kalbe sahiptin."

"Teşekkür ederim." İçime yayılan rahatlamayla sesim çatallaştı. Annem beni serbest bıraktı. "Onu seviyorsun."

"Bu beni çok korkutuyor ama yapıyorum."

Gülümsedi. "Eğer seni korkutuyorsa, bu sadece önemli olduğu anlamına gelir."

Bununla ilgili bir şey korkum hakkındaki düşüncelerimi değiştirdi. "Bu şekilde düşünmek hoşuma gidiyor."

Annem ayağa kalktı. "Bekle."

Antika rulo masasına geçti. Çocukken o masada sayısız mektup yazarken ben yerde oynamıştım. Üst çekmecedan bir anahtar çıkardı, alt çekmecenin kilidini açtı, sonra bir şeyler aradı.

Birkaç saniye sonra annem bana doğru yürüdü. Önüme küçük, lacivert kadife bir kutu koydu. "Bu büyükannemindi. O ve büyükbabamın bu kitaplardan birinin sayfalarını doldurabilecek türden bir aşk hikâyeleri vardı. Belki senin ve Grae'nin aşk hikayesi için iyi bir başlangıç olabilir."

Kutuyu yavaşça elime aldım ve açtım. Yüzük öğleden sonra güneşinin ışığında parlıyordu. Karmaşık antika bir ayarla çevrelenmiş büyük oval bir elması.

Paniğe kapılmayı bekledim ama panik gelmedi. İşte o zaman bir parçamın bir gün Grae Hartley ile evleneceğimi hep bildiğini fark ettim. Ama o günün şimdi olmasına hazırdım.

OceanofPDF.com

GRAE

Jalen devasa süitin kapısını açtığında WREN kısık bir ıslık çaldı. "Grae, bence lüks bir tatil köyünün sahibi olan bir adamla çıkmanın avantajları olabilir."

Maddie aceleyle içeri girerken sırtıttı. "Bize spa günü ayarladığı andan itibaren Caden'ın takımındaydım."

"İkinizin de kolayca satın alınabildiğini bilmek güzel," diyerek onları süite kadar takip ettim.

Jalen polis ekibime içeriyi işaret ederken kıkırdadı. "Biraz şampanya ile birlikte geç bir öğle yemeği her an gelebilir."

Etrafımızdaki boşluğa baktım ve durdum. Her yerde çiçekler vardı. Sayısız buket... kır çiçekleri. Sertçe yutkundum. "Bunu Caden mı yaptı?" Fısıldadım.

Jalen gülümsedi. "Sen hazırlanırken mükemmel bir ortamda dinlendirici bir öğleden sonra geçirmeni istedi."

En büyük bukete doğru ilerledim ve üzerinde adımın yazılı olduğu bir kart çıkardım.

*Gigi,
Bir vahşi/aşağı görüp de seni düşünmediğim tek bir an
bile yok. Teşekkür ederim / ya da her zaman beni gördüğün
için. Her zaman için
arkamı kolluyorsun. Sana sahip olduğum için dünyanın en
şanslı adamıyım.
Caden*

"Aman Tanrım. Bu çok tatlı."

Wren'e döndüm ve kartla burnuna bir şaplak attım. "Çok mu meraklısın?"

Sırıttı. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bana söylemeyecek değilsin ya."

"Okumak istiyorum." Maddie kartı elimden kaptı. "Hey!"

"Awww. Tamamen bayılmaya değer."

Jalen güldü. "Sizden hoşlandığımı biliyordum." Gözleri parladı. "Ana yatak odasında sizi bekleyen daha çok şey var."

"Daha mı?" Ciyakladım.

"Hadi gel." Maddie elimi tuttu ve beni odaya doğru çekti. İçeri adım attığımızda yine donup kaldık. Sadece daha fazla çiçek yoktu;

Onun ötesinde, üzerinde altı farklı nefes kesici elbisenin asılı olduğu bir raf vardı.

Jalen, "Caden kendini güzel hissetmeni sağlayacak bir şeyler giydiğinden emin olmak istiyordu," dedi.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Ona ailemin evinden alabileceğim eski bir balo elbisem olduğunu söylemiştim ama o bu gece kendimi rahat hissetmemi istemişti. Kendime güvenmemi.

"Ve yatağın üzerinde başka bir şey daha var," diye ekledi Jalen.

"Vay anasını, G," diye fısıldadı Wren. "Şaka yapmıyor."

Titrek bacaklarımla yatağa doğru yürüdüm. Yatağın üzerinde üç kırmızı deri kutu ve bir kart duruyordu. Önce kartı aldım.

Gigi,

Yanımda senin olduğun bir odaya girmekten daha fazla gurur duyamazdım. Ne kadar parladığını göstermek için küçük bir şey.

Caden

İlk kutuyu açarken zorlukla yutkundum; bir çift narin elmas küpe. Işığı yakalayan kar tanelerine benziyorlardı. İkinci kutuda klasik bir elmas tenis bileziği vardı. Üçüncüsünde ise hayatımda gördüğüm en güzel şey olan bir kolye vardı. Küpelerle aynı kar tanesi benzerliğine sahipti ve köprücük kemiğime yerleşecekti.

"Bunu yapmak zorunda değildi," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. Elim yukarı uzandı ve basit pusula kolyenin durduğu yere dokundu. Artık Caden'a ait bir şeyi tekrar takabilecektim. Ve bu daha doğru bir his olamazdı.

Wren bir kolunu bana doladı. "Caden'ı şimdiye kadar yeterince tanımadın mı? O bunu *istediği* için yaptı."

Caden o üç küçük kelimeyi henüz söylememişti ama söylemesine de gerek yoktu. Onlar gözlerindeydi. Her hareketinde. Ve ben onları iliklerime kadar hissettim.

ELLERİM elbisemin soluk mavi kumaşı üzerinde gezindi. İpek, kıvrımlarımı sarıyor, göğüs dekoltemde dantel bir bindirme ile önden aşağıya doğru iniyordu. Kulaklarımdaki, boğazımdaki ve bileğimdeki elmaslar ışıktan parlıyordu.

"Hazır mısınız?" Wren oturma odasından seslendi. "Çocuklar yukarı geliyorlar."

Titrek bir nefes verdim ve kendimi banyonun sığınağından çıkmaya zorladım. Ben oturma odasına doğru ilerlerken Maddie bir kurt ısıltı çıkardı. "Kahretsin kızım, maviyi tercih etmekte haklıymışsın. Buz prensesi gibi görünüyorsun."

Wren bir elini yüzünün önünde sallayarak bana gülümsedi. "Çok güzel görünüyorsun. Ağlayacağım."

Verdiği tepki tam da ihtiyacım olan şeydi ve bir kahkaha patlattım. En iyi arkadaşımın yanına geçtim ve elimi minik karnına koydum. "Seni ağlatan ben değilim, bu ufaklık."

"İkiniz de pisliksiniz," diye mırıldandı.

Clint koltukta oturduğu yerden kıkırdadı. "Hormonlar, dostum. Kız kardeşimin hamileyken her an nasıl ağladığını asla unutmayacağım."

Kapı çalındı ve sonra açıldı. Holt, Nash ve Caden içeri girdi ama benim gözlerim sadece Caden'ı görüyordu. Üzerine rüya gibi oturan lacivert bir smokin giymişti ve her nasılsa gözlerinin yeşilini inanılmaz derecede parlak gösteriyordu.

Bakışları bana odaklandığı anda durdu. Ela gözlerindeki o altın rengi parladı ve sonra aramızdaki boşluğu yuttu. Elleri yüzümü bulup beni içine çekerken dünyanın geri kalanı eriyip gitti.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin."

Nefesim kesildi. "Bana bunu hissettirdiğin için teşekkür ederim. Elbiseler, mücevherler, spa."

Caden'ın dudakları dudaklarıma değdi. "Şimdiye kadar bilmiyor muydun? Senin için her şeyi yaparım."

Nash, "Hey, kız kardeşimizle bizim önümüzde öpüşmek yok," diye homurdandı.

Maddie onu tokatladı. "Onların anını mahvetme. Caden G'ye hayatının en romantik gününü yaşattı."

Holt kaşlarını kaldırdı. "Bizi utandırıyor musun Caden?"

Wren sırıttı. "Kesinlikle öyle."

Yanaklarım kızardı ama Caden'ın elini tuttum. "Belki de aşağıya inmeliyiz."

Nash kıkırdadı. "İlgi odağı olmaktan her zaman nefret etmişimdir."

Caden'ın parmakları benimkilerin arasında dolaştı. "Buna hazır olduğuna emin misin?" Başımı salladım. "Hadi gidip havasız, zengin insanları büyüleyelim." Wren homurdandı ve başını salladı. "Zengin *olduğunu* biliyorsun, değil mi?" "Ama ben havalı değilim," diye karşı çıktım otel süitinden çıkarken.

Holt onun başına bir öpücük kondurdu. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Cricket, ama artık sen de zenginsin. Biz evleniyoruz."

Wren'in dudakları kıkırdadı. "Oh, biliyorum. Seni sadece paran için kullanıyorum.

Bu ve ateşli seks."

Caden kahkahalara boğuldu. "Sert."

Holt asansör düğmesine bastı. "Alabildiğimi alacağım." Nash onu omzundan alkışladı. "Akıllı adam."

Asansöre bindik ve lobiye çıktık. Galaya doğru giden kusursuz giyimli konukların akışını takip ettik. İçeri adım attığımızda nefesim kesildi. "Caden, bu muhteşem."

Elimi sıktı. "Erika harika bir iş çıkardı. Bence mekâna gerçekten uyuyor."

"Büyülü bir orman gibi," diye mırıldandı Wren etrafı incelerken. "Hiç de fena değil kardeşim," diye itiraf etti Nash.

"Teşekkürler. Şimdi biraz içki alalım," dedi Caden.

Bir kokteyl garsonuna işaret etti ve hepimiz siparişlerimizi verdik.

Lena grubumuza doğru ilerlerken bir köpekbalığı gibi sırıtiyordu. Güzel görüldüğünü kabul etmek zorundaydım ama bu sadece bir deri bir kemikti.

Caden gerildi, kolu bana sıkıca sarıldı.

"Caden," diye mırıldanarak onun göğsünü okşadı. "Çok yakışıklı görünüyorsun."

Beni de yanına alarak geri çekildi. "Lena."

Suratını astı. "Her zaman çok gerginsin."

"Belki onu inanılmaz derecede rahatsız hissettirmeseydin, senin yanında bu kadar gergin olmazdı." Sesim hastalıklı bir tatlılıkta kalmıştı ama gözlerim sertti.

Lena'nın çenesi gevşedi. "Asla yapmam."

Nash homurdandı. "Lütfen, yıllardır ona asılıyorsun. Zavallı nişanlının da görmediğini mi sanıyorsun? Gabe için üzülüyorum ve o pislikten nefret ediyorum."

Lena'nın yüzü kızardı. "Bu kaba hakaretleri dinlemek zorunda değilim." Arkasını döndü ve hışımla uzaklaştı.

Maddie alçak sesle ıslık çaldı. "O bir şey."

Caden'a baktım. "Sen iyi misin?"

İç çekti. "Peki. Belki sonunda beni yalnız bırakacak kadar utanır."

Hepimiz umut edebiliriz.

Bir el kolumu hafifçe okşadı ve ben de döndüm.

Jocelyn Shaw bana tereddütlü bir gülümseme gönderdi. "Grae, muhteşem görünüyorsun."

Kollarımı Caden'in annesine dolayarak sarıldım. "Sen de öyle. Bu elbise mükemmel."

Onu bıraktığımda bir elini giysinin üzerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim. Seni bir dakikalığına çalabilir miyim?"

Annesine sorgulayan bir bakış gönderen Caden'a baktım.

Güldü. "Ona utanç verici çocukluk hikayeleri anlatmayacağıma söz veriyorum."

"Anne..." diye uyardı.

Ona el salladım ve sonra bir kolumu onunkine doladım. "Gözünü korkutmasına izin verme. *Tüm* utanç verici hikayeleri duymak istiyorum."

Biraz daha sessiz olan balkona çıktığımızda Jocelyn güldü. "Onun için iyisin."

"Umarım öyledir çünkü o benim için iyidir."

Yüzüne hüznü bir gülümseme yayıldı. "Bu iyiliği korumakta pek de iyi bir iş çıkaramadım."

Hiçbir şey söylemeden balkonun kenarında durdum.

"Onu korumam gerektiği şekilde koruduğun için sana teşekkür etmek istedim. Caden bana babası ve kardeşiyle yaşadığı durumun ona ne kadar zarar verdiğini anlamasına yardımcı olduğunuzu söyledi."

"Size acı çektirmek istemedi. Hibirinize. Ama ona yaşattıklarından nefret ediyorum."

Jocelyn kolumu okşadı. "Sen haklıydın. Caden da öyle. Her şeyin ne kadar yıkıcı hale geldiğini görmek istemedim ama bu hepimize zarar veriyor. Bununla yüzleşmeliyiz. Ben yüzleşeceğim."

Elini sıktım. "Bu inanılmaz cesurca."

Bana gülümsedi. "O cesaretin bir parçasını tekrar bulmak güzel. Bende olduğunu unutmuşum."

"Hepimiz bazen unutuyoruz. Bize hatırlatan insanların olması yardımcı olur." "Caden için o sensin. Her zaman öyleydin."

Kalbim zevk ve acı arasındaki çizgide sıkıştı. "Bu bir onurdur."

Jocelyn omzunun üzerinden baktı. "Ona geri dönmene izin versem iyi olacak.

Yüzünde endişeli bir ifade var."

Güldüm. "Tamam. Belki bu hafta bir gün öğle yemeği yiyebiliriz. Sadece ikimiz."

"Bunu çok isterim." "Ben de."

Jocelyn'i balkonda bıraktım ve Caden'a doğru yöneldim. Beni yarı yolda karşıladı. "Her şey yolunda mı?"

"Annen oldukça şaşırtıcı."

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı. "Düşündüğünden daha güçlü."

Caden omzumun üzerinden, şu anda başka bir kadınla konuşmakta olan annesine baktı. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Caden," diye seslendi tanımadığım bir adam.

Mesanem itiraz edene kadar sohbet üstüne sohbetin içine çekildik. Caden'ın kolunu sıktım. "Hemen döneceğim."

"Ben de seninle geleceğim."

Başımı salladım. "Clint tam orada." Köşedeki adamı işaret ettim. "O bana göz kulak olur."

"Tamam." Ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu. "ok uzun süre uzak kalma."

Sırttım ve koridora doğru yöneldim. Clint de arkamdan geldi. "Nereye gidiyoruz?"

"Ben küçük kızların odasına gidiyorum. Buna iznin olduğunu sanmıyorum." Kıkırdadı. "Ben koridorda bekleyeceğim."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Önüme çıkan ilk tuvalet tıka basa doluydu, bu yüzden koridorda biraz daha yürüdükten sonra bomboş bir tuvalet buldum. İçeri girdiğimde, bir saatlik yüksek sesli sohbetten sonra sessizlikten kulaklarım çınladı.

Hızlıca işimi hallettim ve ellerimi yıkadım. Derin bir nefes alarak daha fazla kaynaşmaya hazırlandım.

Koridora çıktığımda kaşlarımı çattım. Clint ortalıkta görünmüyordu. Başımı çevirerek galaya doğru ilerledim.

Bir inilti duydum ve adımlarım durakladı. Bir el saçımı yakaladı ve sertçe çekerek beni geriye doğru çekti. Çığlık atmaya çalıştım ama artık çok geçti.

OceanofPDF.com

CADEN

Ben Clive'a veda ederken NASH STRODE geldi ve bana bir bira uzattı.

"Görünüşe göre her şey oldukça sorunsuz gidiyor."

Balkon korkuluklarına yaslanıp bir yudum alırken bakışlarım kalabalığın üzerinde gezindi. "Yaşlı adam bile buna kızamaz."

Nash bana dikkatle baktı. "Gerçekten onun ne düşündüğünü umursuyor musun?"

"Bir parçam hep öyle kalacak. Son zamanlarda pek öyle davranmasa da o benim babam."

Nash onaylarcasına

homurdandı. "Ben

bırakıyorum."

Kaşları kalktı. "Ciddi misin?"

"Bugün anneme söyledim. Olayın tozu dumanı yatıştıktan sonra yarın ona da söyleyeceğim."

"Buna ne sebep oldu? Kendimi bildim bileli aile şirketine bağlısın. Başka bir yerde çalışmayı hiç düşünmedin bile."

"Kız kardeşin bana ailenin nasıl olabileceğini gösterdi," diye itiraf ettim. Nash'in yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Sen gidicisin."

"Sanırım hep öyleydim."

O gülümseme biraz kayboldu. "Eğer şirketten ayrılırsan, ne iş yapacaksın? Cedar Ridge'de bir sürü otel holdingi yok ki."

"Gigi'nin gitmesini asla istemem. Burayı çok seviyor. Ailesi burada."

"Peki ya sen? Bulunduğu yerde mutlu olmayı hak eden tek kişi o değil."

Yaptığım işi hep sevmişimdir. Tüm hareketli parçalar, sürekli yeni zorluklar, ama bir iş hayat yapbozunun sadece bir parçasıydı. Ve o parça

Grae ile bir hayatın yanında sönük kalıyordu. "Bir yolunu bulacağım. Belki danışmanlık yaparım. Tatil evi kiralama işine girmeyi düşündüm. Dağda kulübeler ve pansiyonlar. Belki onların dışında da inzivalar organize ederim."

"Eğer satın alacak gayrimenkul bulabilirseniz, bunun için her zaman bir pazar vardır.

Gittikçe zorlaşıyor." "Benim de kendi yöntemlerim var."

Nash kıkırdadı. "Bundan hiç şüphem yok."

Elimi cebime attım ve tilsimi aradım. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Nash kıkırdandı ve kalçasını balkon korkuluğuna yasladı.

"Tamam." "Grae'ye evlenme teklif edeceğim."

Şok ya da belki de öfke bekledim ama Nash sadece bana baktı. "Orada bir soru var mıydı?" diye sordu birasından bir yudum alarak.

Dudaklarım seğirdi. "Bir tür tepki bekliyordum. Bana yumruk atmak ister misin?"

Nash başını salladı ve sırtıttı. "Sen benim en yakın arkadaşlarımdan birisin. Sen iyi bir adamsın. Ve kız kardeşimi deli gibi seviyorsun. Neden heyecanlanmayayım ki?"

Göğsüm yandı. "Sağ ol dostum."

Sırtımı sıvazlayarak sarılmak için beni kendine çekti. "Sen her zaman ailemizin bir parçası oldun. Bu sadece bunu resmileştirecek."

Boğazım daraldı ve temizlemek için yutkundum. "Dünyalar demek. Annen ve babanla konuşacağım. Onlara planlarımı anlatacağım."

Nash'in yüzüne şeytani bir sırıtma yayıldı. "Ama izin istemeyecek misin?" "Bu gezegendeki hiçbir şey beni Grae'ye karım olmasını teklif etmekten alıkoyamaz."

Nash kısık bir ıslık çaldı. "Law altına sıçacak; küçük kız kardeşi evleniyor."

İçim burkuldu. Lawson'ın onu bırakma konusunda en çok zorlanan kardeş olduğu açıktı ama bugün erken saatlerde attığı adımlar bana bunu başaracağını söylüyordu.

"Ona söylediğinde orada olduğumdan emin ol. Eğer seni döverlerse, bunu videoya çekmek istiyorum."

Bir kahkaha attım. "Tanrım, teşekkürler."

"Aile Noel kartına bir fotoğraf koyabiliriz." "Hiçbir şey Noel neşesini çeneye indirilen bir yumruk gibi anlatamaz." Nash birasını kaldırdı. "Salonları süsleyin."

Bir hareket dikkatimi çekti ve babamın bize doğru geldiğini gördüm. Bütün gün ondan dikkatle kaçmıştım ama şimdi kararlı görünüyordu.

Nash, babamın yaklaşımını anlayarak, "Bunun sonuncusu olması işleri kolaylaştırıyor olmalı," dedi.

"Sanırım öyle."

"Kalmamı ister misin yoksa seni yalnız mı bırakayım?" diye sordu.

"Gitsen daha iyi olur." Babamın dinleyicisi olmadığı zamanlar her zaman daha iyiydi.

"Bana ihtiyacın olursa işaret ver yeter."

Nash'in çenesini kaldırdım. "Teşekkür ederim. Her şey için. Her zaman arkamı kolladın."

Omzuma bir tokat attı. "Ve bu asla değişmeyecek."

Bunu ben de biliyordum. Ve bu en büyük armağanlardan biriydi.

Nash, Wren ve Holt'la sohbet eden Maddie'ye doğru ilerleyerek babamın yolundan çekildi. Onu suçlamadım.

Birkaç saniye sonra babam yaklaştı. "Caden," diye kestirip attı.

"Baba," diye selam verdim.

"Kardeşinin nesi var böyle?"

İçimden gelen inleme isteğine karşı koydum. "Senin tahminin de benimki kadar iyi."

Babamın gözleri bana dikildi. "Sen döndüğünden beri böyle. Bir şey yaptığını biliyorum."

Öfke derinlerde bir yerden, on yılı aşkın süredir uykuda olan bir yerden alevlendi. "Bunun senin yüzünden olabileceğini hiç düşündün mü?"

Babam geri çekildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Oh, belki de yürümeye başladığımızdan beri bizi birbirimize düşürmekten zevk aldığın gerçeğidir? Ya da ikimizin de senin için dünyanın en büyük hayal kırıklıkları olduğumuzu açıkça belirtmiş olman mı?"

Çenesinde bir kas kıpırdadı. "Güçlü olduğundan emin oldum. Hayatın karşına çıkardığı şeylerle başa çıkabileceğinden."

"Bizi parça parça ettiniz. Ve senden kurtulduğumuzda, geriye ne kalacak? Acımasızlığın ve zalimliğın. Bana oldukça acınası bir hayat gibi geliyor."

Babamın boğazında bir kızarıklık belirdi. "Diline dikkat etsen iyi olur _."

"Hayır. Bunu çok uzun zamandır yapıyorum. Benden bu kadar. Davranış şeklin yanlıştan da öte. Buna daha fazla katlanmayacağım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"İstifa ediyorum, baba. Artık şirket için çalışmayacağım."

Babamın çenesi bana bakarken gevşedi. "Ciddi olamazsın."

Tanrım, bunu söylemek iyi hissettirdi. Sanki omuzlarımdan bir düzine adamın yükü kalkmış gibiydi. Ya da belki sadece zorba bir babanın yükü.

"Çok ciddiym. İki hafta daha kalacağım ama sonra gideceğim."

Babamın yüzüne soğukluk çöktü. "Bu o kızın işi.

O her zaman belaydı. Hayatını mahvedeceğini bilmeliydim." "Bu benim, yıllar süren istismardan sonra nihayet uyanıyorum," diye tersledim.

Alay etti. "Sanki hayatın çok zordu. Sana her şeyi verdim."

"İhtiyacım olan tek şey dışında. Beni önemseydiğini bilmek."

Babam güldü ama bu çirkin bir sestti. "Ve sence *Grae* ne yapar? Tek istediği senin paran ve statün."

Boşuna çabalıyordu ve bunu biliyordum, ama dudaklarındaki kızın adı yine de odayı aramama neden oldu, onu hiçbir yerde göremeyince içime bir huzursuzluk çöktü. Yirmi dakika önce tuvalete gitmişti. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Babamı iterek geçtim.

"Hey! Seninle konuşmam bitmedi," diye tersledi.

Ama umurumda değildi. *Grae*'yi bulmam gerekiyordu. Şimdi.

OceanofPDF.com

GRAE

Biri beni sertçe geri çekip bir odaya soktuğunda kafa derimde beyaz bir acı alevlendi. Kapı arkamdan çarptı. Bir el ağzımı kapatarak nefes almamı zorlaştırdı. Kıpırdandım ve pençelerimle kurtulmaya çalıştım.

"Kahrolası orospu!" diye tükürdü adam. Bu sesi tanıyordum.

Gabe'in elinden kurtulmak için daha fazla mücadele ederken midem bulanıyordu. Tırnaklarım koluna battı ve küfrederek beni yere fırlattı.

Başım bir sandalyenin kenarına çarptı ve gözlerimin önünde ışık parlamaları dans etti.

"Hak ettiğini buldun," diye tükürdü.

Gözlerimi hızla kırıştırarak görüşümü netleştirmeye çalıştım. Gabe'in tekrar netleşmesi için ona kadar saymam gerekti. O zaman odanın köşesinde Clint'in düşmüş halini gördüm.

Korku buz gibi pençelerini geçirerek beni yakaladı. Buradan çıkmalıyım, kaçmalıyım. Yardım bulmalıyım. Boş bir koridorda, insanların çığlıklarını duyamayacağı kadar uzakta bir tuvalet bulduğum için kendime lanet ettim.

"Bunu aklından bile geçirme," diye hırladı Gabe. Belinden bir şey çıkardı.

Toplantı odasının ışıklarında bir metal parıltısı vardı ama bunun bir silah olduğunu anlamam zihnimin birkaç değerli saniyesini aldı. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, nefes alış verişlerim hızlanıyordu.

"Ne? Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu? Her zaman çok ukala bir ağzın vardı."

Sertçe yutkundum, durumu elimden geldiğince iyi değerlendirmeye çalıştım. Smokinini giymiş, silahını bana doğrultmuş olan Gabe'e baktım. Silahtan daha fazlası

yanlıştı. Gabe'in yüzü terden sıırıslıkılam olmuştı, saçları yüzüne yapışmış, gözleri çılgına dönmüştü.

"Ne istiyorsun, Gabe?" İçimdeki her şey titrese de sesimi olabildiğince düzgün tutmaya çalıştım.

Homurdandı. "Sen de tıpkı onun gibisin. Herkesten daha iyi olduğunu düşünüyorsun."

"Kim gibi?" Ama ben biliyordum. Gabe Caden'a her zaman nefretle bakmıştı ama bu yıllar içinde gerçek bir nefrete dönüşmüştü. Sadece nedenini bilmiyordum.

Gabe'in göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkıyordu. "Benden her şeyi alabileceğini sanıyor."

"Caden senden hiçbir şey almak istemiyor."

"Onun adını ağzına alma!" Gabe silahı sıkıca kavrayarak tersledi.

"Otelleri, Lena'yı, ailemizi çalmaya çalışıyor. Her şeyi."

Kaçmak için seçeneklerimi değerlendirirken parmaklarım altımdaki halıya gömüldü. "Şirketten ayrılıyor." Henüz bundan emin değildim ama belki bu bana biraz zaman kazandırabilirdi.

Gabe sustu. "Saçmalık."

Başımı salladım. "Bu doğru. Baban için çalışmak onu perişan ediyor." Gabe bunu düşünürken dudağının kenarını çiğnedi.

O dikkatini dağıtırken ben de topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Eğer koşmam gerekiyorsa, bunu ince topuklu ayakkabılarla yapmayacaktım.

"Yalan söylüyorsun," diye kestirip attı Gabe, bana doğru yürürken.

"Ben-ben değilim. Bu konuyu konuşmuştuk. Babanızın ikinize de yaşattıklarından nefret ediyor."

Gabe uzanıp saçımdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Babama hakaret etme."

Kafa derimdeki o acı yeniden alevlendi. "Özür dilerim."

Beni daha sıkı kavradı ve silahı yan tarafıma bastırdı. "Hayır, değilsin. Sen de aynısın. Her şeyi çalarken umurundaymış gibi davranmaya çalışıyorsun."

Gabe'i sakinleştirmem gerekiyordu, hem de hemen. Onu konuşturmalıydım. Ama bir tür sinir krizi geçirdiği belli olan birini nasıl sakinleştirebilirdim ki? "Sence neden senden çalmak istiyor?"

Gabe'in gözlerinde öfke çiçekleri açtı ve büyük bir hata yaptığımı anladım. "Onun olduğunu sanıyor!" Gabe böğürdü.

Hızlı hareket etmem gerektiğini biliyordum. Dizim hızlı bir hareketle kalktı ve hedefini Gabe'in bacaklarının arasında buldu.

Acı içinde bağırdı, saçımı tutuşu gevşedi.

Açılışımı yaptım ve bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde kapıya doğru koştum. Ama bu yeterli değildi. Daha iyi bilmeliydim. Nefret gibi bir yakıtla rekabet etmek zordu.

Kapıya birkaç adım kala Gabe elbisemi yakaladı, kumaş yırtıldı. Sonra tekrar saçımdan tutup beni geri çekti. Ama orada durmadı. Beni acımasız bir güçle duvara fırlattı.

Oda etrafımda döndü ve bacaklarım güçsüzleşti.

Gabe'in eli boğazıma dolandı ve sertçe sıktı. "Benden alabileceğini mi sanıyor? Ben ondan alacağım."

Gabe'in kolunu tırmaladım ama fark etmemiş gibi görünüyordu. "Önce seni becerebilirim. Ona gerçekten ödetirim."

Panik içime işledi ve sahip olduğum her şeyle savaştım ama yeterli olmadı. Görüş alanımın önünde siyah noktalar dans ediyordu.

Kapı duvara çarparak açıldı.

Gabe'in bana tutunma gücü azaldı ve yere yığıldım, öksürüyor ve hava almaya çalışıyordum.

Beynimin bir kısmı Caden'ı tanıdı, ela gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir öfke vardı. Üç uzun adımda kardeşinin üzerine yürüdü, yumruğunu savurdu ve Gabe'in yanağına sapladı. Ama Gabe yere düşmedi. Onun yerine Caden'ın kaburgalarına şiddetli bir aparkat indirdi, silahı tutan eli kalktı ve Caden'ın yüzüne doğru ilerledi.

Caden, kardeşinin elinde ne tuttuğunu şimdi fark ederek en kötüsünden kurtuldu. Caden Gabe'i yere yatırdı. Boğuştular, ikisi de silahın kontrolünü ele geçirmeye çalışıyordu.

İçimdeki her şeyle çığlık attım ama Gabe'in saldırısı sesimi çoktan çiğ hale getirmişti. Daha çok denedim, sessizce daha fazla ses çıkması için yalvardım.

İşe yaramadı.

Sonra tek duyabildiğim ses oldu. Bir mermi sesi. Ve her şey hareketsiz kaldı.

OceanofPDF.com

CADEN

Silah sesi kulaklarımda çınladı ama bir saniye bile kaybetmedim. Kurşun duvara çarpıp Gabe'in dikkatini dağıttığı anda, tüm gücümü şakağına indirdiğim yumrukta topladım. Gabe bir yığın halinde yere yığıldı.

Silahı elime aldım, emniyetinin açık olduğundan emin olduktan sonra belime yerleştirdim. Bakışlarım anında Grae'yi aradı. Gözlerinde panikle dizlerinin üzerine çöktü ve ben çoktan hareket etmeye başlamıştım.

Onu kollarımın arasına aldım. "Neren yaralı?"

Yırtık elbisesini ve boğazındaki kırmızı izleri görünce paniğe kapıldım. "O...?" Bu cümleyi bitiremedim bile.

Grae başını salladı, sonra yüzünü buruşturdu.

"Hayır," diye mırıldandı. Onu kendime çektim.

"Neresi acıyor?"

"Sadece boğazım. Başım."

"Gigi..." Söyleyebildiğim tek şey buydu. O tek kelime milyonlarca sessiz özrü barındırıyordu.

Bağırışlar duyuldu ve yarım düzine insan odaya doluştu: Nash, Holt, güvenlik ve Clint'in ortağı. Ama ben Grae'yi tutmaya devam ettim. Gitmesine izin veremezdim. Bir saniye bile.

"Ne oldu böyle?" Holt havladı. "Gabe,"

diye boğuldum. "Ona saldırdı."

Nash ve Holt bir anda Gabe'in üzerine atladılar. Nash smokin cebinden bir dizi kelepçe çıkarırken kendine gelmeye başladı. Kardeşimin neler olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı. Holt'u yere sermek için çırpındı ve küfretti ama Nash ellerini arkasına götürdü ve ona haklarını okumaya başladı.

Güvenlik ve Memur Adams Clint'in yanına koştu. Adams telsizini çıkarmış, destek ve ambulans çağırmıştı.

Hala Grae'nin gitmesine izin vermedim.

Kalbi gövdeyi dövüyordu. Her atışın beni rahatlatmasına izin vermeye çalıştım. Hayattaydı, nefes alıyordu. Ama tek yaptığı bana ne kadar korkmuş olduğunu söylemekti. Ve hepsi benim hatamdı.

DOKTOR TIBBİ ÇANTASINI KAPATTI. "Bolca ballı çay. Belki biraz dondurma. Bunların hepsi boğazınıza iyi gelecektir." Grae'ye bir şişe hap uzattı. "Bunlar ağrı çok kötüleşirse kullanman için. Sence uyumana yardımcı olacak bir şeye ihtiyacın var mı?"

Doktorun bakışlarında sempati vardı ve Grae hastaneye gitmeyi reddettiğinde her şeyi bırakıp ev ziyareti yapmaya istekli olduğu için minnettardım.

"İyi olacağım," diye doktoru temin etti Grae, sesi hâlâ biraz hırıltılıydı.

Boğazımdaki sıkışıklığa karşı yutkundum, onu temizlemeye çalıştım ama faydası olmadı.

Doktor bir süre Grae'yi inceledi ve sonra başını salladı. "Yarından sonraki gün tekrar kontrol için seni görmek istiyorum, tamam mı?"

Başımı salladım. "Onu içeri getirebilirim."

"Ofisime sizi arattırıp saatin kaç olduğunu bildireceğim."

Doktora elimi uzattım. "Teşekkür ederim. Her şey için."

"Elimden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyarım." Grae'ye döndü ve ona bir kart uzattı. "Bu yerel bir terapist. Kendisi iyidir. Onunla konuşmanın akıllıca olacağını düşünüyorum."

Grae kartı aldı ama tek kelime etmedi.

Aradığından emin olurdum. Ama bunu yapmak zorunda olması içimde bir şeyleri öldürdü.

Hepsi kardeşim yüzünden.

Nash ve Holt, Gabe'i ekip arabasına bindirmek için dışarı çıkardıklarında, beni öldüreceğini ve bunun yaptığı son şey olması halinde bunu ödeyeceğimi söyleyip duruyordu. İçindeki öfke o güne kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Annem olay sonrasında gördüğünde kendini kaybetmişti. O kadar histerikti ki, sağlık görevlileri onu sakinleştirmek zorunda kalmıştı. Lena polislerin üzerine çıldırmıştı,

yanlış yaptıklarını ve onları dava etmeyi planladığını söyledi.

Babam şaşkınlık içinde öylece bakakalmıştı.

Doktor çantasını kaldırdı ve bana baktı. "Herhangi bir sorun olursa cep telefonumu arayın."

"Yapacağım." Grae'ye karşı tereddüt etmezdim. Doc'u ön kapıya kadar yürüttüm ve Grae'ye dönmeden önce arabasına binip uzaklaşmasını bekledim.

Seksiyonel koltuğuma oturdu, battaniyeyi etrafına sardı. Yanına geçtim, onu tamamen içime alabilmek için sehpanın üzerine oturdum. "Neye ihtiyacın var?"

Grae bana birkaç kez göz kırptı. "Hiçbir şey." "Biraz daha su? Biraz çay? Dondurma?"

"Caden," dedi yumuşak bir sesle.

"Sana banyo yaptırabilirim. Yanına otur." Beyin sarsıntısı geçirme ihtimali varken tek başına küvete girmesine izin verecek değildim.

Grae ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. "Caden," dedi tekrar.

"Şu ilaçlardan biraz alabilmek için bir şeyler yemek ister misin?"

"Kes şunu ve konuş benimle."

İçimdeki her şey daraldı, yutkunmamı, nefes almamı bile zorlaştırdı. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum."

Grae'nin mavi gözleri beni delip geçti. "Bana ne hissettiğini söyle."

Ayağa kalktım, hareket etmem gerekiyordu. Hareketsiz kalırsam göğsümde biriken hisler beni diri diri yakacakmış gibi hissediyordum. "Ne hissettiğimin bir önemi yok."

Grae hareket etmedi ama gözleri beni takip etti. "Bu benim için önemli." "Sana zarar verdi," diye homurdandım.

"Evet. Ama ben iyiyim ve o bir hapisane hücresinde."

Grae çok sakindi. Sanki vahşice saldırıya uğramamış ve neredeyse boğulmamış gibiydi. Şu anda bile boynundaki kırmızı izler koyulaşıyordu. Çok geçmeden mora döneceklerdi, kardeşimin ona yaşattıklarının kanıtı.

"Seni yalnız bıraktım ve o sana zarar verdi."

Grae ayağa kalktı ve battaniyenin kanepeye düşmesine izin verdi. Yavaşça yanıma geldi. "Yalnız değildim. Clint vardı. Ve sana kalmanı söyledim."

Başımı vahşice salladım. "Dinlememeliydim." Grae bir elini göğsüme bastırdı. "Bilmiyordun."

"Yapmalıydım." Bu sözleri söylemek acı veriyordu. Kardeşimin bana kızgın olduğunu biliyordum. Grae'yi benim zayıflığım olarak gördüğünü biliyordum. Bir şekilde bana ulaşmak için onunla uğraşacağını biliyordum

ama işi bu kadar ileri götüreceğini hiç düşünmemiştim.

Grae avuçlarını yanaklarıma bastırdı. "Bu senin suçun değil."
Ama öyleydi.

Tüm varlığımla sevdiğim kadına baktım. "Bana bakmaya nasıl
katlanabiliyorsun?"

OceanofPDF.com

GRAE

Caden'ın sözleriyle kalbim milyonlarca küçük parçaya ayrıldı, her bir parça o kadar küçüktü ki bir daha bir araya getirebileceğimden emin değildim. Eskisi gibi değil.

Bu gece olanlar ikimizi de sonsuza dek değiştirecekti. Ama en büyük bedeli Caden ödüyordu.

Başparmaklarım yanaklarında gezindi. "Sana baktığımda ne gördüğümü biliyor musun?"

Caden sessizdi ama gözleri parlıyordu.

"Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda hep yanımda olan adam. Beni herkesten daha iyi anlayan kişi. Nazik, sadık ve sevdiği insanlar için her şeyi yapabilecek biri."

"Seni hayal kırıklığına uğrattım," diye mırıldandı.

Bir elimi yüzünde gezdirip ensesine götürdüm ve sıktım. "Senin önünde duruyorum. Nefes alıyorum. Yaşıyorum. Çünkü sen geldin. Ve bu hayatımı kurtardığın ilk sefer değil. Sana gerçekten ihtiyacım olduğunda hep ortaya çıkıyorsun."

Ağzımın köşesi kalktı. "Kötü bir randevudan kaçmaya çalışırken seni hırpalamama bile izin verdin."

"Gigi..."

"Sana baktığımda sadece en iyi şeyleri göreceğim. Sadece gerçeği göreceğim."

Caden gözlerimi aradı. "Nasıl?"

"Çünkü sen benim için her zaman bir ışık parıltısı oldun. Bir umut ışığı. Olmanı istemediğim zamanlarda bile."

Caden saçlarını yüzümden uzaklaştırdı, parmakları saç tellerime dolandı. "O kadar parlaksın ki beni korkutuyorsun. Seni kaybedersem dünyam kararacak diye korktum."

"Ama ben buradayım. Ne olursa olsun, her zaman birbirimize geri dönmenin yolunu buluyoruz."

Caden'ın gözlerindeki altın ışıltı parlıyordu. "Seni seviyorum, Gigi. Her zaman sevdim. Yan yana olduğumuz her an. Ayrı kaldığımız her an. Sanırım seni ittiğim zamanlar... Seni sadece daha çok sevdim."

Nefesim kesildi, içimdeki her şey gerildi. "Ben de seni seviyorum. İstemediğim zamanlarda bile seni içimden söküp atamadım. Sen hep oradaydın."

Caden'ın eli çenem boyunca kayarak başımı geriye doğru eğdi. "Seni incittiğim için çok üzgünüm. Korkak olduğum için özür dilerim."

"Birbirimizi kaybetmek bunun değerini daha iyi anlamamızı sağlıyor." Parmak uçlarıma doğru uzandım ve ağzımı onunkine yaklaştırdım. Kelimelerle ifade edemediğim her şeyi öpücüğe döktüm. Çünkü Caden için hissettiklerim aşkın ötesindeydi. Tarif edilemez bir şeydi. Sadece bedenimi onunkine yaslayarak resmedebileceğim bir şeydi.

"Gigi..." diye fısıldadı dudaklarıma. "Dinlenmen gerek."

"Sana ihtiyacım var."

Bu basit bir gerçektir. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı. İyi olduğumuza, hâlâ burada olduğumuza ve her zaman birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağımıza dair kendimi rahatlatmak için.

Caden bana baktı, gözleri araştırıyordu. Sonra beni kollarına aldı.

Bacaklarım belini sarmış, sıkıca tutuyordu. Sanki onu kaybetmeyeceğimi garanti etmem gerekiyormuş gibi.

Caden koridordan yatak odasına doğru yürüdü ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. Dudaklarım boynunda gezindi ve dişlerim kulağını sıyırdığında sırtımama neden olan bir hırıltı çıkardı.

Bir saniye sonra Caden beni yatağa yatırdı, parmakları giydiğim tişörtlü geldi. Tişörtü başımın üzerinden kaldırıp yere gönderirken hareketleri inanılmaz derecede nazikti. Gözleri parladı. "Sütyen yok mu?"

Omuz silktim. "Yatmaya gidiyorduk."

Caden'ın bakışları giydiğim bol eşofmanlara kaydı. Eli kalçamdan yukarı, içime doğru ilerledi. "Peki ya burası?"

Gözlerim dans etti. "Neden öğrenmiyorsun?"

Parmakları insülin pompamın kancasını çıkardı ve sonra eşofmanımın bel bandına yapıştı. Tek bir hamlede çıkardı. Çenesindeki o kas esnedi. "Gigi..."

"İç çamaşırıyla uyumayı sevmiyorum."

Caden'ın parmakları bacaklarımın arasına daldı ve okşadı. "Kolay erişim sağlıyor."

"Ben pratiklikten yanayım," dedim pantolonumun arasından.

Bir parmağı açıklığımı okşarken sırttı. "Bildiğim iyi oldu."

"Caden," diye fısıldadım.

"Bana ne istediğini söyle, Gigi."

"Seni istiyorum. İçimde. Beni doldurmanı. Her şeyine ihtiyacım var."

Caden'ın eli gitmişti ve göz açıp kapayıncaya kadar smokininden sıyrıldı. Kendini alçaltarak üzerimde durdu. "Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim." Bacaklarım kalçalarını çevrelerken gözleri benimkilere kilitlendi. "Bana emin olduğunu söyle."

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Caden'ın ihtiyacı olan tek şey buydu. Yavaşça içeri kaydı. Genelde Caden beni aldığında, vahşi bir ihtiyaç duyardı. Ama şimdi öyle değildi. Caden sanki mümkün olan her duyguyu hissettiğimden emin olmak istiyormuş gibi her hamlesinde acele etmiyordu.

Parmaklarım omuzlarına gömüldü, sırtım kamburlaştı. Kalçalarım onunla buluşmak için yükseldi ve sadece bize ait olan yolu buldu. Ama Caden'ın gözlerini bir saniye bile kaybetmedim.

O tek bir kelime etmeden önce her şeyi gördüm. "Seni seviyorum, Gigi."

Uzun zamandır arzuladığım bu sözler beni uçurumun kenarına gönderdi. Duvarlarım Caden'ın etrafında kenetlendi ve bir çılgınlıkla boşaldı, derinden iterken alnı benimkine bastırdı.

İkimiz de nefesimizi tutana kadar birbirimize kilitlenmiş bir şekilde öylece kaldık. Caden bedenimden ayrıldığında, kaybettiğim için ağlamak istedim. Ama o beni kendine doğru çekti ve kollarıyla sardı. Vücudu her zaman yanımda olacağını söylercesine benimkini sarmaladı.

Caden tekrar yer değiştirerek komodinin çekmecesini açtı. Işık o kadar azdı ki neye uzandığını göremedim ama sonra tekrar geri döndü. Dudakları saçlarımın üzerinde gezindi.

"Aileme şirketten ayrılacağımı söyledim."

O zaman hareketsiz kaldım ve ona doğru döndüm. "Yaptın mı?"

Başını salladı. "Annem destek oldu. Babam kızgındı."

Hiç şaşırmadım. "Annenin bunu iyi idare etmesine sevindim."

Caden'ın parmakları kolumda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Bana ailenin ne olması gerektiğini gösterdin. Birini gerçekten sevmenin ne demek olduğunu."

Kalbim hızlandı. "Sen her zaman biliyordun. Sadece bunun için savaşıırken arkada duracak birine ihtiyacın vardı."

Caden'ın dudakları benimkilere değdi. "Ve sen de benim için öyle oldun. Hiç bu kadar sert bir savunucum olmamıştı."

"Ve hep öyle olacaksın," diye söz verdim.

"O aileyi benimle kur. Her zaman destekleyen ve savunan bir aile. Sahip olduğumuz her şeyle seven bir aile."

"Caden," diye fısıldadım.

Alçak ışıktaki parlayan bir yüzüğü havaya kaldırdı. "Zamanlamanın boktan olduğunu biliyorum ve ayaklarını bir milyon çiçekle, bir helikopter turuyla ya da süslü bir akşam yemeğiyle yerden kesmek için beklemeliyim, ama sensiz yaşayarak bir saniye daha kaybetmek istemiyorum. Seni yatağında, evimizde, yanımda istiyorum. Seninle bebekler yapmak, yaşlanmak ve ağarmak istiyorum."

Kendimi tutamadım. Üzerine atladım.

Caden, üzerine çıktığımda bir homurtu çıkardı.

"Evet!" Onu öperken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Evet.

Evet.

Evet."

Yüzüğü parmağıma geçirirken ağzı benimkine doğru kıvrıldı. "Sence yarın evlenebilir miyiz?"

OceanofPDF.com

GRAE

CADEN beni buzdolabından uzaklaştırıp kollarına aldı.

"Hey," diye itiraz ettim. "Bize kahvaltı hazırlamam lazım. Senin kahvaltı *açlıktan ölüyorum.*"

Elimi kaldırıp yüzüğüme bir öpücük kondururken sıırıttı. "Sadece günaydın demek istedim."

Işığı yakalayan ve mutfağın etrafında bir dizi gökkuşağı oluşturan elmasa baktım. Yüzük kesinlikle nefes kesiciydi ve büyükannesi ile büyükbabasını altmış yılı aşkın evlilikleri boyunca taşımış olmasına bayıldım.

Dudaklarımı Caden'ın dudaklarına değdirdim. "Duşta iki kez ve sonra üçüncü kez günaydın dediğine eminim."

Kıkırdadı. "Emin olmak için dördüncü kez yapsan iyi olur-"

Telefonu çaldı ve sözünü kesti. Caden küfretti. "Cockblock."

Güldüm. "İyi bir şey olabilir. İkimizin de kasının çekilmesini istemeyiz."

Caden telefonuna cevap vermek için hareket ederken başını salladı. "Bir eğitim rejimine başlamamız gerekecek."

Telefonu kulağına götürdüğünde kahkahalara boğuldum.

"Caden."

Bir duraklama oldu.

"Tabii, gelebilir. Ona evimin haritasını ver yeter." Telefonu

kapatırken Caden'a soru dolu bir bakış attım. "Kim?" "Aspen.

Muhtemelen seni kontrol etmek istiyordur."

Suçluluk duygusu içime işledi. "Ona mesaj atıp iyi olduğumu bildirmeliydim."

Caden dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Başımdan çok şey geçti. Eminim Maddie onu hızlandırmıştır."

Başımı salladım ve kendimi onun kollarına bıraktım. "İşler bir süreliğine çılgınca ol a c a k ."

"Yapacaklar. Ama bunu birlikte halledeceğiz." "Bu kulağa hoş geliyor."

Kapı zili çaldı ve Caden beni bıraktı. "Ben bakarım."

Sanki bu her şeyi normalleştirecekmiş gibi kahve yapmakla meşguldüm. Evin önünden kısık sesler geliyordu ve sonra ayak sesleri duydum. Bir saniye sonra Aspen göründü. Teni her zamankinden daha solgundu ve yüzünde endişe okunuyordu. "Grae... iyi misin?"

Aceleyle arkadaşşıma doğru koştum ve onu kucakladım. "Ben tamamen iyiyim."

Omzunun üzerinden Caden'ın gözleriyle karşılaştım ve endişeli bir bakış attık. Aspen'i bir kez daha sıktım ve sonra bıraktım.

"Cady ve Charlie'yi kampa götürme günümdü. Lawson bana Charlie'yi aldığımda neler olduğunu anlattı. İyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu."

"Söz veriyorum. Söz veriyorum."

Aspen'in bakışları boğazıma odaklandı ve yüzü kızardı. "Çok özür dilerim,

G."

Elini tuttum ve sertçe sıktım. "O l d u ğ u n d a n çok daha kötü görünüyor. Ben

her zaman çok kolay çürümüştür."

Bu kadarı doğruydu. Neyse ki sesim çoğunlukla normale dönmüştü.

"Onu tutukladılar mı?" Aspen bastırdı.

Başımı salladım. "O hapiste."

Ama ne kadar süreceğini bilmiyordum. Gabe'in iyi bir avukat için dünyanın parası vardı. Bu düşünce beni ürpertti. En azından Lawson ve Nash karakolda çalıştığı için, kefaletle serbest bırakılırsa haberim olacaktı.

Aspen birleşen ellerimize baktı ve gözleri büyüdü. "Bekle, bu...?" Sanki söylemeye bile korkuyormuş gibi sözleri yarım kaldı.

Güldüm. "Biraz olaylı bir yirmi dört saat oldu."

Aspen'in içindeki gerginliğin bir kısmı eridi ve gözleri parladı. "Bu tam da acılarını dindirecek bir şey. Senin adına çok mutluyum."

Beni bir kez daha kucakladı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım saçlarına doğru.

Aspen doğruldu, beni serbest bıraktı ve gözyaşlarını silmeye çalıştı. "İşte buradayım, içeri daldım ve nişanlandığınızın ertesi sabahı. Ben yoluma gideyim. Ama bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Akşam yemeği ya da herhangi bir şey getirebilirim."

"Gitmek zorunda değilsin," diye ona güvence verdim.

Aspen başını salladı, gözyaşları hâlâ akıyordu. "Zaten işe gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz."

Caden ya da ben onu durduramadan koridorda koşuşturmaya başladı ve kapı arkasından çarptı.

Caden'a baktım. "Bu aşırı bir şeydi, değil mi?"

Başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Geçen gün The Brew'da da ürkekti. Acaba bir şeyler mi oluyor?"

Gözlerimi koridora diktim. "Umarım öyle değildir."

Mutfak adasındaki telefonum çaldı ve ona doğru yöneldim. Lawson'ın adı ekranda yanıp sönüyordu. Açtım ve kabul tuşuna bastım. "Selam."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Oldukça iyi, aslında." Parmağımdaki yüzüğe baktım ve bunun ne anlama geldiğini düşünerek gülümsedim. Ama bunu kardeşime telefonda söyleyecek değildim. Bu yüz yüze bir açıklamaydı.

"Güzel. Doktor seni kontrol etti mi?"

"Dün gece. Yarın tekrar kontrole gideceğim ama hiçbir konuda aşırı endişeli değildi."

Caden bana *saçmalık* diyen bir bakış gönderdi. Ama ben sadece gözlerimi devirdim. "Beyin sarsıntısı yok mu?" Lawson bastırdı.

"O öyle düşünmüyordu."

"Tamam ama Caden sana göz kulak mı oluyor?"

Tezgâha doğru gülümsedim. "Evet, Caden bana çok iyi bakıyor." Bir an duraksadım, gülümsemem kayboldu. "İstasyonda işler nasıl?"

Lawson ben söylemeden ne sorduğumu biliyordu. "Caden da orada mı?"

"Evet."

"Beni hoparlöre ver. İkinizi de hızlandırabilirim."

Telefonu kulağımdan çektim ve hoparlör simgesine bastım. "Tamam."

"Sen benim kız kardeşim olduğun için davaya ben bakmıyorum ama ekibim

beni güncel tut."

Yanağımın içini ısırdım. "Davadan alındığın için üzgünüm."

"Şimdiye kadar bir adım geri atmalıydım ama yardım etmek istedim."

Caden bir kolunu bana doladı. "Bana onu yakaladığını söyle."

Lawson, "Kanıtlar giderek artıyor," dedi. "Olay yeri ekibi elimizdeki tüm kanıtları inceliyor ve Grae'nin evindeki bir dolapta bir zamanlama cihazı buldular."

Caden'ın çenesindeki bir kas gerildi. "Yani yangın çıkarmak için birinin fiziksel olarak orada olması gerekmez miydi?"

"Doğru." Lawson sesli bir nefes verdi. "Ve diğer her şey için bir zaman çizelgesi üzerinde çalışıyorduk. Bunların hiçbiri için bir mazereti yok."

Caden'a baktım. "Nişanlısı bile mi?"

"Hayır. Görünüşe göre ona oldukça uzun bir tasma vermiş. Kredi kartı faturalarını ödediği sürece eve gelmemesini umursamıyormuş," diye homurdandı Lawson.

Caden bana baktı. "Çok üzgünüm, Gigi."

Parmaklarım beline gömüldü. "Bunu konuşmuştuk. Yaptıkları senin suçun değil."

"Haklı," diye onayladı Lawson. "Gabe'in davranışları yüzünden sen de çok incindin. Şimdi ihaneti geride bırakmak ve iyileşmek için zaman ayırmalısın."

Lawson onu etkileyen bir deneyimden bahsediyordu ama tam olarak iyileştiğinden emin değildim. Sadece Caden'ın iyileşebileceğini umuyordum.

Parmak uçlarıma kadar uzandım ve onu öptüm. "Sen ve ben. Ne inşa ettiğimizi unutmayın."

Caden'ın gözleri yumuşadı ve diğer kolunu bana doladı. "Sen ve ben."

Lawson öksürdü. "Lütfen öpüşmeye başlamayın. Son yirmi dört saat içinde yeterince şey yaşadım."

Bir kahkaha attım. "O zaman telefonu kapat da o."

"Evet, evet. Daha resmi bir konuşma yapmak için karakola gelebilir misin?"

bu öğleden sonra?" "Sorun değil."

"Teşekkür ederim. Seni seviyorum, G," dedi Lawson, sesi hırçındı. "Ben de seni seviyorum." Telefonu kapattım ve Caden'a baktım.

"İyi misin?"

Başını salladı. "Gidip ailemle konuşmam gerek."

Bunu yapmasından nefret ediyordum ama bu işi bitirmenin daha iyi olacağını biliyordum. "Seninle gelmemi ister misin?"

Caden başını salladı. "Mümkün olduğunca çabuk yaparım, sonra da gidip kahvaltı alırız."

"Burada bekliyor olacağım."

Beni uzun ve yavaş öptü, bana ne için savaştığımızı hatırlatan türden. "Seni seviyorum, Gigi."

"Bunu duymaktan asla bıkmayacağım."

Caden burnumun ucunu öptü. "Bunu unutmayacağım." Elinden kurtuldum. "Seni kalmaya zorlamadan git."

"Tamam." Caden anahtarlarını aldı ve koridora yöneldi. "Kapıyı arkamdan kilitle ve alarmı kur."

Neredeyse onunla artık bu konuda endişelenmemize gerek olmadığını tartışacaktım ama Caden'ın son zamanlarda yaşadığı onca şeyden sonra onu kapıya kadar takip ettim.

"Uzun sürmez," dedi yürüyüş yolunda ilerlerken.

"İstedğin kadar zamanın var," diye seslendim.

Caden cipine binerken ben de kapıyı kapatıp kilitledim. Sonra alarmı kurdum. Mutfağa geri döndüm ve yüzüğüm ışığı yakaladığında gülümsedim, içim ısındı. Caden Shaw benim kocam olacaktı.

Baş döndürücü bir çığlık attım ve sonra kahkahalara boğuldum. Sonra çikolata parçacıklı kek yapmaya karar verdim. Malzemeleri kilerden çıkararak işe koyuldum, bunu yaparken mırıldanıyordum.

Tam buzdolabını açmışım ki kapı çaldı. Kapıyı kapattım ve koridora yöneldim. Gözetleme deliğinden bakarak tanıdık yüze sıırtım ve alarmı devre dışı bıraktım.

Kapıyı sabah güneşine doğru açtım. "Hey-"

Tek kelime daha edemedim çünkü tam ortama bir şey çarptı. Kör edici bir acı içimde sekerek kaslarımın kasılmasına ve sonra tamamen pes etmesine neden oldu. Yere yığıldım ve karanlık etrafımı sararken dudaklarımda Caden'ın adı vardı.

OceanofPDF.com

CADEN

Ailemin evinin önünde durdum ve cipimi park etmeden önce bir süre rölantide bekledim. Bu ev pek çok anı barındırıyordu. İyi anılar. Kötü. Ve aradaki her şey. Ama artık hepsini bırakmanın zamanı gelmişti.

Motoru kapatarak cipimden indim ve ön yola yöneldim. Bir an tereddüt ettim ve sonra zili çaldım.

Önce hiçbir şey yoktu, sonra içeriden ayak sesleri geldi. Yankılandılar ve içerideki boşluğu olduğu kadar boş gösterdiler. Kapı yavaşça açıldı ve annem göründü.

Her zamanki gibi resmi giyinmemişti. Onun yerine rahat bir spor ayakkabı ve tişört giymiş, üzerine de hımbıl bir hırka sarmıştı. Ama beni endişelendiren gözleri oldu. Boş ve kasvetliydiler.

"Caden," dedi annem usulca.

Girişe adım attım ve onu nazıkçe kucakladım. "Selam anne." İyi olup olmadığını sormaya zahmet etmedim. Enkaz halinde olduğunu biliyordum. Başka bir seçenek yoktu.

"Grae nasıl?"

Annemi bıraktım ve geri çekildim. "Bu sabah çok daha iyi."

"Bu çok iyi." Annemin sesi kelimelerle titriyordu.

"Gelip seninle ve babamla konuşmak istedim. Sizi kontrol etmek istedim."

Başını salladı ama hareketi sarsıntılıydı. "Oturma odasında."

Annem benden bir cevap beklemeden yürümeye başladı, koridordan oturma odasına doğru ilerledi.

Babam her zamanki deri koltuğunda oturuyordu. Elinde bir gazete vardı ama ona bakmıyordu. Onun yerine, dikkati gazetenin arkasındaydı.

pencerelerden ormana bakıyordu.

Ayak seslerimizle başını kaldırdı. Beni görünce yüz ifadesinde en az bir düzine duygu uçuştı ama hiçbirini saptayamayacağım kadar hızlı hareket ettiler. "Caden."

Adım söylendiğinde sesinde sıcaklık yoktu, şefkat yoktu, sadece klinik bir soğukluk vardı.

"Baba. Seni ve annemi kontrol etmek istedim. Bir şeye ihtiyacınız var mı diye."

Çenesindeki bir kas esnedi. "İşe o kadının Gabe'e karşı planladığı suçlamalardan vazgeçmesini sağlayarak başlayabilirsiniz."

Vücudumdaki her kas granite dönüştü. "Onu öldürmeye çalıştı."

Babam alay etti. "Pek sayılmaz. Küçük bir tartışma yaşadılar.

Önemli bir şey değildi."

"Grae'nin boğazının etrafında parmak izleri var. Onu boğmaya çalışmış. Lanet olası bir silahı vardı," diye homurdandım.

Annem sıkıntılı bir ses çıkardı ama ben geri adım atmadım. Yapamazdım. Babam neye yol açtığını görmeliydi.

"Polis, Grae'nin başına gelen olayların hiçbiri için bir mazereti olmadığını söyledi."

Annem usulca ağlamaya başladı.

Babam gazeteyi yere fırlattı. "İçki içmesi kontrolden çıktı. Onu rehabilitasyona göndereceğim ama bu ailenin adımızın çamura bulanmasına ihtiyacı yok. Şirketin de buna ihtiyacı yok."

İşte oradaydı. Babam Gabe'i umursamıyordu. Ya da benim. Ya da masum bir kadının neredeyse öldürüldüğü gerçeği. Tek umursadığı değerli itibarıydı. Şirketi.

"Yeter," diye fısıldadı annem.

"Sen ve Grae ifadelerinizi geri çekeceksiniz ve diğer tanıkların da gizlilik anlaşması imzalamalarını sağlayacağız," diye devam etti babam.

"Yeter dedim!" Annem tersledi.

Babam geri çekildi. "Jocelyn."

Gözlerinde hâlâ yaşlar parlıyordu ama artık başka bir şey de vardı. Daha önce onda hiç görmediğim bir öfke. "Çok uzun süre bekledim. Bu aileyi artık tanımadığımı bir şeye dönüştürmene izin verdim."

Babam ona bön bön baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni bir zamanlar sevdiğimi sanmıştım. Ama çocuklarımızı paramparça edişin, onlara zalimlikten ve soğuk hesaplamalardan başka bir şey yapmayı... Senden ömrümün sonuna kadar nefret edeceğim."

Babam ayağa kalktı, boynunda kızarıklıklar belirmişti. "Benimle bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim. Burası benim evim-"

"İşte burada yanılıyorsun, Harrison."

Dondu kaldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Annem ellerini önünde kavuşturdu ve babamın bakışlarıyla karşılaştı. "Bu tatil köyünün üzerine inşa edildiği arazi nesillerdir aileme ait. Üzerindeki her bina *bana* ait."

Babamın çenesi gevşedi ve sonra gözlerinde öfke alevlendi. "Peki. The Peaks'i istiyorsan, buyur. Bir aydan kısa bir süre içinde yerin dibine sokacaksın."

"Sadece Tepeler değil," dedi sakince.

Babamın boynundaki damarlardan biri şişti ama tek kelime etmedi.

"Bu sabah yönetim kurulunu acil toplantıya çağırdım. Hepimiz senin artık bu şirketi yönetecek donanımına sahip olmadığına karar verdik. Yerine başkasını atıyoruz. Sana cömert bir kıdem tazminatı paketi verdik, ama gideceksin."

"Seni lanet orospu!"

Babam hamle yaptı ama ben önüne geçtim ve onu öyle bir ittim ki, çok sevdiği o lanet sandalyeye doğru tökezledi.

"Yapma," diye homurdandım. "Ona dokunmuyorsun. Onunla konuşmuyorsun bile." Babam beni iterek ayağa kalktı. "Bunu ödeyeceksin."

Yan masadan anahtarlarını aldı ve kapıyı arkasından çarparak evden hışım la çıktı.

Annem titrek bir nefes verdi. "Düşündüğüm den daha iyi geçti."

Yüzümü ona döndüm. "Anne... neden?"

"Zamanı gelmişti." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bu şirketi büyük büyükbabam kurdu. Harrison'ın bunu mahvetmesine izin veremezdim. Keşke seni ve Gabe'i bu kadar kötü incitmesine izin vermeseydim. O kadar çok hata yaptım ki..."

Onu kucakladım ve titrediğini hissettim. "Her şey yoluna girecek."

Bir parça geri çekildi. "Bir otel holdingi işletmekle ilgileniyor musunuz?"

Bu beni bir kahkaha ile irkiltti. "Dürüstçe mi? Pek sayılmaz. Ama The Peaks'i yönetmeyi çok isterim."

Annemin yüzüne içten bir gülümseme yayıldı. "Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Ellerini sıktım. "Bence babamla aranızdaki sorunları çözene kadar gelip birkaç gün Grae ve benimle kalmalısın."

Başını iki yana salladı. "Avukatıma boşanma davası açtırdım bile. Baban araziye geri dönmeye çalıştığında, araziye girmesine izin verilmediğini göreceksin. Eşyalarını kutulara koyup istediği yere göndereceğim."

Uzun bir süre onu inceledim. "Bundan emin misin?"

Annem elimi daha sıkı kavradı. "Bir parçam Clara'yla birlikte öldü. Başka bir şeyimi kaybedersem geri kalanımın da gideceğinden çok korkuyordum. Aileme tutunmak için o kadar çaresizdim ki bunun hepimizi öldürdüğünü göremiyordum."

"Çok özür dilerim."

"Üzgün olan benim." Derin bir nefes aldı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Mideme bir kurşun ağırlığı yerleşti.

"Tamam." "Gabe evlatlık."

İçimi bir şok kapladı. "Ne?"

"Uzun bir süre çocuk sahibi olamayacağımı düşündüm. Baban bu konuda mutlu değildi."

Annemin zaten inanılmaz derecede acı verici olması gereken bir konuda daha da kötü hissetmesine neden olduğu için babamı dövmek istedim.

Annem elimi bıraktı ve hırkasının etekleriyle oynadı. "Evlat edinme yoluna gitmeye karar verdik. Baban bunun bir sır olarak saklanmasını istedi. Gabe'in kendi kanından olmadığını kimsenin bilmesini istemiyordu."

Kendini anılara kaptırırken kazağının bir düğmesini parmakladı. "Bunu kabul ettim çünkü bir çocuk sahibi olmayı çok istiyordum. Gabe doğduktan sonra her şeye değer gibi göründü. Önce sana, sonra da Clara'ya hamile kaldığımda yaşadığım şaşkınlığı düşünsene."

"Gabe öğrendi, değil mi?" Parçaları bir araya getirerek sordum.

Annem başını salladı. "Ortaokuldayken."

Gabe'in ne zaman değiştiğini, ilişkimizin ne zaman değiştiğini hatırlamaya çalıştım. Yedinci sınıftaydı. Sadece küçük bir erkek ve kız kardeşin peşine takılmasını atlattığını sanmıştım ama çok daha fazlasıydı.

"Saplantılı hale gelmişti. Ona ne kadar güvence verdiğimin bir önemi yoktu.

bizimkiydi; kendini hep eksik hissetti." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Onu hayal kırıklığına uğrattım."

Anneme sıkıca sarıldım. "Onu hayal kırıklığına uğratmadın. İçinde senin iyileştiremediğin bir hastalık var."

"Sana ve Grae'ye zarar vereceğini hiç düşünmemiştim."

"Biliyorum. Ama biz iyiyiz. Ve üçümüz iyileşeceğiz. Birlikte."

Annem geri çekildi, gözleri hâlâ yaşlarla doluydu. "Birlikte mi?"

Ona gülümsedim. "Bence her zaman sahip olmamız gereken aileyi kurmanın zamanı geldi. Sence de öyle değil mi?"

Ağzı kıvrıldı. "Bu hoşuma giderdi."

Gerçekten iyi olduğundan emin olmak için bir saat daha annemin yanında kaldım. Bundan emin olduğumda cipime doğru yola çıktım ve yolda güvenliği aradım. Annem onları çoktan bilgilendirmişti. Babam mülkü terk etmişti ve geri dönmeyecekti.

Araba yoluma dönerken başımı salladım. Milyon yıl geçse de bu sabahın böyle geçeceği aklıma gelmezdi. Cipimi park edip dışarı çıktım ve ön tarafa doğru yürüdüm.

Girişe bakarken adımlarım duraksadı. Kapı hafif aralıktı. Panik içimde alevlendi, sistemimde şiddetli bir yanmayla dalgalandı.

"Grae," diye seslendim, kapıyı iterek açtım ve içeri yöneldim.

Cevap gelmedi.

Evin içinde bir odadan diğerine bakarak yürüdüm. Hiçbirinde yoktu. Telefonumu çıkardım ve kalbim kaburgalarımın çarparak onun numarasını tuşladım.

Mutfaktan bir zil sesi geldi. O yöne doğru hareket ettim.

Grae'nin telefonu adada duruyordu. Ama hiçbir yerde bulunamamıştı.

OceanofPDF.com

GRAE

Yuvarlanırken inledim. Kaslarım, sanki çok şiddetli bir dalgaya kapılmış ve birkaç düzine kayaya çarpmışım gibi derin bir ağrıya alevlendi.

Göz kapaklarım çırpındı ve ışık, başımı zonklatan flaşlar halinde görüşümde patladı. Ne halt olmuştu böyle? Hafızamı yoklamaya çalıştım. Kan şekerim mi düşmüştü? Çok mu içmiştim?

Ve sonra aradığım anı bana çarptı. Her zaman bir arkadaş olarak tanıdığım yüz. Şok tabancasının darbesi. Yere düşmek.

Oturur pozisyona geçtim ve yönümü bulmaya çalışırken dünya etrafımda bulanık bir şekilde yüzüyordu. Boğazıma bir safra kaçtı. İçinde bulunduğum oda bomboştu. Yerde battaniye ve yastıklarla kaplı bir şiltenin üzerinde oturuyordum ama odada başka hiçbir şey yoktu.

Ayağa kalkmaya çalışarak kapıya doğru koştum. Elim kapının tokmağında durdu ve dinledim. Dışarıda hiçbir şey duymadım. Kapıyı çevirdim, kilitliydi.

Bir düzine gerçek küfür savurdum ve sonra arkamı döndüm. Odada iki pencere vardı ve hızla en yakın olana geçtim. Etrafıma bir göz attım. Etrafı ormanla çevrili bir kulübenin ikinci katındaymışım gibi görünüyordu. Ama bu pencerenin hemen dışında bir çıkıntı vardı. Bir sundurmayı örtüyordu. Eğer üzerine çıkabilirsem, fazla yaralanma riski olmadan kendimi yere indirebilirdim.

Pencereyi inceleyerek kilidini açtım ve tüm ağırlığımı pencereyi açmaya verdim. Hiçbir şey hareket etmedi. Tekrar denedim, hâlâ bir şey yoktu.

Doğrudum ve camı incelemeye koyuldum. İşte o zaman küçük gümüş parıltılarını gördüm. Çivi başları. Pencereyi çivilemişti, bunu planlamıştı.

Başımda basınç oluşurken gözlerim yaşardı. Bu gerçek olamazdı. Kesinlikle uyanacağım bir kabus olmalıydı.

Kalçamda bir bip sesi duydum ve aşağıya baktım. İnsülin pompamdan bir uyarı.

Bir lanetin daha uçmasına izin verdim. Dün gece bunu değiştirmek istemiştim ama Caden ve evlenme teklifi dikkatimi dağıtmış, bütün gece kendimi onunla kaybetmişim. Bu sabah bunu tamamen unutmuştum. Bu çok kötüydü.

Kilitteki anahtarın sesi beni dönüp kapıya baktırdı, ellerim hazırlanmak için yumruk olmuştu.

Kapı açıldı ve Eddie boşluğu doldurdu. Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi bana her zamanki o rahat gülümsemesiyle sırıttı. "Güzel, kalkmışsın. Bir saattir baygındın."

Sanki bu bir şekilde önümdeki durumu düzelterekmiş gibi birkaç kez göz kırptım. "Neler oluyor?"

Bana bir şişe su uzattı. "Susadın mı?"

Ben almadım. Bildiğim kadarıyla uyuşturucu enjekte etmiş olabilir.

Eddie omuz silkti, açtı ve bir yudum aldı. "Yeni kazılar hakkında ne düşünüyorsun?"

Eddie'nin şehirdeki dairesine sayamayacağım kadar çok gitmişim. Her zaman olayların ortasında olmayı sevdiğini söylerdi. Burası öyle bir yer değildi.

"Neden?" Mırıldandım.

Eddie'nin ifadesi fırtınalı bir hal aldı. "Artık dışarıda sana güvenilmez."

Kalbim hızlandı. "Neyi yapacağına güvenemezsin?"

"Sen benimsin. Her zaman benim oldun."

"Eddie... biz *arkadaşız*."

O tanıdık kehribar gözlerde öfke alevlendi. "Sen benimsin. Bana söz vermiştin."

Şaşkınlık içimi kapladı. "Sana söz mü verdim?"

"Megan öldükten sonra söz vermiştin. Her zaman yanında olacağına söz vermiştin." "Ve oldum da... *arkadaşın* olarak."

Eddie'nin içinde öfke patladı ve su şişesini duvara çarptı. "Hayır! Beni sevdiğini söylemiştin."

Dondum kaldım, korku derinden hissediliyordu. Eddie, Noel ve Jordan'a onları sevdiğimi sayısız kez söylemişim ama bunu böyle demek istememişim.

"Sadece benim için kahve ve ikramlar alıyorsun. Benimle ilgileniyorsun. Yediğimden ve uyuduğumdan emin oluyorsun. Her zaman birlikte olacağımızı söylemiştin. Söz vermiştin. Ama sözünü tutmadın." Hırladı. "Sana güvenilmez. Hatırlayana kadar seni burada tutmalıyım."

Ağzım kurudu. Eddie'nin aklı karışmıştı. Belki Megan'ı kaybetmenin travması yüzünden, ama belki de değildi. Belki de hep böyleydi.

"Burada kalamam, Eddie. İşe gitmem gerek. Ailemi görmeliyim. İnsülinime ihtiyacım var." Pompam, söylediklerimi vurgulamak istercesine bip sesi çıkardı.

Eddie kalçamdaki cihaza ters ters baktı. "Ona ihtiyacın yok. Onsuz da güçlüsün. Her zaman öyleydin."

O panik geri gelmişti. "Eğer insülinimi alamazsam, öleceğim."

"Yapmayacaksın," diye hırladı. "Hayatındaki insanlar seni kontrol etmeye çalışıyor. Bunu görüyorum. Bunu sorduklarında ne kadar sinirlendiğini. Bir şeylerle başa çıkamayacağını söylediklerinde."

Kulaklarımda kan uğulduyordu. Eddie beni hayatta kalmak için ihtiyacım olan şeyler konusunda hiçbir hazırlık yapmadan götürmüştü. Pompama baktım. Zaten boş çalışıyordu. Etkilerini hissetmeye başlamadan önce ne kadar zamanım vardı? Şanslıysam belki bir saat.

"Eddie, lütfen. En azından bana biraz insülin getir. Evime gizlice girebilirsin. Buzdolabında hâlâ biraz var."

"Orası senin evin değil!" diye bağırdı. "Burası senin evin. Artık evindesin. Benimle birlikte. Burada mutlu olacağız. Sen ve ben. Sana göz kulak olacağım."

"Evimde olan sen miydin? Penceremin dışındaki?" Sormak acı veriyordu ama bilmek zorundaydım. Her bir olayda Gabe değil de Eddie mi vardı?

Eddie'nin çenesi gerildi. "Sadece güvende olduğundan emin olmak istedim. Birlikte olmadığımız zamanlarda seni özlüyorum."

Gözlerim yandı; ağlama dürtüsü çok güçlüydü. "Pijamalarımı aldın mı?"

"Sana yakın hissetmeye ihtiyacım vardı." Sesi neredeyse çocuksu bir hal almıştı ve içim içimi yiyordu. Ama gözlerinde öfke parlarken o masum ton kayboldu. "Ama sonra onun sana dokunmasına izin vermek zorunda kaldın."

Ağzım kururken yutkundum. "Eddie..."

"Sana dokunmamalı, *asla!*" Volta atmaya başladığında sesi öfkeyle titriyordu. "O zaman ateş yakmak zorundaydım. Öfkemi boşaltmama yardımcı oluyorlar."

Böylece seni incitmem. Beni kızdırdığında bile seni incitmek istemiyorum."

"Resimler mi?" Mırıldandım.

Eddie öfkeli gözlerini bana doğru çevirdi. "Bunun iyi olmadığını bilmen gerekiyordu. Onunla birlikte olamayacağını." Adımlarını hızlandırırken parmaklarını bacaklarına vurdu. "Öğreneceksin. Birlikte olmamız gerektiğini anladığında her şey normale dönecek. Her zaman benim olman gerektiğini anladığında."

"Ben senin değilim," diye fısıldadım.

Beni duvara doğru sertçe iterek saldırdı. "Sen benimsin! Söyle!"

Beni tekrar duvara çarparak kulaklarımın çınlamasına ve başımın dönmesine neden oldu.

"Ben seninim," diye mırıldandım.

Eddie ön kolunu boğazıma bastırarak nefes almamı zorlaştırdı. "Sana inanmıyorum."

"Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum."

Beni tuttuğu yerden bıraktı ve yatağın üzerine fırlatarak yürümeye başladı. "Yalan söylüyor. Onu değiştirdi."

"Eddie, lütfen. Bırak gideyim. Kimseye söylemeyeceğim." Gözyaşlarım gözlerimi yaktı.

"Yalancı!" Bana doğru uçarak beni yatağa yapıştırdı. Gözleri parlayarak elime odaklandı. Yüzüğe. "Hepsi yalandı, değil mi? Sen de tıpkı diğerleri gibisin. Güvenilmezsin. Asla benim Megan'ım kadar iyi olamazsın."

"Özür dilerim," diye hırıldadım, dehşet içinde zonkluyordu.

"Değilsin. Ama olacaksın. Çünkü seni yakacağım."

OceanofPDF.com

CADEN

Sayırsız kolluk kuvveti ve olay yeri teknisyeni etrafta dolanırken garaj yolumda bir ileri bir geri gittim. Lawson ve Nash ben aradıktan sonra rekor bir sürede buraya gelmişlerdi, Roan ve Holt da çok geride kalmamışlardı. Ama kimsenin Grae'nin nerede olduğuna dair bir fikri yoktu. Gabe hâlâ hapisteydi ve konuşmasına izin verilen tek kişi avukatıydı. Bunu o yapmış olamaz.

Telefonumu çıkararak güvenlik şefimi üçüncü kez aradım. "Neredesin?"

"Yoldayım efendim. Güvenlik kamerası görüntülerini bir dizüstü bilgisayara yüklemem gerekiyordu. O sırada görevde olan güvenlik görevlisiyle hâlâ irtibata geçemedim."

"Acele et," diye homurdandım ve telefonu kapattım.

Öfkem kabardı, kontrol edemeyeceğim kadar büyüktü. Katlanır sandalyelerden birini kaptım ve bir küfürle yan bahçeme uçurdum.

İnsan kalabalığı durdu ve bana baktı.

Nash üç uzun adımda yanıma geldi. "Kendini toparlamalısın." "Onu kaybedemem," dedim derin nefesler alarak.

"Yapmayacağız."

"Onu daha yeni geri aldım." Boğazım düğümlendi, serbest bırakmadığım duygularımla yanıyordum.

Nash ellerini omuzlarıma indirdi ve sıktı. "Ve o büyük, güzel hayatı birlikte inşa edeceksiniz."

Dişlerim birbirine çarptı. "Dün gece ona evlenme teklif ettim."

Nash'in gözlerinden acı fişkırdı ama hemen gözlerini kapattı. "Seni vurdu mu?"

Boğazımdan boğuk bir kahkaha kaçtı. "Yüzüğümü parmağına taktım."
"Annem çıldıracak. O günden beri Grae'nin düğününü hayal ediyor.
doktorun ona nihayet bir kızı olacağını söylediği an."

Kaburgalarım acı verici bir şekilde sıkıştı. O günü görebiliyordum -
Grae koridorda bana doğru yürüyordu, saçlarında kır çiçekleri, dudaklarında
gizli bir gülümseme, o mavi gözler parlıyordu. "Cehennem gibi bir düğün
olacak."

Bir tatil köyü cipi arabama yanaştı ve güvenlik şefim dışarı fırladı.
Dennis kurduğumuz masaya doğru koştu. "Görüntüler hazır." Holt dizüstü
bilgisayarı açtı ve birkaç tuşa bastı. "Önce tanıdık yüzlere bakacağız.
T a n ı d ı ğ ı m ı z birini göremezsek, her bir kişiyi tek tek araştırırız.
geldi."

Kaset ileri sarılırken hepimiz başımızı sallayarak onayladık. Holt her bir
yüz üzerinde durakladı. Çoğunlukla tanımadığım konuklar vardı. Kimse
tetişimi çekmedi.

Sonra Holt kaseti tekrar durdurdu.

Nash küfretti. Lawson telefonunu çıkardı. Roan birini öldürmek
istiyormuş gibi görünüyordu. Donup kaldım. Eddie'nin yüzü ekranı
doldurunca kanım dondu.

"Jerry," Lawson telefona sarıldı. "Edward Pierson için emlak kayıtlarına
bakmanı istiyorum."

Lawson telefonunu indirdi ve hoparlöre verdi.

"Bir saniye," dedi Jerry ve hattan daktilo sesi geldi. "Şehirde bir dairesi
var."

"Orada olmaz," diye tersledim. Grae'yi bir dükkânın üstünde tutmasının
imkânı yoktu.

Lawson, "Aramaya devam edin," diye emretti. "Bağlantılı olduğu başka
mülkler var mı?" "Bir dakikaya ihtiyacım olacak," diye mırıldandı
Jerry.

Grae'nin o dakikası olmayabilirdi. Ellerim öyle sert yumruk oldu ki
eklemlerim çatladı.

Jerry'nin yazması durdu. "Bu çok
garip." "Ne?" Homurdandım.

"Bu mülk bir LLC tarafından satın alındı, ama o şirkete bağlı."

Bakışlarım Nash'e kaydı ve birbirimize baktık. Birileri ünlü olmadıkça
ya da iyi bir şey yapmadıkça sahiplerinin kimliğini gizlemeye çalışmazdı.

"Lanetleneyeğim," diye mırıldandı Jerry.

"Anlat bize," diye tersledi Lawson.

"Eyalete göre, Edward Pierson bu LLC'nin tek sahibi. Kuzey Arrow Leaf Trail'de bir yer. Adresi gönderdim, Law."

İçimdeki her şey durdu. Kaslarım gerildi, altındaki kemikleri boğuyordu. Eddie. Grae'nin yıllardır yanında oturduğu iş arkadaşı, arkadaşı.

"Gitmemiz gerek. Hemen," diye bağırdım.

Clint, bir gece öncesinden kalma morarmış gözleriyle yaklaştı. "Gidemeyeceğinizi biliyorsunuz. SWAT'ı çağırıyoruz. Bize bir saat verin, gidelim."

Bir saat mi? Bir saat içinde her şey olabilir. Manyağın biri Grae'ye zarar verirken beklediğimi sanıyorsa hayal görüyor demektir.

Tartışarak zamanımı boşa harcamadım. Topuklarımın üzerinde döndüm ve cipime doğru ilerledim.

Clint adımı seslendi ama onu duymazdan gelerek koşmaya başladım.

"Benim cipi alalım," diye seslendi Holt. "Teçhizatım var ve bu resmi bir araç değil."

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Yönümü değiştirip cipine yöneldim ve yolcu koltuğuna tırmandım. Lawson, Nash ve Roan yeleklerini arkaya attılar ve arka koltuklara yığıldılar. Holt kimse bir şey söyleyemeden yola çıktı. "Arkada bir silah kasası ve birkaç yelek var."

Lawson Nash'e baktı. "Bu yüzden rozetlerimizi kaybedebiliriz."

"Umurumda mı sanıyorsun?" diye tersledi.

Lawson başını sallayarak onayladı.

Holt bana baktı. "Bu adam tetiğini mi çekti?"

Başımı salladım. "Bir kere bile. Grae'yi önemseyen bir ahmak gibi görünüyordu. Zararsız."

Ama yanılmışım. Tıpkı kardeşim hakkında yanıldığım gibi.

Holt bizi Eddie'nin gizli mülküne götürecek bir yola saptı.

Adamla yaşadığım her etkileşimi tekrar gözden geçirdim ve onlardan bir şeyler okumaya çalıştım. Elim boş döndüm.

"Caden, oraya vardığımızda arkayı senin almanı istiyorum. Eğitimli değilsin," diye uyardı Lawson.

"Tamam." Grae'ye ulaştığımız sürece kimin önce gideceği umurumda değildi.

Yüzü zihnimde canlandı. Bir kahkaha onu hazırlıksız yakaladığında başını geriye eğişi. Ben onun içindeyken gözlerinin nasıl parladığı. Beni sevdiğini söylerkenki nezaketi. Onu kaybedemezdim.

"Oh, kahretsın."

Bakışlarım Holt'a kaydı. "Ne?"

İlerideki ağaçları işaret etti. "Duman."

OceanofPDF.com

GRAE

Yumruklarımı kilitli kapıya vurdum. "Eddie!"

İnsülin pompam tekrar bipledi ve görüşüm bulanıklaştı. *Lanet olsun*. Bu kötünün de ötesindeydi.

Burnum **s e ğ i r d i**, bir şeyin kokusu burnumu gıdıkladı ve donakaldım.

Duman.

O yapmadı. İmkânı yoktu. Ama bana yanacağımı söylediğinde Eddie'nin gözlerindeki çılgın öfkeyi görmüştüm. Bu sözünü yerine getiriyordu.

Tahtaya daha sert vurdum, adını haykırdım ama hiçbir şey olmadı.

Duman kapının altından sızdı ve geri çekildim. Gri bulutun beni alevlerden çok daha önce öldüreceğini biliyordum. Buradan çıkmalıydım ve bunu hemen yapmalıydım.

Bakışlarım odanın içinde geziniyor, kurtulmama yardım edebilecek *herhangi* bir şey arıyordu. Ama Eddie hücremi iyi hazırlamıştı. Sadece şilte, battaniye, birkaç yastık ve atılmış bir su şişesi vardı. Teslim olmuş ve son damlasına kadar içmiştim; çok susamıştım.

Tekrar yatağa baktım, yün battaniyeye odaklandım. Sonra pencereye baktım. Yanına geçip cama dokundum. Eski bir kulübeydi, bu yüzden cam kalındı ama bu benim tek umudumdu.

Odadaki duman yoğunlaştıkça öksürdüm, gözlerim yanıyordu. Aceleyle yatağa gidip battaniyeyi çektim ve koluma sardım. Pencereye geri döndüm ve camdan uzağa bakacak şekilde döndüm. Kolumu geri çektim ve toplayabildiğim tüm güçle aşağı indirdim, ama tüm uzvum yüz kilo ağırlığındaymış gibi hissediyordu.

Acı dirseğimden koluma doğru yayılıyordu ama çatlama sesi kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Kolumu yukarı kaldırdım ve tekrar yaptım. Bu sefer cam paramparça oldu.

Parçalar yere düştü ve geriye pürüzlü bir çerçeve kaldı. Keskin kenarları ve pencere pervazını battaniyeyle kapattım ve kendimi yukarı çektim. Açıklığı iterken cam sırtımda sürtünmeye başladı. Görmezden geldim ve itmeye devam ettim.

Ciğerlerime temiz hava çektim ve çıkıntıya tırmanırken daha sert öksürdüm. Yavaşça kenara doğru ilerledim ve şöyle bir baktım. Düşüşü incelerken gözlerim kamaştı. Başlangıçta düşündüğümünden daha uzaktaydı ama başka seçeneğim yoktu.

Sırt üstü uzandım, karnımın üzerine döndüm ve bacaklarım sarkana kadar çıkıntıdan aşağı kaydım. Alevler kulübenin içinde dans ediyor, öfkeli bir şiddetle çatırıyor ve patlıyordu. Sessiz bir dua ettim ve kendimi bıraktım.

Beş metreden düştüm ve boğuk bir acı çığlığıyla toprakta bir yığın halinde yere indim. Bir an hareketsiz kaldım ve hasarı incelemeye çalıştım. Acı içime yayılıyordu ama bir yerimi kırdığımı düşünmüyordum.

Bir çığlık duydum ve başımı kaldırdım. Eddie'nin kulübenin yanında durmuş, yaptığı işi incelediğini gördüm. Kehribar rengi gözlerinde parlayan öfke beni ayağa kaldırdı.

Yola sadık kalmak ve bilmediğim bir ormanda kaybolmaktan kaçınmak istiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Korunmaya ve saklanmak için bir şansa ihtiyacım vardı. Böylece, kaslarım yanarken ve mideme kramplar girerken ağaçlara doğru koştum. Adrenalin dozuna rağmen vücudum ağırlaşmıştı ve ağzım çöl gibiydi.

Eddie öfkeyle çığlık attı. Sözler ve benim yanmam gerektiğiyle ilgili saçma sapan şeyler bağırdı.

Dallar derimi parçaladıkça gözyaşları yüzümü yakıyordu ama ben koşmaya devam ettim.

Ayağım bir köke takıldı ve sert bir şekilde yere düştüm. Bu sefer acıyı fark etmedim bile, sadece koşmaya devam etmek için ayağa kalktım. Ama artık çok geçti.

Bir el tişörtümü yakaladı ve beni sert bir göğse doğru geri çekti. "Bana ihanet edip çekip gidebileceğini mi sanıyorsun?" Eddie böğürdü.

"Lütfen," diye hırıldadım.

Görüşümün önünde karanlık noktalar dans etti ve dünya yana doğru eğildi.

Eddie bıçağı boynuma bastırdı. "Yanışını izlemek istiyordum ama belki de onun yerine kanın çekilişini izleyeceğim."

"Yapma. Ne istersen yapacağım. Lütfen."

Caden'ın yüzünün görüntüleri zihnimde canlandı. Sadece ikimiz olduğumuzda bana nasıl şefkatle baktığı. Beni istediğinde gözlerinde parlayan ve dans eden altın rengi. Saatlerce izleyebileceğim yaramaz gülümsemesi. Onu yeniden bulmuştum. Onu kaybedemezdim.

Bıçak boynuma daha sert bastırdı ve çığlık attım. "Kımıldama Eddie," diye seslendi Lawson, ağaçların arasından adım atarak.

Kardeşimi görünce neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım.

Eddie'nin diğer eli beni saçlarımdan yakaladı. "Bu benim malım. Benim. Buraya giremezsiniz."

"Bırak onu," dedi Nash, sağ tarafımızda varlığını belli ederek.

Eddie döndü. "Çık dışarı!"

Bıçak boynuma battı ve tekrar bağırdım. "Hey, sakın ol," dedi Lawson.

Sol tarafımızdaki hareket dikkatimi çekti ve gözyaşlarım o zaman akmaya başladı. Caden görüş alanıma girdiğinde sessizce yanaklarımdan aşağı süzöldüler. Yüzü solgunlaşmıştı ama ela gözlerinde vahşi bir öfke vardı.

Eddie de hareketi fark etti ve bıçağı hâlâ boğazıma dayamış halde geri çekildi. "Burada olamazsın! Hayır, hayır, hayır! O senin değil. O benim. Her zaman benim olacak."

Lawson, "Bırakın onu," diye uyardı.

Gözlerim Caden'dan ayrılmadı. "Seni seviyorum," diye seslendim.

"Hayır!" Eddie bıçağı boynuma daha sert bastırarak çığlık attı. İki el silah sesi duyuldu ve sonra düştüm.

CADEN

Bir kurşunun ilk çatırtısı havayı deldi ve ben çoktan koşmaya başlamıştım. İkinci çatırtıda neredeyse Grae'ye varmıştım. Ama o çoktan düşmeye başlamıştı.

Yanına yere çöktüm, ellerim vücudunun üzerinde geziniyor, onu incitmek istemiyordum.

Bir parçam Lawson ve Roan'un yanımızda Eddie'nin nabzını kontrol ettiklerinin farkındaydı.

"Caden," diye mırıldandı Grae.

"Tam buradayım. Neren acıyor?"

Boynunda bir kesik vardı. Derin değildi ama yine de korkutucuydu. Kollarını kızgın kırmızı lekeler halinde çizikler süslüyordu. Ve gözleri odaklanmamıştı.

"Her yerde," diye homurdandı.

Nash ve Holt'a, "Onu doktora götürmeliyiz," diye çıkıştım. Holt başını sallayarak onayladı.

Lawson başını kaldırıp Eddie'nin yere düşmüş haline baktı. "O öldü." İçimde buna üzülen tek bir parça bile yoktu.

Law Grae'ye baktı, endişesi yüz ifadesinin derinliklerine işlemişti. "Ben cesedin yanında kalıp takviye kuvvet bekleyeceğim."

"Ben seninle kalacağım," diye ekledi Roan.

Grae'nin üzerine eğildim, yüzündeki saçları taradım ve alnımı onunkine bastırdım. "Seni almaya gidiyorum."

"Mm-kay."

Sesi çok uzaklardan geliyordu ve içimi panik kapladı. İnsülin pompası bip sesi çıkardı ve bu panik dehşete dönüştü.

Holt eğildi ve pompayı kurcaladı. "İnsülini bitmiş. İnsülini yükseliyor olmalı."

Bu olamazdı. Onu kaybedemezdim. Tekrar olmaz.

Kollarım Grae'nin vücudunun altından kaydı ve acı içinde bağırdı. Donup kaldım, bakışlarım Nash'e kaydı.

Çenesi o kadar gergindi ki muhtemelen bir azı dişi kırılmıştı. "Bunu yapmak zorundayız."

Sonra hareket ettim, onu kollarıma alıp ayağa kalktığımda Grae'nin iniltileri derinden geliyordu. Başı göğsümün içine yuvarlandı. "Gigi."

"Mmm?" diye mırıldandı.

"Benimle kalmana ihtiyacım var. Aç şu mavileri." Grae gözlerini açmak için mücadele etti. "Tuhaf hissediyorum."

Adımlarım hızlandı. "Biliyorum ama sana yardım getireceğiz."

"Seni seviyorum Caden," diye fısıldadı ve sonra başı tamamen gevşedi.

"Gigi!" Koşmaya başlarken onu hafifçe salladım. Ama cevap vermedi. Hiçbir şey yoktu.

Bekleme odası ağzına kadar doluydu. Kerry ve Nathan birbirlerinin ellerini tutarak oturuyorlardı. Lawson gözlerini telefonuna dikmiş, büyük ihtimalle çocuklara bakan Aspen'den güncel haberleri alıyordu. Maddie Nash'in elini tutmuş, parmaklarını Nash'in kolunda rahatlatıcı bir şekilde gezdiriyordu. Holt kolunu kırmızı gözlü Wren'e dolamıştı. Roan karşısındaki duvara ters ters baktı. Jordan ve Noel sessizce oturuyorlardı, ikisi de Eddie'yle ilgili haberin şokuyla solgunlaşmıştı.

Keder ve endişe hissediliyordu. Duygular odanın içinde dönüp duruyor, tenimi gıcırdatıyor ve beni seğirtir hale getiriyordu.

Daha fazla dayanamayarak ayağa kalktım. Bekleme odasından çıkıp koridora doğru yürüdüm. Gidemezdim ama kalamazdım da. Bu yüzden volta attım. Koridorda bir aşağı bir yukarı, muşamba karoları sayarak ilerledim. Mavi. Beyaz. Mavi. Beyaz. Beyaz.

Grae'nin yüzü gözümün önüne geldi: teni doğal olmayan bir şekilde solgun ve nemli, nefesleri sık.

Anılar, ayakta tutmak için çok çabaladığım duvarlara çarptı - yıllar önce onu neredeyse kaybettiğim zamanki anılar.

"Caden?"

Tanıdık bir ses duyunca döndüm. "Anne?"

Aceleyle yanıma geldi ve beni kucakladı. "O nasıl? Bir şey duydun mu?"

Başımı salladım. "Doktorlar hâlâ onun üzerinde çalışıyor."

Annem sarılmayı bıraktı ama ellerimi tuttu. Gözlerimi aradı, orada gördüklerinden hoşlanmadığı belliydi. "Çok özür dilerim."

Kaburgalarım acı verici bir mengenenin içinde büküldü. "Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Ellerimi sıktı. "Yapabilirsin ve yapacaksın. Kendisi için güçlü olana kadar Grae için güçlü kalacaksın."

"Bu benim en büyük korkum."

Annemin kaşları çatıldı. "Neymiş o?"

"Clara'yı kaybettiğim gibi onu da kaybedeceğimi." Uzun zamandır bana eziyet eden düşüncelerimi ilk kez gerçekten dile getirmiştım. Teşhis konulduktan sonra Grae'den neden uzak durduğumu biliyordum. Yakın kalmak bana çok tehlikeli gelmişti. Ama bunun bana hiçbir faydası olmamıştı. Çünkü Grae kendini çoktan derinlere gömmüştü. O kadar derine ki, ne zaman ne de mesafe onu asla çıkaramayacaktı.

"Ah, Caden," dedi annem ve beni bir kez daha kucakladı. Ama bu sefer bırakmadı. "Seni işaretlediğini biliyordum."

"Hepimizi işaretledi."

Elini yıllardır yapmadığı bir şekilde sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. "Onu kaybetmenin bizi yanlış kararlar almaya zorlamasına izin veremeyiz. Clara bunu asla istemezdi."

"Biliyorum," diye mırıldandım.

"İnsanları sevmek, kendimizi en kötü acılara maruz bırakmak demektir." Kollarım ona sarıldı.

"Ama aynı zamanda bize yaşayabileceğimiz en büyük güzelliği de veriyor. Bu acıdan kaçmak için Grae ile bir saniyeni bile takas edebileceğini söyleyebilir misin?"

Geri çekildim ve annemin gözleriyle buluştum. "Hayır."

Kollarımı sıktı. "Çünkü onu seviyorsun."

"Onu dışarıda tutmaya çalışarak çok zaman harcadım." Sözlerim zar zor duyuluyordu, sadece zayıf, çiğ bir fısıltıydı.

Annem beni bakışlarıyla kıstırdı. "Ama daha fazla israf etmeyeceksin."

"Ona evlenme teklif ettim."

Annem gülümsedi, gözleri cam gibi olmuştu. "O düğünü planlamak için sabırsızlanıyorum."

Beklediğim son ses olan kahkahamla irkildim. "Sen ve Kerry ikiniz de."

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve döndüğümde önlüklü bir adamın bekleme odasına doğru ilerlediğini gördüm. Hemen o yöne doğru hareket ettim.

İçeri girdi ve etrafına bakındı. "Grae Hartley'in ailesi mi?" Herkes anında ayağa kalktı.

"Ben Dr. Jones. Grae'ye ben bakıyorum." "O nasıl?" Kerry mırıldandı.

Odağını Grae'nin annesine çevirdi. "Durumu stabil ama bilinci yerine gelmedi. Temizlediğimiz ve diktiğimiz birkaç yüzeysel yarası vardı, ancak şu anda daha büyük sorun ketoasidozda olması."

Kerry boğuk bir ses çıkararak kocasının yanına bastırdı.

"Kan şekerini tekrar aynı seviyeye getirdik. Şimdi sadece uyanmasını beklememiz gerekiyor. O zaman daha fazla bilgiye sahip olacağız."

"Onu görebilir miyim?" Kelimeleri düşündüğümü bile bilmeden söyledim.

Doktor bana döndü. "Odaya aynı anda bir ya da iki kişi alabiliriz. İlk kimin gireceği size kalmış."

Kerry bana titrek bir gülümseme gönderdi. "Seninle uyanmak isterdi." Göğsümdeki o yanma geri gelmişti. "Teşekkür ederim."

İki kelime zar zor duyulabiliyordu, ancak duygusu oradaydı.

Doktor başıyla onayladı ve bekleme odasından çıkmamı işaret etti. Onu koridorda asansörlere kadar takip ettim.

"Kendisini yakından takip edebilmemiz için şu anda yoğun bakım ünitesinde tutuyoruz ama kendi başına nefes alıyor."

Bunun beni rahatlatmasını istedim ama gerçek şu ki çok korkmuştum, bu yüzden sadece başımı salladım.

Asansör kapıları başka bir katta açıldığında, Dr. Jones beni başka bir koridora götürdü ve iki çift kapıya bir kod girdi. Açık bir kapının önünde durana kadar beni labirent gibi odalardan geçirdi. "Onunla konuş. Yardımı dokunabilir."

Boğazımdaki yumruyu temizlemeye çalışarak yutkundum ve sonra içeri girdim. Antiseptik kokusu neredeyse dizlerimin bağını çözüyordu. Clara tedavi görürken onunla geçirdiğim sayısız günün anıları. Grae'nin başucunda uykusuz geçen gecelerin anıları. Ama ayaklarımı zorlayarak ilerledim.

Grae'nin görüntüsü beni mahvetti. Kocaman hastane yatağında vücudu çok küçük görünüyordu. Yüzü çok solgundu. Boynuna sargı bezi sarılmıştı ve hastane önlüğünün altından teller çıkıyordu.

Ama durmama izin vermedim. Yatağının yanındaki sandalyeye oturana kadar.

Elini nazikçe elime aldım, kaldırdım ve dudaklarımı tenine bastırdım. "Ben buradayım, Gigi. Hiçbir yere gitmiyorum."

Bu bir yemindi. Bir yemin.

Göğsünün yükselip alçalmasını izlerken gözyaşları geldi. Onları durdurmaya çalışmadım; her biri yanımdaki kadına duyduğum tüm sevgiyi barındırıyordu. Sihirli bir şekilde onu bana geri getirmelerini umarak birleşmiş ellerimize düşmelerine izin verdim.

Elimi cebime attım ve on bir yıldır yanımda taşıdığım kolyeyi çıkardım. Sağlık görevlileri Grae'nin göğsüne kürekler yerleştirip şok vererek onu hayata döndürmek için kolyeyi çıkardıklarından beri. Kolyeyi birleşmiş ellerimizin üzerine koydum. Bir parçam onu bu kadar uzun süre tutmanın onu bir kez bana geri getirdiğine inanıyordu. Bunu tekrar yapmak için ona ihtiyacım vardı.

Dudaklarım elinin üzerinde gezindi. "Sana ihtiyacım var, Gigi. Lütfen beni bırakma."

OceanofPDF.com

GRAE

Keskin bip sesi kulaklarımı tırmaladı. "Kapat şunu," diye homurdandım.

Dönmeye çalıştım ama acı, öfkeli darbeler halinde içimde sekti.

Sıcak, nazik eller omuzlarımı kavrayıp beni tekrar yatağa yatırırken sert bir ses, "Sakin ol Gigi," diye uyardı.

Sese hızla göz kırptım, daha fazlasını istiyordum. Işık görüşümü doldurdu, neredeyse gözlerimi acıtıyordu.

"İşte orada."

Caden'ın yüzü anlık görüntülerde netleşti. Sahip olduğum her şeyle sevdiğim adamın kısa parıltıları. Ama sert görünüyordu. Kalın kirli sakalları çenesini kaplamıştı. Gözlerinin kenarında koyu halkalar vardı. Saçları sanki parmaklarını yüzlerce kez geçirmiş gibi dağınıktı.

"Sorun nedir?" Mırıldandım.

Eli yüzüme geldi, başparmağı elmacık kemiğimi ileri geri okşadı. "Bizi korkuttun. Pompandaki insülin bitti ve ketoasidoza girdin. Yirmi dört saatten fazla komada kaldın."

Her şey kısa aralıklarla aklıma geldi. Kapıyı açmak. Şok tabancası. Kulübe. Yangın. Vücudum sarsıldı ve içimde yeni bir acı dalgası yayıldı. "Eddie."

Caden bir elini yanağımda tutarken diğer elini de benimkine dolayarak sıktı. "O gitti. Güvendesin."

"Gitti mi?"

Caden başını salladı.

Gözlerim yaşlarla doldu, taştı. Beni dehşete düşüren kişi için değil, kaybettiğim arkadaşım için. "Aklı çok karıştı."

Caden bana doğru eğildi ve alnını alnıma bastırdı. "Biliyorum."

"Neden?" Homurdandım.

"Tam olarak anlayabileceğimizden emin değilim." Caden doğruldu ve yüzüme baktı. "Polis bazı günlükler buldu. Megan öldükten sonra, sanki sana kafayı takmış gibiydi. Devam etmek için sana ihtiyacı varmış. Ama bu ihtiyaç karanlık ve saplantılı bir hal almış."

Göğsüm gerildi ve Caden'ın elini daha sıkı kavradım. "Ben görmedim o."

"Biliyorum. Kimse yapmadı." Caden'ın yüzünde acı parladı. "Onu terk ettiğim için çok üzgünüm. yalnızsın."

Elim onun elinde sarsıldı. "Bu senin suçun değil." "Gitmeseydim böyle olmazdı." "Aptal olma," diye tersledim.

Kaşları kalktı.

"Eğer o anda olmasaydı, Eddie başka bir zaman bulurdu. Yirmi dört-yedi saat benimle birlikte olman imkânsızdı."

"Önümüzdeki birkaç ay içinde yanıldığını kanıtlıyor olabilirim," diye mırıldandı.

Elimi Caden'ın yüzüne doğru kaldırdım, kirli sakalı avucuma batıyordu. "Lütfen, bunu üstlenme."

"Çok korkmuştum," diye fısıldadı.

Göğüs kafesimde bir yanık oluştu. "Çok özür dilerim."

Caden'ın gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Clara'yı kaybetmek içimde bir şeyleri kırdı. Başka birini kaybetmekten o kadar korkuyordum ki, kimsenin bana yaklaşmasına izin vermedim. Onları gerçekten içime almadım."

Kalbim kız kardeşini, suç ortağını, en iyi arkadaşını kaybeden çocuk için kırıldı. Kalbim hala o yaraları taşıyan adam için kırıldı.

"Ama sen gözümün önünde yitip giderken, tek düşünebildiğim seni uzak tutmaya çalışarak harcadığım zamandı."

Elim Caden'ın boynundan aşağı kaydı ve onu kendime çektim. "Ama artık zaman kaybetmiyoruz."

Gözleri benimkileri aradı. "Bir daha asla. Tek bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyorum."

"Hastane papazının bizi burada evlendirmesini sağlayabilir miyiz?"

Caden sırtıttı. "Annenle benimkinin ikimizi de öldüreceğinden eminim."

İçimden bir kahkaha patladı ve kendimi çok iyi hissettim. "Haklı olabilirsin."

"O sesten, gülüşünden asla bıkmayacaksın. Çok özledim."

Burnum sızladı. "Caden..."

Elini cebine soktu ve bir şey çıkardı. "Sana bir şey geri vermem gerekiyor."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Ne?"

Caden narin bir zincire bağlı küçük bir gümüş takıyı battaniyenin üzerine bıraktı.

Elime aldığımda nefesim kesildi. "Kolyem mi?" Çok sevdiğim minik pusulaya baktım, gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Yıllar önce seni hastaneye getirdiğimizde hemşire bana vermişti. Senin üzerinde çalıştıkları süre boyunca onu tuttum. Komada olduğun her an. Benim tılsımım gibiydi. Ona tutunursam iyi olacağını düşündüm."

Gözlerim yandı ve arkalarında basınç oluştu. "Caden."

"Uzaklara gittiğimde bile bu her gün cebimdeydi. Kendimi sana yakın hissetmemi sağladı."

Birkaç damla gözyaşı süzüldü ve Caden onları fırçalayarak uzaklaştırdı.

"Bazen kolye beni sana geri getirmiş gibi hissediyorum. Sen her zaman benim yol göstericim oldun. Bana yol gösteren iç pusulam. Ve şimdi, seninkini sana geri vermek zorundayım."

Eğildi ve kolyeyi boğazıma doladı. Gözlerinin içine baktım. "Seni daha fazla sevemezdim."

Caden başını eğdi, dudakları dudaklarıma değdi. "Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum." Ağzıyla alay etti ve doktorların çıkarmış olması gereken yüzüğü tekrar taktı. "Seninle bebek yapmak için." Dili okşadı. "Güzel bir hayat kuracağız."

"Hasta. Benim önümde kız kardeşimi öpmek yok," diye homurdandı Nash hastane odama girerken.

Caden geri çekildi ve Nash'e ters ters baktı. "Kapıyı çalmayan sendin."

"Burası lanet olası bir hastane. İçeri girme konusunda endişelenmeme gerek yok.

"Küçük kız kardeşimle yatıyorsun."

Roan odaya girerken dudakları kıpırdadı. "Eğer elindeki taş bir şey ifade ediyorsa, sanırım buna alışmamız gerekecek." Bana doğru ilerledi ve beni nazikçe kucakladı. "İyi olmana çok sevindim."

"Sağ ol ağabey," diye fısıldadım.

"Rock?" diye ciyakladı annem kapı aralığından, bakışları benden Caden'a uçup tekrar geri döndü.

Nash elimi tuttu ve ışığa doğru tuttu. "Lanetleneyeceğim. Evet dedi." Caden'a sırtıttı. "İyi işti dostum." Sonra kaşlarını çattı. "Onu benim önümde öpmene hâlâ izin yok."

OceanofPDF.com

EPİLOG

GRAE

BİR AYLIK SU

"KALDIRMA ONU," diye bağırdı Caden.

Kutuyu yavaşça cipinin kapağına bıraktım ve nişanlıma döndüm.

"Caden..."

"Hâlâ iyileşiyorsun."

Yüzümün etrafındaki saçların dalgalanmasına neden olan bir nefes verdim. "Doktor gitmeye hazır olduğumu söyledi. *İki hafta önce.*"

"Yine de sakın olman gerektiğini söyledi," diye karşı

çıktı Caden. "Kendimi yorgun ya da acı içinde

hissedersem. İkisi de değilim."

Sırtımdaki ve boynumdaki bir avuç dolusu dikiş o ziyaret sırasında çıkmıştı ve boğazımdaki morluklar neredeyse yok denecek kadar azalmıştı. Her şey göz önüne alındığında kendimi oldukça iyi hissediyordum.

Caden yanıma geçerek yüzümdeki saçları taradı ve kollarını bana doladı. "Bir süre daha seninle ilgilenmeme izin ver."

Sesindeki yalvarış karşısında eridim. Kaçırıldığımdan beri işler hiç kolay olmamıştı. Caden diken üstündeydi, her gece yatmadan önce kapı ve pencerelerin kilitlerini tekrar kontrol ediyor ve kan şekeri seviyemi benden daha sık kontrol ediyordu.

Avucumu göğsüne bastırdım ve oradaki sabit ritmin tadını çıkardım.

"Ben iyiyim."

Caden alnını benimkine dayadı. "Dün gece bir kâbus gördün."

Kucağında kıpırdandım. "Ama sen atlatmamı sağladın."

Geri çekildi. "İşleri neyin karıştırdığını bana söylemek ister misin?"

Hastanedeyken birkaç kâbus görmüştüm ve Caden her birini atlatmamı sağlamıştı. O hastane yatağına tırmanmış ve ben tekrar uyuyana kadar bana sarılmıştı. Eve döndüğümüzde kâbuslar azalmıştı ama dün gece tekrar başladılar.

"Tatil Maceraları'nda çalışmaya geri dönmek isteyip istemediğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Jordan bana istediğim kadar zaman ayırmamı söylemişti ama Doktor'dan her şeyin yolunda olduğunu öğrendiğimden beri bu konuyu daha fazla düşünüyordum. Çok fazla acı verici anı vardı. Eddie'ninkinin yanında olması gereken bir masada oturamazdım. Milyonlarca farklı anıyı yeniden yaşamaya ve hepsini sorgulamaya zorlanamazdım.

Caden durdu ve bana baktı. "Tamam."

"Bunun beni bir korkak yaptığını düşünmüyor musun? Jordan'ı ortada bıraktığım için korkunç bir arkadaştan bahsetmiyorum bile?"

Caden parmak uçlarıyla omurgamın çıkıntılarında gezindi. "Bence sen tanıdığım en güçlü insansın. Ve en nazik. Jordan ve Noel'i kaç kez buraya getirdin, sadece onları suçlamadığını bilmelerini sağladın? Üçünüzün birlikte iyileştiğinden emin olmak için."

Sadece son iki hafta içinde eve en az beş kez gitmişlerdi. Jordan hem Eddie'nin sakladığı şeyi göremediği hem de Caden'dan şüphe ettiği için özellikle özür dilemişti. Caden'ın hastanede ne kadar harap olduğunu görmek Jordan ve Noel'in onun beni ne kadar çok sevdiğini fark etmelerini sağlamıştı. Hatta ondan *hoşlanmaya* bile başlamış olabiliyorlardı. Ve sadece onlar da değildi; Rance bile ikimizden özür dilemek için bir an bulmuştu.

Caden'ın tişörtünün eteğiyle oynadım. "Onları incitmek istemiyorum ama sanırım yeni bir başlangıç yapmam gerekiyor."

"Seni seviyorlar. Seni anlayacaklardır."

Sıcaklık etrafımda kıvrıldı. Caden her zaman duymak istediğim şeyi bilirdi. "Hayatımda ne yapacağıma karar vermem gerekecek."

Cedar Ridge çevresindeki vahşi doğada gezilere liderlik etmeyi seviyordum. Bunu kaybetmek büyük bir darbe olur.

Caden'ın bakışları değişti ve gözlerim ona dikildi. "Ne?"

Omuz silkti. "Bir fikrim olabilir."

"Dökül bakalım."

Sırıttı. "Her zaman çok sabırsızsın."

Meme ucunu çimdikledim. "Benimle oynamayı bırak."

Caden göğsünü ovuşturarak, "Tanrım, çok hırçınsın," dedi.

"Onun yerine bıçaklarıma saldırabilirdin."

Caden kıkırdadı. "Anlaşıldı." Ayaklarının üzerinde kaydı. "The Peaks'te çalışmaya gelmeye ne dersin?"

Gözlerim parladı. "Senin için çalışmak mı?"

Gabe hapse girdiğinden ve babası şirketten resmen kovulduğundan beri Caden'a gereğinden fazla iş düşüyordu. Ama benim onun için çalışmam fikrini daha önce hiç gündeme getirmemişti.

"Benimle birlikte," diye açıkladı. "The Peaks'i her zaman olması gerektiği gibi bir aile mekanına dönüştürebiliriz. İnsanların sevdikleriyle ve kendileriyle yeniden bağlantı kurabilecekleri bir yer. İnsanların bunu yapmasına yardımcı olmak için doğayı kullanma konusunda her zaman harikaydınız."

Gözlerim yaşardı. Bu en büyük iltifattı. İnsanları dağa ya da göle götürdüğümde hep bunu umardım. Caden'la birlikte bunu yapmaktan daha özel bir şey hayal edemezdin.

"Tamam," diye fısıldadım.

Kaşları havaya kalktı. "Tamam mı?"

Güldüm. "Bu kadar şok olmana gerek yok."

Caden kollarını bana doladı. "Sadece elimde daha fazla kavga olacağını düşünmüştüm."

"Arada sırada sana istediğini yapmana izin vermeliyim. Bu seni tetikte tutacaktır."

Başını salladı ama bana doğru sıırttı. "Şu anda olduğumdan daha mutlu olmayı hayal bile edemiyorum."

Parmak uçlarıma doğru uzandım ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Peki ya ailem her an gelebilir ve evinizi tam bir kaosa çevirirsem?"

Yangın restorasyon şirketi nihayet evimi gözden geçirmiş, yangından çok fazla zarar görmemiş her şeyi kutulamıştı ve herkes bugün Caden'ın evine resmi olarak taşınmama yardım ediyordu. Tamamen zarar görmemişti ama satmadan önce ciddi bir çalışma yapmam gerekecekti.

Caden burnumun ucunu öptü. "Buna değer."

Korna sesi duyuldu ve Nash camını indirdi. "Benim önümde kız kardeşimi öpmeyi kes."

Maddie onun göğsüne vurdu.

"Belki ona bir ağızlık alabiliriz," diye mırıldandı Caden.

Caden'ın on bir yıl sonra bana geri verdiği kolyeye uzanırken kahkahalarımı tutamadım. Bunca zaman boyunca onu yanında tutmuş olması, onun bilebileceğinden çok daha büyük bir hediye idi.

Bir araç geçidi garaj yolumuza girdi ve kardeşlerim, annem, babam, Maddie ve Wren kutuları kapıp eve doğru yola çıktılar.

"Bunları nereye koyalım?" Holt aradı.

"Şimdilik onları oturma odasına yığ," diye cevap verdim. "Hepsini nereye koyacağıma sonra karar veririm."

Caden yüzünü buruşturdu ve ben de göğsünü okşarken sııttım. "Unutma, bana evlenme teklif eden sendin. Düzenli varoluşunu mahvedeceğim."

Beni uzun ve yavaş öptü. "Sanırım en başından beri buna ihtiyacım vardı."

Bir arabanın kapısı çarptı ve Jocelyn'in geniş bir gülümsemeye Mercedes'inden uzaklaştığını görmek için başımı kaldırdım. "Yiyecek bir şeyler getirdim."

Son bir aydaki dönüşümü mucizevi olmaktan başka bir şey değildi. Harrison'dan kurtulmak ve hayatının kontrolünü ele almak tam da istediği şeydi. Sanki hep oradaymış gibi ailemin dokusuna dahil oldu, aile yemeklerine ve oyun gecelerine katıldı. Ve en şaşırtıcı olanı da, dümene geçmesi için başka birini işe almak yerine aile şirketinin kontrolünü eline almıştı. Yeni işi, umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir zamanda onu hayata döndürmüştü.

Jocelyn'in yanına geçtim ve ona kocaman sarıldım. "Yardım ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Hayatta kaçırmazdım. Annen ve seninle birlikte gözden geçirmeniz için bazı yeni örnekler getirdim."

Caden inledi. Düğün konuşması yüzünden kendini kaybetmeye başlamıştı bile.

Jocelyn oğluna uyarıcı bir bakış attı. "Sakın benimle uğraşmaya başlama, genç adam."

Bir kahkaha attım.

Nash Caden'a sııttı. "Seni şimdiden gençleştiriyorsa adımlarına dikkat etsen iyi olur."

Caden yüzünü buruşturdu ama itiraz etmedi. "Arabanızdan ne alabilirim?" diye homurdandı.

"İşte bu daha iyi," diye homurdandı Jocelyn.

Tüm araçları hızlı bir şekilde boşalttık, ben sadece en hafif eşyalara yapıştım. Sonra da Jocelyn'in getirdiği ziyafete daldık.

Arka güvertede otururken, güneş etrafımızda süzülürken yedik.

Caden eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "İçecek başka bir şey ister misin?"

"Başka bir diyet alacağım."

"Tamamdır." Ensemi sıktı ve evin içinde kayboldu.

Roan kendini Caden'ın boş koltuğuna bıraktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Kardeşıme gülümsedim. "İyiyim. Hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum." Roan'ın gözlerinden nadiren gördüğüm bir yumuşaklık süzüldü. "Sevindim, G."

Ben de ona baktım. "Senin için de böyle bir mutluluk istiyorum."

Roan'ın yüzü kapandı ve kendime lanet ettim. Bir şey söylememem gerektiğini biliyordum ama elimde değildi. İçimde bunca neşe varken, bunu en sevdiğim insanlar için de istemeliydim.

Bakışları ağaçlara kayd. "Bazı insanlar bunun için yaratılmamıştır. Bir yanları çok kırıktır."

Kalbim onun sözleriyle kırıldı. "Seninle ilgili hiçbir şey çok kırık değil."

Roan başını salladı, ayağa kalktı. Eğildi ve başımın üstünü öptü. "Mutluluğunun tadını çıkar."

Küçük kalabalığımızın arasından geçip verandanın merdivenlerinden aşağıya, kendini her zaman daha çok evinde hissettiği ormana doğru gözden kayboluşunu izledim.

"Her şey yolunda mı?" Caden sandalyesine geri kayarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Bakışlarımı zorla ona geri çevirdim. "Roan için endişeleniyorum. Gittikçe daha fazla uzaklaşıyor."

Caden, Roan'ın kaybolduğu yere baktı. "Başından çok şey geçti."

Başımı salladım. "Keşke onun için bir şeyleri düzeltebilseydim. Bu yükün bir kısmını alabilseydim."

Caden bana döndü, gözleri yumuşamıştı. "Tanıdığım en iyi kalpli insan." Ona doğru eğildim. "Sadece onun mutlu olmasını istiyorum. İyileşmesini."

Caden yüzümü ellerinin arasına aldı. "Mucizeler olur. Sen bunun yaşayan kanıtısın. İçimde asla iyileşmeyeceğini düşündüğüm acıların iyileşmesine yardımcı oldun."

Gözlerimde yaşlar birikti. "Caden."

Burnumun ucunu öptü. "Seni seviyorum, Gigi."

Koltuğuma geri otururken dudaklarım kıvrıldı. "Bu sözleri duymaktan asla bıkmayacağım."

"Güzel. Çünkü bunları çok duyacaksın."

Güldüm ve kendimi çok iyi hissettim. Rüzgâr yükseldi ve kızarmış tavuk kokusunu bize doğru taşıdı. Midem bulandı. *Kahretsin.*

Ayağa fırladım ve banyoya doğru koşmaya başladım. *Kusma. Kusma.*

Burnumdan derin nefesler alıp ağızımdan verirken ellerimle banyo lavabosuna sarıldım. Mide bulantısı yavaş yavaş azaldı.

Kapı hafifçe aralandı ve Caden yüzünü endişe kaplamış bir halde içeri süzüldü. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey. Sadece bir an için kendimi kötü hissettim." "Gigi..." diye uyardı.

Kafamın içinde milyonlarca gerçek küfür uçuştı. "Bir planım vardı." Caden kaşlarını kaldırdı.

"Evimizdeki ilk gecemizde sana söylemek istedim, sadece ikimiz."

"Bana neyi anlatacaktın?"

Sertçe yutkundum, bu haberin onu mutlu edeceğini umuyordum. "Ben hamileyim."

Caden'in çenesi gevşedi. "Sen nesen?" diye fısıldadı.

"Hamile. Hamile. Hamile."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorsun."

Omuzlarımı kaldırdım ve düşmelerine izin verdim. "Hastanede onları almak konusunda pek iyi değildim ve sonra eve döndüğümüzde..."

Hiç vakit kaybetmemiştik.

Caden yaklaştı, eli karnıma gitti. "Bebek mi?"

"Planlamadığınızı biliyorum-"

Sözlerimi bir öpücükle kesti. "Daha iyisini hayal edemiyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Gerçekten mi?"

"Bana verilen en büyük hediye: senin aşkın, bu bebek, ailemiz." "Kes şunu."

Alnını benimkine bastırdı. "Benim için dayandığın için teşekkürler."

Caden'in yüzü gözümün önünde bulanıklaştı. Ama yine de onu avucumun içi gibi biliyordum. Çünkü o her zaman içimdeki o gizli yerde yaşamıştı ve bunun asla değişmeyeceğini biliyordum.

"Buna değdiğin için teşekkürler."

Roan'ın kalbini kimin kazanabileceğini öğrenmek ister misiniz? Kayıp ve Buluntu Serisi'nin dördüncü kitabı olan *Shadows of You*'da bunu öğrenin, [BURAYA TIKLAYARAK](#) satın alabilirsiniz ya da ön bakış için okumaya devam edin!

Grae ve Caden'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz? [BURAYA TIKLAYARAK](#) özel bir bonus sahne edinin.

OceanofPDF.com

SHADOWS OF YOU'NUN BU
GENİŞLETİLMİŞ
ÖNİZLEMESİNİN TADINI
ÇIKARIN

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Yağmur, göğsümdeki gümbür gümbür ritmi daha da belirginleştiren sabit bir davul gibi ön cama vuruyordu. Dikiz aynasından arkamdaki araçlara bakarak zihinsel bir değerlendirme yaptım.

Kırmızı Acura. Lacivert sedan. Beyaz Honda minivan.

Beni tedirgin eden donanma sedanıydı. Birbirine karışan arabalar dikkat etmeniz gereken arabalardı.

Kırmızı ışıkta yavaşladım, bir elim tişörtümün boynunun altına kaydđ. Parmaklarım kızgın, kabarık derinin üzerinde hafifçe gezindi. Aylar sonra bile oradaki et hala sızlıyordu. Yüzeyin altında bir yerlerde hâlâ bir yara var mıydı, yoksa bu sadece hayalet bir acı mıydı - yaşananların hayaletleri hâlâ peşimde miydi, emin değildim.

Kabarcıklı bir kahkaha düşüncelerimi böldü. Bakışlarım tekrar dikiz aynasına kaydđ ve sesin kaynağına baktım. Kızım sırtıttı, minik ağzı tükürük kabarcıklarıyla doluydu ve ilk birkaç dişı ortaya çıkmıştı.

Onun için.

Bütün bunları bu yüzden yapıyordum. Çünkü o dünyadaki her iyi şeyi hak ediyordu. Ve ben de onun bunu almasını sağlayacaktım.

Gözlerimin arkasında basınç oluştu. "Onun için. Onun için her şeyi yaparım." Sanki inancımı arttırmak istercesine bu sözleri tekrar tekrar mırıldandım.

Arkamda bir korna çaldı ve sarsıldım, bakışlarım dikiz aynasına uçtu. Bu donanma sedanıydı. Direksiyonda aceleci bir iş adamı vardı.

Normal şartlar altında bu kaba sabırsızlık beni rahatsız ederdi. Ama şimdi, mutlu bir rahatlamadan başka bir şey hissetmiyordum. Eğer beni takip ediyor olsaydı, asla korna çalmaz, dikkatleri üzerine çekmezdi.

Ayağımı frennden çektim ve gaz pedalına yerleştirdim. "Bu yepyeni bir macera," dedim Lucy'ye, sanki yeterince söylersem buna gerçekten inanacakmışım gibi.

Küçük yumruklarını araba koltuğuna vurdu. "Ba!" dedi vurgulayarak. "Bunu heyecan olarak algılıyorum." Ya da sadece oyuncak topunu istiyordu.

Sinyal lambamı yaktım ve sağa dönerek alışveriş merkezinin otoparkına girdim. Pek çok araba benimle aynı şeyi yapıyordu. Yardım edemedim ama her birini araştırdım, futbol annesinin veya yaşlı beyefendinin art niyetli olup olmadığını okumaya çalıştım.

Camımı indirip bir park bileti aldım. "Alt katlar. P4, bölüm C." Kelimeleri kendi kendime tekrar tekrar fısıldadım. Son üç gündür Evan'ın talimatlarını ezberlemiştim, eşyalarımızı mümkün olduğuunca çok toplarken bir yandan da onun "*hafif olsun*" talimatlarına uyuyordum.

Yeni yürümeye başlayan bir çocukla seyahat etmek asla hafif kalamayacağınız anlamına geliyordu. Sedan arabamı bodrum katlarına sürdüm, karanlık çökerken bir ürpertiyle savaştım. Elbette, floresan ışıkları yolumu gösteriyordu ama ışıklar bozulabilirdi.

"Belki yeni evimize bir kedi alabiliriz," dedim Lucy'ye.

Cevap olarak dudaklarından hava üfledi.

"Ona isim vermene bile izin vereceğim."

Mutluluğa odaklanmalıydım. Karşılaştığımız her şeyin iyi yanlarına. Bizi ayakta tutacak tek şey bu olacaktı.

Arabayı boş bir park yerine çekerken, kıpırdamadan direksiyonu kavradım. Avuç içlerim nemlenirken kulaklarımda kan uğulduyordu. Bunu yapabilirdim. Zaten cehennemini yaşamıştım; ihtiyacım olan son şey burada kalıp kendimi daha fazlasına maruz bırakmaktı.

Motoru kapattıktan sonra bir nefes çektim. Dışarı çıktım ve arka kapıyı açmak için döndüm. Eğilerek Lucy'nin kayışlarını çözdüm, o ise kelime dağarcığındaki birkaç kelimeyle noktalağığı, çoğunlukla anlamsız sesler çıkararak gevezelik ediyordu. Bir elini yanağıma vurdu ve içimden bir kahkaha yükseldi. Bu hafif hava çıkışı beni neredeyse hıçkırık krizine sokacaktı.

Bir arada tutun. Sadece biraz daha.

Aylardır kendime söylediğim aynı nakarattı. Ama beni ayakta tutan tek şey buydu. O ve Lucy.

Boğazım yandı. Yakında, doğduğundan beri sahip olduğu ismi kullanamayacaktım. Bu inanılmaz derecede yanlış hissettiriyordu. Ama güvende olmak daha önemliydi.

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve döndüm. Tanıdık yüzü gördüğümde endişem biraz azaldı. "Evan."

İsmi gerçek hecelerden çok bir nefes hırıltısı gibi geliyordu. Açık kahverengi kaşları birbirine yaklaştı. "İyi misin?"

Bir kahkaha daha patladı ama bu seferki histerikti. "Tamam, benim olduğum son şey."

Bildiğim her şeyi, her insanı ve tüm destek sistemimi geride bırakıyordum.

Evan uzanıp omzumu sıktı, belindeki silahı ve rozetini gösterdi. "İyi olacaksın."

Dudağımı ısırma dürtüsüne direnerek başımı salladım.

Beni serbest bıraktı ve bir dosya ile bir dizi anahtar verdi. "Yeni kimlik. İsim değişiklikleri mühürlendi. Kimse sizi takip edemeyecek."

Dosyayı çevirdim. Bakışlarım ilk olarak Lucy'nin yeni lakabına takıldı. Cady. Ablam ve ben bu ismi hep sevmiştik. Bu konuda deli olmayan John'du. Ve John her zaman istediğini elde ederdi.

Öfke alevlendi, sıcak ve derin, ama onu bastırdım. Elimdeki görev için tam odaklanmaya ihtiyacım varken, bunun beni ele geçirmesine izin veremezdim.

Dosyadan bir ehliyet çıkardım. Resim Mississippi ehliyetimle aynıydı, ama polislerin bu tür şeylere erişimi olduğunu tahmin ediyordum. Sadece bu ehliyetle evimin Washington eyaletinde olduğu yazıyordu. Ve adımın Aspen Barlow olduğu.

Bakışlarım Evan'a kaydı.

Omuz silkti. "Her zaman Kuzeybatı Pasifik'te yaşamak istediğini söylemiştin. En azından bunu yapabilirdim."

Burnum sızladı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Bu kelimeler istediğim şeyi kapsamaya yaklaşmadı. Beni soruşturma, tutuklama, korkunç duruşma ve sonrasındaki her şey boyunca gören memur için değil.

Evan'ın ifadesi nazikten, diğerlerinden daha fazla gördüğüm resmi ifadeye dönüştü. "Güvende kalarak bana teşekkür edebilirsin. Eski hayatındaki insanlarla temas kurma." Bana bir cep telefonu ve bir araba anahtarı uzattı. "Arabaya bindiğinde mesaj at. "Joey'le mi görüşüyorum?" de. Güvende olduğunu bileceğim. Sonra acil bir durum olmadıkça beni bir daha arama. Harita ve adres steysin vagonda."

Başımı salladım, anahtarlarımı ve cep telefonumu ona uzatırken Lucy'yi, hayır... *Cady*'yi kalçama yerleştirdim.

"Buradan gelip giden yeterince araç var, güvende olmalısınız ama her ihtimale karşı araca bir peruk ve güneş gözlüğü koydum. Araba koltuğu hazır. En azından eyalet sınırlarını geçene kadar durmayın. Yüzün hala ara sıra haberlerde dolaşıyor."

O öfke yeniden alevlendi. İnsanların başkalarının acılarına karşı hastalıklı bir hayranlığı vardı. Belki de bu onların hayatları hakkında daha iyi hissetmelerini sağlıyordu. Belki de araba kazası fenomeniydi. Sebebi ne olursa olsun, bu durum beni güvende hissetmekten alıkoyuyordu.

"Biraz mesafe kat edene kadar durmayacağım."

Evan başımı salladı. "Düzenli olarak kontrol et."

İçgüdüsel olarak hareket ettim ve ona çabucak sarıldım. "Teşekkür ederim."

"Gitsen iyi olur." Sırtımı sıvazladı. "Bu iş sende. İkinizin de ihtiyacı olan yeni bir başlangıç olacak."

Boğazımdaki yanmaya karşı yutkundum, başımı salladım ama sesime güvenemedim.

Evan bir an beni inceledi ve sonra elini bıraktı. "Eşyalarını getireyim."

Birkaç sıra aşağıdaki steysin arabaya doğru yöneldim. Evan çantalarımızı yüklerken ben de arka kapıyı açarak *Cady*'yi yerleştirdim. Direksiyonun arkasına geçtim ve siyah peruğu aldım. Benim canlı kızıl saçlarımdan çok farklıydı ama sanırım amaç da buydu. Peruğu taktıktan sonra güneş gözlüklerini yerine yerleştirdim.

Evan park ettiğim yerden dikkatlice çıkarken beni izledi. Gaz ve fren benim sedanımdan daha yapışkandı ama araca alışmak için daha çok zamanım olacaktı.

Evan'ın cevap vermesi için elimi kaldırdım. Sonra zorlukla yutkunarak otopark çıkışına yöneldim. Alışveriş merkezinin üst katları çoktan dolmaya başlamıştı ve kapalı olduğu için minnettardım. Kimin izliyor olabileceğini asla bilemeyeceğinizi zor yoldan öğrenmişim.

Güneş ışığına çıkarken nefesimi tuttum. İki blok uzaklaşana kadar bırakmadım. Dudaklarım mırıldandığım bir dua, belki de bir mantra gibi hareket etti. "Lütfen iyi olmamıza izin ver. Lütfen özgür olalım."

Ama bildiğim bir şey varsa, o da John'un parmaklarının çok uzaklara ulaşabildiği idi. Ve ciğerlerinizden nefesinizi çalabilirlerdi.

ASPEN

BEŞ YIL SONRA

"ANNE!" Cady ilkokuldan dışarı koşarken kollarını iki yana açarak bağırdı. "Kar yağıyor!"

Parıltılı, markasız Uggs'ları onu ıslaklıktan tam olarak korumuyordu ama bu fırtına beklenmedik bir şekilde çıkmıştı. Washington dağlarında yer alan küçük kasabamızda, Ekim ayında ara sıra sağanak yağış olması alışılmadık bir durum değildi. Bazen Eylül ayında bile yağdığı olurdu. Ama genellikle biraz uyarımız olurdu.

Cady bir daire çizerek döndü, başını geriye eğdi ve kar tanelerini diliyle yakalamaya çalıştı.

Kalbim sıkıştı. O bu dünyada iyi olan her şeydi; yürüyen, konuşan bir umut ışığıydı. "Hadi, Katydid. Burnun donmadan gidelim."

Cady'nin en iyi arkadaşı Charlie güldü. "Babam donmanın en az birkaç saat sürdüğünü söylüyor."

Kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bildiğim iyi oldu."

Yan tarafında polis amblemi olan cipe doğru koşarken Charlie, "Yarın görüşürüz," diye seslendi.

Direksiyonun arkasındaki babası Lawson'a el salladım. O da cevap olarak elini kaldırdı.

"Eve gittiğimizde kardan adam yapabilir miyiz?" Onu steysin arabama doğru iterken Cady yalvardı.

"Ne kadar kar yağacağına bağlı."

Ancak yerde şimdiden beş santim olduğu düşünülüğünde, kardan adam şehrinde olacağımıza dair bir his vardı içimde.

Cady için arka kapıyı açtım, o da içeri girdi. "Kar külahları için yeterince olduğunu söyleyebilirim."

Yeşil gözleri parlarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Benimkini çilekli yapabilir miyiz?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Çilek ve krema!" Cady bağırdı ve elini havaya kaldırdı.

Güldüm ve beşlik çaktım. "Hadi eve gidelim, sonra başlayabiliriz."

Sadece steysin arabamın bizi oraya götüreceğini umuyordum. Lastikleri değiştirmem gerekiyordu. Bunu aylar öncesinden biliyordum ama zamanım olacağını düşünmüştüm. Ne yazık ki erken gelen kış kimseyi beklemiyordu.

Direksiyonun arkasına geçerek arabayı çalıştırdım ve ısıtıcıyı gidebildiği kadar açtım. Cady günüyle ilgili gevezelik edip duruyordu ama ben yola odaklanmıştım. İlkokul, Cedar Ridge şehir merkezinin dış mahallelerindeydi, işlettiğim kahve dükkânı ve kafe olan The Brew'den çok uzakta değildi.

Kasaba boyunca Ana Cadde'yi takip ettim. Genellikle kendimi şirin turistik mağazalara, restoranlara ve binaların arasından görünen muhteşem göle bırakırdım. Ama bugün değil. Cedar Ridge'deki hayatımın beşinci yılında bile karda araba kullanmaya alışkın değildim.

"Çok güzel," dedi Cady iç çekerek.

Ellerim direksiyonda biraz gevşedi. "Öyle."

Etrafımızda uzanan beyaz örtüyle ilgili bir şey inanılmaz derecede huzur vericiydi. Bana burada yaşamayı ne kadar çok sevdiğimi hatırlattı. Ama bizi çevreleyen güzellikten daha fazlasıydı. İnsanlardı. Buradaki arkadaşlarım geçmişimi bilmeseler de, bizi sevdiler ve sahip oldukları her şeyle desteklediler.

Bizi kasabanın dışına çıkaracak yola dönerken bakışlarım dikiz aynasına kaydı. Her an peşimden gelebilecek kişileri izleme alışkanlığımı kırmamın imkânsız olduğu kanıtlanmıştı.

Odağımı Cady'ye çevirdim. "Ne düşünüyorsun? Kış harikalar diyarı yürüyüşü mü?"

Işıl ışıl parlıyordu. "Evet, evet, yeeeeesss!"

"Bilmiyorum. Sesin hiç heyecanlı gelmiyor."

"Çok heyecanlıyım!" Konuyu vurgulamak istercesine koltuğunda zıpladı. "Tamam, sanırım gidebiliriz."

Dağın eteklerindeki evimize on dakikada varabileceğimiz yol, ne kadar dikkatli sürdüğüm göz önüne alındığında neredeyse yirmi dakika sürdü. Dün süpermarkete gittiğime şükrediyordum çünkü içimde bir iki günlüğüne saklanabileceğimize dair bir his vardı.

Çiftlik evinin önünde durduğum anda Cady emniyet kemerini çözüyordu. "Keçiler ne olacak? Mabel ve Phineas? Ve-"

"Seni almadan önce hepsini ahıra götürdüm," diye onu temin ettim. "Mabel'ı daha sonra dışarı çıkarmalıyız. Karı çok *sever*."

Steyşın arabadan inerken sıırttım, botlarım karın içinde kayboldu. Eşeklerimizden biri taze toz için deli oluyordu. Daha önce hiç görmediğiniz bir şekilde otlağının etrafında zum yapardı. Ama daha sonra onu ahıra geri götürmek zordu.

"Yarın, fırtına dindiğinde," dedim Cady'ye.

Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Acaba ördekler bundan hoşlanacak mı?" "Hoşlarına gidebilir."

The Brew'daki bir müşteri bana arazilerinde kanadı kırık bir anne ördek olduğunu söylemişti. Ördeğin kendisini ve yavrularını yırtıcı hayvanlardan koruyamayacağından endişeleniyordu. Ben de onu evimize getirdim. Şimdi, ahırda bir ısı lambası ve ahırlardan birinde bir oyun havuzu vardı. Umudum, kanadının zamanla iyileşeceği ve sonra tekrar kendi başına kalabileceğiydi. Ama o zamana kadar, onun ve yavrularının kalacak güvenli bir yeri vardı.

Cady karda koşarak merdivenleri çıktı ve verandada bir o yana bir bu yana zıpladı. "Hadi gidelim!"

Ona katılmaya giderken güldüm, bakışlarım paravan kapıya sıkıştırdığım küçük tahta parçasına gitti. Hâlâ oradaydı. Süslü bir güvenlik sistemi kuramamış olabilirdim ama bizi güvende tutmanın yollarını öğrenmiştim.

Odun parçasını kaptığım gibi pencere kenarına koydum ve kapıdaki üç kilidi açtım. Ben daha gözümü kırpmadan Cady içerideydi. Derin bir havlama sesi duyuldu ve köpeğimiz en iyi kızına doğru fırladı.

"Chauncey!" Üç bacaklı yavru yanağını yalarken Cady kıkırdadı. "Ben de seni özledim."

"Hadi dostum," diye seslendim, işini yapması için onu karların içine bıraktım.

İçeri döndüğümüzde Cady parlak pembe kar kıyafetlerini giymişti. Onu içeri alırken yüzüm buruştu. Pantolon biraz fazla kısa ve ceket biraz dardı. Görünüşe göre kış mevsimi tam hızıyla bastırmadan önce yeni kıyafetler için para harcayacaktım. Bazen şanslıysam Cady'nin kıyafetleriyle iki sezon geçirebiliyordum. Ama bu yıl büyüme atağı geçirdi.

Cady eldivenli yumruğunu havaya kaldırdı. "Kış harikalar diyarı yürüyüşü!"

"Hadi gidelim." Kendime bir çift eldiven ve şapka aldım ve sonra dışarı çıktık. Kapıyı kilitledim ve anahtarlarımı cebime soktum.

Cady kendini verandanın basamaklarından karın içine fırlattı. "Uçuyorum!"

Aceleyle merdivenlerden indim, onu belinden yakaladım ve havaya kaldırdım. Cady'nin kahkahası havaya karıştı ve etrafımızda yüzdü. *İşte bu.* Uğruna savaştığım şey buydu. Eski hayatlarımızı geride bıraktığımız için bir an bile pişmanlık duymamıştım.

Cady'nin kıkırdamaları kesildi. "Anne," diye fısıldadı.

Ses tonundaki bir şey beni alarma geçirdi. Bakışlarım Cady'nin baktığı yöne doğru kaydı ve sustum.

Bir geyik topallaya topallaya evimizden uzaklaştı.

"Yaralanmış," diye fısıldadı Cady, gözyaşları sesini dolduruyordu.

Kalbim sıkışmıştı. Belli ki durum buydu ve gözlerimi kısarak baktığımda göğsüne ve bacağına sarılmış tel gibi görünen şeyi görebiliyordum. Zihnimi milyonlarca lanet doldurdu.

"Ona yardım etmeliyiz," diye yalvardı Cady. "Hava çok soğuk."

Zavallı geyiklerin ne kadar korkmuş olabileceğini düşününce burnumun direği sızladı. Genellikle gruplar halinde gezerlerdi ama etrafta başka hayvan izi görmemiştim. Muhtemelen yeterince hızlı hareket edemediği için onu geride bırakmışlardı.

Göğüs kafesimde bir yanık oluştu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum, yalnız ve korkmuş olmak, arkanızda kimsenin olmaması.

"Hadi," dedim Cady'ye, onu merdivenlerden yukarı iterek. "Ona yardım etmeliyiz," diye karşı çıktı.

"Gideceğim ama içeride beklemeni istiyorum." Biz yaklaşırken Cady'nin dişi geyiği korkutmasını istemiyordum.

Hakkını yemeyelim, itiraz etmedi ve beni içeri kadar takip etti. Mutfığa girdim ve okul sonrası atıştırması için kesmeyi planladığım yarım elmayı aldım. "Benden sonra kapıyı kilitleyeceğim. Kimseye cevap verme. Söz mü?"

Cady başını aşağı yukarı salladı. "Acele et, anne."

Beklemedim. Kapıdan çıktım ve arkamdan kilitledim. Geyik uzun yolumuzu çoktan aşmış ve iki şeritli yola doğru ilerliyordu. Rüzgâr gürültülü bir uğultuyla yükselip karları savururken lanet ettim.

Dişi geyiğe yetişmek için acele ettim, yaklaştıkça yavaşladım ve etrafındaki teli incelemeye çalıştım. Yanağımın içini ısırdım. Zavallı geyiğin etine batıyordu. Bu iş bana göre olmayabilirdi.

Eldivenimi çıkarıp cebimden telefonumu aldım ve Balık ve Vahşi Yaşam'ın numarasını aradım.

"Harrison County Balık ve Vahşi Yaşam, ben Andrea. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba. Benim adım Aspen Barlow. Cedar Ridge'de Huckleberry Lane'de yaşıyorum. Etrafına kötü bir şekilde tel sarılmış bir geyiği takip ediyorum. Yardım edebilecek birileri var mı?"

"Hanımefendi, eğer yaralıysa geyiğe yaklaşmayın. Köşeye sıkıştırıldıklarında kötü tepki verebilirler."

"Onu köşeye sıkıştırmaya çalışmıyorum. Sadece ona yardım etmek istiyorum," diye açıkladım.

Son birkaç yıldır hayvanları rehabilite etme işine girmiştim. Sanki ben onları bulmaktan çok onlar beni buluyordu. Her şey Mabel ile başlamıştı. Çiftlik evinin önceki sahibi sadece mülküne kötü bakmakla kalmamış, eşeğini de ihmal etmişti. Taşınırken onu uyutmaktan söz etmişti ve ben de aceleyle onu alabileceğimi söylemiştim.

Bir eşeğe nasıl bakılacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama internet bana bilmem gerekenlerin çoğunu öğretmişti. Mabel'in güvenini kazanmak zaman almıştı. Bana korkmuş ya da incinmiş bir hayvanı köşeye sıkıştırmamayı öğreten oydu. Çok hızlı yaklaştığımda ondan yediğim bir tekme yüzünden kötü bir yara almıştım.

Telefondaki kadın içini çekti. "Memurlarım kar nedeniyle şu anda sadece acil durumlara yanıt veriyor."

Kızgınlık içimde titreşti. "Bu geyik acı çekiyor. Bu acil bir durum değil mi?"

"Halk yaralı bir geyik yüzünden risk altında değildir."

Yani siyah ayı ya da puma ile ilgili bir çağrıya cevap verebilirdi.

"Hanımefendi. Lütfen. Acı çekiyor." Konuşurken sesim neredeyse kesiliyordu. Geyiği burada, soğukta tek başına bırakamazdım.

Kadın içini çekerek nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "O tarafta olabilecek bir kişiyi deneyebilirim ama söz veremem. Neredesiniz?"

Yaklaşık adresimi söyledim ve başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Rüzgâr yeniden şiddetlendiğinde dişlerim takırdamaya başladı. İnsanın tenini acıtan türden bir soğuktu bu. Sıcaklığın ne kadar düşmüş olabileceğini düşünmek istemiyordum.

Geyik titreyerek omzunun üzerinden bana baktı.

"Sorun yok kızım. Yalnız değilsin. Seni kısa sürede iyileştireceğim."

Kötü bacağının üzerinde topallayarak tekrar yürümeye başladı. "Olduğun yerde kal. İkimiz için de daha kolay olur."

Geyik dinlemedi.

"Anlıyorum. Kararlısın. Bir süredir böyle mi yaşıyorsun?"

Yürümeye devam etti.

Onu takip ettim, acaba teli yakalayıp onu serbest bırakabilir miyim diye düşündüm. Onu hapseden metali incelerken yanağımın içini kaşıyordum. Parmaklarımı belirli bir köşenin altına sokarsam onu çıkarabileceğimi düşündüm.

Rüzgâr yeniden uğuldarken dilimle bir gıdak sesi çıkardım. Geyik durdu ve bana şüpheyile baktı.

"Al kızım. Biraz elma ister misin?"

Havayı kokladı ve bir adım daha yaklaştı.

"İşte bu."

Başka bir adım.

"Bu elma çok lezzetli." Biraz

daha yaklaş.

Dişi geyik boynunu gerdi.

Derin bir ses rüzgârı yarıp geçti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

ROAN

KADIN kendini öldürtecekti. Dondurucu soğukta, yeterince sıcak tutmayan bir ceket ve tepesinde bir çeşit ponpon olan bir şapkayla duruyordu. O da *simle* mi örülmüştü? Parıltılı şeyler insanı sıcak tutmaz.

Orada eğilmiş, yaralı bir hayvanı elma ile yanına getirmeye çalışıyordu. Teli çekmeye çalıştığı anda geyik aklını kaçırarak ve muhtemelen kafasına bir tekme atacaktı. Sadece beyin sarsıntısıyla kurtulursa şanslı sayılırdı.

Kadın arkasına döndü, kızıl saçları uçuşurken gözleri kocaman açılmıştı - gözleri o kadar yeşildi ki bağırsaklarıma bir yumruk gibi iniyordu. Nefesimi içime çektim.

Onlarda gerçek korkuyu gördüğüm an kendimi tekmelemek istedim. Savunmaya hazır olduğumu anladığım bir duruş sergileyerek hızla üstünü örttü. Anında bir adım geri attım. Bunu beklemeliydim, şimdiye kadar alışmıştım ama yine de rahatsız etti. "Ben Balık ve Vahşi Yaşam'danım," diye homurdandım.

İçindeki gerginliğin bir kısmı dışarı aktı. "Oh."

Sonra yüzünü kızgınlık kapladı. "O zaman bir geyiğe yardım etmeye çalıştığım için bana havlamamalısın."

"Ben sana havlamadım."

Kaşlarını kaldırdı. "Buraya korkunç bir kardan adam gibi görünerek ve onun gibi hırlayarak geldiğine eminim."

Ona kaşlarımı çattım. "Kendini öldürtmeni engellemeye çalışıyordum."

"Bunun bir risk olduğunu biliyorum ama o acı çekiyor ve yalnız. Onu terk etmeyecektim.

acı çekmesi için."

Çenemdeki bir kas seğirdi. "Köşeye sıkıştırılmış bir hayvan, özellikle de acı çekiyorsa, kötü tepki verecektir. Geyik toynakları ölümcül olabilir. Özellikle de

kafatasınızla bağlantı kurarlar."

"Hızlı hareket edebilirim. Bir hayvanın saldırısından nasıl kaçacağımı biliyorum."

"Siviller müdahale etmeye çalışıyor," diye homurdandım. Tıpkı evlat edildiği o lanet ayıyı beslemeyi bırakmayı reddeden Marion Simpson gibi. "Ölürsen ne kadar evrak işi yapmak zorunda kalacağımı biliyor musun?"

Kızıl saçlı bana bön bön baktı. "Bunu gerçekten söyledin mi?"

Omuz silktim ve kar motosikletime geri döndüm; ben yaklaşırken onun fark etmediği aynı araca. İçimde yeni bir kızgınlık dalgası parladı. Kar fırtınasında bir geyiğin peşinden dolaşmak aptallığın doruk noktasıydı. Etrafınızın farkında olmamak daha da kötüydü.

Eğilerek kar motosikletinin yan bölmelerinden birinden kitimi aldım ve sakinleştirici tabancayı monte ettim. Geyiğin tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyacağını anlamak için sadece hızlı bir bakış yetmişti.

Arkamı döndüm ve derinleşen karda yolunu bulmaya çalışan dişi geyiğe baktım. Zavallı kız. Tranq tabancasını kaldırdım ve kızıl saçlı kendini önüme attı.

"Onu vurmayın!"

Bir dizi küfür savurdum. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Seni geyik öldürmekten alıkoyuyorum. Ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

O yeşil derinliklerde bir ateş parlıyordu, kadın hayatını ve uzuvlarını riske atıyor olsa bile, istemeyerek de olsa hayranlık duymak zorundaydım.

"Bu bir bayıltıcı tabanca," diye homurdandım. "Dişinin tıbbi müdahaleye ihtiyacı var." "Oh."

"Evet. Şimdi yolumdan çekil ki atışımı kaçırmayayım."

Kızıl saçlı geri çekildi ve ben de nişan aldım. Dart tam isabet etti. Geyik sarsıldı, sonra karda tökezledi.

Kadın beklemedi. Geyiğin yanına koştu, dizlerinin üzerine çöktü, uygun kar kıyafetleri giymemiş olmasını umursamadı. "Sorun yok kızım. Sana yardım edeceğiz." Geyiğin başını kucağına yerleştirdi ve yanağını okşadı.

Bu jestle ilgili bir şey göğsümün derinliklerinde bir yeri çekiştirdi. Kendimi bu duygudan uzaklaştırmak için yanağımın içini ısırdım. Tıbbi çantamı kaptığım gibi düşmüş geyiğe doğru ilerledim.

"Kötü görünüyor," diye fısıldadı kadın.

Yanılmamıştı. Eski, paslı domates kafesi dişi geyiğin etini kesmişti ve yaralar enfeksiyon kapmış görünüyordu. "Bu kafesler

felaket. Geyikler domatesleri almak için kafalarını içeri sokuyorlar ve sıkışıp kalıyorlar."

Kızıl saçlı kadın ağzının içindeki bir noktayı kaşıyarak yanağının büzülmesine neden oldu. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Çoğu insan bilmez." Çantamdan bir çift tel makası çıkardım ve dişi geyiği kafesten hızla kurtardım. Yaralar kızgın görünüyordu. "Ona gerçek bir tıbbi bakım yapmam gerek."

Yola baktım. Onu kasabaya götürmek istemedim. Yol çok uzun olurdu.

"Kalabileceği bir ahırım var."

Kadına dönüp baktım ve kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım.

"Bazen yaralı hayvanları alıyorum. Bir tane daha sorun olmaz."

Tabii ki öyle. Kanayan bir kalp, baştan aşağı. "Dışarı atlamaya çalışmaması için yüksek duvarlara ihtiyacınız var."

"Benim de böyle bir tezgahım var. Sorun değil."

Arazisini araştırdım. Uzaktan ahır görebiliyordum. Buradan bile ciddi bir çalışmaya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdim. Lanet ettim. "Tamam. Burada kal."

"*Teşekkür edebilirsin,*" diye mırıldandı.

Kar motosikletime geri döndüm ve sedyeyi aldım. Sadece bir dakika sürdü ama geri döndüğümde kadın titriyordu.

"Daha iyi bir paltoya ihtiyacın var."

İç çekti. "Paltomda bir şey yok."

"Titriyorsun."

"Genelde karda oturmak gibi bir alışkanlığım yoktur."

Kollarında küçük dekoratif yıldızlar olan bir paltoya değil, bu iklim için yapılmış bir paltoya ihtiyacı vardı.

"Altına tahtayı koyabilmemiz için onu yuvarlamama yardım eder misin?" Kadın başıyla onayladı. "Aspen."

"Ha?"

"Benim adım Aspen."

Cevap olarak sadece homurdandım. Adını öğrenmek istemiyordum. Zaten çok şey biliyordum.

Nefesinin altında ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Üç deyince. Bir, iki, üç."

Geyiği kaydırık ve tahtayı yerine yerleştirdik. Onu b a ğ l a m a k uzun sürmedi. Kar motosikletimi aceleyle alana geri çektim ve

sedyeyi bağladı.

Aspen'e baktım. "Atla." Gözleri

kocaman açıldı. "Seninle mi?"

"Tüm yolu geri yürümek mi istiyorsun?"

İçini bir ürperti kapladı ve başını iki yana salladı. Çok dikkatli bir şekilde bir bacağını aracın koltuğunun üzerine attı.

"Belime tutun."

Sözlerim alçak sesle, çakıllı bir şekildeydi ama itaat etti.

Temas neredeyse beni sarsacaktı. Kat kat kar giysileri içinde bile kadının dokunuşunda yakıcı bir sıcaklık vardı. *Tehlike*. Yavaşça yola koyulurken mesaj zihnimde tekrar tekrar yanıp söndü.

Aspen'in araba yoluna saparken arka dişlerim birbirine çarptı ve beni daha sıkı kavradı. Eski çiftlik evinin önünde yavaşladığımızda beni bıraktı ve belimi kavradığı andan beri tuttuğum nefesimi serbest bıraktım.

Aspen hızla kar motosikletinden indi, tam o sırada ön kapı açıldı ve küçük bir kız dışarı fırladı. "Anne!"

Kar tulumu giymiş bacaklarının onu taşıyabildiğı kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden indi. Pembe parıltılı bir kartopuna benziyordu.

"Cady," diye nazıkçe azarladı Aspen. "Sana içeride beklemeni söylemiştim."

Yüzünden suçlu bir ifade geçti. "Biliyorum, ama-" Aracımın arkasındaki geyiğı görünce sözleri kesildi. "Hayır! O-?"

Aspen hemen kızına sarıldı. "Hayır, Katydid. Ona yardım edebilmemiz için sadece uyuyor."

Küçük kızın gözlerinden yaşlar süzüldü. "Söz mü?"

"Söz veriyorum. Balık ve Vahşi Yaşam'dan yardım aldık. Onun iyi olduğundan emin olacağız."

Küçük kızın bakışları annesininkine o kadar benziyordu ki, beni olduğum yerde dondurdu. "Annemin Bambi'yi kurtarmasına yardım mı edeceksin?"

Hay sikeyim. Ne o surata ne de lanet geyiğe hayır diyebildim.

Shadows of You [BURAYA TIKLAYARAK](#) satın alınabilir

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.